

V HARMÓNII S BOHOM

KORNELIUS NOVAK

&

moje neobyčejné
zážitky s Bohem

DOTKNI SA NEBA

Prvé české vydanie © VINICE CHEB, o. s., 2013
Preklad do slovenského jazyka © Advent Orion, Vrútky 2015

© Kornelius Novak

Biblické citáty sú prevzaté z ekumenického prekladu Písma Svätého: BIBLIA,
Slovenský ekumenický preklad, Slovenská biblická spoločnosť, 2011

Nepredajné!

V HARMÓNII S BOHOM

KORNELIUS NOVAK

V HARMÓNII S BOHOM

KORNELIUS NOVAK

&

moje neobyčejné
zážitky s Bohem

OBSAH

Úvod	13
1. ČASŤ	17
Kapitola 1	
Rodičia	18
Kapitola 2	
Problématické detstvo	21
Kapitola 3	
Boh ku mne hovorí	23
Kapitola 4	
Nový začiatok	26
Kapitola 5	
Hriech a jeho následky	31
Kapitola 6	
Vyhadzovač	34
Kapitola 7	
Kto ma naozaj pozná a miluje ma?	42

Kapitola 8	
Pri bráne smrti	47
Kapitola 9	
Žiť v harmónii s Bohom	50
Kapitola 10	
Prvý kontakt s misijnými motorkármi	52
Kapitola 11	
Holy Riders – začiatky	54
Kapitola 12	
Na biblickej škole	60
Kapitola 13	
Posvätenie – vernosť v maličkostiach.....	63
Kapitola 14	
Dôležité zistenia.....	64
Kapitola 15	
Vlastné plány.....	67
Kapitola 16	
Motorkárska Biblia	68
Kapitola 17	
Nežiaduce vypočutie modlitieb	69
Kapitola 18	
Boh sa o mňa verne stará	72
Kapitola 19	
Cesta hore vedie z kopca.....	74
Kapitola 20	
Naozajstný Boží zázrak.....	76

Kapitola 21	
Nový pohľad na Božiu cirkev.....	80
Kapitola 22	
Moja motorka – alebo nie?.....	83
Kapitola 23	
Strach z toho, že ostanem slobodný.....	86
Kapitola 24	
Cesta k modlitbe	89
Kapitola 25	
Boh povedal jasne: Augustín	92
Kapitola 26	
Ako nás s manželkou dal Boh dokopy.....	95
Kapitola 27	
Živé spoločenstvo.....	98
Kapitola 28	
Múdrosť.....	103
Kapitola 29	
Klubovňa pre službu medzi motorkármi	104
Kapitola 30	
Misia medzi motorkármi	106
Kapitola 31	
Evanjelizačný článok v motorkárskom časopise	113
Kapitola 32	
Služba v Nórsku.....	115
Kapitola 33	
Čo ľudí naozaj zaujíma.....	118

Kapitola 34	
Boh nám dáva miesto pre ľudí v núdzi	122
Kapitola 35	
Nový začiatok a Božia cirkev.....	123
Kapitola 36	
Finney	129
Kapitola 37	
Heaven Underground.....	131
Kapitola 38	
Zázrak uzdravenia.....	133
Kapitola 39	
Zázrak s knihou Na scéne	136
Kapitola 40	
Evanjelizácia v Česku	139
Kapitola 41	
Sejba v rôznych častiach Európy.....	142
Kapitola 42	
Smerom na sever	146
Kapitola 43	
Ťažké časy.....	150
Kapitola 44	
Kontakt na adventistov.....	152
Kapitola 45	
Kazateľ za polárnym kruhom.....	155
Kapitola 46	
Stretnutie s realitou.....	157

Kapitola 47	
Zdravý alebo chorý?.....	159
Kapitola 48	
Problémy so psami alebo Božie vedenie?.....	163
Kapitola 49	
Nový začiatok vo Švédsku.....	167
Kapitola 50	
Evanjelizácia v Česku	170
Kapitola 51	
Rozlúčenie	178
2. ČASŤ	183
Kapitola 1	
Zázraky	184
Kapitola 2	
Čo hovoria zázraky o ľuďoch, ktorí ich zažívajú?.....	188
Kapitola 3	
Biblia: Zázrak pre všetkých.....	194
Kapitola 4	
Najväčší zo všetkých zázrakov.....	199
Kapitola 5	
Čo je Božím plánom a cieľom? Aký je zmysel života? Prečo Boh dopúšťa všetko to utrpenie, ak je Láska?.....	201
Kapitola 6	
Logika viery.....	212

Kapitola 7	
Na čo potrebujeme Ježiša?	214
Kapitola 8	
Náboženská ilúzia a pravý život v nasledovaní.....	234
Kapitola 9	
Čo je tým najdôležitejším v živote veriaceho a podľa čoho poznáme skutočného kresťana	240
Kapitola 10	
Uchvátený Kristom	248
Kapitola 11	
Božie vedenie	250
Kapitola 12	
Princíp pravého povzbudenía	285
Slovo na záver	321
Dôležité informácie na záver	323

ÚVOD

Milý čitateľ,
veľa poslucháčov má po skončení mojich prednášok podobné otázky: „Ako môžeme rozpoznať Božiu vôľu pre svoj život? Ako môžeme počuť Boží hlas? Ako máme žiť, aby sme boli vedení Bohom? Ako dochádza k zázrakov a ako ich môžeme zažívať? Veď Ježiš povedal, že máme prosiť a dostávať a že s ním v živote a službe zažijeme mocné veci.“

Mám veľkú radosť, keď vidím, že mnohí z vás veria pravde, aktuálnosti Biblie a jej zaslúbenia berú vážne. Aj mne začalo byť pred niekoľkými rokmi čoraz jasnejšie, že Biblia myslí vážne, keď hovorí o tom, že Skutky apoštolov majú pokračovať v rovnakom Duchu a v rovnakej moci – i preto nemajú koniec! Aj ja som kvôli tomu stál pred výzvou „nového života“ v „novej realite“ a mal som rovnaké otázky ako vy.

Nebudem preháňať, keď poviem, že počas uplynulých dvadsiatich rokov som hľadal predovšetkým odpovede na tieto otázky. A usilujem sa o tom aj naďalej, pretože čím viac odpovedí som našiel a čím viac som zažil s Bohom, tým viac mám nových otázok. V tejto knihe by som vám chcel opísať niečo z toho, čo som doteraz s Ním zažil a čo som sa naučil od Ježiša. Snáď vám to pomôže pri vašom hľadaní.

Kniha má dve časti. V prvej opisujem udalosti svojho života. Nie je to žiadna biografia, nie je to kompletný životný príbeh.

Ludia ma často prosili, aby som im porozprával svoje svedectvo o tom, ako som prišiel k Ježišovi. Pri iných príležitostiach som hovoril o vypočutých modlitbách alebo iných zážitkoch s Bohom, ale len málokedy som mal čas hovoriť o týchto mimoriadnych zážitkoch v nejakej zrozumiteľnej postupnosti a v súvislostiach. Na to len jeden dlhý večer nestačí. Mnohí majú preto len nejaké neúplné „puzzle“, a preto neuškodí, keď priblížim tieto zážitky v správnych súvislostiach a „puzzle“ tak budú kompletnejšie.

Keď o týchto zážitkoch hovorím, stále znovu zdôrazňujem, že pri tom nejde o mňa. Necestoval a nehovoril by som „svoj príbeh“ ani nepísal svoje zážitky, keby som tým nechcel ukázať, čo Boh urobil a robí v mojom živote! A môže to robiť aj v tvojom! V tejto knihe ide o teba a o tvoj život v harmónii s Bohom.

Pravdepodobne sa budeš nachádzať v úplne iných životných situáciách ako ja, ale duchovné princípy platia aj v tvojom živote.

Na druhej strane by tieto zážitky mali byť len úvodom k vysvetleniu určitých dôležitých princípov. Vec sa má totiž tak, že človek nemôže svoj život postaviť na „subjektívnych zážitkoch“, ani na vlastných, ani na zážitkoch niekoho iného. Oveľa dôležitejšie je napríklad vedieť, ako máme vykladať či posudzovať „nadprirodzené skúsenosti“ a čo z toho pre nás vyplýva. Na to nevyhnutne potrebujeme Bibliu. Úprimne vám poviem, že radšej kážem „objektívne pravdy“ z Biblie než zo svojej „subjektívnej“ skúsenosti. V súčasnosti totiž existuje celosvetový fenomén toho, že ľudia zažívajú naozaj veľmi rozmanité veci. Ale, kto ich skúmal? Kto môže dokázať, že to naozaj zažili? A ak je to aj pravda, čo to má spoločné so mnou?

Preto sa v druhej časti knihy pozrieme, čo na rôzne „zázraky“ hovorí Biblia, aby sme sa pre svoj život naučili niečo z Božieho Slova! Takže v prvej časti budem hovoriť svoje zážitky, aby sme mali príklad pre časť druhú. V nej sa pokúsím vysvetliť určité javy a princípy, aby si aj ty mohol žiť v harmónii s Bohom.

Je mi jasné, že veľa poslucháčov na našich akciách a čitatelia tejto knihy pochybujú o pravdivosti mojich „príbehov“. Keby to bol aj tvoj prípad, tak ti chcem povedať nasledujúce: „Keď ľudia sponchybujú moje zážitky, neberiem to vôbec osobne. Prečo by mali veriť všetkému, čo im hovorím? Biblia varuje pred zvodcami, falošnými prorokmi a klamármi, a ja som také zažil veľa aj v kresťanskom prostredí. Či je niekto dôveryhodný, alebo nie, to si môžeme sami pre seba rozhodnúť len vtedy, keď sme ho bližšie spoznali, a to je počas kázania možné len minimálne. Môžem teda žiť s vedomím, že ľudia najprv pochybujú o pravdivosti mojich zážitkov. Ale mám návrh. Preskúmaj, čo Boh robí, hovorí a zaslubuje vo svojom Slove. Neunikne ti, že Ježiš zaslubuje ešte „väčšie skutky“ než to, čo som zažil ja.

„Amen, amen, hovorím vám, že aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi a urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď ma budete o niečo prosiť v mojom mene, ja to urobím.“ (Ján 14,12–14)

Apoštol Pavol hovorí, že Boh nás chce zapojiť do „skutkov“, ktoré pripravil pre náš život a službu.

„Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Pochybuj o pravdivosti mojich zážitkov, ale nepochybuj prosím o pravdivosti a dôležitosti toho, čo hovorí Boh. Nechaj sa zapojiť do Božích skutkov. Ži na Božiu slávu a sám zaži to, čo má Ježiš na mysli, keď hovorí, že máme zažívať podivuhodné veci. Sám vstúp do harmónie s Božími cieľmi, prioritami, hodnotami, motívami, plánmi a skutkami. Potom táto kniha splní svoj zámer. Nepíšem ju preto, aby som získal „uznanie“, ale aby sme my všetci ešte hlbšie „žili v harmónii s Bohom“.

1. ČASŤ

RODIČIA

KAPITOLA 1

Narodil som sa v roku 1975 v Brašove v Rumunsku. Veľa ľudí si preto myslí, že som Rumun, ale moji rodičia sú Nemci. Žili sme v oblasti, ktorá bola osídlená Nemcami. Môj starý otec hovoril nemecky, ale pochádzal z Čiech, odkiaľ pochádza aj priezvisko Novák (vysvetľujem to, pretože všade sa ma pýtajú na pôvod môjho mena). Oveľa dôležitejšie pre mňa je, že moji rodičia boli odnepamäti presvedčení a odovzdaní nasledovníci Ježiša. Otec veľa cestoval a kázal Božie Slovo všade, kde to bolo možné. Moja matka mala doma vždy plné ruky práce a dostatok vecí, o ktoré sa bolo potrebné modliť.

Otec sa volal Adolf, ale prišiel na svet skôr, než Hitler ukázal svoju pravú tvár. Skutočnosť, že môj otec bol Nemec, volal sa Adolf a ešte k tomu bol kazateľ, bola v ateistickom komunistickom Rumunsku zdrojom neustálych problémov. Ale môj otec sa nikdy nevzdával a tiež zažíval, že Boh je s ním. Chcel by som sa s vami podeliť o jeden zážitok z jeho života a služby.

Jedného dňa dostal otec dodávku pašovaných vecí. Materiál, ktorý mal odovzdať ďalej, bol veľmi chýlostivý a navyše zakázaný – Biblia! Otec postavil obe vrecia s Bibliami na podlahu, za predné sedadlá auta, pomodlil sa a vyrzil. Keď bol na ceste, zrazu uvidel na kraji cesty dvoch policajtov, ktorí ho zastavili. Ukázalo sa, že boli v meste nasadení na nejakú akciu a teraz sa chceli dostať domov, do iného mesta. Spýtali sa môjho otca, či ich môže zvieŕ

svojím autom. Čo iné mu ostávalo?! Nastúpili. Pretože vzadu nebolo žiadne miesto pre nohy, vyložil si jeden z policajtov nohy na vrecia a rýchlo zaspal. Obaja boli úplne vyčerpaní. Starší z nich sedel vpredu a bez prestania rozprával. Možno tým chcel zabrániť tomu, aby zaspal, pretože obaja boli ozbrojení a nesmeli spať... Keď chvíľu len tak šli, prišli k miestu, kde bola cesta uzavretá. Autá stáli v rade a vpredu prehľadávali jedno auto za druhým! Policajt môjmu otcovi povedal, že má ten dlhý rad predbehnúť a ísť dopredu. Keď prišli k hliadke, vymenili si policajti so svojimi kolegami zopár slov a môj otec mohol prejsť – bez kontroly! V cieľi svojej cesty policajti poďakovali, vystúpili a môj otec pokračoval ďalej – s Bibliami, ktoré priniesli požehnanie ďalším ľuďom.

Na tomto príbehu sa môžeme niečo naučiť: to, čo vidíš ako problém, môže byť riešením pre oveľa väčší problém! Túto skúsenosť som znova z znova prežíval aj ja sám. K tomu sa dostanem neskôr. Najprv ešte jeden zážitok o viere mojej matky.

Nadišiel čas, keď sa moji rodičia na základe rôznych udalostí pýtali, či majú zostať v Rumunsku, alebo požiadať o vycestovanie. Modlili sa o to a podali žiadosť, ktorej vybavenie trvalo zvyčajne veľmi dlho. Krátko nato sa stalo, že moja matka počula raz v noci hlas, ktorý jej povedal dátum nášho odchodu! Celá rozrušená zobudila otca, ktorý jej však neveril. Matku to ale neodradilo a pripravovala veci na odchod. Boli sme vtedy štyri deti a ona zbalila, čo mohla. A naozaj, ten dátum bol dňom nášho odchodu! Odleteli sme z Rumunska v rámci jednej rýchlej akcie! Museli sme tam všetko nechať, dom, statok... Vtedy som mal 5 rokov. Prišli sme do Nemecka len s niekoľkými kuframi, ale čo na tom! Nemali sme nič, mali sme ale Boha!

Jedna Nórska pieseň má takýto text:

*Čo má byť, či tu na zemi
žijeme v chatrči, alebo na zámku?
Či svieti slnko nebo je zatiahnuté,
tam, kde je Ježiš, tam je pre mňa nebo!*

Život je cesta, ktorej cieľ je v nebi. Kto má Ježiša, ten už cieľ dosiahol! Ale nie je všetko také ružové, ako by sa nám páčilo...

Od nášho príchodu do Nemecka pracoval môj otec v jednej misijnej spoločnosti a bol zodpovedný za literatúru pre Rumunsko. Žili sme s oboma staršími sestrami a mladším bratom na dedine. Od malička som počúval zaujímavé biblické príbehy a nielen to! Rád spomínam na večerné pobožnosti, keď otec čítal moderné svedectvá a zážitky ľudí s Bohom, napínavé a zaujímavé príbehy o misionároch, ale aj o úplne normálnych ľuďoch. Bolo pre mňa úplne prirodzené, že existuje Boh, ktorého blízkosť môžeme prežívať! Tým väčšie bolo moje prekvapenie, keď som zistil, že ostatné deti v okolí o tomto Bohu nič neveria a neveria v neho... Ale prišlo ešte niečo horšie.

PROBLEMATICKÉ DETSTVO

KAPITOLA 2

Ako dieťa ma vrstovníci odmietali, pretože som „hovoril tak divne po nemecky“. Nešlo len o ojedinelé situácie, vlieklo sa to so mnou celé roky. Na toto obdobie svojho života spomínam nerád. Tieto problémy mi však dnes pomáhajú porozumieť tým, ktorí sú v spoločnosti outsidermi. Poznám ten strach, nočné mory, aké to je, keď už neviete ako ďalej.

Ako dospievajúceho ma fascinovali plagáty, na ktorých Arnold Schwarzenegger dával na obdiv svoje svaly. Toho určite nikto nešíkanoval! Nejaký hlas mi hovoril: „Oslobod' sa z väzenia svojej slabosti! Oslobod' sa z úlohy obete!“ A tak som začal trénovať. Boxovacie vrece vlastnej výroby, posilňovanie s činkami...

Jedného dňa ku mne znovu pristúpil niekto zozadu. Obrátil som sa a udrel. Spadol na zem a potom bolo všetko ako v tranze... Prišiel riaditeľ, matka s plačom, sanitka... Ťažko som mu poranil oko. Ale ten vnútorný hlas mi hovoril: „To je tá cesta, na ktorej konečne nájdeš pokoj. Tak získaš rešpekt a nikto ťa už nebude otravovať!“ Tak som pokračoval.

Netrvalo dlho a takmer každý deň som sa zapojil do nejakej bitky. Pokoj som ale nenašiel. Prišli zranenia, moje aj protivníkov. Ale najhoršia bola vnútorná bolesť. Bolesť, nenávisť, strach, hnev... Išlo to so mnou z kopca. Stával som sa čoraz spurnejším

agresívnejším, hrubým... a automaticky som si vyvinul „straté-
gie“ na to, aby ma bolo vidieť a počuť. Pomáhalo mi, keď som
ohováral druhých, aby som bol ja ten „lepší“. To je typický vzor-
ec správania biedneho hriešnika. Človek musí robiť druhých
„horšími“, aby sa mohol prezentovať ako „lepší“. Ponižuje iných,
aby sa sám mohol vyvyšovať. Nachádzal som sa uprostred tohto
začarovaného kruhu.

Mal som štrnásť rokov a bol som rebel. Stál som proti všet-
kým a všetkému. Nikto nerozumel mne a ja som nerozumel svetu.
Boh mi však rozumel. Problém bol, že ja som nerozumel Jemu.

Verím, že aj Boh trpí, keď mu nerozumieme.

BOH KU MNE HOVORÍ

KAPITOLA 3

V tom období sa v našom cirkevnom spoločenstve konali evanjelizačné prednášky.. Áno, bol som tam. Posadil som sa do posledného radu na balkóne. A nestačil som sa diviť... Cítil som, akoby rečník hovoril o mne a bolo mi to strašne neprijemné! Bol som nahnevaný a myslel som si, že starší zboru o mne rečníkovi povedal a chcel, aby ma „obrátil“. Tak som si povedal, že mu „ukážem“! Na druhý deň som šiel k domu, kde bol ubytovaný a zazvonil som. Keď rečník otvoril dvere, spýtal som sa ho: „Kto vám o mne povedal všetko to svinstvo?“ On sa na mňa len pozrel a spýtal sa: „Kto vlastne si?“ A zabuchol mi dvere pred nosom.

Taká drzosť! Bol som zmätený. Toho kazateľa som vôbec nepoznal! Ale jedna myšlienka si ku mne našla cestu: ten človek bol úprimný. Nebol to žiadny pokrytec. Bol radikálny. Nemanipuloval. Teraz som mal skutočný záujem. Šiel som teda znova na večerné zhromaždenie a zrazu mi bolo všetko jasné: Boh ku mne prehovoril! To, čo ten muž hovoril, bola pravda. Hovoril do môjho srdca, odkrýval veci, o ktorých nikto nevedel, hovoril o veciach, ktoré vedel len Boh. Zabudol som na svet okolo seba a napäto počúval.

Zažil som to, čo môže zažiť každý, keď „uverí“. Uveril som tomu kázaniu ako Božiemu Slovu pre mňa a ono pôsobilo tak, ako opisuje Apoštol Pavol.

„A preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že keď ste prijali Božie slovo, ktoré ste počuli od nás, nie ako ľudské slovo, ale ako Božie slovo - akým naozaj je. Ono pôsobí vo vás veriacich.“ (1Tes 2,13)

Mnohí ľudia chodia do kostola alebo modlitebne a vôbec neočakávajú, že im Boh niečo povie, že sa im prihovorí. Možno by sme počúvali inak, keby hovoril k nám osobne. Keď však Boh hovorí, znie predsa jeho Slovo! Čo by si robil, keby ti Boh poslal svoje DVD s posolstvom určeným priamo pre teba? Nesadol by si si s napätím pred obrazovku?

Kedysi neexistovali žiadne DVD, a preto nám Boh dal svoje Slovo, Bibliu. Čítaj ju a nenechaj na ňu sadat prach! Boh k nám môže hovoriť prostredníctvom kazateľov za predpokladu, že ho naozaj poznajú a zvestujú jeho Slovo! Som presvedčený, keby sme išli do kostola či iného cirkevného zhromaždenia s očakávaním, že k nám Boh bude hovoriť, tak by sme počuli jeho hlas. Ale keď od kázania nič neočakávame, sotva niečo dostaneme. Samozrejme, aj „kazateľ“ môže veľa poukázať... Modlite sa preto za všetkých kazateľov! Povzbudzujte ich, aby kázali Božie Slovo! Dávajte im spätnú väzbu, ďakovnú alebo kritickú. Neverte ale všetkému, čo vám niekto hovorí, skúmajte to na základe Biblie! Potom budeme zažívať viac z toho, za čo Pavol ďakuje.

Počas kázania sa mi pred očami premietali obrazy. Videl som Ježiša, ako visí na kríži, hrozne trpí a zomiera v bolestiach. A ja som pochopil, že to spravil kvôli mne. Vždy som videl len vinu druhých! A bola to pravda! Iní sa voči mne previnili! Ale v ten večer som nad slnko jasnejšie uvidel aj svoju vlastnú vinu, tvárou v tvár svätému a spravodlivému Bohu! Uvedomil som si, že sám potrebujem odpustenie! Uvedomil som si, že ma Boh skutočne miluje a že to so mnou myslí dobre! Uvedomil som si, že Ježiš na kríži odpustil každému! Uvedomil som si, že každý človek sa môže obrátiť, že my všetci môžeme s Bohom začať odznova! A to som chcel! Z začať odznova... Nemohol som sa dočkať, kým

rečník skončí a urobí výzvu. Vyšiel som dopredu. Chcel som odovzdať svoj život Ježišovi a prežiť obrátenie.

Spoločne sme sa modlili. Vyznal som Bohu svoju hriešnosť. To neboli žiadne prázdne frázy, potreboval som naozajstné odpustenie. Uveril som, že ho dostanem od Ježiša Krista, keď sa odvrátim od svojich hriechov. Prosil som ho, aby prišiel do môjho života a stal sa Pánom môjho života – a on prišiel! Zaplavilo ma vedomie čistoty a lásky! Vtedy som nevedel, že som zažil „krst Duchom Svätým“, ale neskôr som žasol, keď som v Biblii čítal, čo hovorí Ján Krstiteľ:

„Ja vás síce krstím vodou na pokánie, ale ten, čo prichádza po mne, je mocnejší ako ja. Nie som hoden ani len nosiť mu sandále. On vás bude krstiť Duchom svätým a ohňom.“ (Mat 3,11)

Zažil som presne to, čo Ján zvestoval. Moja vina bola odpustená a bol som vnútorne očistený! Cítil som sa o 50 kíľ ľahší. Boh ma prijal. Prostredníctvom viery v Ježiša Krista a môjho obrátenia od hriechu k Bohu sa to všetko pre mňa stalo realitou a ostalo to tak doteraz – vďaka Bohu.

Rečník vtedy pri modlitbe povedal: „Boh ti hovorí, aby si sa stal evanjelistom.“ Patrilo som do konzervatívneho cirkevného spoločenstva a niečo také mi bolo úplne cudzie. Nechcel som byť drzý, ale nevedel som, čo mám s takým posolstvom ako štrnásťročný chlapec urobiť. Preto som kazateľovi povedal: „Teraz buď rád, že som sa obrátil.“ On zostal len ticho stáť, nepovedal mi na to vôbec nič.

NOVÝ ZAČIATOK

KAPITOLA 4

Omnoho dôležitejšia bola v tom okamihu skutočnosť, že som mal nádej. Pred tým som sa cítil ako v tmavom, studenom, vlhkom tuneli... To bola moja realita. Ale teraz som videl na konci svetlo. Vedel som: „Boh má cestu von, do novej reality!“ Bolo mi jasné, že sa nemôže zmeniť všetko naraz, ale môj postoj k Bohu sa zmenil náhle a neočakávane. Vedel som, že sa začalo niečo úplne nové a Boh ma bude viesť na mojej novej ceste.

Slová o tom, že sa mám stať evanjelistom, boli pre mňa dôležité. Nemal som totiž ani poňatia o tom, čo mám robiť alebo čím sa stať. Nevidel som pred sebou žiadnu budúcnosť. V takom svete som už viac nechcel žiť a „fungovať“. Nedarilo sa mi a vo svojich snoch som chcel žiť v nejakom inom svete – v kanadskej divočine alebo na plachetnici. Ale v tomto „usporiadanom svete“ som nevidel žiadnu budúcnosť. Žili sme v meste a to nebol môj svet. Preto bola skutočnosť, že Boh má pre mňa plán, životne dôležitá! Nemal som ani tušenia, čo Boh zamýšľa alebo čo vlastne robí taký evanjelista. Stačila mi viera v to, že Boh má so mnou zámer a chcel som sa na to pripraviť.

Je veľmi dôležité, aby sme mladým ľuďom dávali jasné perspektívy života s Bohom! To, čo musia počuť, nie sú len „biblické vedomosti“. Skutočnosť je, že Boh má pre ich život plány a chce ich do nich zapojiť na svoju slávu! V niektorých krajinách sú na cestách deväť či jedenástroční a zvestujú Božie kráľov-

stvo! Viem o deťoch, ktoré sa modlili za druhých v škole a tí boli uzdravení! Ako dlho chceme ešte veriť tomu, že „biblické vedomosti“ a „chodenie na bohoslužbu“ je všetko? Pavol nám hovorí, čo je pravá bohoslužba!

„Povzbudzujem vás teda, bratia, pre Božie milosrdenstvo, aby ste prinášali svoje telá ako živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé. Mocou milosti, ktorá mi bola daná, každému z vás hovorím, aby si nemyslel o sebe viac, ako treba, ale aby o sebe zmyšľal skromne, podľa toho, akú mieru viery každému udelil Boh.“
(Rim 12,1–3)

Máme odovzdať svoj život Bohu, aby ho mohol použiť! To je pravá bohoslužba! A nie „ukazovanie sa“ v cirkvi, ako to niektorí robia. Právě uctievanie sa neodohráva na tejto hore alebo v tomto chráme, či v tom, alebo onom kostole. Boh chce, aby sme žili život v Duchu a uctievaní a to všade, kde sme!

„Ale prichádza hodina, a už je tu, keď praví ctiteľia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov. Ježiš im povedal: Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, čo ma poslal, a dokončiť jeho dielo.“ (Ján 4,23.34)

To je jeden z „výsledkov“ evanjelia – sme chrámom Svätého Ducha.

My všetci môžeme žiť s Bohom v harmónii! Jedna stará pani to pochopila a uvedomila si, že celý svoj život mala nesprávne presvedčenie. Myslela si, že život kresťana spočíva v tom, že bude žiť tak dobre, ako to len je možné a raz za týždeň pôjde na bohoslužbu. Pritom Ježiš s ňou chcel byť neustále, chcel ju viesť a konať prostredníctvom nej! Ale ešte nebolo neskoro! Zmenila svoj postoj, a tak v posledných rokoch života priviedla k Ježišovi

niekoľko ľudí! Na jej pohrebe boli tí, ktorí mohli dosvedčiť, že našli Ježiša prostredníctvom tejto starej ženy. Nikdy nie je príliš skoro a nikdy nie je príliš neskoro vstúpiť do harmónie s Bohom a jeho plánmi! K pravému obráteniu patrí práve tento bod.

Naplnený radosťou som išiel za rodičmi. Musel som im povedať, že som sa obrátil. Bol som v rozpakoch. Poprosil som ich o prepáčenie. Boli takí šťastní, že sa z toho nemohli spamätať. Vždy ma stálo viac premáhania prosiť o prepáčenie mojich rodičov, než „cudzích ľudí“. Možno je to u teba iné, to neviem. Zisti to!

Ďalší deň ma v škole čakala partia chlapcov a ja som vedel, čo to znamená. Neprijemnosti. Jedna rana do tváre, druhá do brucha, ale ja som sa nenechal vyprovokovať. Ustúpil som o krok a oni sa ma spýtali, čo so mnou je. Povedal som im: „Stal som sa kresťanom.“ Pravdepodobne si mysleli, že už som sa úplne zbláznil, ale nechali ma na pokoji a odvtedy som sa nezaplietol do žiadnej bitky!

Chcel som robiť všetko, čo sa len dalo, aby som sa pripravil na Boží plán. Snažil som sa zo všetkých síl. Ešte mi nebolo jasné, že už v Jeho pláne som a že ma používal už vtedy, keď si ma pripravoval na ďalšiu prácu. Snažil som sa aj v škole. Doteraz bolo pre mňa veľmi ťažké hľadať motiváciu, ale postupne sa to zlepšilo. Začal som v škole viesť biblický krúžok, o ktorý sa zaujímali niektorí spolužiaci a veľmi mi pomohla aj jedna učiteľka. Ešte dnes si spomínam na svoju prvú pobožnosť. V cirkevnom zbore som sa rýchlo zapojil do skupiny mladých a o niečo neskôr som sa pridal ku skautom. Biblia sa stala stredom môjho záujmu, aj keď som pri jej čítaní mnohému nerozumel. Pri slove „telo“ (nemecky „Fleisch“ znamená telo aj mäso, pozn. prekladateľa) som stále musel myslieť na pečené mäso! Vôbec som si nevedel predstaviť, aký rozdiel by mohol byť medzi farizejmi, saducejmi a herodiánmi. A v niektorých častiach som nerozumel vôbec ničomu! Ak máš podobné pocity, nevzdávaj sa! Čítaj ďalej. Mnohému nebudeš rozumieť, ale tie najdôležitejšie veci sa dajú pochopiť. Ak sa nevzdáš, časom budeš rozumieť viac. Je to ako puzzle. Človek

otáča jeden dielik za druhým, odloží ich nabok, berie ich znova, ešte nepasujú, veľa častí sa dlho nehodí nikde, ale nakoniec príde moment, keď do seba zapadnú! Niekedy stačí dať na správne miesto jeden dielik a zrazu tie ostatné zapadnú jeden po druhom. Tak je to aj pri čítaní a porozumení Biblie. Veľa z toho čo čítame nechápeme hneď, ale jeden poznatok sa pridá k druhému a obrázok je stále jasnejší. Dlho som nechápal súvislosť medzi Božou láskou a krížom, medzi zákonom a súdom, medzi trestom a Božou milosťou. Dlho to boli len nesúvisiace dieliky. Nedávalo mi to žiadny zmysel. Ale Biblia nám dáva úžasný obraz! To je ale námet na samostatnú knihu.

Ako mladý som nemal žiadny „ucelený teologický prehľad“, ale to vôbec nevadilo. Priznával som sa k Ježišovi, kde sa len vyskytla príležitosť, podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. To predsa môže urobiť každý! Mnohí si myslia, že človek musí najprv „všetko vedieť“, kým začne svedčiť o Ježišovi. To však vôbec nie je pravda! Svedok pred súdom hovorí len to, čo zažil, videl a počul – nič viac, ani menej. To robil aj ten slepý od narodenia, keď ho Ježiš uzdravil. Náboženský vodcovia ho zasypávali otázkami, ale on nič nevedel! Netušil, kto je to Ježiš, ale to, čo zažil, vyznal! Je to prekrásny a aj zábavný príbeh, ale len preto, že svedok bol taký priamočiarý a srdečný (Ján 9). Ak čakaš, kým budeš vedieť všetko, aby si mohol rozprávať svoje svedectvo, tak budeš čakať dlho. Ja by som musel držať jazyk za zubami až dodnes.

Keď sme sa v škole dostali k téme evolúcie, nemal to so mnou učiteľ, ktorý bol súčasne aj riaditeľom, ľahké. Pre mňa to bol všetko nezmysel, úplne som sa uzavrel a odmietal písať domáce úlohy. To ho nahnevalo. Pre mňa to však bol základ všetkého, preto som neustúpil. Nebol som zlý žiak, takže nakoniec ma nechali na pokoji a považovali moje správanie len za prechodnú mladícku nerozvážnosť. Táto „nerozvážnosť“ mi však zostala dodnes. Medzitým som sa intenzívne zaoberal témou stvorenia a evolúcie a našiel som veľa dobrých dôvodov veriť v Boha ako

Stvoriteľa. Prostredníctvom moderného genetického inžinierstva môžeme napríklad dokázať, že všetci ľudia pochádzajú z jednej a tej istej ženy! Kto číta Bibliu, ten to vedel vždy...

Na hodinách nemčiny sme raz mali čítať knihu, ktorá ma vôbec nezaujala. Ako poriadny kresťan som si ju asi prečítať mal, ale ja som to neurobil. Práve na tej hodine ma učiteľ vyvolal. Vedel som všetko (pretože som sedel vzadu a všetci naokolo mi našepkávali). Dostal som jednotku. Zdesil som sa. Doteraz to pre mňa bola zábava, pretože som si myslel, že si to učiteľ všimol. On to však nepostrehol! Ozvalo sa moje svedomie, ale bál som sa, že keď dostanem päťku, zhorší to môj prospech. Záležalo mi na záverečnej známke, lebo vysvedčenie sa prikladalo k prihláške na školu. Napriek tomu som po hodine zašiel za učiteľom a priznal som sa, že som tú knihu nečítal. Bol taký prekvapený mojou poctivosťou, že som si tú jednotku mohol nechať! Mal som z toho veľkú radosť. Musel som sa naučiť žiť úprimne, podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Najdôležitejšie bolo, aby som Bohu dovolil pracovať na mojom vedomí a svedomí. A on to robil!

HRIECH A JEHO NÁSLEDKY

KAPITOLA 5

Ale diabol nikdy nespí a priviedol ma k pádu. Všetko sa začalo zdanlivo neškodne. Našiel som si priateľov spomedzi detí z nášho cirkevného spoločenstva. Všetko to boli deti veriacich, ktoré verili v Boha... Ale mali zvláštne vnímanie Biblie. Robili rôzne veci a vždy hovorili: „Kde v Biblii sa píše, že človek nesmie robiť to či ono?“ Áno, dobrá otázka... Tak som začal robiť stále viac vecí, za ktoré sa dnes hanbím. Musím čestne priznať, že pri mnohých veciach som mal zlé svedomie skôr, než som ich spravil, ale potom som to odsunul stranou. Keď som sa pohrával s myšlienkami spáchať určité hriechy, často mi srdce tíklo až v krku, ale Božie poplašné signály som ignoroval čoraz viac a dostával sa tak do „diabolskej teológie“. Satan používa niektoré pravdy na to, aby nás zvädzal na hriech. Keď sa mi nejaké hriechne konanie pozdávalo, hovoril som si, že Boh je predsa milostivý, že mi určite odpustí. A keď som zhrešil, hovoril som si: „Pozri, tak vážne to Boh neberie, inak by ťa teraz potrestal, takže to pokojne môžeš robiť aj ďalej...“ Takýmito klamstvami som sa dostával stále hlbšie do hriechu.

Po škole som mohol študovať, ale nechcelo sa mi. Začal som sa teda učiť za lesníka. Mám rád prírodu a hlavne lesy, napriek nepríjemnosti, keď sa mi raz zarezala motorová píla do nohy a potom ma so sebou strhol strom, ktorý padal z kopca... Do práce v lese som

musel vstávať vždy skoro ráno, aby som stihol vlak a večer som musel zase chodiť skoro spať. Mal som vtedy asi 16 rokov a bolo pre mňa stále dôležitejšie tráviť čas s „priateľmi“. Preto som prerušil školu a začal som pracovať ako záhradník neďaleko svojho bydliska.

Môj šéf bol cholerik a nech som spravil čokoľvek, neustále na mňa kričal. Jedného dňa som pracoval sám v meste a sadil stromčeky. Bolo veľmi chladno a chcel som si ísť po teplejšie oblečenie, ale keďže tam bolo náradie a stroje, nemohol som opustiť pracoviisko. Mal som strach, že kým tam nebudem, príde šéf. Vtedy mi napadlo: „Vezmi si auto a privez si rýchlo bundu.“ Už som vedel šoférovať, ale nemal som vodičský preukaz. Pohrával som sa s tou myšlienkou, bránil som sa jej, ale napokon som si povedal: „Tvojim kamarátom sa tiež nikdy nič nestalo...“ Spustili sa vo mne všetky poplašné signály, ozvalo sa svedomie, rozum, napomínal ma Svätý Duch, ale napriek tomu som si sadol za volant a šiel domov – a rútil sa priamo do katastrofy.

Na križovatke, priamo pred našim domom som čelne vletel do cyklistu. Ležal v bezvedomí na ceste. S jedným okoloidúcim sme ho chceli zdvihnúť na chodník, chytil som ho za nohu a zistil, že mu visí len na koži! Bol to strašný šok.

Maják, sanitka, polícia... Moji rodičia stáli celí bez seba pred našimi dverami... Svet sa mi zrútil. Končilo sa práve vyučovanie a všetci školáci prechádzali okolo nášho domu k blízkej autobusovej zástavke. Vtedy som už sedel v policajnom aute a všetci na mňa zízali...

Znovu som sklamal svojich rodičov, ktorí pre mňa vždy spravili všetko. A nielen to! Celému mestu som ukázal, že môžu zabudnúť na Ježiša Krista. Všade som o ňom hovoril a teraz určite všetci premýšľali o tom, aký som pokrytec a že Ježiš nie je nič viac, než kapitola z dávnej histórie. V škole som bol predtým zástupcom hovorca školy, priznával som sa k Ježišovi, kde to len šlo, na hodinách som diskutoval s riaditeľom o evolúcii a teraz toto... Uvedomoval som ti, že sa vlastne len odhalilo to prázdno, ktoré už dávno bolo v mojom vnútri.

Nachádzal som sa vo zvláštnom rozpoložení. Na jednej strane som mal biblické vedomosti, veril som v Boha a dokonca som sa k nemu verejne vyznával, na druhej strane som však nežil podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Vtedy som to ešte nevidel tak jasne ako dnes, keď sa na to pozerám z odstupu rokov.

Po tejto nehode som si myslel, že so mnou už nikto nebude chcieť mať nič spoločné ani v cirkevnom spoločenstve. Stiahol som sa a stále viac trénoval vo fitnes centre. Tam som si vybíjal svoju frustráciu na činkách. Trénoval som ako posadnutý, pretože som cítil vnútornú bolesť a hneval som sa sám na seba. V tom čase som sa potácal medzi hnevom a tvrdým tréningom a medzi beznádejou a smútkom. Tomu zodpovedala aj hudba, ktorú som počúval: tvrdý rock alebo depresívna hudba, ktoré celú situáciu ešte zhoršovali. Až dnes vidím, akú moc má hudba.

Mladý muž, ktorého som zrazil, podstúpil viacero operácií. Niekoľkokrát som ho navštívil v nemocnici, ale nikdy som s ním nemohol poriadne porozprávať, pretože bol neustále pod vplyvom sedatív. Bolo to utrpenie.

Dostal som sa pred súd a musel som zaplatiť všetky výdavky za hospitalizáciu a operácie. Mal som osemnásť a bol som po uši zadlžený. Obeť mojej nehody sa našťastie úplne uzdravila. Bolo to pre mňa veľkou úľavou.

Bolo mi jasné, že svoje dlhy musím splatiť. Ale z čoho? Ako záhradník som skončil. Po nehode nebolo ani pomyslenia, že by som mohol pokračovať. Jeden spolužiak začal pracovať v kovovýrobe a priviedol ma do firmy. Tak som sa začal zaškoľovať ako obrábač kovov. Z peňazí, ktoré som tam zarobil, by som však svoje dlhy nikdy zaplatiť nemohol.

VYHADZOVAČ

KAPITOLA 6

Trénoval som takmer každý deň s ťažkými závažiami a výsledky na seba nenechali dlho čakať. Vo firme ma volali Žeriav, pretože som nosil ocelové súčiastky, na ktoré ostatní potrebovali žeriav. V tomto prostredí som získaval stále viac autority a zrazu som sa ocitol v centre. Mám vynikajúce vlohy pre silový šport a svojimi pokrokmi som predbehol všetkých ostatných. Čoskoro som bol najlepší v našom meste, ale to mi nestačilo. A tak som zmenil tréningové stredisko s jediným cieľom: majstrovstvá Nemecka. Tam som sa dostal na úplne inú úroveň. Celý tréning sa zdokonalil. Mal som svoj cieľ a tomu som podriadil všetko ostatné. Spoločenské kontakty, výživa, oblečenie, diéta, bral som aj dopingový prostriedok, čo je v tomto „športe“ absolútne norma. Vtedy som mal len 18-20 rokov, ale to mi nikto neveril. Mohol som sa merať s dospelými borcami a mnohých som na majstrovstvách nechával ďaleko za sebou.

Jeden večer za mnou prišiel tréningový kolega a povedal: „Ty potrebuješ peniaze a my potrebujeme vyhadzovača. Nemáš chuť u nás pracovať?“ Bol som zarazený... Chuť? Nikdy! Táto myšlienka mi nikdy ani len nenapadla! No peniaze som potreboval. Začal som nad tým predsa len premýšľať...

Aj policajt môže byť kresťan a robiť svoju prácu poriadne, hovoril som si, tak prečo nie vyhadzovač? To bolo odo mňa samozrejme extrémne krátkozraké a naivné, ale vtedy som tak premýš-

lal. Nemal som vôbec chuť na nejaké párty, ale potreboval som peniaze, a tak som začal pracovať na prvej diskotéke.

Z prvého večera sa stalo niekoľko rokov a ja by som musel napísať samostatnú knihu, aby som v nej opísal svoje zážitky. Môžem však s čistým svedomím povedať: vyhýbajte sa diskotékam, nemáte ani tušenia, čo sa tam naozaj deje.

Nebol som typický stratený syn. Nebol som tým, kto „odpadol od viery a šiel do sveta“. Len som si myslel, že som zničil Boží plán. Bol som presvedčený, že mi Boh túto vinu odpúšťa, ale myslel som si, že už ma nemôže použiť. Bolo mi jasné, že dielo na kríži je väčšie než moja vina, ale ja som vo svojom okolí zosmiešnil Ježišovo meno, a tak som si myslel, že už nemôžem pre neho nič robiť. V Boha som však veril! Len som mal veľa otázok a chápal som veľa vecí zle alebo jednostranne. Bol som v začarovanom kruhu žiadostí, zlých presvedčení, svojej životnej situácie a nevhodných priateľov. Postupne sa mi z toho podarilo vymaniť – ale trvalo to dlhý čas.

Spravil som chybu a musel som žiť s jej následkami. Nedá sa vyčíslieť, ako veľa môže spraviť jeden hriech, ako veľmi môže zničiť alebo zmeniť celý život, či životy ostatných. Je to ako chybný krok v močiari, stačí jeden krok a dostávate sa hlbšie a hlbšie, pomaly ale isto...

V určitom zmysle vidím svoj vlastný príbeh, keď počujem, ako Ježiš hovorí príbeh opusteného otca, alebo ak chcete, príbeh márnotravného syna. Syn už nechcel žiť s otcom, bol pre neho mŕtvly! „Daj mi moje dedičstvo!“

Tak ďaleko som sa našťastie nedostal. Boh bol pre mňa živý, ale neposlúchal som ho! Robil som si, čo som chcel. Všetko vo mne hovorilo, že nemám nasadať do toho auta a ísť domov, ale napriek tomu som to spravil. Tomu, čo sa od tej udalosti stalo, sa môj príbeh veľmi podobal Ježišovmu rozprávaniu o mladšom synovi.

Najprv ide syn do širého sveta a všetko si užíva plnými dúškami. Tak to bolo aj so mnou. Vďaka úspechom v športe som bol stále viac v centre pozornosti. Potom prišiel čas, keď som pra-

coval ako vyhadzovač. Najprv bolo všetko zaujímavé. Vnútri boli hviezdy! Jeden trénoval so Schwarzeneggerom, druhý s Chuckom Norrisom, tamten je známy boxer, vzadu je niekto z talianskej mafie a tento... Samí významní ľudia! Jeden dôležitejší než druhý! A človek sa pomaly stáva súčasťou tohto sveta. Takáto situácia sa dá prirovnať k balóniku, ktorý sa pomaly nafukuje. Je čoraz väčší, až nakoniec praskne. Po nejakom čase som zistil, že za celým tým leskom nie je nič, len vzduch. Vzduch by bol teda ešte pekný, ale toto nebolo nič iné než špina.

To, čo ma na začiatku fascinovalo najviac, boli „dôležití ľudia“. Stále viac som však videl, čo v nich skutočne je. Nič viac než prázdna póza a pozlátka. Vo vnútri však strach a bieda. Všetci tí ľudia boli v niečom „dobrí“. Boli to dobrí športovci alebo boli „dobrí“ v zarábaní peňazí, alebo „dobré“ vyzerali... Hviezdy sú v niečom dobré! Ale to ešte neznamená, že sú dobrí napríklad z morálneho pohľadu! V televízii vidíme vždy len tú „dobrú stránku“, ale nikto tie „hviezdy“ naozaj nepozná. Spoznal som veľa známych ľudí a bol som tým bližším pohľadom šokovaný. Pravda často bolí. Zažil som ich na pódiu, pri podpisovaní autogramov a potom v zákulisí... Bol to pre mňa šok!

Je vlastne jedno, čo kto robí. V princípe ide stále o to isté: „Pozrite sa na mňa! Dajte mi svoju pozornosť! Dajte mi peniaze! Dajte mi moc! Dajte mi sex!...“ Je jedno, čo tí ľudia robia „dobré“, či sú to dobré športové výkony, alebo uznávané hudobné výkony, vždy to stojí len v popredí, je to len na povrchu, ale keď sa človek pozrie bližšie, zmocní sa ho čisté zdesenie.

Bol som súčasťou skupiny, ktorá spoločne trénovala a pracovala na diskotékach. Vtedy som si myslel, že sme „priatelia“, ale dnes z toho už neostalo nič. Jeden prebral druhému priateľku, jeden druhého podvádzal a klamal a nakoniec jedného nachytali s veľkým množstvom kokaínu a aby sa mu zmiernil trest, tak všetkých „priateľov“ stiahol so sebou. Taký je svet. Každý sa sebecky usiloval o nejaké výhody, ale dostalo sa im len sklamanie a podrazy. Dnes už nikto s nikým nehovorí a mnohí z bývalých

„priateľov“ sa nenávidia na smrť. Ale vtedy bolo pre mňa ešte všetko v poriadku. Bol som jedným z najlepších nemeckých kulturistov, splatil som svoje dlhy, kúpil som si motorku a bol som „dôležitý“ ... Ale pre koho?

Raz v noci sme pracovali na diskotéke a ja som sa spýtal: „Kde je vlastne Roland?“ Roland bol uznávaný muž v našej skupine... „Zabudni na Rolanda!“ povedal niekto... „Ten má problém s manželkou a prestal trénovať, je fakt vychudnutý!“ Potom sa uštipačne zasmial. Myslel som, že som sa prepočul?! Takto hovoril o uznávanom mužovi a priateľovi? Bolo to tu zasa: ohovárať ostatných, aby sa človek robil „lepším“ ... Zrazu mi bolo jasné, že tu sa nikto o nikoho nezaujíma, že je každému jedno, ako sa ti v skutočnosti darí... Rozhnevalo ma to a zakričal som na toho chlapa: „Hej, budeš tak hovoriť aj o mne, keď sa mi prestane dariť?!“ Preľaknuto sa na mňa pozrel, ale ja som len nahnevane kričal, bol som riadne nahnevaný, hoci som vedel, že keď sa rozčúlim, nič dobré to neprinesie. Klamal som sám seba. Nevedel som, či sa mám rozčuľovať nad ním alebo nad svojou naivitou. Všetko to splaslo ako mydlová bublina. Nebolo nikoho, kto by sa o druhého skutočne zaujímal, rovnako ako u márnokratného syna. Tomu sa tiež všetci obrátili chrbtom, keď prehajdákval svoje peniaze. Všetko bolo nadarmo! Tréning, kamarátske pózy, všetko to bolo nanič...

Pracoval som na desiatich rôznych diskotékach a všade to bolo rovnaké. Povrchnosť, pretváрка, klamstvá, úbohosť, obmedzenosť a zlomyseľnosť... Ale stále samé párty a žúrky! Táto povrchná atmosféra „všetko je v poriadku“ sa mi hnusila čoraz viac.

Raz prišla na jednu z našich diskoték skupina milánskych modeliek, ktoré práve skončili nejakú módnú prehliadku. Jedna bola krajšia než druhá. Keď vstúpili, boli všetci úplne paf. Jedna z nich prišla neskôr von, aby sa nadýchala čerstvého vzduchu a ja som sa jej spýtal, ako sa jej darí. Žiarila, keď ma povrchno uistovala, že sa jej darí super! Zostal som vážny a povedal som jej, že chcem vedieť, ako sa jej skutočne darí. Vydesene sa na mňa

pozrela a začala plakať. Vyrozprávala mi svoj príbeh... Otcom znásilnená, matkou odvrhnutá, agentúra ju zatiahla do drog... Sedela predou mnou čistá bieda, namaľovaná a vyobliekaná na párty. Táto povrchnosť bola pre mňa neznesiteľná... Ale boli tu také príležitosti!

V takýchto situáciách čoraz častejšie dochádzalo k tomu, že som začal s ľuďmi hovoriť o Bohu. A hoci som na to nikdy ani len nepomyslel – nikto sa mi nevysmieval! Veľa ľudí ma uisťovalo, že v Boha veria, no väčšina o ňom nemala ani potuchy alebo vedeli len niečo povrchné, alebo prekrútené. Mnohí však verili, že Boh existuje a mali rôzne otázky! Tak som o Bohu s hosťami a kolegami hovoril čoraz viac. Roznieslo sa to a dokonca sa objavili ľudia, ktorí prišli len pre to, aby sa so mnou rozprávali o Bohu.

Vo svete diskotiek som bol „svätec“. Nikdy som sa neopil a nemal romániky so ženami. Najprv si o mne všetci mysleli, že som gay, pretože som nevyužil žiadnu príležitosť mať niečo s nejakou ženou. Uvedomoval som si, že som až po uši v problémoch, ale ak si začnem niečo so ženami a začnem ich strieďať, budem v totálnom hnoji. Vedel som z Biblie a kresťanskej výchovy svojich rodičov, že by som sa tým dostal do úplnej katastrofy, a tak som si všetky ženy držal radšej od tela. Pre tú nešťastnú haváriu som už zničil jeden život. Nechcem si ani predstaviť, aké by to bolo splodiť dieťa, ak by nemalo vyrastať v úplnej rodine. Jednoducho som zo svojho života vytesnil všetky ženy.

Snažil som sa byť čestný a úprimný a nikdy mi nenapadlo, že som v tomto prostredí pôsobil až naivne. Jedno ráno som po vybratí pokladne našiel pod stolom desať mariek a priniesol som ich šéfovi. Nikdy nezabudnem, ako sa na mňa pozrel! Až neskôr som si všimol, že každý z mojich kolegov si počas služby ukradli minimálne tolko, koľko si oficiálne zarobili! Vždy som odovzdával drogy, ktoré som u ľudí našiel pri prehliadke. Kolegovia ich predávali ďalej, alebo si ich vzali sami. Dlhú som tomu vôbec nerozumel. Dokonca som raz z diskotéky vyhodil jedného z najuznávanejších hostí, pretože som ho pristihol, ako berie kokaín.

Stálo ma to veľa premáhania, pretože to bol vedúci inej kulturistickej skupiny a bol to svalovec! Kolegovia sa na mňa zdesene pozerali! Šéf sa ma snažil presvedčiť, aby som ho znovu pustil dovnútra! Ja som im len povedal: „Čo to má znamenať? Tamtoho malého dealera mám nechať vonku a zavolať políciu, a toto mám znovu pustiť dovnútra?“ Nevedel som, že šéf bral vždy kokaín spolu s ním... Snažil som sa byť čestný a úprimný, chcel som byť spravodlivý a korektný, ale v tomto prostredí som pôsobil naivne, detinsky.

V očiach mojich kolegov som bol svätec, ale pred Bohom a vlastným svedomím nie. Duchovne povedané, bol som len jednooký medzi slepými, ale pre slepca to znamenalo veľa! Zdalo sa mi, že v cirkvi už pre mňa niet miesta. Všetko som pokazil a ani sám som sa už nechcel vrátiť späť. Cirkevná kultúra mi bola čoraz viac a viac cudzia.

Vnímanie tých dvoch svetov – cirkevného a diskotékového – spôsobilo, že som postupne nadobudol cit pre povrchnosť. Musel som konštatovať, že to v zbore nebolo s povrchnosťou oveľa lepšie ako na diskotéke. Zdalo sa mi takmer, akoby väčšina ľudí chodila na bohoslužby preto, aby udržiavala svoje pokrytectvo. Pekné oblečenie, pekné piesne, pekné slová, ale životy mnohých tomu vôbec nezodpovedali.. To som videl na svojich „priateľoch“ zo zboru úplne jasne.

Pri jednej bohoslužbe zameranej na svedectvá prišiel dopredu muž, ktorý sa obrátil pred rokom. Začal hovoriť, že sa mu už rok nedarí, že má depresie a že pozval viacerých ľudí, ale nikto ho nechcel prísť navštíviť. Hovoril, že často premýšľa o tom, že si siahne na život... Mnohí v zbore boli vydesení! Avšak nie tým, že niekto zo zboru sa má tak zle, ale tým, že svojimi slovami zničil tú krásnu slávnostnú atmosféru! Také a podobné veci mi vadili čoraz viac.

V posledných rokoch som v zboroch zažil toľko banálnych a odpudivých vecí... Hádky pre oblečenie, kávu, výživu, „skvelé kresťanské projekty“... A pritom tam vonku sa ľudia rútili do za-

hynutia. Už mi to všetko liezlo krkom... Už som nevládal na bohoslužbách počúvať dookola to isté, spievať stále tie isté piesne, stále tie isté frázy: „Láska, láska k bližnému, Boh zachraňuje, Ježiš všetkých miluje, mali by sme byť rybármi ľudí...“ Tu na diskotéke bolo veľa rýb. Mnohí hľadali Boha! Ale nikto sa nechystal ísť ich zachrániť. Celá tá kresťanská póza sa obmedzovala na bohoslužbu. Zachrániť reálnych ľudí nechcel nikto.

Samozrejme, aj môj pohľad bol zaujatý a plný predsudkov. Mnohí v cirkvi naozaj pre Boha veľa robili a pomáhali mnohým ľuďom. Len jednoducho nemali žiadny vzťah k prostrediu, do ktorého som sa medzitým dostal ja.

Ako vyhadzovač som sa dostal do kontaktu so všetkými scénami, ktoré vôbec existujú. Keď sa chcel niekto dostať na diskotéku alebo vyjsť von, musel prejsť okolo mňa, takže som pomaly spoznával všetkých ľudí zo všetkých prostredí. Techno scéna, hip hop scéna, rocková scéna, motorkári, skíni, hooligans, všetky možné skupiny mafie – ruská, talianska, srbská, albánska... Rôzne skupiny azylantov, drogoví dealeri, ľudia zo sex biznisu... Proste všetko! Tisíce „normálnych hostí“...

V tom čase som zistil, že sa pre mňa čoraz viac stierali vonkajšie, viditeľné rozdiely medzi ľuďmi. Aj to bol liečivý proces. Prinášalo mi to postupné uzdravenie. Bolo mi jedno, kto predomnou stojí. Videl som len človeka, ktorý potrebuje Ježiša, aj keď o tom ešte nevie alebo tomu nerozumie. Bolo jedno, čo si o sebe alebo ostatných myslí a ako žije, jednoducho potrebuje Ježiša. Všetko v jeho živote sa môže zmeniť, keď Ho bude nasledovať. Už pre mňa nebolo také dôležité, čím alebo aký niekto je, ale čo z neho môže spraviť Ježiš!

Hovoril som s bezdomovcami aj s milionármi, s chorými aj s lekármi, s kriminálnikmi aj s policajtmi, s ľuďmi zo všetkých európskych scén... Všetci majú rovnaké otázky: Aký je zmysel života? Čo príde po smrti? Existuje Boh? Ako môže byť Boh spravodlivý? Ako môže byť Boh dobrý, keď je všade toľko zla? Ako môžem žiť naplnený život? Kedysi som posudzoval ľudí podľa

povrchných vecí, nechal som sa nimi zaslepiť a oklamať, bol som nimi sklamaný a mnohými som opovrhoval a nenávidel ich. Niet sa čomu diviť. Takmer každý večer prišlo k nejakej bitke. Ľudia ma chceli zastreliť, často mi išlo o život. Poznám sympatie a antipatie, rešpekt i pohrdanie... To všetko človekom hýbe, ak nežije v pravde. Človek robí rozdiely medzi ľuďmi, pretože ich nesprávne posudzuje. Dnes to vnímam inak. Vidím človeka uväzneného v hriechu, uväzneného diablom, vo väzení pretváranky, viny a nevedomosti. Je mi ho ľúto. Len Ježiš môže pomôcť. Keď som raz vychádzal z diskotéky, kolega práve poslal preč akéhosi opitého bezdomovca. Ten bezdomovec sa vrátil a vylial mi balenie džúsu na nohavice... Všetci si mysleli, že ho za to zabijem, ale mne ho bolo len ľúto. Videl som ľudí úplne závislých od drog, sexuálne zmätených, nafúkaných svalovcov, ženy, ktoré vyzerali, akoby spadli do vedra s farbou a šaty si zabudli doma... Kedysi som ľudí posudzoval a odsudzoval, dnes však vidím len úbohého hriešnika a každého mi je ľúto. Len Ježiš Kristus a úprimné obrátenie môže človeka zachrániť. Je mi ľúto milionára aj bezdomovca. Kto žije v pravde, ten vidí ľudí a svet inými očami.

KTO MA NAOZAJ POZNÁ A MILUJE MA?

KAPITOLA 7

Jedného dňa som mal zjavenie, ale v tej chvíli som si neuvedomil, že so mnou hovorí Boh. Hlavou mi prebleskla myšlienka: „Kto ťa pozná skrz naskrz a napriek tomu ťa miluje?“ Najprv som si pomyslel: „Mňa pozná veľa ľudí! Som predsa známy po celom meste!“ Ale hneď som si uvedomil, že sa mýlim. Uvedomil som si, že je rozdiel medzi tým niekoho poznať z videnia a poznať niekoho skutočne, do hĺbky.

Samozrejme, že ma poznalo veľa ľudí! Často si myslíme, že jeden druhého poznáme. Poznám Arnolda Schwarzeneggera! A predsa len tak hlboko, ako je hrubý papier, na ktorom je vytláčená jeho fotografia. Nikto ho nepozná úplne, do hĺbky. Celý život podvádza svoju ženu...

Bolo mi jasné, že ma vlastne nikto naozaj nepozná... Kto pozná moje skutočné pohnútky a pocity, keď myslím na svojich priateľov či na svojich rodičov...? Kto pozná moje predstavy? Moje žiadosti, duševné priepasti, úchyľky, strachy, nenávisti, neistoty, viny? Jedno mi bolo úplne jasné: Keby existoval niekto, kto by ma poznal dokonale, niekto, pred kým by som nemohol nič skrývať, tak by som u neho nemal žiadnu šancu.

Tá myšlienka ma priviedla k jasnej a bolestnej otázke: „Keď vieš, že by bolo všetko stratené, keby o tebe niekto všetko vedel, prečo je pre teba také ťažké pochopiť, že ty sám si stratený?“ To sedelo.

Som stratený.

Ježiš hovorí, že ten stratený syn mal všetko – priateľov a žúrky –, kým mal peniaze. Ale keď všetko premrhal, ostal sám a nikto sa o neho nezaujímal. Potom prišiel na zem hlad. Nielen ten fyzický, ale aj duchovný hlad. Chladnička môže byť plná, ale srdce prázdne. Človek zisťuje, že ho nič nemôže naplniť. Poznám to až priveľmi dobre. Tréning ma už neuspokojoval. Získal som nejaké ocenenia, ale v myšlienkach som sa už zaoberal tým, aké nezmyselné to všetko je. Motorka ma nenapĺňala. Prestaval som jednu časť, prestaval som celú motorku, ale nič mi to nedávalo! Mnohí známi hudobníci spievajú pieseň „(I can't get no) satisfaction“ (Nedostáva sa mi uspokojenie“). Nič nemôže nahradiť naplňujúci, ozajstný vzťah s Bohom. Apoštol Pavol píše, že sa potrebujeme dať naplniť „celou Božou plnosťou“ (Ef 3,19). Kto to zažil, ten už nemôže byť spokojný s ničím iným! A kto to nepoznal, ten nenájde naplnenie nikde inde.

Stratený syn, ako hovorí Ježiš, si nakoniec našiel prácu ako pastier sviň. Rozprávať takýto príbeh židovským poslucháčom bolo trúfalosťou. Ošipané sú pre nich nečisté, nedotknuteľné. Niečo také bolo proste nemysliteľné! Ježiš tým ukazuje, kam hriech vedie. Človek je zrazu pripravený robiť veci, na ktoré by nikdy nepomyslel! Bol som toho svedkom. Alebo si myslíte, že niekto utečie z domu s víziou, že sa stane drogovou závislým alebo prostitútkou? Nie, začíname s ilúziami, s túžbami, so snami. Ale keď nemáme Boha, keď sa dostaneme pod vplyv hriechu, veľmi rýchlo sa to s nami rozbehne z kopca. Zabárame sa do bahna hriechu čoraz hlbšie. Aj ja som robil veci, ktoré som nikdy predtým neplánoval. Ale čo som mal robiť, keď päť chlapov napadlo dve ženy? Čo som mal robiť, keď dva gangy vyvolajú hromadnú bitku a musíte obnoviť poriadok? Stále znova som sa sám seba pýtal: „Čo tu vlastne robíš?“

Ale pokračuje to ešte hlbšie! Ten stratený syn je dokonca ochotný jesť krmivo pre svine! Synovo dno je pre Ježišových poslucháčov vrcholom zhnusenia! Keď odídeme od Boha, môžeme klesnúť pod úroveň sviň. Morálne sme na tom horšie ako špinavé svine. Viete čo? Ježiš má pravdu. Videl som veľmi veľa hnusu, veľmi veľa ľudskej biedy. Klamstvá, drogy, smilstvo všetkého druhu, násilie... Keď už

človek nemá Boha, čo je potom jeho normou? Boh nás ľudí stvoril na svoj obraz! Potrebujeme Boha, aby sme boli ľudia! Bez Boha ako vzoru sa z človeka stáva morálna karikatúra! Znetvorený sám v sebe, v svojich hriechoch. Riadi sa podľa niekoho? Jasný. Ale podľa koho? Podľa hviezd? Tie sú predsa „dobré“... Stačí, že je človek v niečom dobrý a stane sa príkladom pre celú generáciu. Michael Jackson vedel „dobro tancovať“, tak sa podľa neho ľudia riadili aj v morálnych otázkach. To je fatálne. Nevieme, ako presne žil a či je pravda všetko, čo sa dočítame v novinách. Ale vieme, ako skončil. Aféry, drogová závislosť... V tom čase som bol takémuto vplyvu vystavený každý deň. Potom som som si však stanovil hranicu. Jeden nový kolega – vyhadzovač – chcel ukázať aký je „cool“ a povedal mi „vtip“, ktorý už ani nemohol byť nechutnejší, šlo o sex s deťmi. Neudržel som sa a vybuchol. Úplne otvorene som mu povedal, že nechcem, aby do mňa nalieval svoju diabolskú špinu. Jasne som mu vysvetlil, že už nikdy nechcem nič také počuť. Stalo sa to krátko predtým, ako ma odtiaľ Boh vytiahol. Bol to dôležitý čas rozhodovania. Všetko, čo som videl, sa mi čoraz viac priečilo. A do toho všetka tá hudba. Ani nedokážem vysvetliť, ako som nimi opovrhoval všetkými tými textami o láske, láske a láske! Kde bola tá láska?! Nezáleží na tom, čo kto spieva, počujem už len ten jediný pravdivý text:

„Som úbohý človek a chcem vaše peniaze a váš pohľad, buď tak slepý a myslí si, že som skvelý! Preto tak krútim zadkom a šklbom telom! Myslí si, že som zmyselná! Buď taký hlúpy a daj mi svoje peniaze!“

To je skutočný text piesne, ktorú môžeš počuť v rozhlase. Dnes niečo také už nemôžem ani počuť.

Stratený syn „vstúpil do seba“, ako hovorí Ježiš (Luk 15,17). Aj ja som si vstúpil do svedomia. Chcel som skutočne a úplne prísť späť k „Otcovi“. Potreboval som nájsť samého seba. Bola to tá najťažšia cesta. Vstúpiť do seba, nájsť samého seba. Bol som ochotný ísť kamkoľvek! Vstupoval som do rôznych podnikov, do tých najtemnejších miest. Ale vstúpiť sám do seba, to bolo najťažšie. Musel som to však urobiť. Potreboval som vstúpiť do seba a vidieť sa taký, aký skutočne som. Nebol som ten

cool človek, za ktorého ma považovali ostatní. Nebol som tou nedotknuteľnou horou svalov. Nezáležalo na tom, čo si o mne mysleli ostatní. Nebol som ani tým svätcom, za ktorého ma považovali. Len Boh a ja sme poznali skutočnosť.

Otázkou bolo: Kto pozná tvoje najhlbšie vnútro a aj tak tá miluje? Boh ma poznal. On jediný. Nikto iný. A to, čo vo mne videl, nebolo oveľa lepšie než to, čo som ja videl na druhých. Bolo vo mne toľko špiny a hriechu, že to bolo zúfalé, na zaplakanie.

Rozprávka hovorí, že keď Barón Prášil pristál v močiari, prepadal sa čoraz hlbšie a hlbšie. A potom prišla spásna myšlienka! Chytil sa za svoj vrkoč a vytiahol sa von za svoje vlastné vlasy! Pekná rozprávka, nie? Realita je však úplne iná. Z močiara hriechu nikto sám seba nevytiahne. Rozdiel medzi nami a barónom Prášilom je v tom, že bahno v našom prípade nie je vonku, ale vnútri. Zvonka môžeme byť dokonca uznávanými kresťanmi s titulom z teológie! Ale špina sa v našom vnútri zväčšuje a my sme stratení a vydaní napospas skaze. Mnohí ľudia sa vôbec nesnažia túto špinu zakrývať. Vidíš ju v ich pohľadoch, v slovách a vo všetkom, čo robia. Iní sa ju pokúšajú ešte nejako zakryť, ale Boh ju vidí jasne, vidí ich myšlienky, skutočné motívy, vidí všetko! Jemu nemôžeme nič predstierať. To som videl, keď som prišiel sám k sebe.

Vďaka Bohu, že nás môže a chce zachrániť! Miluje ma napriek všetkému! To ale neznamená, že Boh považuje za skvelé všetko, čo si myslím a robím! Nie! Milujem svoje psy, ale neradujem sa zo všetkého, čo robia. Môj pes Finney mi raz rozhrýzol celý interiér auta. Myslíte si, že som žiaril radosťou a láskou, keď som to uvidel? Áno, milujem svojho psa, ale neprajte si vedieť, ako som sa cítil! Mnohí rozumejú Božej láske úplne mylne. Boh sa na nás môže nahnevať! Áno, Boh nás miluje, ale nie tak, že mu je jedno, čo si myslíme alebo čo robíme! Boh nás nemiluje preto, že sme super ľudia, naopak, Boh nás miluje aj napriek tomu, že takí nie sme! Umiera za nás na kríži! Tam vzdoruje hriechu, smrti, diablovi a nášmu vzdoru! My sme o ňom pochybovali, posmievali sme sa mu a zapierali ho. Svoj život a životy druhých sme zaťažili alebo úplne zničili hriechom! Preto za nás Ježiš umiera! „S Kristom sa zaobchádzalo tak, ako si zasluhujeme my, aby

sa s nami mohlo naložiť, ako zasluhuje on.“ Ježiš nás chce vo svojej láske zachrániť a zmeniť!

Cieľom Božej lásky je naša premena, to, aby sme žili v harmónii s ním a nie Božia slepá radosť nado mnou, bez ohľadu na to, čo robím!

Len Ježiš ma miluje navzdory mojim hriechom, napriek všetkému, čo si myslím alebo robím. Neznamená to však, že ma Ježiš chce nechať takého, aký som! Ježiš ma miluje, a preto ma volá k pokániu a ku zmene života!

Stratený syn „vstúpil do seba“ a potom sa obrátil čelom vzad. Vracia sa k otcovi – v pokore, pokáaní a s vedomím, že vie, čoho sa dopustil. Chce byť znova v Otcovej blízkosti, chce byť pod ochranou jeho spravodlivosti. Koniec s tým „svinským“ životným štýlom naplneným hriechom a ponížením. Vďaka Bohu, že som k tomuto rozhodnutiu došiel aj ja.

Všetko, čo som zažíval, čoraz viac prispievalo k rozhodnutiu, že chcem žiť s Bohom naplno. A Bohu som to aj povedal. Len som nevedel, čo mám robiť ďalej. Stále znova si spomínam na slová kazateľa, ktoré mi povedal pri mojom obrátení: „Mám ti od Boha odkázať, že sa máš stať evanjelistom.“ Nemal som predstavu, čo mám robiť. Mal som zostať vyhadzovačom a tam pracovať pre Ježiša? Nemal som ani tušenia. A vtedy zasiahol Boh.

Potvrdenie povolania

Jedného dňa som znova sedel na svojom mieste, na lavičke na kraji lesa, a premýšľal o svojom živote. Vtom som zbadal jedného staršieho muža. Poznal som ho, mal v meste obchod s náradím. Vedel som o ňom, že je kresťan, hoci patrilo do iného kresťanského spoločenstva ako ja. Po niekoľkých minútach sa z lesa vrátil a povedal: „Myslím, že by si sa mal stať evanjelistom.“ Nič viac. Bol som z toho úplne hotový. Prehovoril k nemu Boh? Alebo niekedy predtým započul, ako som s druhými diskutoval o Bohu? Neviem, nie je podstatné. Znova sa však vo mne prebudila nádej, že Boh ešte nevzdal svoj plán so mnou. Moja otázka sa stala naliehavejšou: Ako to všetko bude pokračovať?

PRI BRÁNE SMRTI

KAPITOLA 8

Raz v noci sa stalo niečo, čo dalo môjmu životu nové nasmerovanie. Stál som pred vstupom na diskotéku a hádal sa s niekoľkými Talianmi. Pravú ruku s boxerom som už mal pripravenú, keby bolo treba udrieť. Vpravo odo mňa sa s niekým hádal aj môj kolega. Hádka sa vystupňovala a jedného zo svojich protivníkov zrazil čelom k zemi. Na okamih som sa otočil späť k mojim protivníkom a vtom sa ten zrazený k zemi spamätal a znovu vyskočil na nohy, vytiahol nôž a skočil po mojom kolegovi. Videl som len prudko sa pohybujúce tieň na stene, znovu som sa otočil a vtom sa stalo nešťastie. Môj kolega skočil priamo do vchodu za mnou, ja som sa otočil do cesty útočníka s nožom a on skočil priamo na mňa...!

Bolo neskoro na nejakú reakciu, len som vo vnútri zakričal „Pane pomôž mi!“

Útočník predou mnou stál ako skamenený. Pozrel som sa na nôž... Zasiahol ma?! Nie, nôž bol priamo pred mojím telom...

Bol som rovnako stuhnutý ako on. Už predtým som vytiahol boxera a teraz som ho mohol udrieť. Nejaký vnútorný hlas mi hovoril: „Udri ho, ospravedlníš sa pred každým súdom!“ Viem, že to bol satan. Iný hlas mi povedal: „Ak mi teraz nebudeš dôverovať, tak tu zomrieš.“

Nemohol som ho udrieť, pretože som vedel, že tou hliníkovou zbraňou by som ho úderom do hlavy zabil. Vedel som, že by

som ho tým zrazil priamo do večného zatratenia a to som nechcel. Myslel som si: „Je lepšie, aby som tu zomrel ja, než on, pretože ja mám večný život a on nie.“

Neskôr som často uvažoval o tom, ako som tak mohol premýšľať. Možno chcel Boh v tej situácii jednoducho vyskúšať, ako zareagujem, čomu naozaj verím. Ale ako som si mohol byť taký istý, že mám večný život? Zvlášť, keď som žil takým „pestrým“ životom... Ale klamal by som, keby som tvrdil niečo iné, než toto: Bol to môj postoj, cítil som sa tak. Mohol som sa brániť a udrieť, ale radšej som chcel položiť svoj život, než spraviť niečo také. Boh videl moje srdce a zachránil ma.

Na okamih sme obaja stáli zmrazení ako sochy, jeho nôž priamo na mojom trupe... Potom som mu povedal: „Nežeň sa do nešťastia a daj mi ten nôž.“ Uvoľnil sa, podal mi svoj nôž a šiel preč.

Ďalší kolega, bledý ako stena, stál obďaleč a povedal: „Tvoj Boh naozaj žije.“ Každý z prítomných vedel, že sa práve stal zázrak. Zavolať som k Ježišovi o pomoc len v duchu. Všetko sa to stalo tak rýchlo a nikto nemohol čítať moje myšlienky, ale každý vedel, že zasiahol Boh.

Mohol som byť mŕtvy! Práve som unikol smrti! Len pomaly som si začal uvedomovať, čo sa vlastne odohralo.

Všetko mi bolo jedno. Kto bude nemeckým majstrom vo futbale, kto jazdí na akej motorke, kto má najsilnejší biceps... Zrazu mi to všetko bolo úplne jedno. Boh bol tu! On zasiahol! Až doteraz bol Boh len nejaký predmet a obsah kázne... Ale teraz bol tu.

Mal som vedomie Božej prítomnosti a všetko ostatné mi bolo ukradnuté. Chcel som už len jediné: Viac toho Boha poznať. Žiť s ním. Skutočne, reálne, všetko ostatné mi bolo jedno.

Moje myšlienky sa zatúlali k príbehu o prorokovi Jonášovi. Boh mal pre neho plán. Poslal ho do mesta Ninive, aby tam zvestoval Božie posolstvo. Ale Jonáš sa vybral presne opačným smerom. A takmer ho to stálo život. Keby ho Boh neochránil a nezachránil, určite by zomrel. Keď sa potápal čoraz hlbšie do širého oceánu, prehltla ho veľká ryba a potom ho vyplula späť na pev-

ninu! Čítal som niekoľko príbehov o tom, ako rybári vytiahli živých ľudí z veľkých rýb. To musí byť ale šok! Chytíš rybu a v žalúdku nájdeš živého človeka. Drsné. Ale ja nemám žiadny dôvod pochybovať o tomto príbehu z Biblie. Prečo by to malo byť pre Boha nemožné?! Ryba Jonáša vyplula na pevninu a to sa mi stalo tiež. Vrátil som sa z brány smrti. Jonáš sa druhýkrát nenechal prosiť a odišiel kázať Božie Slovo! Ani mňa už nemusel nikto prosiť. Bolo mi jasné, že teraz prišiel môj čas. Boh má ešte s mojím životom plány. Chcel som sa do nich nechať začleniť, nech už tie plány boli akékoľvek.

ŽIŤ V HARMÓNII S BOHOM

KAPITOLA 9

Najprv som sa musel dostať preč, vymaniť sa spod vplyvu mojich „kumpánov“. Potreboval som odstup. Byť ďaleko odtiaľ bola jed-
na vec, ktorú som chcel. Byť bližšie bolo to druhé, na čom mi
záležalo. Bližšie pri Bohu.

Musel som stále znova myslieť na to, čo povedal apoštol Pavol:

*„Veď im je zjavné, čo možno poznať o Bohu; Boh im to totiž zjavil. Lebo
jeho neviditeľnú skutočnosť, jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia
sveta poznávať uvažovaním zo stvorených vecí. A tak nemajú ospravedl-
nenie...“* (Rim 1,19–20)

Napadlo mi vziať motorku a ísť do Škandinávie. V chaose mesta
som si pripadal chytený a uväznený. Chcel som sa k Bohu priblí-
žiť v prírode. Celú cestu som premýšľal o ňom a svojom živote.
Jednu noc som vo Švédsku našiel starý sedliacky dvor a prenoco-
val pod šírým nebom na skale. Tma neprichádzala, svetlo je tam
vo dne aj v noci. Sedel som na skale a rozhliadal sa po okolí. Všet-
ko bolo pokojné a tiché. Prekrásne stromy, lúky, lesy... Všetko
bolo v harmónii a ja som nad tým žasol. Vtedy mi napadla myš-
lienka: „Ty sa sem nehodíš.“ V tej chvíli som netušil, že ku mne
prehovoril Boh. Jednoducho som premýšľal o živote. Stáva sa mi,

že mi niečo napadne a až spätne si uvedomím, že ku mne hovoril Boh. Boh to robí často, pretože chce vidieť naše srdce, našu reakciu. Keby sme si v takých situáciách všimli, že k nám hovorí Boh, strnuli by sme bázňou a slúbili mu všetko, čo chce. Tak to však Boh nechce. Nechce nás nútiť. Túži nás od základov zmeniť. To zahŕňa aj naše najhlbšie pocity a myšlienky. Potrebujeme sa stať citlivými, potrebujeme sa naučiť zaujať tie správne postoje. Aj keď vieme, že Boh pozná a vidí naše myšlienky, stále znova na to zabúdame. Máme pocit, že sme bez dozoru, že Boh nevie, nevidí – a práve vtedy sa ukazuje, čomu naozaj veríme a čo chceme. Preto sa Boh drží často skrytý. Ja som si však spätne veľakrát uvedomil, že Boh inicioval moje myšlienky! Nejakou otázkou či vetou, spomienkou na určité miesto v Biblii.

Bola to pravda. Všetko bolo spolu v harmónii, len ja som sa tam nehodil. Všetko vo mne bolo chaotické. Hriechy každého druhu sa uhniedzili a rozšírili v mojom myšlienkovom svete. Slovo „harmónia“ mi znelo ako nejaký vzdialený ostrov, na ktorom som nikdy nebol a ktorý možno ani neexistuje. Túžil som porozumieť, čo to je alebo čo to znamená harmónia. Veľmi som chcel prežiť ten vnútorný pokoj, zmierenie s Bohom. Nemal som ani tušenia, ako niečo také človek dosiahne. V tej chvíli som však pochopil čosi významné: Kým je stvorenie v harmónii, tak musí byť Stvoriteľom harmonický Boh – pretože Boh chce, aby som ja, jeho stvorenie, žil v harmónii s ním! To som chcel! Horela vo mne táto túžba: vstúpiť do harmónie s Bohom!

PRVÝ KONTAKT S MISIJNÝMI MOTORKÁRMÍ

KAPITOLA 10

Ďalším človekom, ktorého som stretol na svojej ceste, bol jeden motokár v Nórsku. Stál na krajnici a ja som zastavil, či nepotrebuje pomoc. Spravil si prestávku, povedal mi však, že mám ísť na jeden motokársky zraz a vysvetlil mi cestu. Vôbec sa mi nechcelo. Nie som typ človeka, ktorý má veľké stretnutia a zrazy. Vnútri som však mal taký neodbytný pocit, že by som tam mal ísť. A tak som pridal plyn. Dostal som sa na nejaký ostrov, kde sa zraz motokárov konal. Pri vchode som zaparkoval svoju motorku a uvidel dvoch mužov. Mali na čiernych kožených vestách biely kríž a na ňom bolo napísané „Holy Riders“ (Svätí Jazdci).

Po celom svete sú tisíce rôznych motokárskych klubov, ktoré rovnako ako futbalové kluby majú svoje vlastné znaky. Mnohé z nich sú organizované celosvetovo. Väčšina má nejaké diabolské či démonické znaky a mená, ale niečo také som predtým nevidel... Nevedel som si predstaviť, že sú to skutoční kresťania a myslel som si, že možno zosmiešňujú Božie veci. Šiel som k nim, aby som sa s nimi dal do rozhovoru. Spýtal som sa ich priamo, čo má znamenať kríž, ktorý majú na chrbtoch. Zdalo sa, že sa ma trocha boja, ale ukázalo sa, že je to naozaj skupina kresťanov, ktorí zvestujú evanjelium Ježiša Krista na motokárskej scéne. Bol som fascinovaný. Hovoril som s nimi celú noc a pýtal sa na ich

prácu. Ďalší deň som cestoval niekoľko stoviek kilometrov, aby som sa stretol s vedúcim tejto práce v Nórsku. Skupina pôsobila v dvadsiatich mestách a mala viac ako šesťsto členov! O niečom takom som nikdy nepočul. Pod misiou som si predstavoval prácu niekde v Afrike, ale že existuje misia zacielená na európske okrajové skupiny, to bolo pre mňa nové. Zrazu mi bolo všetko jasné. Toto je niečo presne pre mňa.

Do Nemecka som sa vrátil s jasnou víziou pracovať na podobnom projekte.

HOLY RIDERS – ZAČIATKY

KAPITOLA 11

Na motokárskej scéne som mal niekoľko kontaktov. Jeden môj kolega z diskotéky bol členom najobávanejšieho MC klubu (motokársky klub) Nemecka. Šlo tam len o moc, peniaze, obchod s drogami a so zbraňami, prostitúciu a výpalné. V podstate to bola mafia na motokách. Od neho som sa dozvedel, že existujú tri hlavné MC kluby. Tieto kluby si rozdelili celé Nemecko a okolité krajiny, kde robili svoje „obchody“. Veľa MC klubov je organizovaných celosvetovo, aj v Česku a na Slovensku. Existujú tisícky takzvaných podporných klubov (supporter clubs), ale väčšina sa musí podriaďovať týmto trom veľkým klubom z Nemecka. Ak som chcel v Nemecku niečo robiť, musel som kontaktovať tieto tri hlavné kluby. Modlil som sa za to.

Cez svojho kolegu z diskotéky som si dohodol termín s najvyšším prezidentom prvého MC klubu. Prišiel som, on stál s nahým trupom päť hodín na pražiacom slnku a opaľoval sa – posťoľacky! Už som zažil pýchu, namyslenosť, potrebu obdivu, aroganciu, megalomániu, ale to, čo sa dialo na tejto scéne, presahovalo všetko, s čím som sa dovtedy stretol. Kokaín zosilňuje tieto charakterové vlastnosti do obľudných rozmerov. Čakal som päť hodín, potom som k nemu „pokorne“ pristúpil a úplne pokojne som sa ho spýtal, či mám prísť inokedy... Zavrčal na

mňa: „Čo chceš?“ Pokojne a priateľsky som mu odpovedal, že som kresťan a chcem založiť kresťanský motorkársky klub. Stroho povedal: „Vy kresťania ste všetci pokrytci!“ Vysvetlil som mu, že dobre chápem, ako to myslí, ale že „ja nie som žiadny pokrytec“. „To si ešte zistíme... Tak s tým začni!“ odpovedal.

Od šťastia som úplne zabudol, že povedal: „To si ešte zistíme!“

Často som bol v klubovom dome bývalého kolegu z diskotéky. Jedného dňa, ešte pred tým rozhovorom so šéfom MC klubu, som mal zaujímavý rozhovor s iným členom tohto istého klubu. Povedal mi, že má rešpekt pred tým, čo robím. „Moja babička tiež verí v Boha, tiež som chodil na skupinu mládeže, ale rozhodol som sa pre inú cestu...“

Zanedlho po rozhovore s prezidentom ku mne váhavo a neisto prišiel a spýtal sa ma: „Čo spraviš, keď ti niekto jednu vrazí?“ Bolo mi nad slnko jasnejšie, že tu niečo nesedí a spýtal som sa ho: „Ty by si sa ma na niečo také nespýtal, kto ťa poslal?“ Neisto sa rozhladol a povedal: „Pod', pôjdeme von...“ Tam mi vysvetlil, že ho poslal prezident s jasnou úlohou. Mal ma zbiť, aby videl, ako budem reagovať, pretože prezident si myslel, že „niekto s takým bicepsom nemôže byť kresťan“. A ako sa zistí, či je niekto kresťanom alebo nie? Títo ľudia väčšinou poznajú len dve miesta z Biblie. Miesto, kde Ježiš premenil vodu na víno a to, že človek má nastaviť druhé líce, keď ho udrú na prvé...

S tým sme mali obaja problém. Buď ma zbije on, alebo zbijú jeho, keď nesplní príkaz. Mal som nápad. Povedal som mu: „Choď za svojim šéfom a povedz mu, nech príde budúci piatok, potom mi môže dať do držky pred nastúpenou jednotkou a uvidíte, ako reaguje kresťan.“ To bola pre neho šanca dostať sa z tejto situácie. Znervóznel však a povedal: „Zbláznil si sa? Veď je to psychopat! On ťa zabije!“ Ten opis na prezidenta MC klubu celkom sedel.

Bol to ťažký týždeň. Veľa som sa modlil a premýšľal. Mohol som dobre súcitiť s Petrom, ktorému Ježiš povedal, že bude popravený na Božiu slávu. Peter mohol také nasledovanie odmiet-

nuť – a ja takisto. Ale rozhodol som sa po tejto ceste ísť a vzdať Bohu slávu. Peter predtým zaprel Ježiša a dostal šancu na napraviť. Aj ja som zlyhal pri tej autonehode, a toto bola šanca na nápravu.

Ďalší piatok som prišiel do klubu, schválne som si nezobral kontaktné šošovky, aby mi nepoškodili oči, keď ma budú biť do tváre... Ale prezident neprišiel! Len poslal poslíčka, ktorý mi pred všetkými prítomnými odkázal: „Tá odpoveď mu stačí.“ Spadol mi kameň zo srdca... Všetko šlo ďalej ako predtým...

Netušil som, že tento príbeh bude kľúčovou udalosťou k neuveriteľnej príhode v budúcnosti. Ale o tom trochu neskôr...

V mestách tohto MC klubu som sa už mohol voľne pohybovať, ale ešte som nemal zelenú od zvyšných dvoch. Nemohol som len tak jazdiť po okolí so znakom „Holy Riders“, to je na tejto scéne zakázané. Nemôžeš si len tak vyrobiť vlastný dres a bežať na futbalové ihrisko, keď tam hrajú dva tímy... každá scéna má svoje pravidlá a ja som tieto pravidlá dosť dobre nepoznal! Proste som so svojim znakom prešiel Stuttgartom – hoci tam „vládol“ iný MC klub.

Neďaleko môjho domu bola klubovňa malého miestneho MC klubu, kde som chodieval, aby som sa dostal do kontaktu s ľuďmi. Bol som tam takmer každý štvrtok. Keď som tam raz prišiel, ich prezident mi povedal: „Minulý štvrtok tu boli dvaja z MC klubu Stuttgart a hľadali ťa!“ Bol som prekvapený... Čo odo mňa chceli? Odkiaľ vedeli, že sem chodievam? Nemal som zlé svedomie a odpovedal som: „To je dobre. Tiež sa s nimi chcem rozprávať. Chcel som sa spýtať, či sa u nich môžem zastaviť a evanjelizovať...“ Prezident ma prerušil: „Zbláznil si sa?! Hľadajú ťa! Vieš čo to znamená? Na tvojom mieste by som zmizol do Nórska. Strat' sa odtiaľto!“ Šiel som k ohnisku a premýšľal. Nechcel som odísť, nerozumel som, na čo by to bolo... A zrazu mi Boží Duch jasne povedal, že mám zmiznúť! Vyskočil som na motorku a pridal plyn. Vyhol som sa obvyklým uliciam a šiel som okľukou cez dediny. To ma zachránilo! Deň na to mi volal chlap z toho malé-

ho MC klubu a povedal mi, že ľudia hlásiaci sa k stuttgartskému MC klubu prišli hneď, ako som zahol za roh, kričali a vyhrážali sa... Vtedy som tomu nerozumel, ale dnes mi je to jasné. Keď si niekto spraví znak na chrbte a prechádza „územím“ iného klubu, akoby tým hovoril „Odteraz vám do toho budem strkať nos!“ Ide o územné nároky, obchody, trh a peniaze! Aj psy si značkujú svoje teritória a nárokuje si ich pre seba. Nič netušiac som prešiel so svojím znakom Stuttgartom a nevedel som, že za to by boli iní na motorke bez varovania zastrelení!

Sedel som doma a nevedel, čo mám robiť. Zašiel som teda za svojím známym obchodníkom s motorkárskymi dielmi. Toho som sa opýtal, kde sa tento MC klub vlastne nachádza. Vedel len to, že majú za mestom obchod s Harleyami. Moja prvá myšlienka bola, že by som tam mal hneď zísť. A druhá? Že som som na najlepšej ceste, aby som sa zbláznil... Ešte včera som si myslel, že mám zmiznúť, stratiť sa, odísť čo najďalej. A teraz mám ísť za nimi? Ale, spravil som to.

Vstúpil som do obchodu a muž za pultom sa ma priateľsky spýtal, čo pre mňa môže spraviť. Povedal som: „Som ten, ktorého hľadáte.“ Pozrel sa na mňa a povedal: „My nikoho nehľadáme.“ Ukázal som na svoje znaky a povedal: „Nehovor mi hlúposti, viem, že ma hľadáte.“ Sfiolovel a chcel začať kričať. Vtom sa však otvorili dvere a vstúpil nejaký pár. Možní svedkovia... To ho upokojilo. Bolo mi to veľmi nepríjemné, tak som mu povedal: „Tu nemôžeme poriadne hovoriť, máte klubovňu? Ako sa tam dostanem?“ Vtedy ešte neexistovali navigácie, tak mi niečo načarbal na papier a ja som rýchlo vypadol. Znova som sa cítil rozpoltené... Mám tam ísť alebo nie? Po modlitbe som sa rozhodol: Idem.

O niekoľko dní neskôr som neďaleko od vchodu do klubovne zaparkoval svoju motorku. Počul som, že motorky „nepriateľov“ s obľubou postriekajú farbou... Pred dverami som sa zdesil. Stál tam strážca, ktorého som raz „vyprevadil“ von z diskotéky! Myslel som si: „Dnu sa možno dostanem, ale von už nie...“ Nechcelo sa mi však len tak utiecť... Vybral som sa teda smerom k vcho-

du. Chlap sa postavil pred mňa, ale ja som len povedal: „Mám schôdzku s jedným z vašich právoplatných členov.“ Tak ma musel pustiť, pretože on sa v hierarchii ešte k tomuto štatútu nedostal. Vstúpil som dnu. Všetci sedeli pri stole. Ten muž z obchodu s Harleymi sedel za vrchostolom. Hneď mi bolo všetko jasné. Je to prezident! Zasyčal na mňa: „Čo tu chceš? Nechápeš, že tá tu môžeme zabiť a nikto sa to nikdy nedozvie?“ Naozaj verím, že by ma zmlátili, keby ma predtým našli v tom MC klube, ale teraz boli ohromení, že som prišiel!

V tom som cítil vedenie Svätého Ducha a úplne bez obalu som si vyhrnul rukávy, ukázal im svoje tetovanie, kde som citoval apoštola Pavla: „Kristus je mojím životom a smrť bude pre mňa ziskom.“ (Fil 1,21) A potom som dodal: „Čo mi chceš vziať? Môj život? Ten už patrí Ježišovi!“ Stratil reč. Nato sa spýtal viceprezident: „Čo tu vlastne chceš?“ Odpovedal som mu: „Povedať vám, že vaše vesty už horia. Obráťte sa a verte v Ježiša Krista.“

Myslel som si, že teraz sa do mňa pustia. Ale nič také sa nestalo. Len na mňa mlčky zízali. Potom viceprezident povedal: „Buď si psychopat a to sa k nám hodíš, alebo tvoj Boh naozaj žije a to si ešte zistíme.“ Zašklabil sa a tým bola vec vyriešená. Začali sme sa rozprávať, mali nejaké otázky k mojim plánom a čosi mi radili. Keď boli hotoví, tak len dodali, že odteraz môžem jazdiť na ich území a robiť svoju službu, ale že ma budú starostlivo pozorovať a tvrdo potrestajú, ak budem na ich území robiť nejaké svoje „obchody“. Zdanlivo nepriechodné dvere sa mi dokorán otvorili.

Už si presne nepamätám, ako som sa dostal do kontaktu s prezidentom tretieho klubu, ale pravdepodobne som získal telefónne číslo od prezidenta toho druhého klubu. Dohodol som si termín s prezidentom hlavného MC klubu. Stretnutie prebehlo bez akýchkoľvek problémov. Povedal len, že má radosť, že som s niečím takým prišiel. „Vaše znaky spravia našej konfliktami zaťaženej scéne dobre.“ Hneď mi ponúkol, aby sme sa zúčastnili ich veľkej akcie. Tam sme mali neskôr dokonca stánok s motorárskymi Bibliami, ale v tom čase ešte neexistovali. Ďalšie dvere

boli otvorené! Mohol som založiť svoj klub. Prezident tretieho MC klubu sa ma na stretnutí ešte spýtal: „Kto sú vlastne ďalší členovia tvojho klubu?“ Žiadni neboli... Len nado mnou nechápavo krútil hlavou.

Keď som šiel domov, modlil som sa k Bohu. Celý čas som sa všemožne snažil nájsť spolupracovníkov na túto prácu. Na začiatku som si to nepredstavoval ako niečo ťažké. Približne dvadsať ľudí z nášho zboru predsa jazdilo na motorke! Ale nikto nechcel... V našej blízkosti sa každý týždeň konala motorkárska bohoslužba s takmer 1000 návštevníkmi! Tak som nalepil plagáty a rozdával letáky, očakával som asi tak 50 ľudí, ale nikto sa neprihlásil, ani jediný! Zúfalo som sa modlil, aby Boh niečo spravil, ak naozaj chcel, aby som túto prácu nerobil sám! V priebehu ďalšieho týždňa sa zo zboru prihlásili dvaja. Ten istý týždeň som šiel na motorkárske stretnutie. Zastavil ma jeden manželský pár a rozprávali sme sa o mojom kríži na chrbte. Počas nášho rozhovoru prišiel ďalší muž... Všetci traja boli Bohom na túto prácu pripravení! Hľadali niekoho, kto má takú prácu na srdci a môže ju viesť! Takže nás bolo šesť a začali sme sa pravidelne schádzať, aby sme sa spolu modlili a premýšľali, ako môžeme zasiahnuť srdcia ľudí. Navštevovali sme spoločne niekoľko MC klubov a misijná práca sa začala rozbiehať.

NA BIBLICKEJ ŠKOLE

KAPITOLA 12

Misijná práca na motorkárskej scéne nebola jedinou vecou, na ktorej mi záležalo. Cítil som, že by som mal ísť na biblickú školu. Otec mi jednu takúto školu odporučil. Na deň otvorených dverí som tam šiel, aby som si to tam trochu prehliadol. Pravdepodobne by ma tam nikdy nevzali – kulturistu vážiaceho 115 kilogramov, s motorkou, v koženej bunde, s tetovaním a dlhými vlasmi... Neskôr som sa dozvedel, že tam predtým volal môj otec a povedal: „Nezľaknite sa, ide k vám môj syn.“

Boli to dva úplne protichodné svety. Na jednej strane motorkárska scéna plná hriechu, na strane druhej biblická škola posvätenia! Najprv som bol presvedčený, že to tam nevydržím. Keď som sa však vnútorne vyrovnal s myšlienkou, že to je miesto, kde ma Boh chce mať, rozhodol som sa, že nastúpim. Zaujímavé bolo, že táto biblická škola ležala presne medzi tromi MC klubmi, takže som si vedel predstaviť, že budem robiť súčasne misijnú prácu v motorkárskom svete.

Keď som na školu nastupoval, na vývesnom štíte bolo napísané „Centrum života Adelshofen“. Pomyslel som si: Tu musí byť riadne nudný život. Zaujímajú ma len „biblické znalosti a teológia“. Ostatné mi je ukradnuté. Keď som o tri roky neskôr školu opúšťal, na novej tabuli sa skvel nový nápis: Teologický seminár Adelshofen. A ja som si hovoril: Všetky tie „teologické veci“ nie

sú až také dôležité. Najdôležitejší je život. Počas tých troch rokov sa toho udialo naozaj veľmi veľa.

Začal som študovať s cieľom nahromadiť vedomosti, ale Boh chcel zmeniť môj život! Nahováral som si, že nemám čo zmeniť. Bol som odvážny, bol som na dobrej ceste, chcel som zvestovať Ježiša. Cítil som sa silný, inteligentný, spôsobilý na toto povolanie! Netušil som, že celý milý Kornélius len stál v ceste tomu, aby Boh mohol konať svoje dielo. Chcel som niečo robiť pre Boha a neuvedomoval som si, že Boh všetko používa na to, aby niečo spravil vo mne.

Späťne môžem len povedať, že Bohu šlo v zásade o štyri veci. Potreboval, aby sa štyri oblasti môjho života dostali do harmónie s jeho vôľou:

1. Boh potreboval dať moje ciele do harmónie s jeho vôľou.
2. Boh potreboval dať moje priority do harmónie s jeho prioritami – išlo o to, čo je skutočne dôležité a čo nie.
3. Boh potreboval dať do harmónie moje hodnoty s jeho hodnotami – bola to otázka toho, čo je správne, čo je nesprávne, čo je hriech a čo nie.
4. Boh potreboval dať do harmónie moje pohnútky s jeho motívmi.

V podstate to znamenalo, že Boh musel zmeniť celý môj život – od základu. Boh ma musel posvätiť, pretože žiť v harmónii s Bohom nie je nič iné.

Študoval som Bibliu, aby som prišiel na to, čo je Božia vôľa. A hoci som sa snažil objaviť hlavne rôzne metódy misijnej práce, stále znovu som nachádzal vety ako: „To je Božia vôľa, vaše posvätenie!“

Na začiatku som to ignoroval... Ale potom mi svitlo – všetky moje predstavy, celý môj život... všetko je to úplne mimo.

To jediné, čo v mojom živote sedelo, bol môj postoj. Apoštol Pavol opisuje svoj postoj takto:

„Niežeby som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš. Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou.“ (Fil 3,12–14)

Pavla sa zmocnil Kristus. Hoci mu išlo o viac, toto je to, o čo naozaj išlo. Tak to bolo aj so mnou. Po zážitku s nožom mi bolo všetko ostatné v podstate ukradnuté. Chcel som skutočný, pravý život s Bohom! Nevystačil som si len s náboženskými cirkevnými tradíciami. Čítal som v Biblii, že existuje viac! Ježiš to zaslubuje, učeníci to zažívali. Veľa ľudí počas uplynulých dvetisíc rokov zažilo vo svojom živote a službe Božiu slávu. Skutky apoštolov nemajú konca, pokračujú dodnes. Chcel som byť pri tom, keď Boh píše dejiny! Chcel som žiť v harmónii s Bohom. Ale nemal som ani poňatia, že Bohu ide o zmenu človeka. O moju zmenu.

POSVÄTENIE – VERNOSŤ V MALIČKOSTIACH

KAPITOLA 13

Odrazu som začal premýšľať o veciach, ktoré mi nikdy predtým nenapadli. Pozeral som akčný film a premýšľal som: Ako to je? Boh predsa hovorí: „Nezabiješ!“ Moja prvá reakcia bola: Je to len film! Ale potom som premýšľal ďalej. Je Boh spokojný s tým, že sa nám páčia takéto filmy? Vypol som ten film a premýšľal ďalej... Podobne je to aj s filmovými milostnými scénami. Ježiš povedal: „Každý, kto sa žiadostivo pozerá na ženu, už s ňou v srdci scudzoložil.“ (Mat 5,28) Myslel som si, že je to „len“ film, ale potom som si uvedomil: Tu sa ľudia bozkávajú pred kamerou pre peniaze (a robia ešte viac). To je predsa smilstvo! Zrazu mi bolo jasné, aký slepý som bol! Často počúvame, aká je prostitúcia zlá. Ale čo sú vlastne tí herci? Sú to prostitútky, ktoré to robia pre peniaze, my sa na to pozeráme a myslíme si: O nič nejde, je to len film!

DÔLEŽITÉ ZISTENIA

KAPITOLA 14

Boh začal posväcovať môj život. Stále znovu šlo o otázku: Čo je „normálne“ pre svet a čo je „Božia norma“. Musím úprimne povedať, že som mnohým veciam jednoducho nerozumel, a preto som im neprikladal žiadny význam. Stále ma napríklad hnevali Ježišove slová: „Kto by povedal (druhému) blázon, musí ísť do ohnivého pekla.“ (Mat 5,22) Alebo to, že v Biblii je napísané: „Kto cudzoloží so ženou svojho blížneho, musí zomrieť – cudzoložník i cudzoložnica.“ (3Moj 20,10) Je Boh naozaj taký tvrdý a krutý? Nie! Boh mi musel ukázať, ako veľmi sa mýlim. Vždy som si myslel, že Boh je príliš prísny. Ukázal mi však, aký je zámer jeho trestov. Trest je zrkadlom dôležitosti prikázania. Čím dôležitejšie je prikázanie, tým vyšší je trest. Trest je vždy v pomere k dôležitosti prikázania.

Často sa pozeráme na krutosť trestu a myslíme si, že Boh je tvrdý. Ale sme to my, koho srdcia sú zatvrdené. Nechceme vidieť, aké dôležité sú jeho prikázania. Namiesto toho sa pozeráme na tvrdosť trestu a hovoríme si, že Boh je tvrdý. Mali by sme sa však radšej pozrieť na prikázanie a pýtať sa: „Prečo je také dôležité, aby sme udržovali manželstvo v čistote? Prečo je to také dôležité pre partnerov, deti a spoločnosť? Prečo je také zlé, keď niekto cudzoloží?“

Pozrime sa na utrpenie v celej jeho šírke. Zranený a oklamany manželský partner, samovražda, vražda a zabitie, deti po rozvode so všetkými negatívnymi následkami... Nie je to Boh, kto je tvrdý, sme to my! Nechceme vidieť na cudzoložstve to hnusné a kruté, len jed-

noducho povieme, že Boh je krutý. Podobne je to aj s tým bláznom a pekelným ohňom. Premýšľame nesprávnym smerom a hovoríme: Boh je krutý. Ale mali by sme sa najskôr pozrieť na to, čo znamená povedať niekomu, že je blázon alebo hlupák. Pozrite sa, koľko ľudí je na psychiatrii, pretože im niekto hovoril: „Nie si nič, nič nevieš, nič neznamenáš, nikdy z teba nič nebude...“ Koľko utrpenia môže človek spôsobiť jediným slovom!

V Nemecku bol zabitý jeden chlapec. Keď našli vraha, povedal, že bol šikanovaný šéfom a že na ceste domov hľadal nejaké odreagovanie, niekoho, na kom by si mohol vyliat svoju frustráciu a hnev. A potom uvidel toho chlapca... Kto je na vine? Samozrejme ten muž, ktorý chlapca zavraždil! Ale čo ten šéf? Považujeme za úplne normálne, keď druhých ponižujeme, vysmievame sa im, šikanujeme ich. Ale pre Boha to nikdy nebude normálne. Nie je to Boh, kto je tvrdý a krutý. My sme krutí, keď považujeme také skazené a mizerné správanie za „normálne“. Tresty vždy odrážajú dôležitosť a správnosť prikázaní a ak tresty považujeme za príliš tvrdé, len to ukazuje, že sme voči tomu prikázaniu ešte „zatvrdení“. Ešte nevidíme, čo je správne, aké dôležité a aké negatívne dôsledky pre život má, keď ich porušujeme. Žiadny dobrý štát nemá záľubu v trestaní ľudí. Ani Boh nie!

„Povedz im: Ako žijem – znie výrok Pána, Hospodina – nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa, odvráťte od svojich zlých spôsobov života! Prečo máte vymrieť, dom Izraela?“ (Ezech 33,11)

Nie je dobrý ten štát, ktorý je tvrdý (hovoríme samozrejme o demokratickom zriadení), ale zatvrdnuté srdcia hriešnikov, ktorí sebecky porušujú dobré a dôležité zákony štátu a tým ničia harmonický život! Tak je to aj u Boha...

To je len jeden príklad pre veľa ďalších vecí, ktoré som sa musel naučiť, aby som Bohu lepšie rozumel!

Bolo to intenzívne obdobie. Stále znova som počúval názory a interpretácie, ktoré nesúhlasili s tým, čo hovorí Biblia. Tomu

hovorím hľadanie pravdy! Stále znova som sa musel rozhodovať, či chcem pokračovať vo vychodených kolajoch alebo chcem vstúpiť do hlbšej harmónie s Bohom. Niekedy to bol tvrdý boj, ale nikdy som nelutoval, že v ňom pokračujem.

Jeden z najdôležitejších poznatkov, ktoré mi Boh ukázal, sa nachádza v Rimanom 6. kapitole. Dovtedy som vedel, že Ježiš za mňa zomrel na kríži, ale nechápal som, čo to znamená, že ja som bol ukrižovaný s Kristom! Keď som zhrešil, šiel som kajúcne k Ježišovi a prosil o odpustenie. Ale nemal som žiadnu účinnú stratégiu, ako odolávať satanovým pokušeniam. A predsa som sa nechcel uspokojiť s tým, že toto môže byť normálny, kresťanský život. Ježiš prišiel, aby ničil diablove skutky (1Ján 3,8). A ničiť znamená ničiť! Aj v tejto oblasti som hľadal Božiu pomoc. Riešenie, ktoré mi Boh ukázal, bolo – veriť! Veril som vždy len všeobecne. Musel som sa naučiť veriť úplne konkrétne, adresne, určito. A v tomto prípade bolo dôležité veriť tomu, že som pre hriech mŕtvy.

Môj starý človek bol ukrižovaný a pochovaný s Kristom. Mŕtvy nehreší. Nemôže. Teraz vo mne žije Kristus. To je to, čomu musíme vo chvíli satanovho útoku veriť. Satan prichádza so svojimi pokušeniami, ale každý z nás môže vo viere povedať: „Som ukrižovaný spolu s Kristom, a preto teraz nemôžem zhrešiť.“ Potom sa môžeme s vďakou obrátiť na Ježiša a povedať: „Vďaka Ježiš, že si ma so sebou vzal na kríž a že som bol s tebou pochovaný. Vďaka, že si znova vstal a teraz žiješ vo mne. Veď to je úžasné! Ty nehrešíš!“ Prostredníctvom tohto poznania ma Boh vyslobodil naraz od troch hriechov, ktoré som pokladal za neporaziteľné. Watchman Nee napísal knihu „Pravý život kresťana“ (v češtine ho vydalo nakladateľstvo Proud, 1995, v origináli *The Normal Christian Life*, pozn. prekl.). Nečítal som žiadnu inú knihu, ktorá by lepšie osvetľovala túto tému. Existuje víťazstvo nad hriechom! Neznamená to, že sme automaticky svätými. Ide o to, aby sme poznali a používali Božie riešenia voči hriechu, keď nás pokúša satan.

Keby som chcel opísať všetko dôležité, čo som počas uplynulých rokov prežil prostredníctvom Božieho slova, musel by som napísať celú sériu kníh.

VLASTNÉ PLÁNY

KAPITOLA 15

Mal som nápady, projekty, plány, ale pri čítaní Biblie som začal stále viac pochybovať o svojom pohľade na to, ako veci v kresťanstve fungujú. Prostredníctvom Jeremiáša Boh svojmu ľudu v Biblii hovorí:

„Dvoch zločinov sa dopustil môj ľud, mňa opustil, prameň živej vody, aby si vykopal cisterny, cisterny popraskané, ktoré neudržia vodu.“ (Jer 2,13)

To bola naša situácia. Stále znovu sme si „tesali“ nové „deravé cisterny plánov a projektov“, veci, od ktorých sme si veľa sľubovali, ale ktoré nespĺnili, čo sme od nich očakávali. Tieto cisterny neudržiavali žiadnu vodu! Bol som z toho nešťastný, preto som Boha začal intenzívne hľadať prostredníctvom modlitby. Aj v skupinke Holy Riders sme sa stále viac modlili za Božie vedenie a jeho plány. Mali sme na srdci Európu a svojimi nápadiami sme síce rozvĺrili veľa prachu, ale nič z toho sa nedialo. Musel zasiahnuť Boh!

MOTORKÁRSKA BIBLIA

KAPITOLA 16

V tom čase mi zavolať jeden Švéd, s ktorým som už predtým komunikoval. Túžil vytvoriť Bibliu pre motorkárov. Spýtal som sa ho, aká je jeho predstava. Odpovedal mi, že by chcel vydať Novú zmluvu so svedectvami obrátených motorkárov! Hneď sa mi ten nápad veľmi zapáčil. Ako naň prišiel? Prechádzal okolo motorkárskeho klubu a modlil sa k Bohu: „Pane, kto zasiahne týchto ľudí?“ Boh mu povedal: „Sprav Bibliu pre motorkárov.“ A nápad bol na svete! On sám nemal s motorkármi nič spoločné. Nemohol uveriť, že ja som medzitým získal dobré kontakty na hlavné motorkárske kluby! Mal som istotu, že je to Božie dielo.

Dnes existuje Biker Bible v dvanástich rôznych jazykoch a rozdali sme viac než 400 000 exemplárov! Tisíce ľudí našlo Ježiša. Ale vtedy sme boli len na úplnom začiatku a Biker Bible bola len odvážnou myšlienkou.

NEŽIADUCE VYPOČUTIE MODLITIEB

KAPITOLA 17

Do misie medzi motorkármi sme sa vložili naplno. Celé víkendy som bol na veľkých akciách a hovoril som s ľuďmi o Ježišovi... Biblická škola sa mi do toho vlastne nehodila. Uvedomoval som si, že tam mám byť, ale vlastne som tam byť nechcel. Študijný vedúci mi hneď na začiatku povedal, že by som mal mať počítač. To ale nešlo. Nevedel som s ním pracovať a nijako zvlášť som po ňom netúžil. To nebol môj svet. Vtedy neboli počítače rozšírené tak ako dnes a naozaj som si myslel, že to zvládnem aj bez neho. Keď mi to študijný vedúci povedal, bolo to pre mňa rovnaké, ako keby mi povedal, že musím zo školy odísť. Na nič také som nemal žiadne peniaze! Povedal som mu to, on sa usmial a navrhol mi, aby sme sa za to modlili. Spravili sme to, ale ja som si len pomyslel: „Takže to by bolo, dovidenia.“ O niekoľko dní niekto zazvonil. Keď som otvoril, vo dverách stál muž zo zboru s kompletnou počítačovou výbavou! Povedal: „Boh mi položil na srdce, aby som ti dal toto!“ Bol som z toho uveličený. Nebol som síce nadšený, lebo som vedel, že to pre mňa znamená ďalšiu prácu, ale žasol som nad tým, ako Boh našu modlitbu vypočul!

Bolo to zvláštne. Tú modlitbu som totiž nemyslel úplne vážne. Bolo veľa iných vecí, za ktoré som sa vážne a s vierou modlil a nič

sa neudialo. Vtedy som začínal tušiť to, čo sa neskôr opakovane potvrdzovalo – modliť sa v Božej vôli prináša nečakané výsledky.

„A máme k nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle.“ (1Ján 5,14)

Boh má plán a vie, čo má v úmysle. Nemusím vymýšľať projekty a stratégie a potom prosieť o požehnanie. Boh má svoje plány a chce ma do nich začleniť. A môže sa stať, že jeho plány nemajú vôbec nič spoločné s mojimi schopnosťami alebo záujmami. Stojí za to sa premáhať a prosieť „podľa jeho vôle“.

Musel som sa naučiť, že modlitba sa začína u Boha! Nie sme to my, kto žiada jeho, ale je to on, kto žiada nás! Znova sa všetko otočilo o 180 stupňov a mne opäť svitlo. Boh nás žiada! On má plán a chce, aby sme sa stali jeho súčasťou. Začína sa to tým, že nás žiada, aby sme dali to alebo ono do poriadku. Boh nás žiada, aby sme svoje ciele, priority, hodnoty a motívy uviedli do harmónie s jeho vôľou. Musel som sa naučiť vnímať Božie prosby. Pri čítaní Biblie, pri počúvaní kázni, pri premýšľaní, pri modlitbe... Musel som sa naučiť vnímať Božie „prosby“ a odpovedať na ne. Rovnako ako pri modlitbe za počítač. Uvedomil som si, že ma Boh žiada, aby som tú výzvu s počítačom prijal, tak som ju prijal. „Pane, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane! Ty si mi dal ten počítač, teraz mi pomôž, aby som sa s ním naučil pracovať!“ Netušil som, načo mi bude, vôbec som si nedokázal predstaviť, že sa budem podieľať na tvorbe motorkárskej Biblie, že napíšem knihy, ktoré sa budú v mnohých jazykoch rozdávať tisícom ľudí! Dnes musím len žasnúť nad tým, čo Boh spravil. Ale vtedy sa ešte nič z toho nestalo. Začal som sa pomaličky učiť pracovať na počítači. A poviem vám, v nasledujúcich týždňoch som mal chuť ho minimálne stokrát rozbiť, rozšliapať a vyhodiť z okna! Všetky začiatky sú ťažké.

Až neskôr som si uvedomil, že Boh ma aj prostredníctvom tohto učenia viedol k pokore a pracoval na mojom charaktere. Ja som

mal pocit, že spracovávam dôležité teologické pojednania, že pracujem pre Boha. Ale čo ak to bolo tak, že Boh vlastne pracoval na mne? Pomaly som začínal chápať, Boh používa všetkých ľudí, všetky situácie a úlohy na to, aby ma menil, aby vo mne konal svoje dielo. A to aj napriek tomu, že ja som si myslel, že robím niečo pre Boha. Odvtedy sa pozerám na všetky zážitky a stretnutia, na celý môj život a moju službu z úplne inej perspektívy.

Stalo sa veľa vecí, ktoré ma priviedli k tomu, aby som sa pozeral na veci inak. Myslel som si, že modlitba znamená prosiť Boha, zrazu som si uvedomil, že aj on prosil mňa! Myslel som si, že pracujem pre Boha a zrazu som si uvedomil, že Boh pracuje na mne všetkým, čo prežívam a robím! Stále znova sa predomnou otvárali nové dvere, mal som pocit, že začínam stále odznova.

BOH SA O MŇA VERNE STARÁ

KAPITOLA 18

Krátko po začiatku štúdia na biblickej škole mi prišlo oznámenie od štátu, že nedostanem žiadnu finančnú podporu. Pomyslel som si: „Výborne, teraz máš dôvod, aby si zo školy odišiel. Možno to s tým počítačom bola len skúška! Tú si zvládol, ukázal si dobrú vôľu a teraz tá Boh nechá na pokoji.“ Tak som šiel za študijným vedúcim a opísal som mu svoju situáciu. Usmial sa a povedal: „Môžeme sa za to predsa modliť.“ „Jasné,“ pomyslel som si. A tak sme sa modlili. Než skončil týždeň, našiel som vo svojej poštovej priehradke tri obálky bez odosielateľa, s dostatkom peňazí na prvý mesiac! Netuším, či to študijný vedúci niekomu povedal alebo nie, netušil som, kto to zaplatil, ale zrazu mi to bolo jasné. Šiel som do izby a povedal Bohu: „Už s tebou nikdy viac nebudem hovoriť o peniazoch.“

Od tohto zážitku viem, že Boh sa stará o to, čo naplánoval. Musel som zmeniť spôsob uvažovania, na ktorý som bol zvyknutý. Už nešlo o to, aké sú moje nápady, plány a očakávania a či to všetko Boh požehná. Teraz išlo o to, spoľahnúť sa na Boží plán s vedomím, že Boh sa postará bez toho, aby som ho úpenlivo prosil. Keď Boh niečo naplánuje, postará sa o to. Tak to skrátka je. Zažíval som to stále znova. Od toho času uplynulo už takmer dvadsať rokov a Boh ma všetkými tými rokmi finančne preniesol.

A nielen mňa, ale aj projekty, ktoré nám položil na srdce. O niekoľkých neuveriteľných zážitkoch sa s vami ešte podelím.

Počas tých troch rokov na biblickej škole mi nechýbalo vôbec nič. Ako jediný žiak som mal motorku, auto, mobil, počítač (niektorí sa museli o počítač deliť, len málo ľudí vtedy už malo mobil). Mal som všetko potrebné, aby som mohol byť na škole a zároveň slúžiť na motorkárskej scéne. Raz sa mi cestou na kázanie pokazilo auto a ja som ďakoval Bohu za to, že mám mobil, ktorým si môžem privolať pomoc. Kým som čakal, modlil som sa: „Bože, ak chceš, aby som naďalej kázal, musíš mi zaobstarať auto!“ Ešte v ten istý deň mi zavolať jeden priateľ z nášho cirkevného zboru: „Vieš čo? Žením sa a stačí nám jedno auto. Myslíš, že to naše využiješ?“ Vybavené. Bolo nádherné zažívať, ako sa Boh stará o všetko ostatné, keď hľadáme „najprv Božie kráľovstvo a Božiu spravodlivosť“. (Mat 6,33) Kázal som, kde to len šlo. Prichádzalo stále viac pozvaní z rôznych cirkevných zborov, skupín a spoločenstiev.

CESTA HORE VEDIE Z KOPCA

KAPITOLA 19

Božie kráľovstvo som hľadal s plným nasadením. Ale úprimne povedané, s osobným posväcovaním to bolo ťažšie. Obdobie, keď som pracoval na diskotékach, zanechalo stopy na mojom charaktere a mojej povahe. Jedného dňa som mal rozhovor s našim učiteľom. Asi hodinu sa mi rôznymi okľukami snažil vysvetliť, že moje žarty druhých zraňujú. Ja som mu oponoval: „Veď na tom nič nie je. Komu to môže vadit? Čo je na tom zlé?“ Po nejakom čase už toho mal dosť a vyhrkol: „Naozaj nechápeš, že tvou vinou už polovica spolužiakov vyhľadala pomoc poradcu?!“ Nasledovali dlhé minúty ticha. Uvedomil som si, že sa deje niečo vážne. Úplne som trafil reč. Šiel som do izby a Boh mi ukázal niekoľko okamihov, keď som svojimi „žartíkmi“ ostatných zranil, urazil a ponížil. Cítil som sa biedne. Pochopil som, že tieto veci musím napraviť. Bolo to nesmierne pokorujúce. Potreboval som veľa sily na to, aby som zašiel za svojimi spolužiakmi a každému z nich sa ospravedlnil a poprosil o odpustenie. Odvtedy mám veľmi citlivý „sluch“. Veľa z toho, čo považujeme za žart, je v skutočnosti exhibicionizmus, vyvyšovanie samého seba, sebeckosť, samospravodlivosť a sebaláska. Boh nám musí otvoriť oči, aby sme videli svoje skryté pohnútky a motívy. To všetko je dielom Svätého Ducha.

Bol to pozoruhodný čas. Keď som začínal študovať na biblickej škole, cítil som sa vlastne pripravený na štart. Obrazne povedané, helmu som mal na hlave, motorka bola naštartovaná a ja som sa pýtal: „Pane, čo mám robiť?“ Chcel som konať veľké dielo, bol som pripravený na obrovské dobrodružstvo. Namiesto očakávanej misie prichádzali úplne iné úlohy: „Daj toto do poriadku. Popros tamtoho o odpustenie...“ Prilbu som si dal z hlavy dolu, vypol motorku a bol som čoraz menší a menší. Bolo to absolútne pokorujúce.

Počas jednej noci pri nočnej hliadke v skautskom tábore, kde sme boli ako študenti zo školy, sa moji priatelia chválili starými historkami, za ktoré sa dodnes hanbím. Jeden kamarát rozprával o tom, ako sme pred jedným záhradníctvom roztrhali vrecia s hlinou a rozhádzali ich po ulici. Všetci sa smiali, až sa za bruchá chytali. Mne veru do smiechu nebolo. Boží Duch mi povedal: „Vidíš, tam máš ešte otvorený účet, ktorý musíš splatiť.“ Zasa ja! Stále ja! Prečo práve ja? Žijem z darov. Prečo Boh hovorí práve ku mne? Prečo nehovorí aj k tým druhým? Dnes sa nad tým môžem len usmievať. Je to rovnaká reakcia, akú mal Peter, keď mu dal Ježiš úlohu starať sa o jeho ovce a baránky. Peter bol pripravený slúžiť. Áno, bude robiť, na čo ho Ježiš vyzve! Ale potom sa poobzeral a uvidel Jána. Toho Jána, ktorého Ježiš miloval. Zrazu pocítil nepokoj, možno nespravodlivosť. Ukrivdene sa obrátil na Ježiša a opýtal sa: „Pane, a čo bude s týmto?“ (Ján 21,21) Bol to správny postoj? Určite nie. Peter mohol Ježišovi vyznávať, ako veľmi mu na ňom záleží, ako je ochotný ho nasledovať, ako veľmi mu chce slúžiť. Ale ešte stále pochyboval o Božej spravodlivosti a добрote, ešte stále pochyboval o tom, že Boh robí správne veci. Presne také pochybnosti sa zmocňovali aj mňa. Výzva však zostala. O nejaký čas som sa teda vybral do toho nešťastného záhradníctva zaplatiť škody. Zamestnankyňa sa ma spýtala: „Načo ste prišli? Čo vás k tomu vedie?“ Povedal som jej: „Chcem nasledovať Ježiša a cítim, že musím svoje chyby napraviť.“ Keď som odchádzal z obchodu, mal som v sebe radosť a energiu ako už dlho nie. Istota, že robíte správne veci je na nezaplatenie.

NAOZAJSTNÝ BOŽÍ ZÁZRAK

KAPITOLA 20

Mnohé veci som si uvedomoval, ale pri niektorých mi svitalo pomalšie, než keď vychádza slnko. Kým ja som hľadal veľké úlohy a zázraky, Boh ma viedol k malým veciam. A potom som to pochopil... Bol som jednoducho slepý. Modlil som sa, či mám ísť kázať do Ruska alebo do Afriky, ale vôbec som nepremýšľal nad tým, o čom by som tam asi tak kázal. Mal som druhým kázať, aké dôležité je odpúšťať, keď som to ja sám nerobil? Mal som kázať, ako treba naprávať krivdy, ktoré sme spôsobili, keď som sa tomu ja sám vyhýbal, ako sa len dalo? Bol som pokrytec! Mal som pocit, že som pre Boha absolútne nepoužiteľný. A potom som to pochopil. Čo by sa asi tak stalo, keby boli na celom svete všetci kresťania verní v takýchto maličkostiach? Možno by sme nepotrebovali žiadne projekty! To svedectvo bolo pre mňa veľmi silné! Práve v týchto maličkostiach sa odohrávajú tie najväčšie veci! Tam sa odohrávajú zázraky! Nie je to zázrak, keď bezcitný hriešnik môže kajúcne prosiť o odpustenie? Vtedy sa dejú tie úplne najväčšie zázraky. Boh potreboval šesť dní na to, aby stvoril nebo a zem, ale potrebuje roky, desaťročia, niekedy celý ľudský život na to, aby priviedol jedného hriešnika k tomu, aby napravil spáchanú krivdu! To sú tie najväčšie zázraky zo všetkých! Toto poznanie ma veľmi ovplyvnilo. Pochopil som, že všetky veľké

úlohy, plány a projekty sa skladajú z mnohých malých vecí! Ak sa má to veľké podariť, tie malé veci musia byť dokonalé! To platí o veciach, ktoré budujeme my ľudia, ale aj pre skutky a misijné projekty, do ktorých nás chce zapojiť Boh.

Bolo mi čoraz jasnejšie, že Boh moje nápady, projekty a plány nepotrebuje. Chcel odo mňa vlastne len jedno, aby som bol „verný v malom“ (Luk 16,10). Na veľké činy treba veľký charakter, ale na malé veci je potrebný ešte väčší! Zrazu mi to bolo jasné. Stále budeme stretávať ľudí, ktorí chcú spolupracovať na „veľkých projektoch“. Tam sa ponúka niečo, čo človeka baví, môže sa ukázať ako dôležitý, môže získať uznanie a spraviť kariéru. Na spoluprácu na veľkých projektoch nie sú potrebné nejaké mimoriadne duchovné motívy. Ale na tie malé, tuctové, nevďačné úlohy v pozadí sa nájde len málo ľudí! Ale je jasné, že ak tie veľké projekty v Božom kráľovstve nenaplánoval, nechcel a nepripravil Boh, a keď v týchto projektoch nie sú ľudia pripravení vnímať malé úlohy so správnym postojom, potom celé naše úsilie a konanie bude len veľkým divadelným predstavením. A takých som už zažil nespočítateľne veľa. Služba zvolená z vlastnej vôle, skopírované a napodobňované projekty, predvádzanie sa, dávanie na obdiv vlastnú dôležitosť... Zabudnite na to. Všetko som to prežil na vlastnej koži. Veľa sme si od toho sľubovali a nič z toho nebolo. Práve v tom období som opustil myšlienky na veľké projekty a „kariéru v Božom kráľovstve“. Začal som sa sústrediť na malé veci. Boh pri nich musel vo mne veľa vecí zmeniť a dať do poriadku.

V škole sme mávali pravidelné služby v kuchyni. Nemal som tú prácu rád. Počas veľkých akcií sme niekedy museli umyť až tritisíc tanierov. Hrozné, nechutné. Kdesi za mnou škripal nejaký stroj a mne to išlo čoraz viac na nervy. V jednej chvíli som to už nevydržal, našťval som sa a začal kričať. Vedľa mňa pri umývaní stál pokojne jeden starší spoluveriaci a jeho tvár priateľsky žiarila. Zahabil som sa. Prečo sa nerozčuluje on? Čo on má a ja nie? Tento starší muž na mňa spravil väčší dojem než všetci ostatní ľudia, s ktorými som sa stretol po celej Európe. Jedného dňa som sedel

a čítal teologické spisy a vonku lialo ako z krhly. Na záhrade školy bola vyhlbená veľká jama, v ktorej mali stáť základy pre ďalšiu budovu. Nahromadilo sa v nej veľa vody. Ozvali sa vo mne spomienky a nemohol som sa zastaviť. Vybehol som von, priamo do bahna a vyvážal som sa tam. To sme kedysi ako deti robievali – na veľké zdesenie našej maminky. Ako malé deti sme to volali „hra na prasiatka“. Keď som sa v blate poriadne vyvážal, vykukol spoza rohu tento starý spoluveriaci. Uvidel som ho a strpol. Zamieril priamo ku mne. Nehybne som sedel v blate... a bol som uzdravený. Už nikdy viac som sa v blate váľať nechcel. Nič nepovedal, nenadával mi, nenapomenul ma, len sa na mňa priateľsky pozrel a zažiaril. Žiaril neustále, nech robil čokoľvek! Bol to výnimočný muž.

Blížili sa prázdniny a ja som si ušetril 1500 mariek. Hovoril som si: „Výborne, to mi na prázdniny stačí.“ V jeden večer nám náš spoluveriaci povedal, aby sme sa za neho modlili. Chcel ísť na misijnú loď, ale nemal peniaze. Už tušíte, ako to dopadlo... Boh mi povedal, aby som mu dal časť tých ušetrených peňazí – v neoznačenej obálke a bez slov. Tak odišla jedna časť. Myslel som, že zo zvyšku si spravím aspoň malú dovolenku. Ale z peňazí napokon neostalo nič. Do Nemecka prišiel môj známy zo Švédska, ktorý chcel dať vytlačiť Biblie pre motorkárov. Áno, Boh mi povedal, aby som mu dal zvyšok peňazí, ktoré mi ešte zostali. Vtedy som ešte nevedel, či z tých Biblií vôbec niečo bude. Ale napokon to bol úžasný projekt a ja som Bohu vďačný, že som tými niekoľkými markami mohol pomôcť pri jeho rozbehu.

Ďalším spôsobom, akým ma Boh vyučoval, bola moja práca v škole. Jedného dňa som mal upratať garáž. Na podlahe boli nafúkané listy zo stromov, ktoré boli nalepené v olejovej škvrne. Nemohol som to ani odfúknuť ani pozametať – jediným spôsobom bolo pekne ručne ich pozbierať. Vrelo to vo mne. Čo je toto za prácu? Potom mi napadla bláznivá myšlienka: „Upratoval by si tú garáž s takouto nechutou, aj keby tam parkoval Eliášov ohnivý voz?“ Bolo mi hneď jasné, čo mi tým chce Boh

povedať. O niekoľko hodín sa garáž takmer ligotala a ja som mal z práce radosť.

Tento zážitok bol pre mňa výnimočný, pretože sa ním veľa zmenilo. Apoštol Pavol hovorí:

„Čokoľvek robíte, pracujte z celého srdca, akoby ste pracovali pre nebeského Pána, nie pre ľudí.“ (Kol 3,23)

Aké nádherné bolo poznanie, že pre Boha nie je nič príliš malé a nedôležité, práve naopak! V zdanlivo malých a nedôležitých veciach sa ukazuje, či máme správny postoj alebo nie. Môj postoj a motívy boli v mnohých veciach úplne skazené a hriešne. To som musel uznať a robiť všetko zo srdca Pre Ježiša. Všetko! Túto výzvu mám dnes hlboko zakorenenú vo svojom vnútri.

V malých veciach sa ukazuje, aké sú naše motívy. Robíme dobré veci preto, aby nás ostatní videli, ocenili a uznanlivo pokývali hlavou? Alebo robíme veci z vďačnosti a lásky k Ježišovi? Potreboval som pochopiť, že dobré veci robím pre ľudí len vtedy, keď je mojím motívom pracovať pre Ježiša. Boh obrátil moju pozornosť na udalosti zmŕtvychvstania. Zrazu som mal v mysli otázku: Čo tam vlastne Ježiš robí? Prečo ho vidia ako záhradníka, rybára a pocestného? Boh mi ukázal, že toto je cieľ kríža a zmŕtvychvstania. Ježiš chce prebývať v ľuďoch. Ježiš chce konať prostredníctvom ľudí. Nezáleží na tom, ako niekto žije dnes, keď vojde do harmónie s Ježišom, možno sa nezmení navonok, ale vo vnútri zažije to, čo opisuje apoštol Pavol:

„Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ (Gal 2,20)

Boh mi okrem iného povedal: „Môžeš v druhých ľuďoch rozoznávať Krista, ktorému máš slúžiť? Neslúžiš ľuďom, ale Kristovi, ktorý chce konať prostredníctvom ľudí.“ To úplne zmenilo môj pohľad na ľudí, moju motiváciu a moje postoje.

NOVÝ POHĽAD NA BOŽIU CIRKEV

KAPITOLA 21

Dostával som čoraz viac pozvánok kázať na rôznych stretnutiach a akciách. Počas nich som toho zažil naozaj veľa. Na jednu takú akciu v jednom cirkevnom spoločenstve nikdy nezabudnem. Cestoval som pomerne ďaleko, a keď som prišiel, vládol tam chaos. Všetko bolo hore nohami, všade hluk a chaos. Vzadu sedela skupinka mladých, ktorí robili všetko preto, aby čo najviac vyrušovali. V jednu chvíľu som sa už neovládol, obrátil som sa smerom k nim a povedal som: „Viete čo? Je mi vás naozaj ľúto. Svojím správaním len dokazujete, že máte komplexy menejcennosti, ste polutovaniahodná banda a chcete len jeden druhému ukázať, akí ste skvelí. A pritom ste obyčajné nuly!“ Už si presne nepamätám, čo všetko som im povedal, ale pokračoval som v podobnom duchu. Zhnusene sa na mňa pozreli a opustili sálu... Cítil som sa nanič. Čo som to len urobil? Všetko som pokazil, myslel som si. O rok neskôr som dostal e-mail od jedného mladíka, ktorý sa tej akcie zúčastnil. Napísal mi, že vtedy odišiel spolu s ostatnými, ale vo vnútri vedel, že mám pravdu! Potom sa pustil do hľadania Boha a našiel ho! Ďakoval mi za moju otvorenosť a úprimné slová, ktoré v ňom vyburcovali túžbu po zmene. Niečo také sa mi nestalo často.

Spiatočná cesta z tých prednášok nebola príjemná. Hoci som bol naplnený hnevom, postupne som sa začal na celú situáciu pozerat' úplne inak. Sám seba som sa pýtal, prečo to všetko vlastne robím. Jazdil som stovky kilometrov tam a späť kvôli podobným akciám. Ako mladý kazateľ som sníval o veľkých evanjelizačných mítingoch, o tisíckach ľudí, o naplnených štadiónoch. A namiesto toho strácam čas s takýmito hlúpymi akciami, kde chodia ľudia len z donútenia. Úplné mrhanie časom a energiou. To boli moje myšlienky. Ako cesta ubiehala a ja som o všetkom znova a znova premýšľal, zrazu som dospel k úplne inému pohľadu. Robil som obrovskú chybu. Moje uvažovanie a pohnútky boli zlé, hriechne, sebecké. Chcel som ísť vždy tam, kde bude čo najviac ľudí, aby som sa tam mohol ukázať, predviesť, aby sa mi dostalo ocenenie a obdiv a aby som prežil pocit dôležitosti. Uvedomil som si, že niečo také predsa nemôže byť kritériom pre rozhodnutie, kam mám ísť! Pýcha má toľko rozmanitých tvárí a tieto tváre sa dajú vidieť úplne všade – dokonca aj na rôznych kresťanských akciách. Uvedomil som si, že to takto ďalej nemôže pokračovať.

Spomenul som si na Ježišov výrok: „Kde sú zhromaždení dva-ja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mat 18,20) Ježiš nepovedal „Kde sa zide dvesto alebo tristo!“ Musel som uznať, že Ježiš hodnotí cenu jednotlivca omnoho vyššie než som to robil ja. Musel som uznať, že to naozaj cenné v cirkvi je Ježiš Kristus, ktorý je tam prítomný. Pochopil som, že sa oplatí slúžiť jednotlivcovi. A ako to robiť? Tak, že všetko, čo robíme, robíme pre Ježiša Krista, ktorý je tam prítomný. Všetko ostatné sú neduchovné motívy.

Na ceste z onej „nepodarenej“ akcie som sa vtedy rozhodol posudzovať veci inak. Predsavzal som si, že budem slúžiť hlavne v malých spoločenstvách. Neďaleko odo mňa bola dedinka s malým cirkevným zborom, v ktorom boli prevažne starší ľudia. Jazdieval som tam tak často, ako sa len dalo. Spoločne sme sa modlili a pripravovali rôzne akcie pre miestnu komunitu.

Jedného dňa som dostal pozvanie do kresťanského televízneho vysielania. Hľadali niekoho, kto rozumie rôznym okrajovým skupinám. Na tento termín som už sľúbil svoju službu v mojom malom spoločenstve. Prosil som zodpovedné osoby v televíznom vysielaní, aby sa modlili za to, aby som sa rozhodol správne. Odpovedali mi: „Modliť sa môžu tí starší, my radšej pre Boha niečo robíme!“ Tým bola pre mňa táto vec rozhodnutá – radšej som šiel do spoločenstva starších na dedinu. Prejedlo sa mi všetkých okázalých vystúpení. Z toho, čo som pri rôznych príležitostiach zažil, som bol rozčarovaný a sklamaný. Povrchnosti som mal plné zuby od čias, keď som pracoval ako vyhadzovač. Samozrejme, mám aj veľa dobrých a obohacujúcich skúseností z veľkých akcií, na ktoré prišlo mnoho ľudí a kde Boh mocne pôsobil. Vnútorne som však inklinoval skôr k stretnutiam, kde bolo menej ľudí a kde bolo možné nadviazať s druhými osobnejší kontakt.

MOJA MOTORKA – ALEBO NIE?

KAPITOLA 22

Už som spomínalo, že v mnohých oblastiach som mal nesprávne hodnoty a priority. Jedného dňa som sedel vo svojej izbe v internáte biblickej školy a modlil som sa. Uvedomil som si totiž, že potrebujem novú motorku. Moja stará motorka mala len jedno sedadlo, a keďže som sa chcel ženiť, potreboval som sedadlá dve! Moja motorka vyzerala skvele. Strávil som na jej prestavbe veľa času a bola presne taká, akú som ju chcel mať. Ale myšlienka, že by som tam zabudoval druhé sedadlo, neprichádzala vôbec do úvahy. Jednoducho sa to nedalo. Modlil som sa o novú motorku, aby sme mohli slúžiť spoločne s mojou ženou. A odpoveď prišla. Ako vždy, úplne iná, než som čakal.

Boh mi povedal, že mám svoju motorku darovať!

Prvá myšlienka bola znovu: „Prečo ja? Moji spoluveriaci majú motorky, domy, lode... Majú všetko a ja nemám skoro nič. Žijem z darov. Prečo ja nesmiem nič mať?“ Znova som sa cítil ako Peter – ukrivdený a ponížený. Ale nemyslel som si to dlho. Snažil som sa upokojiť a zistiť, komu tú motorku vlastne mám dať. Niekoľko týždňov neprichádzala žiadna odpoveď.

Potom za mnou prišiel niekto, kto chcel moju motorku odkúpiť. Povedal som mu však, že nie je na predaj. A sám pre seba som dodal: Ja ju idem darovať. Bol som si istý, že sa onedlho dozviem,

aký je vlastne Boží plán. A naozaj. O niekoľko týždňov neskôr sa uskutočnila evanjelizačná akcia pre motorkárov. Z celého sveta prišlo niekoľko stoviek motorkárov, aby sa radili o misijnej práci a modlili sa spolu. Podieľal som sa na organizácii tejto akcie a mal som naozaj veľkú radosť, lebo práve tu sa rozdávalo prvé vydanie Biblie pre motorkárov! Keď som prechádzal priestranstvom, uvidel som muža, ktorého som nikdy predtým nevidel. Cítil som, že moju motorku má dostať práve on. Podišiel som k nemu a dali sme sa do reči. Vyšlo najavo, že je z Ukrajiny a chce tam evanjelizovať. Spýtal som sa ho, či pre neho môžem niečo urobiť. Povedal: „Modlite sa, prosím, aby sme mohli vydať Bibliu pre motorkárov aj v ruštine.“ Páčili sa mi jeho plány, ale nebola v nich žiadna odpoveď na moju skutočnú otázku. Dal som mu teda ešte jednu šancu a opýtal som sa ho: „Môžem pre teba spraviť ešte niečo iné?“ Povedal: „Cítim, že Boh ma volá k práci medzi motorkármi, ale ja zatiaľ nemám motorku. Modlite sa, prosím, aj za motorku!“ Usmial som sa a povedal som mu: „Tak za to sa ja modliť nebudem.“ Spýtať sa na mňa pozrel a potom v nemom úžase otvoril ústa. Priamo pred jeho nosom som držal kľúč od motorke. Po skončení akcie za mnou prišiel na svojom starom Opli kombi, spoločne sme motorku rozmontovali a naložili ju. Moja pýcha zmizla v kufri jeho auta. Moje vnútro však bolo naplnené obrovskou radosťou, akú človek prežije len párkrát za život.

Stal som sa vedúcim misijnej práce medzi motorkármi, ale nemal som motorku. V tom čase som opäť veľa premýšľal a Boh musel veľa vecí korigovať. Spoliehal som sa pri svojej službe na motorku alebo na Boha? Čo bolo v mojom živote na prvom mieste? Na čom mi najviac záležalo? Na Bohu alebo na motorke? Uvedomil som si, že moja práca nezávisí od motorke. Ani Peter nezaložil kresťanskú armádu, aby sa mu podarilo oslovit' stotníka Kornélia. Musel sa nechať viesť Svätým Duchom. Peter nepotreboval výzbroj alebo kone, aby na stotníka urobil lepší dojem. Veľa som o tom premýšľal a napokon som si povedal: „Keď Ježiš nepotreboval koňa, ale stačilo mu aj osliatko, mne bude sta-

čiť skúter.“ Toto vedomie bolo neobyčajne oslobodzujúce. Cítil som sa stokrát silnejší než predtým! Nepotreboval som veľkú a silnú motorku, potreboval som, aby ma viedol Boží Duch. Potreboval som, aby som sa stal súčasťou Božieho plánu.

Ak už trochu tušíte, ako so mnou Boh pracoval, máte aspoň približnú predstavu, čo sa stalo v náš svadobný deň. Moji spolupracovníci sa zložili a ja som dostal Harley Davidson – ten najsilnejší model – a samozrejme s dvomi sedadlami! Mojej žene sa tam sedí tak pohodlne, že môže spať, keď ju veziem! Je Boh zlý? Je tvrdý a nespravodlivý? Nie. On vie, čo naozaj potrebujeme. Najviac zo všetkého potrebujeme iný postoj k väčšine vecí, ktoré považujeme za dôležité. Veľa vecí nie je vo svojej podstate zlých. To, čo býva často zlé, je náš postoj k nim. Áno, mal som opäť motorku. Zároveň som však bol bohatší o veľkú skúsenosť a dôležité poznanie.

STRACH Z TOHO, ŽE OSPANEM SLOBODNÝ

KAPITOLA 23

Na Božie vedenie som sa musel spoliehať aj v otázke manželstva. Manželstvo je Božou vôľou a je prirodzené, že sa mladí touto témou zaoberajú. Je však veľa vecí, ktoré našej túžbe po blízkom človeku škodia. Každý z nás má veľa nedostatkov, žiadostí a ďalších problémov. To negatívne ovplyvňuje aj náš postoj k opačnému pohlaviu. Ani v mojom prípade to nebolo inak. Veľmi som túžil po žene. Ak som mal byť sám k sebe úprimný, musel som si položiť otázku: „Ktorú ženu by mal Boh potrestať tým, že ju postaví po mojom boku?“ Vtedy som to samozrejme ešte netušil, ale aj v otázke manželstva bolo veľa mojich predstáv, hodnôt, motívov a priorít veľmi sebeckých. K žiadnej žene som sa nesprával tak, ako by to chcel Boh a ako by to bolo najlepšie pre ňu, pre mňa a pre nás oboch. Na biblickej škole kolovala medzi nami študentmi „desivá otázka“: „Čo ak Boh chce, aby som zostal slobodný?“ Mnoho večerov sme sedeli na okraji lesa a debatovali o tom. Zdalo sa mi, že niektorí boli pripravení vzdať sa všetkého, len aby nemuseli ostať slobodní! Ale čím viac sme o tom hovorili, tým viac som si uvedomoval, že podstatou celého problému je nedostatok dôvery v Boha. Pochybovali sme skoro o všetkom – o tom, či Boh koná to, čo je správne, či Boh vie, čo je pre nás najlepšie, či Boh má správny plán pre náš život. Mali

sme pocit, že vieme lepšie než Boh, čo je dobré pre náš život! Uvedomil som si, že to platí pre veľa oblastí nášho života. Všade, kde sa krčovito držíme vlastných predstáv, ukazujeme svoje pochybnosti o tom, či Boh vie, čo robí.

Touto témou sme už boli presýtení. Samozrejme, že sme chceli ku každej žene pristupovať úprimne a s tými najčistejšími úmyslami. Vždy znova sa však objavovala otázka: „Čo ak je táto tá pravá? Čo ak by z toho mohlo niečo byť?“ Uvedomil som si, že tieto myšlienky mi nepomáhajú, aby som vykonával svoju službu pred Bohom a ľuďmi najlepšie, ako som vedel. Očakával som nejaké riešenie.

Keď som čítal o Abrahámovej viere a dôvere v Boha, ktorá sa prejavila jeho pripravenosťou obetovať to, čo mu bolo najmilšie, cítil som, ako ma Boh vyzýva, aby som mu odovzdal túto „najmilšiu predstavu“ Bol to dlhý proces, ale skončil sa modlitbou úplného odovzdania. Skutočne som si tej chvíli myslel, že ostane celý život slobodný. Bol som touto témou taký posadnutý, že som naozaj chcel ženu buď hneď, alebo nikdy. Prosil som Boha, aby mi dal konkrétne znamenie, nech už bude akékoľvek. Ďalší deň bol v mojej poštovej priehradke list s textom: „Vezmi si tento lístok ako potvrdenie toho, že máš zostať slobodný.“ Bol som taký šťastný, že som sa z toho nemohol vôbec spamätať!

Jasné, niekto si zo mňa vystrelil. Pochopil som to v priebehu niekoľkých sekúnd. Dnes už dokonca viem, kto bol autorom toho žartu. Ale Boh ho použil. Tým som všetky myšlienky na ženu odsunul preč a mohol sa naplno sústrediť na štúdium a prácu pre zborové spoločenstvo. Dôsledne som sa od tej chvíle vyhýbal všetkým myšlienkam o manželstve. Môj postoj k ženám sa v tom čase radikálne zmenil. Nevidel som v nich už „predmet žiadosti“ alebo „možného partnera, ktorého musím bližšie preskúmať“. Pozeral som sa na ženy ako na Bohom milované bytosti. Bodka. Užíval som si svoju vnútornú slobodu a zo života slobodného som už nemal žiadnu hrôzu. Sústredil som sa na všetky výhody, ktoré to prináša: flexibilitu, dostatok času,

úplné odovzdanie sa. Tešil som sa na ďalšie úlohy, ktoré má pre mňa Boh pripravené.

Potom mi však napadlo niečo iné. Abrahám vnútorne obetoval svojho syna, ale dostal ho späť. Čo to znamenalo v mojej situácii? Mal som pochybnosti. Malo to znamenať, že ma Boh možno len chcel vyskúšať a v skutočnosti má pre mňa pripravenú budúcu manželku? Nelámam som tým hlavu dlho, pretože som si uvedomil, že premýšľaním sa ďaleko nedostanem. Povedal som teda Bohu: „To znamenie s lístkom bolo také jasné, že od neho neustúpim. Ak chceš, aby som sa predsa len oženil, tak to musí byť jasnejšie než ten lístok! Nič nebudem meniť, neoslovím žiadnu ženu, nebudem nikomu nosiť kvety. Musíš mi tú správnu strčiť priamo pod nos, inak zostanem slobodný.“ Cítil som sa voľný a prežíval som vnútorný pokoj.

CESTA K MODLITBE

KAPITOLA 24

Veľmi dôležité pre mňa bolo úplné prebudovanie celého života so všetkými dôsledkami. Nedarilo sa mi napríklad nájsť si čas na pravidelné ranné stíšenie. Dlho som si to ospravedlňoval tým, že som zvyknutý byť v noci dlho hore ešte z čias, keď som pracoval ako vyhadzovač. Je jasné, že keď človek žije v noci, ráno je nepoužiteľný. Po nejakom čase som celý svoj denný program radikálne zmenil. Trávil som oveľa menej času v telocvični, dal som preč televíziu, ráno som sa prinútil vstávať oveľa skôr a začať modlitbou. Večer som bol potom unavený, takže som mohol chodiť skôr spať – a ráno som dostatočne oddýchnutý. Mohol som tak vstávať čoraz skôr. Čas, ktorý som predtým každý večer premrhal sa mi presunul na ráno a stal sa mi tým najcennejším z celého dňa.

K modlitbe ma inšpirovali výroky z Biblie, ale aj konkrétne životné skúsenosti známych mužov v dejinách cirkvi. Bolo neuveriteľné, čo s Bohom zažili. Pri čítaní niektorých životopisov som žasol. A práve oni neustále hovorili o tom, aké nenahraditeľné miesto má modlitba v živote kresťana.

Hoci som už s Bohom prežil veľa, osobná modlitba za rôzne veci bola pre mňa ešte stále pomerne veľkou neznámou. Môj život v harmónii s Bohom mal ešte skôr náhodný a nevedomý charakter. Staré vzorce uvažovania boli pevne usadené v mojej hla-

ve a moje vlastné nápady sa mi ešte stále zdali príliš dobré. Tak veľmi ma lákalo opakovať projekty, ktoré som videl fungovať na iných miestach. A na to som potreboval čas, ktorý mi však nezostával na modlitbu. Samozrejme, že som sa modlil – tu a tam, minútu, dve. Keď som počul, že títo hrdinovia viery sa modlili niekoľko hodín denne, bol som zmätený. To predsa nešlo! Nemohli sa modliť tri, štyri či päť hodín denne a konať dielo, ktoré konali! Na druhej strane som veril ich príbehom a zážitkom. Bolo to presne to, čo Ježiš zaslúbil v Biblii! Chcel som vedieť viac, a preto som sa začal vážne zaoberať témou modlitby.

Keď som dočítal asi desiatu knihu o modlitbe, uvedomil som si, že ani tá jedenásta nemôže nahradiť modlitbu. Aké to len bolo ťažké! Nič nie je ťažšie ako pravá modlitba. Navonok som pôsobil ako drsný chlap, ale vo vnútri som bol úplne iný. Moje vnútro drsné nebolo. Zatvorené oči, ticho, zložené ruky. Človek nič nevidí ani nepočuje. Tá nečinnosť sa nedala vydržať. Vtedy som si uvedomil, ako veľmi som sa nechal poháňať, aký neschopný som bol zostať v pokoji. Mal som v sebe nepokoj, stále som musel niečo robiť. Od vnútorného pokoja som bol neskutočne vzdialený! Oslovila ma nasledujúca myšlienka:

„Rýchlosť, v ktorej žijeme, zjavuje vnútornú prázdnotu, ktorá nás ženie k zhonu.“

Zdesil som sa. Pochopil som totiž, ako málo priestoru nechávam Bohu v mojom živote. Uvedomil som si, že mi môže pomôcť len jediný: modlitba. Hľadať a prehlbovať vzťah s Bohom! Nájsť pokoj, naučiť sa ostať v pokoji, naučiť sa počúvať. Keď som zmenil svoj denný rozvrh, modlitbe som dal to najdôležitejšie miesto. A je to tak dodnes.

V tom čase som opäť zažil niečo neobyčajné. Na jeden víkend som si rezervoval izbu ďaleko od miesta, kde som žil, aby som sa tam mohol sám v úplnom pokoji modliť a hľadať Boha. Keď som tam prišiel, zapálil som si sviečku a pokľakol som. Tak trochu som čakal, že sa Boh ukáže v nejakom silnom zjavení, ale nestalo sa nič. Bol som rozčarovaný. Cestoval som tak ďaleko, aby som

niečo prežil, našiel, objavil. Ale potom akoby mi Boh povedal: „Veď ja som bol s tebou celé tie týždne. Bol som s tebou, aj keď si sa tešil na tento víkend, bol som s tebou aj počas cesty. Stále som s tebou.“ Keď som si to uvedomil, prežil som s Bohom veľmi intenzívny víkend. A nielen to. Ježišovo zaslúbenie sa stalo skutočným: „Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta!“ Žiť s vedomím Božej prítomnosti je nádherné. Ježiš je tu stále! Odvtedy už nemávam pocit samoty. Boh je vždy so mnou. Keď venčím psa, alebo keď sa ukladám na spánok, viem, že on je stále so mnou. Táto skutočnosť zmenila v mojom živote veľmi veľa vecí.

BOH POVEDAL JASNE: AUGUSTÍN

KAPITOLA 25

Vždy, keď si spomeniem na tento zážitok, musím sa usmievať. Pred záverečnými skúškami sme dostali niekoľko dní študijné voľno, aby sme sa dôkladne pripravili. Bolo mi jasné, že tento čas potrebujem ako soľ. Obával som sa najmä skúšky z cirkevných dejín, lebo pamäť na mená a čísla sú mojou veľkou slabosťou. Problém bol, že som dostal pozvanie z Nórska, aby som prehovoril na výročnom zhromaždení Holy Riders. V Nemecku sme túto prácu budovali od nuly, ale v Nórsku existovala už 20 rokov a bolo tam potrebné oživenie a reformácia. Zároveň bolo rozhodnuté, že sa toto najdôležitejšie zhromaždenie uskutoční počas najväčšieho nórskeho motorkárskeho stretnutia. Slová a teória o evanjelizácii a misii toho neprinášajú veľa, súrodenci to musia zažiť a byť pri tom! Veľmi mi záležalo na tom, aby som tam bol, ale prípravný čas pred skúškami bol presne v tom istom čase! Modlil som sa a pozvanie z Nórska zaznievalo čoraz naliehavejšie. Veriaci v Nórsku ma tam chceli ako rečníka na evanjelizáciu a dúfali, že pomôžem aj ako školiteľ pri príprave ďalších spoluveriacich na službu. Modlil som sa za to a počas modlitby som zrazu cítil, že tam mám ísť a že pri skúške mi Boh pomôže. Odcestoval som teda. Ten víkend v Nórsku bol veľkým požehnaním. Mali sme k dispozícii veľkú stodolu neďaleko pivného stanu.

Veľa motorkárov si vybralo radšej naše kázne a prednášky a niektorí dokonca uverili. A nielen to! Mnohí členovia nášho klubu prežili prebudenie a odovzdali Bohu celý svoj život. Oživenie bolo v plnom prúde!

Keď som sa vrátil do Nemecka, bol som unavený a vyčerpaný. Učil som sa, ako to len šlo, ale môj mozog bol ako sito s desať centimetrovými dierami, kde sa nezachytia žiadne rezance. Mená a čísla mizli tak rýchlo, ako som ich prečítal.

A nielen to. Vedenie rozhnevane zareagovalo na moju neprítomnosť počas študijného obdobia a dostal som varovanie. Nikto mi nerozumel. Mali pocit, že si o sebe príliš namýšľam, že mám pocit, že sa nepotrebujem učiť. A pritom opak bol pravdou. Nechcel som znovu sklamať svojich rodičov, ktorí ma podporovali, ako len mohli. Vedel som, že sa musím učiť. Vtedy som im nepovedal, že si myslím, že je Božia vôľa, aby som na evanjelizáciu šiel. Veľa vecí som si radšej nechával pre seba, pretože som zistil, že ľudia pochybujú o mojom rozume, keď im hovorím svoje zážitky s Bohom.

Cítil som sa, ako keby sa na mňa Boh vykašľal. Očakával som, že mi dá nejaký „super mozog“, aby som sa mohol učiť, ale nič také sa nedialo. Namiesto toho som padal od únavy.

Nadišiel deň skúšky. Vstal som veľmi skoro, kľakol si na kolená a povedal Bohu: „Myslel som si, že mi chceš pomôcť. Nahováral som si to?“ V tej chvíli sa stalo niečo, na čo do smrti nezabudnem... V mojej mysli zažiarilo meno Augustín.

Bol som úplne pri zmysloch a premýšľal som. Čo to má znamenať? Kornélius, veď ty si blázon! Vzal som knihu z cirkevných dejín a prečítal som si kapitolu o Augustínovi. Všetko som si to vtĺkol do hlavy a čím dlhšie som sa učil, tým väčšie bolo moje presvedčenie, že budem vyskúšaný práve z Augustína! Na raňajky som prišiel rozžiarенý ako slniečko, hoci som si toho nebol vedomý. Ostatní sa na mňa po prebdení noci unavene pozerali a ktosi povedal: „Kornélius, veď ty nemáš žiadny dôvod usmievať sa tu. Veď ty si sa nič neučil!“ Ja som sa len zasmial a povedal:

„Veď počkaj – Augustín.“ Mávla rukou a pokračovala v jedle. Keď prišlo skúšanie a ja som bol na rade, musel som si z veľkej nádo- by vybrať papierik s otázkou. Bol plný lístkov, ale pre mňa bolo na všetkých napísané Augustín! Jednoducho som si jeden vytia- hol a podal ho študijnému vedúcemu, ktorý ma predtým upo- zornoval na moju ľahkovážnosť. Vážne a zachmúrene sa pozrel na lístoček a povedal: „Kornélius, tvoja otázka sa týka života a diela Augustína. Môžeš začať.“ Moje vnútro zaliala radosť a po- koj. Vedel som úplne všetko. Skúšajúci sa pýtal na podrobnosti a ja som mu vedel odpovedať na všetko. Chcel vedieť roky – ve- del som ich. Všetky. Nikto tomu nerozumel. A ja som sa cítil ako v siedmom nebi a uškrňal som sa.

O niekoľko rokov neskôr, keď som znova navštívil svoju školu, sa ma vtedajší skúšajúci spýtal, čo sa vtedy vlastne stalo. Nemo- hol na to zabudnúť a nevedel si to vysvetliť. Všimol si, že to bolo celé zvláštne, ale nemohol prísť na to, či som podvádzal. Povedal som mu: „Neviem, či mi budeš veriť, čo ti teraz vyrozprávam...“ Nemal dôvod môjmu príbehu neveriť a spoločne sme Bohu ďa- kovali a chválili ho za zázraky, ktoré koná.

Moje štúdium na biblickej škole sa skončilo a ja som odchá- dzal obohatený nielen o vedomosti, ale aj mnohé dôležité skú- senosti. Najdôležitejšia však bola zmena, ktorú som prežil vo svojom vnútri. Ten čas na škole mi dal do života veľmi veľa – vrá- tane mojej ženy.

AKO NÁS S MANŽELKOU DAL BOH DOKOPY

KAPITOLA 26

Na biblickej škole bolo niekoľko žien, ktoré pracovali rok ako dobrovoľníčky v sociálnej oblasti. V škole pomáhali s varením, upratovaním a pracovali v záhrade. Jedného dňa za mnou prišlo niekoľko vydesených žien a povedali mi, že potrebujú pomoc. Jedna ich kolegyňa mala veľké problémy. Videla duchov a démonov, bola na tom čoraz horšie a chystali sa ju odviezť na psychiatrické vyšetrenie. Počuli, že som mal nejaké skúsenosti s démonmi a dúfali, že jej budem vedieť pomôcť. Priviedli ju ku mne. Bola naozaj v zúfalom stave. Modlil som sa za ňu a Boh ju naozaj svojou mocou uzdravil. Tým bola pre mňa celá vec ukončená. Vtedy som bol presvedčený, že ostanem slobodný a držal som si všetky ženy od tela.

Táto mladá žena, ktorej som pomohol, pochádzala z malej dediny vo východnom Nemecku a usilovala sa nájsť si nejakú prax na Západe. Spýtala sa ma, či by som nevedel o nejakom mieste vychovávateľky. Netušil som, ako jej pomôcť, ale prosil som Boha, aby sa o to postaral. Stačil jeden telefonát a mal som pre ňu miesto! Potom potrebovala zohnať bývanie. Modlil som sa aj o to a opäť stačilo jedno zavolanie a mala k dispozícii byt, ktorý patril nášmu cirkevnému spoločenstvu. Bol som rád, že som jej mohol pomôcť a celá vec sa tým pre mňa skončila.

Jej rodičia sa chceli prísť pozrieť na mesto, byt a zbor, a tak som im znova pomohol. Bývali sme priamo vedľa misijnej spoločnosti, kde pracoval môj otec. V pivnici boli malé izby pre vodičov kamiónov, ktorí vyzdvihovali transporty s núdzovými prostriedkami a literatúrou. Zabezpečil som im tam niekoľko nocľahov.

Rodina sa ubytovala, ja som ležal v posteli a mne zrazu napadlo: Čo ak je táto mladá žena tá „vyvolená“? Celé to prebiehalo nejakovo zvláštne. Nedávno som ju ešte nepoznal a teraz je už v našom dome aj so svojimi rodičmi... Spomenul som si na svoju modlitbu: „Bože, ak chceš, aby som sa oženil, budeš mi musieť strčiť nejakú ženu priamo pod nos“. Áno, niekedy je ťažké prijať Božie cesty.

V tú istú noc, ako mi neskôr rozprávala jej matka, ležala táto moja budúca svokra v pivničnej posteli a v hlave jej zneli slová: „Od dneška sa bude o tvoju dcéru starať niekto iný.“ To som však vtedy netušil.

Ako som tak o tom všetkom premýšľal, uvedomil som si, že aj táto mladá žena mala veľa otázok... A tak mi vyrozprávala svoj príbeh.

Keď prišla na biblickú školu a videla ma, mala zo mňa strach. Bol som obrovský svalovec s tetovaním, mal som dlhé vlasy a fúzy. Počula, že som bol vo väzení a to ju vydesilo ešte viac. Pravda bola taká, že vo väzení som síce bol, ale dobrovoľne – pracoval som tam ako praktikant. Starostlivo sa mi teda vyhýbala. A potom sa stala podivuhodná vec. Zrazu jej napadlo, že by som sa mal stať jej mužom! To ale nechcela! Šla do izby, aby túto myšlienku zahнала, zapla si rádio a moderátor práve povedal: „Dobrý deň! Pozdravuje vás Kornélius.“ Vydesila sa ešte viac. Otvorila preto Bibliu a... Pohľad jej padol na text v Skutkoch: „V Cézarei žil istý muž menom Kornélius, ktorý bol stotníkom...“ (Sk 10,1) Vzdala to. Povedala Bohu, že nebude robiť nič. Ak je to Božia vôľa, bude sa musieť o celú vec postarať sám.

V čase, keď jej Boh ukázal, že sa mám stať jej mužom, mne Boh ukázal, že mám ostať slobodný! To je podľa mňa naozaj sila. Ale Boh na nás pracuje a vie, čo robí! Musí nás zmeniť a len ak mu to dovoľíme, môže s nami dosiahnuť svoje ciele.

Potom moja budúca žena prechádzala veľmi zložitým obdobím. Nechcem zachádzať do podrobností, ale faktom je, že kombinácia

zlých predstáv a telesných slabostí predstavuje pre diabla obrovský priestor na jeho útoky. A na moju budúcu ženu zaútočil naozaj tvrdo. Moja hlavná úloha spočívala vlastne len v tom, aby som jej povedal pravdu o určitých duchovných princípoch a aby som upevnil jej vieru v Ježiša Krista. Modlil sa s ňou a prikázal diablovi, aby od nej v mene Ježiša Krista odišiel. Boh zvíťazil a ona bola oslobodená.

Keď sme spoločne uvažovali o svojich príbehoch, prišli sme k záveru, že Boh nás naozaj spojil dohromady. Možno to znie príliš triezvo a neromanticky, ale to všetko sa naozaj odohralo bez kvetín a podobných vecí. To však neznamená, že sme neprežívali silné pocity. Všetko má svoj čas. Keď sme sa brali, boli sme do seba naozaj veľmi zamilovaní.

Náš sobáš bol neobyčajnou evanjelizačnou akciou. Všetko bolo usporiadané tak, aby sme evanjeliom Ježiša Krista zasiahli svojich neveriacich priateľov a neobrátенých príbuzných manželky. Bolo to pre mňa veľmi dôležité. Verím, že ešte nikdy nebolo v budove cirkevného zboru toľko pohanov ako v ten deň. Ako svadobný verš sme si zvolili tento Ježišov výrok:

„Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“ (Ján 11,40)

To bolo naše veľké pranie do manželstva! Chceli sme vidieť Božiu slávu, stále znova, čoraz viac. Nie až v nebi. Už tu a teraz. Veď aj v modlitbe Otčenáš sa modlíme: „Buď vôľa tvoja ako v nebi, tak aj na zemi.“ Na zemi, teda v našich životoch. Nebola v tom žiadna trúfalosť či namyslenosť. Len sme pochopili, že Boh chce naozaj použiť každého človeka na vybudovanie svojho kráľovstva – vrátane našich životov.

Preto sme si nechali vyrobiť snubný prsteň s pečatou. Je to kríž, na ktorom je vľavo na priečnom tráme A ako Annika, na pravej strane trám K ako Kornélius a dolu na zvislom tráme je J ako Ježiš. Spája nás Ježiš a jeho kríž. Hovoril som, že je to svadba troch – s Ježišom uprostred.

ŽIVÉ SPOLOČENSTVO

KAPITOLA 27

S Annikou sme hneď od začiatku bývali v jednoizbovom byte vedľa budovy cirkevného zboru. Dostal som ponuku robiť vedúceho zodpovedného za mladých ľudí v našom cirkevnom spoločenstve. Veľmi ma to potešilo. Bolo nás viac ako tristo členov a polovica bola mladších ako tridsať rokov. Bol tam veľký potenciál! Mali sme mládežnícke bohoslužby, kde ľudia privádzali priateľov. Zborová budova bola vtedy zaplnená do posledného miestečka. Čakali na mňa úžasné úlohy. Venoval som sa práci s mladými ľuďmi aj misii medzi motorkármi. Zároveň som si chcel spraviť magisterský titul na univerzite. Opäť však prišla nečakaná zmena.

Dostal som pozvanie z iného cirkevného zboru, aby som tam išiel kázať. Ráno som vstal skoro, aby som sa modlil a zopakoval si kázeň. A vtedy sa to stalo. Boh mi povedal, že sa máme presťahovať do tohto zboru a slúžiť tam. Keď sme boli na ceste, povedal som o tom svojej žene. Boli sme v napätí. Na mieste sme zistili, že v spoločenstve bolo len zopár starých ľudí. Hlavne bývalí prisťahovalci z Česko-Slovenska, Rumunska a Ruska. Nerozumel som tomu, ale napätie, čo Boh zamýšľa ostalo. Po bohoslužbe ku mne prišiel vedúci zboru a povedal mi: „Kornélius, viem, že máš dosť práce, ale mám pocit, že Boh chce, aby si pracoval na tomto mieste.“ Pochybnosti sa zmenili na istotu. Boh mal svoj jasný plán.

Môj zbor však pre takéto rozhodnutie nemal vôbec žiadne pochopenie. Snažil som sa im vysvetliť Božie volanie, ale oni mali iný

pohľad. Mysleli si, že chcem budovať svoje vlastné kráľovstvo inde, než aby som sa podriaďoval v tomto zbore. Napokon nás predsa len nechali odísť a sľúbili podporu, ale v skrytosti sa na mňa pozerali ako na rebela, ktorý musí byť „pokorený“. Ale Boh mal svoj plán.

Nikto vtedy netušil, že v mieste môjho nového pôsobiska rozptili jeden metodistický zbor a ich zborová budova bola na predaj za veľmi výhodných podmienok. Zároveň sme sa na tomto mieste dostali do kontaktu so skupinou veriacich, ktorí prišli z Ruska. Boli to veľmi úprimní kresťania. Pripojili sa k nám, kúpili sme tú veľkú budovu a začal sa nový zborový život. Pridali sa aj niektorí z metodistov, mali sme niekoľko krstov a Boh začal robiť úžasné veci!

So ženou sme bývali v zborovej budove a mali sme čo robiť – vo dne v noci. Štúdium, zbor, misia medzi motorkármi. Okrem toho manželka nastúpila na svoju prax vychovávateľky. Spoznala sa tam s niekoľkými mladými ľuďmi, ktorí mali záujem o Ježiša a spoločne s ďalšími sme začali skupinku mládeže.

Jedného dňa som vyšiel z domu a vedľa mňa zastavilo auto. Vodič ma opatrne oslovil pre nápis, ktorý som mal na bunde. Bolo to vyznanie Ježiša. Jeho rodina bola veriaca, ale prežívala nesmiernu krízu. Dcéra bola závislá od drog a chodila medzi motorkárov. Slovo dalo slovo a ja som sa postupne tejto rodine začal venovať. A rodina prežila zázraky. Dcéra sa zbavila svojej závislosti, uverila, dala sa pokrstiť a dnes je zapálenou členkou zboru. Jej otec bol neskôr zázračne uzdravený z rakoviny. Zomrel až o niekoľko rokov neskôr, v plnej viere v Ježiša Krista. Na jeho pohrebe bolo veľa kolegov z práce a mohol som im zvestovať evanjelium. Bola to nádherná skúsenosť.

Naše cirkevné spoločenstvo rástlo počtom členov aj vnútorne, ale nie všetko bolo dokonalé. Dlhý čas sme mali veľké problémy, pretože nová skupina veriacich z Ruska mala zvláštny pohľad na rôzne body vierouky. Zbor sa preto takmer rozdelil, situácia sa stále zhoršovala a napätie rástlo. Jednému mužovi spomedzi nich som dokonca zakázal vstúpiť do budovy. Začali sme sa intenzívne modliť a postiť. Vtedy mi napadlo pozvať človeka, ktorý kedysi bol pri mojom obrátení. Vedel som, že aj on je z Ruska a že je to Boží muž. Možno by nám vedel

pomôcť. Pomohol. Prišiel, stretol sa s nimi, rozprávali sa asi hodinu. Dodnes neviem, čo presne im povedal, ale problém bol vyriešený!

Boh toto spoločenstvo úžasne používal. Každú stredu sme mali modlitebné stretnutia. Tam sme sa vždy modlili v troch blokoch. Najprv sme Boha chválili a ďakovali mu, potom sme sa sústredili na rôzne témy, ktorými sme žili. Niekedy sme sa modlili za potreby zboru a evanjelizáciu, inokedy za prenasledovaných kresťanov a za politikov a podobne. Často sme sa menovite modlili za rodinných príslušníkov členov nášho zboru. Mnohí z nich ešte neboli obrátení. Vždy sme prečítali zoznam s ich menami, potom sme sa pýtali, čo prežívajú a napokon sme sa za nich modlili.

Jedného dňa mi zavolała spoluveriaca z nášho spoločenstva so smutnou správou – zomrel jej muž. Jeden z tých ľudí, za ktorého sme sa intenzívne modlili. Okamžite som tam utekal. Mal len okolo päťdesiat rokov – a teraz ležal mŕtvy na posteli. Jeho žena mi povedala: „Vstal skoro ráno. Bolo to úplne nezvyčajné, pretože bol nezamestnaný. Klakol si a pomodlil sa. Potom sa postavil a prosil ju o odpustenie všetkého, čím jej ublížil. Podišiel k oknu a odrazu spadol späť do postele – a zostal tam ležať mŕtvy.“

Nevedel som, čo jej mám na to povedať. Keď som prišiel domov, modlil som sa a premýšľal. Urobili sme niekde chybu? Ako je to vlastne s našimi modlitbami? O čo nám ide? Čo sme chceli dosiahnuť? Prečo sme sa za tých ľudí modlili? Aby ste s nimi mali pekný život? Aby sa vo vašich radoch zaplnilo ďalšie miesto?? Čo je tým najdôležitejším?

Bolo mi stále jasnejšie, o čo v skutočnosti ide. Nejde o zbor, nejde o to, koľko ľudí tam bude. Ide o život. O večný život a večnú smrť! Za tohto muža sme sa modlili. A Boh k nemu prehovárал. Dostal svoju šancu a využil ju. Odovzdal svoj život Bohu, uveril v neho. Prečo zomrel tak skoro, to netuším, to vie iba Boh. Viem však, že Boh nerobí chyby. Či umierame, alebo žijeme, Boh nerobí chyby. Nikdy nie je na mieste vyčítať niečo Bohu.

Aj naďalej sme intenzívne pokračovali v našich pravidelných modlitbách. Na modlitebné stretnutia chodievali takmer všetci členovia nášho spoločenstva. Bola to naozajstná radosť! Nebol to ve-

čer naplnený nekonečným rozprávaním a diskusiami, ale modlitbou a stíšením. Vždy sme začali krátkym povzbudením na tému modlitba a potom sme sa modlili.

Raz som mal evanjelizačné prednášky v inom meste. Zhromaždilo sa tam približne stodvadsať mladých ľudí z niekoľkých dedín. Začali sme v pondelok, ale atmosféra bola veľmi nepríjemná. Nielenže ma bolelo v krku a zle sa mi hovorilo, ale celú atmosféru by som charakterizoval ako „temnú“. V utorok to bolo rovnaké a ja som si uvedomil, že ide o duchovný problém. Apoštol Pavol hovorí, že nebojujeme „proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcam tohto temného sveta a nadzemským duchom zla“ (Ef 6,12) Ešte v ten večer sme sa spolu modlili. Potom som prešiel miestom, kde sa konali prednášky a povedal som duchom a démonom, že musia odísť (Mar 16,17). Zavolať som aj domov a ľudia z nášho spoločenstva sa v stredu spoločne modlil, kým my sme začínali ďalší pokus. Tento večer prišlo dopredu tridsať mladých ľudí, ktorí chceli prijať Ježiša do svojho života! A vo štvrtok sa pridalo ešte ďalších desať. Chválili sme Boha za jeho moc a pôsobenie.

Dostával som čoraz viac pozvaní z rôznych zborov a nasledovali evanjelizácie, vyučovania a semináre. Boli roky, keď sme organizovali niekoľko stoviek akcií nielen v Nemecku, ale po celej Európe. Bolo to nádherné obdobie, ktoré prinieslo do môjho života veľa zmien. Bola to náročná práca – veľa cestovania, málo času doma, stretnutia s mnohými neznámymi ľuďmi, výzvy, odovzdania... Túžil som žiť v pravde, nechcel som sa na nič hrať. A Boh moje úsilie požehnával.

Jedného večera som mal pravdepodobne svoju najťažšiu kázeň. Keď prišli poslucháči do sály, neveril som vlastným očiam. Sedel tam muž, ktorého som kedysi zrazil autom. Zmocnila sa ma panika. Čo mám robiť?

Zmizol som do malej postrannej miestnosti a pokľakol som. Bol som naozaj zúfalý. Necítil som sa na to, aby som kázal. Vedť, čo by som mal hovoriť? Mohol sa kedykoľvek postaviť a pred všetkými zakričať: „Ty pokrytec! Vieš, čo si mi spravil? A teraz tu stojíš a máš pekné reči?“ Nemal som strach len o seba, mal som hrozný strach, že to

prinesie škodu dielu, ktoré sme tam robili. Ale Boh ma upokojil a povedal mi: „Keby šlo len o teba, tak by som ti dovolil odísť. Tu však ide o niečo dôležitejšie, než ty a tvoje povolanie – o evanjelium Ježiša Krista. Káž Ježiša.“

Tak som kázal. Bola to najhoršia kázeň, akú som kedy mal. Nevedel som sa uvoľniť, stále som musel myslieť na to, že pri ďalšej vete muž vyskočí a zakričí! Bolo neuveriteľné, že som vôbec vydržal až do konca.

Keď všetci opustili sálu, šiel som k nemu. Pozeral sa na mňa pokojne a uvoľnene a povedal: „To bolo dobré. Páčilo sa mi to.“ Musel som vyzerať dosť zarazene, preto k tomu pripojil: „Aj ja som medzičasom našiel Ježiša.“

Nevedel som, čo mám povedať. Ale to, že našiel Ježiša, je pre mňa osobne jedna z najcennejších informácií. Tam, kde som ja veľa zničil, môže Boh učiniť veľa dobrého. Za to som mu veľmi vďačný.

Táto udalosť opäť raz úplne zmenila môj postoj ku kázaniu. Viem, že veľa poslucháčov sklamem. Niektorí chcú počuť úžasné dobrodružstvá z môjho života, keď som pracoval ako vyhadzovač, keď som sa stal majstrom v kulturistike alebo nejaké ďalšie neuveriteľné príbehy z motorkárskej scény. Mnohí ma pozývajú, pretože chcú počuť niečo akčné, šokujúce. Ja však na to nemám od Boha povolenie a už to ani nechcem. Boh tak možno vedie iných ľudí, ale ja už taký nie som. Kázanie sa pre mňa stalo vážnou vecou. Skutočne nejde o mňa, ale o Ježiša a o večný život alebo smrť. Pre mnohých som príliš vážny, ale prestal som sa prispôsobovať. Našiel som slobodu prijímať druhých a ceniť si ich takých, akí sú. Poznám veľa kazateľov, ktorí majú úplne iný spôsob kázania a práce než ja – a Boh ich používa! Avšak moje skúsenosti a zmeny, ktorými som prešiel, urobili zo mňa iného človeka. Boh má určite svojich ľudí na „slávnostné príležitosti“, ktoré sú tiež dôležité, ale ja mám na srdci iné veci. Už som na diskotékach „slávil“ dosť. Teraz oslavujem, keď sa ľudia obracajú od hriechu (Luk 15,10) alebo postúpia do väčšej harmónie s Bohom. Každý človek má svoj príbeh, svoje „prednosti“ a „nedostatky“. S tým sa musíme naučiť žiť. Nemôžem sa páčiť všetkým, snažím sa zapáčiť Bohu.

MÚDROŠŤ

KAPITOLA 28

Niektoré nové zistenia a poznatky boli pre mňa také dôležité, že som o nich hovoril všade a všetkým. Dnes viem, že to nebolo príliš múdre. Pri každom rozhovore, pri každej kázni alebo prednáške preto usilovne uvažujem, čo povedať a čo nie, čo je vhodné povedať hneď, čo neskôr a čo radšej vôbec. Ako hovorí Ježiš:

„Ešte vám mám toho veľa povedať, ale teraz to nemôžete zničiť.“
(Ján 16,12)

Musel som získať väčší cit pre to, čo, komu a kedy hovorím. Musel som tiež spoznať, že je rozdiel medzi tým, čo je práve teraz dôležité pre mňa a tým, čo je dôležité pre spoločnosť, v ktorom kážem a pre ľudí na ulici.

Viem, že to musím rozlišovať, ale klamal by som, keby som tvrdil, že sa mi to vždy darí.

KLUBOVŇA PRE SLUŽBU MEDZI MOTORKÁRMÍ

KAPITOLA 29

V cirkevnom zbere, kde som slúžil, sa stalo veľa obdivuhodných vecí. Mnohí z týchto ľudí začali byť „verní v malom“ a stanovovali si svoje ciele, priority, hodnoty a motívy novým spôsobom. Veľký vplyv mali moje kázania na tému sebazaprenia. Zistil som, že ľudí oslovili a chceli o tejto téme počuť viac.

Vedúci zboru ku mne prišiel a priznal sa, že si spravil modlu zo svojich holubov a že mu Boh povedal, aby sa ich zbavil. Tým sa vyprázdnila klubovňa spolku chovateľov holubov, pretože on bol posledný, kto v spolku ostal. Prišli sme na okraj mesta, kde stála úžasná budova. Takmer okamžite sme ju začali využívať na prácu nášho motorkárskeho klubu Holy Riders. Stretávali sme sa tam každý piatok. Z týždňa na týždeň nás bolo viac a viac. Niektorí grilovali, iní hrali stolný futbal, ale hlavne sme s ľuďmi hovorili o Bohu. Každý týždeň mal niekto zamyslenie na biblickú tému. Boli to prekrásne časy.

V okolí pôsobili aj ďalšie motorkárske kluby. Nepozdávala sa im naša aktivita, a tak mi jeden z ich prezidentov zatelefonoval a začal sa mi vyhrážať, že našu klubovňu vyhodí do vzduchu. Vedel som, že pre takéto situácie je modlitba ako stvorená.

Boh mi ukázal, že mám za týmito ľuďmi zájsť a porozprávať sa s nimi. A tak som aj urobil. Dohodol som si s nimi stretnutie.

Prišiel som tam, ako keby som bol naivný a nevedomý. Položil som na stôl Bibliu a predstavil som sa: „Prajem vám dobrý deň, rád by som sa predstavil, som kazateľ.“ Všetci na mňa strnulo pozerali. Ako majú jednať s kazateľom? Zneisteli.

Začal som im hovoriť, čo ako Holy Riders robíme. Vysvetlil som im, že naša klubovňa je kontaktným miestom pre ľudí, ktorí potrebujú pomoc.

Vtedy prezident vybuchol: „Ale potom nie ste žiadny poriadny motorkársky klub!“ Presne na túto reakciu som čakal. Prísne som sa na nich pozrel a trochu hlasnejšie som povedal: „A čo je to prosím vás poriadny motorkársky klub? Máme predávať drogy? Pašovať zbrane a nútiť ženy, aby sa šli postaviť k ceste? Vtedy by sme boli poriadny motorkársky klub? Alebo stačí jazdiť na motorke? Mimochodom, existujú ďalšie motokluby, ktoré by tvrdili, že poriadnym motoklubom nie ste ani vy!“ (Tým som samozrejme narážal na tie tri „velké“ kluby, pred ktorými sa museli tieto miestne kluby hrbíť a podriaďovať sa im.) V miestnosti zostalo úplné ticho. Nevedeli, čo povedať, a tak sa išli radiť. Výsledok sa dal predpokladať. Nechali nás na pokoji a mohli sme pokračovať vo svojej práci.

MISIA MEDZI MOTORKÁRMI

KAPITOLA 30

Dvere sa teda otvorili dokorán. Nášmu cirkevnému zboru sa darilo, práca s Holy Riders rástla, už existovalo približne päťdesiat klubov po celom Nemecku a stále vznikali nové skupiny – často vo veľmi dobrodružných podmienkach. Klubovňu sme mali pravidelne otvorenú, organizovali sme motorkárske bohoslužby, na ktorých sa niekedy nechávali ľudia pokrstiť a navštevovali sme ďalšie klubovne. Keď sa nám podarilo vytlačiť Biblie pre motorkárov, rozdávali sme ich, kde sa len dalo. Nechávali sme ich voľne dostupné v obchodoch s motorkami, mali sme stolíky s Bibliami na motorkárskych stretnutiach a dostávali sme čoraz viac pozvaní na rôzne akcie. Na jednom spomienkovom zhromaždení, ktoré sa konalo na pamiatku členov klubu, ktorí v uplynulom roku zomreli, som hovoril pred tisíc motorkármi. Mali sme niekoľko bohoslužieb pri príležitosti dňa otvorených dverí jedného tetovacieho salónu. Možno si spomínate na muža, ktorý sa ma pýtal, čo by som robil, keby ma niekto udrel a ktorý mal taký strach, že ma prezident ich klubu zabije. Obaja sme z toho vtedy vyviazli živí a zdraví. Práve on sa stal človekom, ktorý mi stále znova „otváral dvere“. Opakovane ma pozýval na rôzne motorkárske akcie. Počas jedného z najväčších motorkárskych veľtrhov v Nemecku dokonca sám zorganizoval stánok s Bibliami a pódium na bohoslužbu. Pri inej príležitosti pre nás vybavil pozvanie na Deň otvorených dverí jedného obchodu s motorkami Harley Davidson.

Na tomto Dni otvorených dverí sa udialo niečo mimoriadne. Prišli sme, rozložili sme si stolíky a porozkladali na ne Biblie a nejaké občerstvenie. Bola tam ponurá atmosféra, Biblií sa nikto ani nedotkol, pozerali sa na nás mlčky, zachmúrené postavy. Považovali nás tam za úplne cudzí prvok. Premýšľal som, čo by bolo dobré urobiť. Nápad sa dostavil veľmi rýchlo. Vzal som jeden podnos s kávou a koláčmi a začal som tých ľudí ponúkať. Niektorí boli šokovaní, iní udivení, ďalší zahanbení. Ich reakcia bola silná. Keď som prišiel k prezidentovi jedného z klubov, vážne sa na mňa pozrel a povedal: „Toto sa mi ešte nikdy nestalo...“ Nerozumel som tomu, ale po chvíli mi svitlo. Ja som bol predseda prezidenta klubu Holy Riders. A tak ma aj brali. V hierarchii klubov motorkárov je prezident ten, koho obsluhujú. Ostatní členovia mu musia slúžiť, vykonávajú podradné a obslužné práce, aby si vyslúžili postup v hierarchii. Nešlo im do hlavy, že ja ako prezident nosím nápoje našim členom a dokonca obsluhujem ľudí z iných klubov. Pre nás to bolo normálne, ale pre tých ľudí to bolo ako zjavenie. Netušili sme, ako veľmi nás pozorujú a čo všetko je pre nich dôležité!

Onedlho sa spustil hrozný lejak. Vonku bol rozložený veľký gril a prístrešok. V prudkom daždi sa „obyčajní členovia“ snažili všetko rozobrať a zachrániť. Je jasné, že sme sa na nich nečinne nepozerali. Vybehli sme von a pomáhali im. Namáhali sme sa, vláčili ťažké kusy, boli sme mokří až na kožu. V jednej chvíli som sa pozrel smerom do haly – a neveril som vlastným očiam! Všetci stáli vo dverách a pozerali sa na nás, ako keby sme spadli z Marsu. My, z iného motoklubu, sme pomáhali ich „otrokom“, kým tí, ktorí sa vydávali za členov „bratstva“, zostali vnútri, v suchu. Jeden z tých, ktorí tam v daždi pobehovali spolu s nami, sa na mňa zahľadel a povedal: „Ďakujem.“ Takéto situácie sme zažívali často. Raz mi ktosi povedal: „U nás v klube všetci neustále hovoria o bratstve, ale vy ním skutočne žijete.“

Keď som bol ešte na biblickej škole, chystal som sa v jeden večer pracovať na akomsi zadaní, ktoré som mal čoskoro odovzdať. Nečakane mi zišla na um myšlienka: Zavolaj Gerdovi! Gerd bol môj bývalý kolega – vyhadzovač, ktorý bol zároveň členom jedného z najhorších motorkárskych klubov. Zavolať som mu teda a on ma hneď pozval do klubovne.

Bol som na vŕškach. Na jednej strane som sedel nad projektom, ktorý bolo potrebné dokončiť, na druhej strane som cítil ono zvláštne volanie stretnúť sa s Gerdom. Nakoniec som sa rozhodol ísť. Keď som vstúpil do klubovne, okamžite som zaregistroval, že niečo nie je v poriadku. Bola tam pochmúrna atmosféra a mlkve ticho. Možno sa tam odohrala bitka alebo mal niekto nehodu. Všetci ma podivným spôsobom ignorovali. Vyšiel som teda von a premýšľal. Opäť som nakukol dnu, ale situácia bola rovnaká, nikto sa so mnou nerozprával a Gerd „nemal čas“. Znova som vyšiel von. Pomýlil som sa? Mal som predsa vnútornú istotu, že ma tam chce Boh mať. Vonku som skúšal situáciu analyzovať. Vnucovala sa mi jedna myšlienka. Možno tu pracovali temné sily, ktoré chceli brániť Božiemu dielu. Potom som si spomenul na rôzne situácie, keď Ježiš vyhánal démonov. Cítil som výzvu spraviť to isté, ale otáľal som. Myslel som si: To predsa robia len „charizmatici“. Báľ som sa toho, ale musel som uznať, že Biblia jasne hovorí, že niečo také máme robiť (Mar 16,17). Takže som démonom prikázal, aby klubovňu opustili. Najprv váhavo, potom rozhodne. Povedal som: „Nedovoľujem vám, aby ste tu bránili Božiemu dielu. Vy choďte von a ja idem dnu!“

Keď som vošiel dovnútra, bola situácia ako vymenená! Jeden člen prišiel spoza rohu priamo ku mne. Predtým stál celý čas v rohu pri pulte, ale teraz prišiel odhodlane ku mne a hovorí: „Od tretej viem, že dnes prídeš.“ Odpovedal som mu: „Ako to môžeš vedieť? Ja sám som sa to dozvedel až o siedmej večer!“ On sa len usmial: „Boh mi povedal, že prídeš.“ Žasol som nad touto odpoveďou a energicky som reagoval: „Čo máš ty spoločné s Bohom?“ Povedal: „Nepýtaj sa a povedz mi, čo mi chce Boh povedať.“ Zamyslel som sa. Nemal som ani tušenia. Myslel som, že teraz musí prísť svetlo, osvietenie, poslanstvo z neba, ale v mojej hlave bolo prázdno. Povedal som mu, nech chvíľu počká. Najprv som sa musel modliť a utriediť si myšlienky.

Vtedy mi Boží Duch pripomenul jeden verš z Biblie:

„A Kristus, Pán, nech je svätý vo vašich srdciach. Buďte vždy pripravení dať odpoveď každému, kto vás žiada o zdôvodnenie nádeje, ktorá je vo vás.“
(1Pet 3,15)

Keď nám ľudia dávajú otázky, vždy máme byť pripravení zvestovať jednoduché evanjelium. Kto je Ježiš, prečo zomrel na kríži, dôležitosť obrátenia, čo je to odpustenie hriechov, prijatie Bohom a akú nádej máme na večný život. Presne to som urobil. Rozprávali sme sa asi dve hodiny! Odvtedy sme sa už nikdy nevideli. V tom čase bol viceprezidentom klubu, ale potom jednoducho zmizol. Neviem, čo dnes robí, ale zopárkrát som zažil takéto podivné veci. Stretol som nejakých ľudí, vysvetlil som im evanjelium, a potom som ich už nikdy nevidel.

Na tejto situácii som sa naučil, že satan môže brániť Božiemu dielu. V takom prípade musíme v Ježišovej autorite prikázať temným mocnostiam, aby odišli. Tu nejde len o modlitbu. Áno, v mnohých situáciách sa musíme modliť, ale v niekedy Boh chce, aby sme konali. Vtedy nám nepomôže povedať: „Bože, zasiahni!“ On chce zasiahnuť prostredníctvom nás. Musíme sa naučiť tieto situácie rozoznávať a rozlišovať.

Potom prišlo jedno z najsilnejších vypočutí modlitieb, aké som kedy zažil. Roky som sa modlil, aby som mohol kázať pred všetkými členmi najmocnejšieho nemeckého klubu. Jedného dňa mi zavolať môj „otvárač dverí“. Polícia chcela ich klub v Nemecku zakázať a oni plánovali demonštráciu. Mali prísť členovia z celého Nemecka a oni chcú, aby som tam pre nich kázal. Hlavou sa mi preháňalo množstvo myšlienok. Neskutočné! Bola to obrovská šanca! Na druhej strane som nebol taký hlúpy, aby som si nedomyslel, že ma chcú len využiť, aby pred médiami ukázali, že vôbec nie sú takí zlí. Modlil som sa a premýšľal, čo a ako mám urobiť. Situácia sa však neočakávane skomplikovala. Zavolať mi jeden z členov klubu, ktorý bol zodpovedný za realizáciu trestov! Chcel so mnou naliehavo hovoriť. Stretli sme sa a on mi dal na vedomie, že dostal za úlohu vyslať na mňa a na náš klub „trestné komando“. Ukázalo sa, že o nás mali falošné informácie, ale nezdržovali sa ich overovaním. Opýtal som sa ho, prečo ma teda varuje? Pri odchode povedal: „Sme piati bratia. Štyria sa stali misionármi, jeden z nás sa rozhodol inak...“

Čo som mal teda robiť? Nedokázal som túto situáciu úplne odhadnúť. Títo ľudia sú nepredvídateľní. Na jednej strane som dospel k záveru, že na mňa určite nezaútočia na svojej „demonštrácii“ pred médiami. Na druhej strane je práve toto tou pravou príležitosťou

pre tých, ktorí chcú všetkými prostriedkami dokázať svoju hodnotu a stúpnuť v očiach druhých. Tu pomáha len modlitba.

Boh mi ukázal, že tam mám ísť a kázať. Dal mi dokonca aj jedno posolstvo, ktorým som si však nebol istý. Nevedel som, či je na takúto príležitosť vhodné a nevyhnutné. A navyše mal som pocit, že si takú trúfalosť odsákáčem. Komando už bolo zorganizované a za takúto kázeň ma určite odpracú, tým som si bol istý. Očakávali, že poviem pár pekných slov pre médiá a nikdy mi neodpustia, keď ich ako zločinných hriešnikov budem vyzývať na pokánie. Asi ešte nikdy som sa tak úpenlivo nemodlil.

Príšiel deň D. Mal som pocit, akoby to mal byť môj posledný deň. Napriek modlitbe som mal nepokoj a zdalo sa mi, že toto nemôže dopadnúť dobre. Neveril som, že by sa všetci obrátili, takže som prišiel k záveru, že niekto ma jednoducho odstrelí. Po ceste som sa začal báť. Keď sme prišli na miesto a videl som niekoľko stoviek rockerov „v plnej zbroji“, najviac zo všetkého som si prial, aby sa zo mňa stala súčiastka v mojej motorke.

Pozvali ma na pódium. Sedeli tam stovky ľudí, mierilo na mňa niekoľko kamier rôznych televíznych štábov, naokolo boli pripravení policajti s obuškami a ochrannými štítmí. Všetci sa na mňa sústredene pozerali. A ja som začal kázať. Mojou hlavnou myšlienkou bolo: Sloboda umiera.

Hovoril som o tom, že sloboda môže viesť k umieraniu a smrti. Poveral som sa do tváří prítomných a modlil sa, aby moje slová padli na úrodnú pôdu. „Myslíte si, že ste slobodní a že môžete do seba „nappchat“ čokoľvek, vrátane drog? Potom nie ste slobodní, ale zviazaní a závislí! Myslíte si, že ste slobodní a že nemusíte dodržiavať zákony? Potom ale nie ste slobodní, žijete v strachu z väzenia – a mnohí tam už stratili najlepšie roky... Mysleli ste si, že nájdete slobodu v motoklube, ktorý je známy po celom svete a zrazu ste zistili, že tu je viac pravidiel a zákonov, než kdekoľvek inde, že ste uväznení v hierarchii a už sa z toho nedostanete! Čo je to za slobodu, keď človek nemôže odísť? (Vystúpenie z takého motoklubu sa nezriedka trestá smrťou alebo človeka minimálne zbijú a vezmú mu motorku.) Len Ježiš dáva skutočnú slobodu, len on naozaj oslobodzuje.“

Povedal som toho oveľa viac. Niektorí prítomní boli znepokojení a na ich tvárach sa zračil odpor. Iní sa však nechali priviesť k premýšľa-

niu. Nevedeli, čo majú robiť, keď som im odhaľoval pravdu o skutočnej podstate a plytkosti ich života. Všetci sa pozerali na hlavných organizátorov. Sedel tam aj prezident klubu, ktorého som kedysi obslúžil kávu a koláčom. Pozeral sa smerom preč odo mňa, zapchával si uši a hlavu mal medzi laktami. Keď som skončil a povedal amen, vyskočil a začal mocne tliekať! Všetci ostatní vyskočili tiež a aj oni tliekali. Aké úbohé divadlo to bolo...

Z pódia som sa ale dostal celý!

Nedaleko sme mali postavený stôl s Bibliami pre motokárov. Niektorí sa k nemu dokonca odvážili prísť – väčšinou však len ľudia z iných, menších motoklubov. Jeden mi z rešpektom povedal, že nemôže pochopiť, kde som nabral odvalu k dnešným slovám – a potom si vzal jednu Bibliu. Keď všetci odišli do klubovne na oslavu a pomaly sa rozišla aj polícia, ostal tam už len veliaci dôstojník zásahu. Úplne na záver mi povedal: „Neuveriteľné. Odkedy som sa dozvedel, že mám veliť dnešnému zásahu, nemohol spať. Mám štyri deti! Som kresťan! Modlil som sa, aby mi Boh pomohol celé to zvládnuť. A potom sa tam postavíš ty a kážeš také neskutočné posolstvo. Všetci sme sa tohto zásahu hrozne báli, pretože pred rokom sa motokárska párty rovnakého motoklubu zvrhla do hromadnej bitky s viac než tisíc účastníkmi, vodnými delami, niekoľkými hodinami poplašného stavu a stovkami zranených. Je absolútne neuveriteľné, čo sa tu dnes odohralo.“ Pre mňa sa to však celé ešte neskončilo. Nevedel som, či je tá vec s trestným komandom vyriešená. Mohol som ísť domov, ale potom by som ostal v neistote. Chcel som vedieť, ako na tom vlastne som a čo ma čaká. A tak som šiel nakoniec do klubovne aj ja. Teda chcel som ísť, ale dovnútra som sa nedostal. Vonku stál človek, ktorý ma chcel dať zabiť. Neveriacky na mňa vyvaloval oči. Stačilo, aby povedal slovo a v momente by sa na mňa ostatní vrhli. On tam len nehybne stál. Z jeho pohľadu som nadobudol dojem, že som v bezpečí. Vtom ku mne pristúpil iný zo skupiny – celkom blízko. Zľakol som sa. On mi však len podal ruku a s vážnou tvárou povedal: „Ďakujem ti za tie slová.“ Tento muž o niekoľko týždňov za záhadných okolností zomrel. Dúfam, že si svoje veci s Bohom stihol dať do poriadku.

Takéto extrémne situácie mali na mňa veľmi vplyv. Možnosť kázať nie je pre mňa zábavou, hrou, predvádzaním sa či krátením dlhej chvíle. Je to vážna vec. Veď ide o životy ľudí, o ich večný osud.

Keď som po jednej podobnej akcii šiel znovu kázať do nášho cirkevného zboru, postavil som sa za kazateľnicu a pomyslel som si: „Taký luxus!“ Všetci ticho sedeli, nikto ma neprerušoval. Keď som raz kázal v pivnom stane pred štyritisíc ľuďmi, boli medzi nimi takí, ktorí hulákali a pískali tak silno, že som cítil zvukové vlny! Opustený som stál na pódiu a sám seba som pripomínal, že Kristus je naozaj vo mne a že On to už nejako zariadi. A potom mi napadlo: „Nech si len pískajú, tvoje reproduktory sú hlasnejšie, než oni.“ Musel som sa pousmiať. Zavrel som oči, pozrel som vierou na Ježiša a odkázal som v úplnom pokoji. Po skončení prišlo ku stolu s Bibliami obrovské množstvo ľudí. A potom stojím „doma“, v miestnom zbere, je tam úplné ticho, nikto ma neprerušuje. Je to pre mňa ako dovolenka, uvoľnenie, hlboký nádych. Aký krásny môže byť život!

A potom sa na to pozriem trochu inak. Nie je za tým pokojom povrchnosť a apatia? Niekedy sa sám seba pýtam, či ma ľudia, ktorí sedia v cirkevnom zhromaždení vôbec počúvajú. Nespia náhodou? Ale áno, tamten naozaj spí. Po kázni povedia všetci „Amen“ a tým sa to pre nich často celé skončilo. Ako keby to nikoho nezaujímalo, žiadne reakcie. Pripadá mi to prázdne, neuspokojivé. Niekedy som potom znova zatúžil po vzrušujúcom zážitku, keď je pri kázni živo, ľudia prejavujú svoje emócie, svoju bolesť alebo svoj strach. Veľa ľudí, ktorí nepatria do žiadnej cirkvi, je pobúrených tým, čo niektorí veriaci či celé spoločenstvá robia – pretváрка, ohováranie, odporné skutky. Svoj hnev potom často smerujú na mňa – len preto, že sa hlásim k Ježišovi. Rozumiem ich hnevu a pobúreniu. Často sú mi takéto prejavy oveľa milšie, než ľahostajnosť, pasivita či nezáujem v mnohých cirkvách. Som veľmi rád, že sme v posledných rokoch mohli navštíviť veľa zborov, kde je veľký hlad po Božom Slove. Nie je nič krajšie, než kázať tam, kde ľudia chcú od Boha viac, kde sledujú a premýšľajú, majú otázky, kladú ich, reagujú na kázanie, hlbajú, modlia sa a konajú. Práve v Českej republike a na Slovensku v očiach mnohých poslucháčov vidím, že sa to opláti!

EVANJELIZAČNÝ ČLÁNOK V MOTORKÁRSKOM ČASOPISE

KAPITOLA 31

Pri jednej zo svojich návštev v klubovni onoho najvýznamnejšieho nemeckého MC klubu som sa rozprával s jedným extrémne zatvrdnutým členom. Voči mne bol slušný, ale mal absolútne nezdravý pohľad na všetko, o čom sme hovorili. Bol skrátka úplne mimo. Od toho dňa som sa za neho pravidelne modlil. A Boh opäť raz pripravil niečo neočakávané.

Na trhu je veľa rôznych časopisov pre motorkárov. Dozrieval vo mne nápad ponúknuť jednému z nich evanjelizačný článok, ale stále som tú myšlienku odháňal preč. Jedného dňa prišiel e-mail od neznámeho odosielateľa s takýmto textom: „Ahoj motorkári, chceme začať s novým motorkárskym časopisom. Ak máte nejaké články, príbehy, reportáže alebo pozvánky, ozvite sa.“ Odpísal som a ponúkol evanjelizačný článok. Obratom mi odpísali, aby som nejaký článok poslal – „na skúšku“. Poslal som im teda moderné podobenstvo o dvoch embryách, ktoré je uvedené aj na začiatku mojej knihy Krížom krážom. Netrvalo dlho a pozvali ma do redakcie.

Keď som tam prišiel, čakalo ma prekvapenie. Dvere sa otvorili a priateľsky ma pozdravil člen prvého MC klubu! „Čo tu ten

len robí?“ pomyslel som si. Ukázalo sa, že v budove sídli hlavná kancelária ich obchodu! Začínalo mi byť jasné pozadie celého časopisu. Za jeho vydávaním stál ten najhorší, najbezbožnejší kriminálny klub, ktorý v Nemecku vôbec pôsobil. V kancelárii šéfredaktora ma čakalo ďalšie prekvapenie. Sedel tam muž, s ktorým som sa stretol v onom ponurom klube a za ktorého som sa dlhý čas modlil. V ruke držal moje zamyslenie, chvíľu sa na mňa pozeral a potom povedal: „Niečo také som ešte nikdy nečítal. Normálne som musel začať vážne premýšľať o tom, čo si tu napísal. Je to výborné. Bol by si schopný napísať taký článok pre každé vydanie?“ Nemohol som tomu uveriť. Od toho stretnutia uplynulo už niekoľko rokov. A moje články tam neustále vychádzajú. Témy si vyberám sám a pravdu povediac, už viackrát som si pri odosielaní článku myslel, že to bude ten posledný, že ma odmietnu alebo si to so mnou prídu ručne stručne vybaviť. Ale nič také sa nestalo. Uverejňujú všetko, čo napíšem, sami mi vopred posielajú termín uzávierky nového vydania. Grafik mi raz povedal: „Tými článkami si sa stal svedomím celej scény. Všetci ich čítajú a všetci vedia, že je to pravda. A všetci sa zároveň tvária, ako keby tvoje články nečítali, pretože nechcú ukázať, že ich to zaujíma.“ Nikto na scéne o tých článkoch nehovorí, pretože by sa prezradil, že ich číta! Mne sa to zdá neuveriteľné. Po každom vydaní dostávam spätnú väzbu od mnohých ľudí a stále znovu si objednávajú aj moju knihu Krížom krážom! Keby mi niekto povedal, že budem písať evanjelizačné články pre jeden z najhorších motoklubov na svete, určite by som sa mu vysmial. Ale pre Boha nie je nič nemožné!

SLUŽBA V NÓRSKU

KAPITOLA 32

V Nemecku sme dbali na to, aby všetci členovia našej motorkárskej misie boli členmi nejakého cirkevného zboru. Nemohli a nechceli sme byť náhradou cirkvi. V Nórsku to vyzeralo inak. Rástlo vo mne pranie viac prepojiť prácu medzi motorkármi a cirkevnými zborami. Naplánovali sme teda prednáškové turné po Nórsku, kde sme chceli zbory informovať o našej práci. Všetko bolo potrebné vopred pripraviť a zabezpečiť, preto sme sa aj s mojou ženou vybrali na motorke do Nórska. Počas prípravných prác na samotné turné som zrazu cítil, že mám ísť úplne na sever tejto krajiny, do mesta Alta, ktoré sa nachádza až za severným polárnym kruhom. Netušil som, čo ma tam vedie, ale vybral som tam. Získal som telefónne číslo na jedného vedúceho cirkevného zboru, zavolať som mu a povedal, že sa s ním chcem stretnúť. Spravil si na nás čas a spýtal sa: „Čo odo mňa potrebujete?“ Povedal som mu, že úplne neviem, ale že pre ich zbor je dôležité vedieť, že po celom Nórsku rozdávame motorkárske Biblie a budúci víkend máme našu hlavnú výročnú akciu – a môže sa stať, že tam prídu ľudia z Alty, ktorí sa obrátia a po príchode domov budú hľadať nejaké cirkevné spoločenstvo. Po rozhovore sme sa vracali späť smerom na juh. Už určite tušíte, ako to dopadlo. Po sobotnej prednáške som robil výzvu a pozýval ľudí, aby prijali do svojho života Ježiša Krista. Dopredu na pódium prišiel aj jeden manželský pár. Keď som sa s nimi rozprával, povedali mi: „Sme z

Alty. „Neveril som vlastným ušiam. Hneď sme sa s nimi pustili do rozhovoru. Neskôr som zavolať vedúcemu zboru, ktorý sme v ich meste navštívili a nadšene som mu oznamoval: „Naozaj sa to stalo! Je tu manželský pár z Alty!“ Pôsobil vystrašene, keď sa pýtal: „Čo mám teraz vlastne urobiť?“ Až také ťažké to nebolo. Keď sa vrátili domov, začali navštevovať ono cirkevné spoločenstvo a dokonca boli pokrstení. Neskôr sme dostali pozvanie, aby sme tam rozprávali o svojej službe. Boh naozaj koná bláznivé veci!

Pri prípravách na niekoľkotýždňové nórske prednáškové turné sme riešili aj otázku nášho ubytovania. Zrela vo mne myšlienka na obytný prívés, ale nemali sme žiadne peniaze. Na internete sme našli ponuku jedného obchodníka, ale ceny boli vysoko nad naše finančné možnosti. Moja žena si však chcela jeden prívés pozrieť a ja som len tak žartom povedal „Túžba očí“. Za pozretie nič nedáme, a tak sme vošli dnu. Obaja sme sa tam hneď cítili ako doma. Ale 2400 eur za prívés plus náklady na tankovacie nádobu bolo proste priveľa. Po príchode domov sme sa modlili a ja som nadobudol istotu, že tie peniaze mať budeme. „V pondelok ich dostaneš,“ znelo mi v mysli posolstvo. Rezervoval som teda prívés na nasledujúci utorok. V pondelok sa v našom cirkevnom zbore konalo stretnutie v súvislosti s plánovanou evanjelizáciou. Keď sa stretnutie skončilo, pomyslel som si: Teraz sa už predsa musí niečo stať! Potom ku mne prišiel vedúci jedného zborového spoločenstva, v ktorom som mal nedávno týždennú evanjelizáciu a dal mi šek na 2500 eur! Spýtal som sa ho: „Odkiaľ vieš, že práve na tieto peniaze čakám?“ On len odvetil: „Keď mi Boh povedal, aby som ti dal tieto peniaze, tak som sa vôbec nepýtal, načo.“ Môžete mi veriť, že po takomto Božom vedení sme do Nórska cestovali s veľkými očakávaniami.

Napriek príprave a modlitbám som však našu prácu v Nórsku považoval za sklamanie. Často sa stalo, že na prednášky vôbec nikto neprišiel. Zbory sa o misiu nezaujímal. Cestovali sme z miesta na miesto, ale väčšinou s rovnakým výsledkom. Predstavte si, že niekde jazdíte, usilujete sa, modlíte sa – nie deň, nie

dva, nie desať dní, ale celé týždne – a takmer nikto nepríde! Ne- nechali sme sa však odradiť. Jednoducho sme to prijali ako realitu. Aj Jeremiáš kázal štyridsať rokov a nikto sa neobrátil. Úprimne, ja som si túto službu predstavoval úplne inak. Trápilo ma, že miestne cirkevné zbory sa nezaujímal o misijnú prácu. Netrápil ich duchovný stav vlastných členov, ani utrpenie ľudí v ich okolí. Nórsko je na tom vlastne veľmi zle. Ľudia sú bohatí a žijú v nadbytku. Cirkevné zbory sa na mnohých miestach obmedzili na povrchné stretávania. Našťastie to neplatí pre všetky spoločens- stvá! Odvtedy vnímam, že prebudenie veriacich a ich spoločens- stiev, odovzdanie Bohu a ich zapojenie do osobnej služby je aj pre mňa osobne veľkou výzvou. Vďaka Bohu som mohol stretnúť aj mnohé prebudené spoločens- stvá a spoluveriacich. Prežili sme s nimi naozaj nádherné chvíle! Nie je nič krajšie, než živé kres- ťanské spoločens- stvo veriacich, ktorí žijú v harmónii s Bohom! A hoci nórske prednáškové turné bolo pre mňa veľkým rozčaro- vaním, vďaka mnohým pekným skúsenostiam som vedel, že sme na správnej ceste.

ČO ĽUDÍ NAOZAJ ZAUJÍMA

KAPITOLA 33

Dlho sme si mysleli, že ľudia chodia na naše akcie predovšetkým kvôli motorkám, koncertom a stretnutiu s priateľmi. Mali sme pocit, že ich pre Ježiša musíme nejako nadchnúť, vymyslieť nejakú dobrú stratégiu. Z tohto som sa vyliečil už dávno. To, čo ľudia chcú, je vidieť „život“! Skutočný život! Stále znova k nám prichádzajú a hovoria: „My vás pozorujeme!“ Nieкто mi raz povedal: „Hovoríte si svätí jazdci, takže chceme vidieť, že ste svätí. Keď nebudete svätí, tak vás zbijeme. Keby ste hovorili, že ste hajzli, potom by ste mohli žiť ako hajzli, ale ak hovoríte, že ste svätí a žijete ako hajzli, tak dostanete na hubu!“ To ma vždy pobavilo. Páčili sa mi takéto jasné a zreteľné vyjadrenia, ktoré vystihujú podstatu. Slovník mi nevádí. Úprimnosť som vždy ocenil viac, než sväté táraniny mnohých kresťanov. Dávalo nám to motiváciu pracovať ďalej.

Každý rok sme organizovali motorkársku párty. To som sa naučil z Biblie. Matúš pozval svojich hriešnych kolegov a ľudí z mesta, aby sa u neho mohli stretnúť s Ježišom. Usporiadal slávnosť, aby priviedol ľudí do kontaktu s Ježišom. To sme mali robiť aj my. Cieľene sme tam zaradili určité prvky, ktoré samé o sebe o Ježišovi nič nehovoria. Pripravovali sme pre návštevníkov najrôznejšie výstrednosti – hod do diaľky babetou alebo prevracanie auta. V centre však stálo zvestovanie evanjelia – Ježiš Kristus, kríž a obrátenie! Akcia sa

volala „Turn or burn“. („Obráť sa alebo zhor“) Ocelovú kazateľnicu sme privarili na staré auto nalakované na čierne, a tak sme prišli na hlavné priestranstvo. Namiesto zvonenia na kostolnom zvone som do vzduchu vystrelil slepý náboj – a ľudia stíchli a počúvali. Nezáleží na metódach a spôsoboch. Dôležitý je obsah posolstva – a to sme nikdy nemenili. Ten, kto z takého stretnutia odchádzal, presne vedel, po akej ceste kráča a prečo potrebuje Ježiša. Mnohí si uvedomili vážnosť situácie a začali žiť s Ježišom.

Keď sme po jednej takej akcii upratovali, sedel s nami pri ohni jeden svalnatý, dlhovlasý motorkár. Nechcelo sa mu ísť domov. Celý víkend tam sedel a s nikým nehovoril. Keď sa ho jeden z nás spýtal, či sa mu to páčilo, odpovedal: „Celý čas sa pozerám, ako sa správate ku svojim ženám a deťom.“ Zostali sme v nemom úžase. Vždy sme si mysleli, že najdôležitejšie sú naše koncerty, hry, kázne, prednášky, jedlo... A zrazu sme pochopili, že pre ľudí bolo dôležité niečo iné. Oni mali koncertov a akcií dostatok. To nebol dôvod, prečo k nám chodili. Prišli za tým, čo im chýbalo a čo – vedome alebo nevedome – hľadali. Čo to bolo? Harmonický život s rodinou, harmonický vzťah s Bohom! Chceli zdravé vzťahy, hľadali riešenia svojich problémov, hľadali úprimných ľudí, ktorí nie sú povrchní ako všetci ostatní, ktorých poznajú. Hľadali ľudí, s ktorými môže človek hovoriť otvorene a bez pretváranky.

Často ma mrzí, ako sa tí, ktorí sa pokladajú za kresťanov, správajú k druhým ľuďom. Pre mnohých ľudí je dôležité, ako sa k nim správame, keď prichádzajú na bohoslužbu. Veľmi rýchlo vycítia, či sú vítaní, či sme k nim priateľskí. Nie raz sa mi stalo, že na mňa ľudia po príchode do ich spoločenstva pozerali s opovrhnutím, s dešpektom. Každý iný hosť by sa hneď otočil a ušiel preč! Niektorí, keď zistia, kto som, prídu po skončení prednášky či bohoslužby za mnou a začnú sa ospravedlňovať: „Nevedel som, že ste kazateľ.“ To je ohromné pokrytectvo. Takže každému inému, kto nevyhovuje ich predstavám – či už účesom, spôsobom oblečenia, alebo dokonca tetovaním – dajú hneď od začiatku jasne najavo, čo si o ňom myslia? Ale veď to je tragické a úbohé zároveň. Spomeňte si, ako sa ľudia

v Biblii pozerali na človeka, o ktorom netušili, kým v skutočnosti je. Mysleli si, že je to obyčajný pocestný, rybár, záhradník... A tak sa k nemu aj správali. A keď zistili, že je to „rabín“, že majú do činenia s Mesiášom, ich správanie sa úplne zmenilo. Viem, keby som trochu popracoval na svojom zovňajšku – ostrihal sa, zakryl tetovanie, obliekol sa do obleku –, od mnohých by sa mi dostalo oveľa viac rešpektu. Ale práve proti tomuto sa staviam na odpor. Aj v tom vidím svoju úlohu – vyzývať zbory na zmenu myslenia. Nemôžeme ľudí jednoducho posudzovať podľa oblečenia! Cirkev nemôže byť „kulturná ustanovizeň“, nemôže to byť „klub“, ktorého členom sa môžete stať, až keď dosiahnete určitú „úroveň“ a stotožníte sa s predpísaným „štýlom“. Nemôžeme predsa zavrieť naše spoločenstvá pre tých, ktorí nemajú oblek. Chýba nám rozmanitosť všetkých vrstiev spoločnosti, ako o tom hovorí apoštol Jakub.

„Bratia moji, nespájajte vieru v nášho Pána slávy Ježiša Krista s uprednostňovaním niekoho. Lebo ak by do vášho zhromaždenia vošiel muž so zlatými prsteňmi, v nádhernom rúchu a vošiel by aj chudobný v biednom odevu, a vy by ste so sympatiou pohliadli na toho, čo má nádherný odev, a povedali by ste: Ty sa posad' pekne sem!, zatiaľ čo chudobnému by ste povedali: Ty stoj tam alebo sadni si k mojej podnožke!, vari ste týmto neurobili rozdiel medzi nimi a nestali ste sa zle usudzujúcimi sudcami? Bratia moji milovaní, počúvajte: Azda Boh nevyvolil tých, čo sú podľa sveta chudobní, aby sa stali bohatými vo viere a dedičmi kráľovstva, prislúbeného tým, čo ho milujú? Avšak vy ste chudobného znevážili. Vari vás práve bohatí neutláčajú a neoláčia pred súdy? Nerúhajú sa práve oni vznešenému menu, ktoré sa vzývalo nad vami? Dobré robíte, ak uskutočňujete kráľovský zákon podľa Písma: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba! Ak však niekoho uprednostňujete, páchate hriech a zákon vás usvedčuje z jeho prestúpenia. Veď keby niekto zachoval celý zákon, ale prestúpil by ho v jednom prikázaní, previnil by sa proti všetkým.“ (Jak 2, 1–10)

Aj v tomto sa potrebujeme naučiť rozpoznávať ozajstné biblické priority a hodnoty. Mnohí si myslia, že jediný prijateľný variant

oblečenia pri bohoslužbe je oblek. Ale kde v Biblii je to napísané? Áno, môže to byť kultúrna norma, môžeme to považovať za „normálne“, ale kde sa hovorí, že je to aj Božia norma? Pred mnohými rokmi boli obleky (ako ich dnes poznáme) typickým oblečením bohatých a pyšných sveta! A to už ani nehovorím, ako sa ľudia pozerali na kravaty. Dnes však v našej kultúre akceptujeme, že oblek a kravata sú pre muža reprezentatívne oblečenie a mal by si ho obliekať aj na bohoslužbu. Ale merať na základe oblečenia duchovnú úroveň človeka? Aj ja mám doma obleky, ale pri prednáškach ich radšej nechávam doma v skrini. Nie raz sa mi stalo, že na moje evanjelizačné prednášky prišli ľudia „z ulice“, a keď vkročili do sály a rozhliadli sa, hneď odišli. Zistili totiž, že sa sa tam svojim oblečením vôbec nehodia a cítili sa nepríjemne. Pritom boli oblečení slušne a čisto. To sa však nedá povedať o každom oblečení, ktoré vidím na bohoslužbách. Často sa mi zdá, že pred bohoslužbou sa ľudia sústredia len na to, aby prišli čo najvyzývavejšie oblečení a ohúrili svoje okolie. Mnohé ženy vyzerajú, ako keby si zabudli polovicu oblečenia doma. Často mi to pripomína to, čo som videl na diskotékach, kde som pracoval. Jeden kolega z diskotéky, ktorý uveril, zavolať raz na bohoslužbu svoju ženu. Po skončení odchádzala so slovami: „Ženy sú tu na tom podobne ako tie na diskotéke – pozri sa na ne, ako vyzerajú!“ Mnohí si myslia, že keď chceme evanjeliom osloviť moderných ľudí, musíme byť aj my „moderní“. Nehovorím, že nie. Nemúsime prísť vo vreci od zemiakov z pivnice našej babičky, môžeme sa obliekať normálne! Je to také ťažké?

BOH NÁM DÁVA MIESTO PRE ĽUDÍ V NÚDZI

KAPITOLA 34

Stále viac ľudí pozitívne reagovalo na rozdanie Biblie a kontaktovali nás. Pomaly v nás dozrievalo prianie mať nejakú usadlosť či niečo podobné, kde by sme mohli prijať ľudí v núdzi a starať sa o nich. Museli sme to ale dobre zvážiť. Jednému manželskému páru z tímu našich spolupracovníkov na tom obzvlášť záležalo a už nejaký čas takéto miesto hľadali. Raz v sobotu som k nim šiel na návštevu. Celý predchádzajúci týždeň sa za túto vec postili, tak vážne to brali! Spoločne sme sa modlili a prosili o Božie vedenie.

Ďalší deň sme mali motorkársku bohoslužbu. Za mojou ženou tam prišiel jeden muž a spýtal sa, na čom momentálne pracujeme. Odpovedala mu, že hľadáme usadlosť. A on ju mal! Zavolala ma a ja som tomu mužovi povedal: „Nemáš vôbec predstavu, čo tam chceme robiť.“ Chceme tam priviesť ľudí, ktorí majú problémy, ľudí, ktorí vyšli z väzenia a hľadajú pomoc...“ Celý žiaril a povedal: „To je presne to, o čo sa už dlho modlím.“ No povedzte, nie je Boh úžasný?

Zašli sme tam a prezreli sme si to miesto. Bolo skvelé, hoci dom potreboval kompletnú rekonštrukciu. Manželský pár si všetko premyslel a napokon sa obaja rozhodli, že sa do toho s Božou pomocou pustia.

NOVÝ ZAČIATOK A BOŽIA CIRKEV

KAPITOLA 35

Bola to prelomová fáza v našich životoch. Dokončil som štúdium a tým sa skončil aj môj čas v miestnom cirkevnom zbore. Prestáhovali sme sa bližšie k usadlosti a ja som stále viac pochyboval o rozvoji celého projektu Holy Riders.

V tom čase sme si nahovárali, že sme pre Boha akousi „špeciálnou jednotkou na špeciálnej scéne“. Hovorili to aj mnohí kazatelia, ktorí ma pozvali a predstavili svojmu spoločenstvu. Po nejakom čase som začal premýšľať, prečo týchto ľudí (motorkárov) neoslovíme ako zbor. Ich deti chodia s našimi do škôlok, mnohí ľudia z klubu pracujú s členmi našich zborov vo firmách. Prečo nezasaňujeme týchto ľudí ako zbor, veď sú to predovšetkým ĽUDIA a až potom motorkári. Stále viac som spoznával, že žijúca a prebudená Božia cirkev je tou jedinou špeciálnou jednotkou, ktorú Boh má. So zážitkami, ktoré prišli potom, som to musel uznať.

V jednom meste uverilo štrnásť motorkárov s ťažkou kriminálnou minulosťou. Spozornel som. Aké sa tam diali akcie a projekty? Čo tomu predchádzalo?

Osem starších žien sa v zúfalom odovzdaní modlilo k Bohu, pretože si uvedomovali vážnosť situácie! Ich zbor bol na vymretie a hrozilo, že miestne svetlo vyhasne. Hľadali Boha na modlitbe a odovzdali sa mu. Jedného dňa povedal Boh jednej z nich, aby upiekla bábovku

a zanesla ju do blízkeho motoklubu... Povedala to ostatným ženám, spoločne sa za to modlili – a potom jednoducho upiekla bábovku a odniesla ju. Motorkári vyvalili oči a pýtali sa: „To čo je? Načo nám to sem nosíš?“ Odpovedala im: „Pretože Ježiš vás miluje.“ Potom prišla druhýkrát, tretíkrát... Začala to robiť pravidelne A celé spoločenstvo sa zapálene modlilo za týchto kriminálnikov. A potom nadišiel deň, keď ich pozvali na evanjelizáciu. To malé zborové spoločenstvo sa stretávalo v starej školskej triede so zažltnutými stenami, bez techniky a so starými spevníkmi. Ľudia z motoklubu však prišli! A po čase sa dostavil ohromujúci výsledok: štrnásť z nich uverili a niektorí dnes dokonca pracujú na plný úväzok ako kazatelia!

Pri počúvaní tohto príbehu sa celý môj svet zrútil ako domček z kariet. Bol to úplne nový pohľad na evanjelizáciu. Úplne VŠETKO, čo som si kedy nahováral o misii a budovaní cirkvi bolo inak. Bol som malý a ešte menší. Boh už na mne a mojich presvedčeniach dlho pracoval. Potreboval apoštol Peter nejaký „evanjelizačný klub vojakov“, aby zasiahol Kornélia? Čím chceš nahradiť vedenie Ducha? Alebo ten milosrdný Samaritán? Boli sme takí dôležití! Cestovali sme pre Pána so špeciálnym poverením! Stále znova som sa sám seba pýtal: „Kto z nás by zastavil kvôli vodičovi babety, keby mal poruchu?“ Čoraz viac som pochyboval o našom duchovnom postoji. A vtedy sa stal jeden veselý príbeh. Boli sme so svojimi veľkými motorkami na „dôležitom turné“. Ale ten, ktorý šiel vpredu a poznal cestu, zablúdil. Nevedeli sme, kam ísť a na okraji cesty sa zastavila celá naša kolóna motoriek. Vtedy s rachotom prišiel nejaký dedko na skútri. Spýtali sme sa ho na cestu. Viete, čo urobil? Namiesto toho, aby nám vysvetlil, kadiaľ máme ísť, povedal len: „Podte za mnou, ja vás tam dovediem!“ Neveriacky sme sa na seba pozreli. Strach a hrôza. Bolo to také trápne! Celá kolóna ťažkých strojov sa vliekla za dedkom na skútri. Tak sme šli asi desať minút, kým nás priviedol na cestu, odkiaľ sme už vedeli ako pokračovať. Vzali sme to síce s humorom, ale ja som o tom musel vážne premýšľať. Bol to „prst Boží“? Brali sme sa veľmi vážne, ale pomaly mi to začínalo byť smiešne.

Jeden z tých, ktorí sa vtedy obrátil vďaka tým starším ženám, ma neskôr sprevádzal na jednu veľkú konferenciu prebudenia. Pred viac než tisíc ľuďmi, medzi ktorými boli teológovia a učitelia biblických škôl, povedal nasledujúce slová: „Ak sú vaše moderné cirkevné budovy, moderné technické zariadenia a ostatné podobné veci všetko, čo máte, potom nás nikdy nezasiahnete. Ale láska týchto starých žien nás úplne premohla.“ Čoraz viac som si uvedomoval dôležitosť živej cirkvi a nie dôležitosť nudných uspávajúcich bohoslužieb! Myslím tým živú, duchovnú, svätú cirkev! Cirkev, ktorá sa modlí! Cirkev v harmónii s Bohom! Súrodenci, ktorí horia v Duchu a nie takí, ktorí znudene opakujú neustále to isté, a od bohoslužby k bohoslužbe sa len nudia.

Raz mi jedna stará žena po evanjelizačnej prednáške povedala: „Nie som síce obrátená a ani neviem, čo to vlastne je, ale viem jedno: Váš Boh žije.“ Žasol som a spýtal sa, ako na to prišla. Povedala mi: „Keď prídem do vášho spoločenstva, tak vidím cudzincov aj Nemcov, starých aj mladých, ľudí z rôznych prostredí, milovníkov rôznej tej hlučnej hudby a motorkárov. Pochádzate z rôznych spoločenských vrstiev. Zdá sa, akoby nemohlo existovať nič, čo by vás malo spájať, čo by ste mali mať spoločné. Som presvedčená, že to, čo vás spája nemôže byť nič iné ako Boh.“ To bolo nádherné vyznanie. A ja som pochopil hĺbku toho, čo povedala. Za čo sa to Ježiš modlil? Modlil sa za jednotu v cirkvi. Modlil sa, aby svet poznal, že celé to poslanstvo o Ňom je pravdivé. Božou misijnou stratégiou bola živá cirkev! Božím misijným projektom JE cirkev! Boží misiónári sú členovia cirkvi! Spoločenstvo rozdielnych ľudí, ktorých spája vzájomná láska a prijatie, je tým najsilnejším svedectvom o Bohu. Iné také spoločenstvo neexistuje!

Vo svete spája ľudí vždy niečo svetské. Hudobný smer, značka oblečenia, značka motorky alebo národnosť. Ľudské skupiny majú spoločné vždy niečo „pozemské“. Ale cirkev? Tá má spoločné len jedno: Ježiša Krista, ktorý je medzi nimi! To bola pre mňa úľava. Živá cirkev má svedectvo, ktoré sa nedá ničím nahradiť. Žiadnou

stratégiou ani projektom! Tou stratégiou a projektom je živá cirkev, je to láska, ktorú máme mať medzi sebou!

Keď som bol zase raz na ceste do Nórska, prespával som u jedného muža, ktorý pracuje v banke. Večer som sa ho spýtal, ako našiel Ježiša a on mi začal rozprávať svoj príbeh. Myslel som, že zle počujem, pretože sa mi to zdalo veľmi povedomé! Povedal: „Dopočul som sa, že v meste, kde žijem, existuje cirkev, v ktorej sú spoločne motorkári a starí ľudia! To prebudilo moju zvedavosť a raz som tam zašiel. Prvé, čo som videl, bola láska medzi nimi! Tak som našiel cestu k Ježišovi.“

Tento príbeh bol pre mňa úžasný a desivý zároveň. Na jednej strane to bolo nádherné! Bolo to presne to, čo Ježiš zasľubuje, o čo sa modlili. Bola to Ježišova vypočutá modlitba.

„Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal.“ (Ján 17,20.21)

Tento text má pre mňa jednu veľmi dôležitú aplikáciu: Skôr, než sa začnem o čokoľvek modliť, som už ja sám Ježišovou vypočutou modlitbou. Jednota a misijné svedectvo duchovnej a živej cirkvi sa pre mňa stali dôležitejšími.

Na druhej strane som stál pred koncom. Alebo lepšie povedané na začiatku novej etapy môjho života. Stalo sa to, čo som nikdy nepredpokladal. Všetky tie akcie, projekty, prednášky – to všetko sa teraz zmenilo. Nikdy som si ani len nepredstavoval, že Boh mi dá inú úlohu. Netušil som, že jedného dňa budem vyzývať a pripravovať cirkev na misijnú prácu na európskych uliciach. Dnes sa však z tejto úlohy radujem!

Vela ľudí z nášho cirkevného spoločenstva boli vtedy takí „cool týpkovia“. Mali vypracované ramená, krásnu motorku, tetovanie, vedeli hovoriť o výfukových zariadeniach, rôznych dieľoch a prestavbách, ale keď šlo o Ježiša, boli ticho! Bolo mi čoraz jasnejšie, že sa tu niečo od základov pokazilo.

Snažil som sa členov nášho klubu Holy Riders upozorniť, že sme na ceste zlým smerom, ale väčšina z nich to nechcela alebo nevedela pochopiť. Nevideli, že pre nich je „klubová vesta“ so znakom „Holy Riders“ dôležitejšia ako život s Ježišom a posvätenie. Celá naša činnosť sa skĺzla k formulovaniu nových pravidiel a zmien predchádzajúcich pravidiel, všetko sa točilo okolo nových projektov a plánov... A ja som si začal pripadať ako v nejakom svetskom klube.

Chcelo s nami spolupracovať veľa ľudí, ale nemali motorku! Môžu sa zúčastniť, alebo nie? Mnohí si mysleli, že sa takto na motorkárskej scéne zosmiešnim. A tak to bolo so všetkým.

Úplne ma vydesilo, keď jeden človek, ktorého názory som si vážil, povedal, že odo mňa očakáva dominantnejšie vystupovanie. Ako prezident vraj musím rozkazovať a všetci by ma mali poslúchať. Chcel prezidenta, ktorého môže obdivovať... V tej chvíli som si uvedomil, že sa to všetko úplne pokazilo. Bolo mi jasné, že tu sa môžem až do konca svojho života tváriť dôležito. Mal som nedotknuteľné postavenie, pretože som všetko založil. Ale pre mňa to vôbec nič neznamenalo. Zrazu som pochopil, že Boh si použil celú tú záležitosť s Holy Riders na to, aby na mne pracoval a pripravil na niečo iné. Samozrejme, dosiahli sme veľa. Prostredníctvom Biblií pre motorkárov, prostredníctvom rôznych akcií a prednášok uverilo až dodnes nespočítateľné množstvo ľudí. Veľakrát sme boli mocným svetlom, ktoré ukazovalo na Ježiša. Teraz som si však uvedomil, že sa to všetko uberá nesprávnym smerom.

Snažil som sa tento chybný vývoj obrátiť. Argumentoval som Bibliou, hovoril o identite Božieho kráľovstva, o cirkvi, o úlohách misijnej skupiny. Malo to však len minimálny vplyv. Dúfal som vtedy, že by sme sa mohli stať misijnou skupinou pre rôzne okrajové skupiny ľudí. Videl som, že sa obmedzujeme stále viac. V mnohých cirkvách s nami chceli spolupracovať ľudia, ktorí túžili byť misijne činní v mieste svojho bydliska. A mne začala štruktúra Holy Riders pripadať ako topánka! Keď sme začínali,

tak motocyklová topánka ešte sedela, ale medzitým noha narástla a potrebovali sme väčšiu veľkosť. Táto tlačila a spôsobovala bolesť, ale členovia si ju chceli nechať. Mám na mysli našu identitu a tradíciu. Už sa proste nehodili. Ale členovia chceli byť radšej motoklubom a neboli schopní ďalej sa rozvíjať a duchovne rásť. Možno som ja nebol schopný ich k tomu ako pastier viesť. Každopádne, vyskúšal som všetko, ale nič nepomohlo.

V tejto situácii videli niektorí šancu vystúpiť na scéne ako noví vodcovia a využili ju, pretože mňa takéto hranie sa na vlastnom piesočku prestalo baviť. Mohol som z klubu vyhodiť, koho som chcel, ale radšej som odišiel ja sám. Stalo sa to, čo nikto nepokladal za možné. Skončil som zo dňa na deň. Nikto to nemohol pochopiť. Vlastne ani ja nie. Len som nasledoval hlas vo svojom srdci. Keď som bol na ceste z Nemecka do Nórska na hlavné výročné stretnutie, jasne som v srdci cítil: „Odíd“.

Zo dňa na deň bolo všetko inak. Až vtedy som si uvedomil, ako veľmi dom definoval svoju identitu a hodnotu na základe svojej služby. Už som nebol ničím a nič som nemal. Ale nebolo to dramatické. Musel som prehľbiť to, čo už som vedel. Bolo mi jasné, že to pôjde ďalej a Boh vedel ako.

FINNEY

KAPITOLA 36

Moja žena vždy chcela psa. Ako dieťa vyrastala len so psom, jej nevlastný brat a nevlastná sestra vyrastali samostatne. Štyri roky mi opakovala: „Tak veľmi by som chcela psa...“ Bol som proti. Ako by sme ho brali so sebou? Ako by sme s ním fungovali pri našom častom cestovaní? Vedel som si predstaviť, čo by si o mne ľudia asi mysleli, keby som chodil do cirkevných spoločností kázať so psom. Ale žena na tom trvala, a tak som jedného dňa súhlasil, že si nejakého psa zoženieme.

Keď som bol dieťa, musel som chodiť po mlieko a mali tam psa, ktorý sa mi páčil. Hovorili, že je to vlčiak a vtedy som si povedal, že ak raz budem mať psa, tak toto plemeno. Manželka teda na internete hľadala nejakého vlčiaka (Československý vlčiak, pozn. prekl.) a našla šteniatka! Šli sme sa na ne pozrieť. Šteniatka boli také roztomilé, že sme z nich boli úplne unesení, ale keď som uvidel ich otca, zdesil som sa. Vyzeral síce tak, ako som si to pamätal z detstva, ale tento bol trikrát taký veľký! Ale presne takého sme chceli, veľmi sa nám páčil.

Plánovali sme, že pôjdeme so psom hneď do Nórska. Služba s Holy Riders sa mi prednedávnom skončila a ja som si hovoril, že s nami možno bude Boh pokračovať v Nórsku. Bolo tam jedno spoločenstvo, ktoré s nami chcelo spolupracovať, a tak sme sa pripravovali. Odrazu sa však všetko začalo kaziť. Počas jedného týždňa sa pokazilo auto aj misijný autobus a my sme nemohli

odísť. Opravy boli také drahé, že sa už nič nedalo robiť. K tomu všetkému nám ešte naši domáci dali ultimátum. Nemohli znieť nášho malého psa a lomoz, ktorý robil. Čo sme mali robiť? Kam sme mali ísť?

Potom sme dostali nápad! Kemping! Dlhodobé kempovanie! Hľadali sme na internete a naozaj, našli sme starý kempingový voz v jednom kempe, ktorý sme si mohli dovoliť. O deň neskôr sme tam boli a rozhodovali sa. Peniaze sme minuli, takže z Nórska napokon nebolo nič.

Ako to malo pokračovať?

HEAVEN UNDERGROUND

KAPITOLA 37

Ozval sa nám jeden brat z mesta, kde sme kedysi bývali a kde som slúžil ako kazateľ. Mal zaujímavý nápad. Chcel slúžiť tým najnúdznejším z mesta – chudobným, starým, chorým, bezdomovcom a alkoholikom. Mohol si lacno prenajať pivničné priestory v meste a plánoval, že sa bude pýtať v supermarketoch na potraviny, ktoré sú po dátume trvanlivosti. Z nich chcel pre týchto ľudí pripravovať jedlo a spýtal sa ma, či sa postarám o duchovnú časť. Súhlasil som. Robili sme to každý piatok a bola to krásna práca. Celý deň som s ľuďmi hovoril o Bohu a ich živote a večer sme mali pobožnosti, kde prichádzalo viac než tridsať ľudí. Moja žena sa najviac tešila z toho, že mohla týmto ľuďom robiť radosť. Pri tejto práci skutočne rozkvitla. Bolo to presne to, čo som chcel. Už ma nebavilo posudzovať ľudí podľa toho, ako vyzerajú a odsudzovať ich, keď si obliekajú, jedia alebo pijú niečo „zlé“. S Ježišom Kristom sme sa mohli o týchto ľuďoch úplne postarať! Bol to veľmi požehnaný čas. Niektorí sa tešili zvlášť na nášho psa. Až vtedy som si lepšie uvedomil, do akej miery je veľa ľudí vylúčených zo spoločnosti. Mnohí neboli takmer schopní správať sa normálne spoločensky k ostatným – ale psa milovali! Dokázali ho hladkať celé hodiny. Finney sa pre veľa ľudí stal tým, kto otváral ich srdce.

O niekoľko rokov neskôr sme v jednom českom meste rozkladali evanjelizačný prívos. Neďaleko nás bol opilec, ktorý na nás pokrikoval, dokonca si klakol na zem a hlasno sa modlil, ak sa to tak dá nazvať. Bol agresívny a ja som sa intenzívne modlil, aby Boh nejako zasiahol. Keď sme skončili s prípravou, rozhliaadol som sa a – a nemohol som veriť vlastným očiam. Ten muž klačal pred Finneyom a ticho ho hladkal. Podišiel som k nemu a priateľsky som sa na neho pozrel. Onedlho prišli naši priatelia a priniesli nám pizzu. Jednu z nich som odniesol tomu mužovi. Bol veľmi vďačný! Zoznámili sme sa prostredníctvom psa a ponúknutej pizze.

V inom meste – tiež počas evanjelizácie – prechádzala okolo nášho stánku akási žena. Bolo na nej vidieť, že ju naša ponuka vôbec nezaujíma, tvárila sa odmietavo a pohrdavo. A vtom uvidela Finneyho. Bola ním fascinovaná. Hladkala ho a dokonca mala niekoľko otázok, na ktoré som jej odpovedal. Nakoniec si predsa len vzala knihu „Na scéne“ a pozvánku. A prišla na všetky večerné prednášky! Finney bol ten, kto vzbudil jej záujem, bez neho by nikdy neprišla.

S Finneyom sme mali aj veľa prekvapivých zážitkov. Uprostred jedného vianočného kázania v cirkevnom zbore sa zrazu objavil pred kazateľňou a celým zhromaždením, rozžiarene sa na mňa pozeral a vrtel pri tom chvostom! Neskôr som zistil, že sa mu podarilo otvoriť zadné dvere auta a potom škriabal na dvere zboru dovtedy, kým ho jedna žena pustila dnu.

Keď sme si ho k sebe vzali, modlili sme sa zvlášť o to, aby si ho Boh používal, aby sme zasiahli ľudí evanjeliom. To sa darilo výborne.

ZÁZRÁK UZDRAVENIA

KAPITOLA 38

Stále znova som v Biblii čítal, že sa máme modliť za chorých. Veľmi dlho som odmietal charizmatické chápanie, že Boh uzdravuje všetkých tu a teraz a že stačí len veriť. Ale chvála Bohu! Zažil som viacero zázrakov a uzdravení a o niekoľko z nich by som sa chcel s vami podeliť.

V jednom cirkevnom spoločenstve, kde som bol hostujúcim rečníkom, prišiel po kázaní dopredu muž a hovoril, že mu diagnostikovali nevyliciteľnú chorobu. Chcel, aby sme sa za neho modlili. Čítal som, čo o tom píše apoštol Jakub a zavolať som kazateľa miestneho zboru. Mužovi sa to nepozdávalo, takže som začal tušiť, že niečo nie je v poriadku. Potom som sa toho muža spýtal, či ho Duch Svätý upozorňuje na nejaký hriech. Krátko sa pozrel smerom ku kazateľovi a potom na podlahu. Áno, mal negatívny postoj k cirkvi a teraz to chcel urovnať. Modlili sme sa za to. Počas modlitby som prežil niečo, čo som neprežil nikdy predtým ani nikdy potom. Videl som Ježiša na kríži a na myseľ mi prišlo toto miesto v Biblii: „On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby.“ (Mat 8,17) Veľmi intenzívne som vnímal, že toto je text, ktorým mám muža povzbudiť. O niekoľko týždňov neskôr mi zavolať a povedal: „Kornélius, tomu nebudeš veriť!“ Prerušil som ho a povedal: „Ale áno! Viem to.“ Lekári po chorobe nenašli ani stopu.

Do zboru, kde som pracoval ako kazateľ, prišiel jeden manželský pár. Prišli z iného zboru, v ktorom vedúci neveril tomu, že Boh ešte aj dnes koná zázraky. Počuli, že sa modlíme za chorých a že niektorí boli uzdravení. Chceli, aby sme ich pomazali olejom a modlili sa za nich, ale ja som si uvedomil, že to nestačí. Pozval som ich na rozhovor. Hovorili sme spolu, ja som sa pýtal a oni rozprávali. Žena mala rakovinu. Potom sme prišli k boľavému miestu. Keď sa náš rozhovor stočil k ich deťom, reagovala neprimerane. Všetky odišli od Boha a ona si to vyčítala. Verila na večné peklo, cítila sa zodpovedná za odchod detí a to ju priviedlo do extrémne stresujúcej pozície. Skúšal som jej pomôcť, ako najlepšie som vedel, vysvetľoval jej rôzne veci a dal som jej zopár praktických tipov, ako môže komunikovať s deťmi. Doslova jej spadol kameň zo srdca. Po rozhovore videla situáciu z úplne inej perspektívy. Potom sme sa modlili za jej zdravotný stav. O niekoľko týždňov neskôr zavolała a oznámila mi, že bola uzdravená. Je známe, že stres môže byť jedným zo spúšťačov rakoviny. Nevie, ako to bolo v prípade tejto ženy, ale možno tá rakovina jednoducho ustúpila vďaka tomu, že táto žena dostala pastoračnú pomoc.

Raz som v jednom kempe počul kašľať nejakú ženu, ale nevenoval som tomu pozornosť. Keď som šiel neskôr na toaletu, zistil som, že to bola žena od Svedkov Jehovových, ktorí tam chodievali pravidelne. Jej muž bol znepokojený a povedal mi, že nevie, čo má robiť. Predchádzajúci deň s ňou bol u doktora a len sa to zhoršilo. Premýšľal, či ju má vziať do nemocnice. Vtom mi Boží Duch pripomenul miesto, kde Ježiš prikázal horúčke, aby zmizla a Petrova svokra bola uzdravená. Zároveň s tým som pocítil Božiu výzvu, aby som spravil to isté. Jej manželovi som povedal, že to môžeme spraviť spoločne. Bol trochu neistý a chcel vedieť, kde je to v Biblii napísané. Ukázal som mu to miesto, spoločne sme ho čítali a modlili sme sa spolu. Jeho žena o tom vedela a ostala v obytnom prívесе, kým sme sa my vonku modlili. Ďakoval som Bohu za Ježiša Krista a jeho lásku a starostlivosť.

A potom som prikázal chorobe, aby zmizla. V ten istý deň bola žena úplne zdravá. Viedlo to k tomu, že obaja začali čítať moje knihy. Toto Svedkovia Jehovovi normálne nerobia, ale v nich sa prebudila zvedavosť!

Boh má mnoho rôznych spôsobov, ako zachádzať s chorobami, ale jednu vec chcem zdôrazniť veľmi jasne: Viem o mnohých ľuďoch, ktorí prešli ťažkou chorobou a na konci mohli povedať, že ich tá choroba uzdravila z mnohých ďalších vecí, ktoré sú často ešte horšie, lebo na rozdiel od telesnej choroby môžu viesť do večného zatratenia!

Môj otec je už veľa rokov chorý. Má ťažkú cukrovku, problémy so srdcom, na jedno oko nevidí a na druhom má len posledné zvyšky zraku. Pre mnohých je príkladom, pretože každý môže vidieť, že tento muž musí mať iné dôvody veriť v Boha, než svoj blahobyť. Preto ho pozorne počúvajú, keď káže. Môj otec vie, o čom hovorí, keď hovorí o Božích veciach!

ZÁZRAK S KNIHOU NA SCÉNE

KAPITOLA 39

Keď sme vytlačili Bibliu pre motorkárov, bola to veľká vec. Ale keď Boh zmenil môj pohľad na službu, mal som túžbu osloviť oveľa širšie spektrum ľudí, nielen motorkárov. Ľudí na všetkých scénach! Vtedy vo mne dozrel nápad vytvoriť knihu svedectiev s ľuďmi z rôznych prostredí a biblickými článkami. Uvedomil som si, že ľudia sa veľmi zaujímajú o reálne skúsenosti, o to, čo prežil človek v zložitej situácii, ako sa k nemu Boh priznal a ako sa jeho život zmenil – to všetko sú subjektívne skúsenosti. Na rozdiel od toho, v cirkevných spoločenstvách sa často kladie dôraz na objektívne pravdy. Ježiš však hovorí, že máme byť svedkami. Rozhodol som sa preto spojiť oboje. Najprv prinesiem reálnu, „subjektívnu“ skúsenosť človeka, a potom súvisiaci biblický príbeh, nadväzujúcu „objektívnu“ pravdu alebo princíp. Svedectvo a biblické zamyslenie. Celý projekt som si premyslel a dlho som v sebe nosil túžbu zrealizovať ho. A teraz som na to mal konečne aj čas. Stretol som sa teda s rôznymi známymi, zbieral som ich svedectvá a písal články. Na vydanie knihy som však nemal žiadne financie.

Jedného dňa som jasne pocítil, že máme dokončiť text a grafiku. Povedal som grafikovi, nech sa poponáhľa. Znudene mi odpovedal: „Prečo ten zhon, veď nemáš peniaze...“

Keď som prišiel do kempu, vzal som psa a išiel som s ním na prechádzku. Na polnej ceste mi zrazu Boh povedal: „Zavolaj Martinovi.“

Kontakt na tohto muža som mal uložený v telefóne, pretože nám raz anonymne daroval pättisíc eur na vydanie Biblií pre motorkárov. Teraz som si ale nebol istý, či mu mám zavolať, keďže dal svoj dar s prosbou, aby nebol ako darca zverejnený. Stále znova som si hovoril, že by som mu mal niekedy za tie peniaze poďakovať.

Napadlo mi, že mu zavolám neskôr, z pevnej linky. Mali sme v obytnom prívесе pripojenie a bolo to lacnejšie. Ale Boh mi povedal: „Zavolaj mu teraz!“ Bol som trochu vydesený, chytil som psa na obojok a Martinovi som zavolať. Bol to ten najbláznivejší telefonický rozhovor, aký som kedy mal.

Ozval sa nejaký muž a ja som povedal: „Dobrý deň, volám kvôli tomu daru.“ Energickým tónom sa ma opýtal: „Akému daru?“ Trochu som zneistel. Mohlo sa stať, že som mal zlé číslo alebo nechcel o tom hovoriť. Opatrne som sa ho spýtal: „Viem, že ste darovali anonymne sumu na Biblie pre motorkárov. Možno o tom so mnou nechcete hovoriť.“ Trocha netrpezlivo sa opýtal: „Ktorý dar máš na mysli?“ Teraz som zostal zaskočený, nevedel som presne, čo má na mysli: „Prepáčte, možno mám zlé číslo, nič ste nám nedarovali?“ Teraz už dost nervózne odpovedal: „Ale áno, jasné, že som daroval nejaké peniaze. Len chcem vedieť, ktoré máš na mysli.“ Najprv som uvažoval, či som mimo ja alebo on, ale pokojne som odpovedal: „Pred niekoľkými mesiacmi ste nám predsa darovali 5000 eur, alebo ste to neboli vy?“ Vtedy sa zo slúchadla ozval úplne uvoľnený hlas: „Jáj, takže tento dar myslíš!“ Nechápal som: „A aký iný by som mal mať na mysli?“ Odpovedal mi: „To je zaujímavé, pretože ja práve sedím pri počítači, poslal som vám dar znova a práve si zavolať ty! Nešlo mi do hlavy, ako to môžeš hneď vedieť. Mal som pocit, že by ste potrebovali ďalšie peniaze. Je to tak? Chystáš sa niečo vydať?“ Úplne som onemel. Koktal som do telefónu, už ani presne neviem, čo. Na-

pokon som zo seba dostal niečo v tom zmysle, že práve dokončujem knihu svedectiev a biblických zamyslení. On mi len pokojne povedal: „Tak potom je všetko v úplnom poriadku. Všetko do seba zapadá.“ Poďakoval som sa a rozlúčili sme sa. Bol som ticho a premýšľal som. Dokonca som si uvedomil, že som sa ho vôbec nespýtal, akú sumu nám poslal. Keď som šiel domov, povedal som svojej žene: „Neuveríš, čo sa mi práve stalo...“ Neskôr sa ukázalo, že nám ten muž daroval desaťtisíc eur! S tým sme zaplatili prvé nemecké vydanie knihy Na scéne. Už roky ju rozdávame pri najrôznejších príležitostiach: na motorkárskej scéne, vo väzniciach, v školách, v nemocniciach, vo fitnes centrách, na koncertoch, drogovo závislým, na uliciach, v cirkvách... Aj prostredníctvom tejto knihy našli mnohí cestu k Ježišovi.

EVANJELIZÁCIA V ČESKU

KAPITOLA 40

V čase môjho pôsobenia v Holy Riders som dostal pozvanie na evanjelizáciu od jedného cirkevného spoločenstva v Českej republike. Hovoril som si, že výnimočne tam raz môžem zísť. Ten víkend bol veľmi požehnaný a niekoľko ľudí sa rozhodlo pre Ježiša Krista. Keď som sa vrátil späť, prišlo ďalšie pozvanie z iného mesta. Šiel som aj tam. Na akciu prišli mladí ľudia z rôznych cirkví. Najmä mládežníci z evanjelickej cirkvi boli veľmi nadšení z môjho posolstva a prosili ma, aby som prišiel aj do ich zhromaždenia. Mal som rôzne predstavy, o čom im budem kázať, ale Boh ma napokon upriamil na jeden konkrétny biblický verš. Ježiš tam hovorí:

„Ešte vám mám toho veľa povedať, ale teraz to nemôžete znieť.“
(Ján 16,17)

Bola to veľká múdrosť! Ježiš vedel všetko a najlepšie! Vedel, že existujú veci, ktoré proste ešte nie sú na rade, pretože ľudia ešte nie sú pripravení počuť všetko posolstvo Biblie. Existuje veľa vecí, ktoré sú správne a dôležité, ale to ešte neznamená, že o nich máme a musíme hovoriť pri každej príležitosti.

Šiel som do ich spoločenstva a hovoril som o Ježišovi Kristovi. Moje posolstvo padlo na úrodnú pôdu a pozvali ma znova. Zrodil sa z toho

krásny vzťah a začal som tam chodiť pravidelne. Modlili sme sa spolu, organizovali prednášky a semináre a ja som žasol nad tým, s akou radosťou a odovzdaním slúžili Ježišovi! Ako baptista som si nikdy nepomyslel, že v evanjelických cirkvách nájdem ľudí s takým postojom!

Jedného dňa sme dostali nápad usporiadať akciu na ulici! Mládežníci chceli pripraviť hry pre deti, aby sme sa dostali do kontaktu s ľuďmi. Ja som tomu veľmi neveril, ale sa pre takúto vec nadchli, pretože k nápadu dospeli po tom, ako sa modlili. Deti prišli a prišli aj ich rodičia! Akcia bola taká dobrá, že nás dokonca starosta a polícia prosili, aby sme ju zorganizovali znova! Ďalší rok sme spravili väčšiu stanovú evanjelizáciu s mnohými aktivitami. Stan bol plný! Prišli veriaci aj neveriaci z celého okolia! Ľudia boli veľmi otvorení voči posolstvu, ktoré zaznievalo v prednáškach a ja som v jednu chvíľu pocítil, že by som mohol hovoriť o krste. Pätnásť ľudí uverilo a ďalších pätnásť sa chcelo nechať pokrstiť! Krstili sme ich v rybníku. Evanjelický farár stál na brehu a žiaril ako slniečko. Z vody som na neho zavolať: „Hej! Čo si taký veselý? Je ti predsa jasné, že teraz budeš musieť túto mládež vylúčiť z cirkvi, pretože sú v očiach cirkvi „novokrstenční“. Usmieval sa ešte viac a povedal: „Ach Kornélius, mám 74 rokov, a prvýkrát som mohol zažiť biblický krst!“ Nemohol som to nechať tak a spýtal som sa ho na to pri večeri. Povedal: „Počas komunizmu sme mali iné starosti, museli sme sa starať o všetky tie zbory v okolí, držať ich pohromade, krst nebol nikdy dôležitou témou!“ Bolo to pre mňa neskutočné, pretože pre nás baptistov akoby takmer žiadna iná téma neexistovala! Bol to nádherný víkend! Patrí medzi tie krásne životné skúsenosti, na ktoré človek aj po tokoch nostalgicky spomína.

Spoluveriaci, ktorí boli pri týchto stanových akciách, ma pozvali do ďalších miest, a tak prichádzala jedna evanjelizácia za druhou. Získavali sme pri tom stále viac skúseností s prácou na uliciach a uvedomovali si užitočnosť tejto práce.

Už roky som o tom premýšľal. Pri čítaní Biblie som sa stále znova dostával k miestam, kde Boží poslovia kázali na uliciach – Jonáš šiel do mesta a kázal tam, apoštol Pavol, ktorý nechodieval len do synagóg, ale kázal aj na námestiach, no a v neposlednom rade Ježiš, ktorý kázal na uliciach neustále! Cítil som povolanie, ale netušil som,

ako by to malo vyzerat. Nesúviselo to s odvahou – v živote som si prešiel naozaj všeličím a len tak niečoho som sa nezlakol. Napriek tomu som mal obavy, ako všetci ostatní. Budú nás ľudia na ulici považovať za bláznov? Ako budú reagovať? Uväzní nás polícia alebo nás zbijú občania? Vyhlásia nás za cirkevných fanatikov?

Niektoré skúsenosti, ktoré som zažil ako evanjelista medzi motorkármi, mi pomohli o týchto veciach premýšľať a nachádzať cestu, ako toto povolanie uskutočniť.

Na začiatku svojej služby som bol presvedčený, že podstatná časť evanjelizačnej práce spočíva vo vzbudení záujmu u ľudí. Zastával som rozšírený názor, že „neveriaci“ ľudia sa o Boha nezaujímajú. Bol som o tom presvedčený. Často sa totiž stávalo, že sme pozývali ľudí na evanjelizácie, ale neprišiel vôbec nikto. Nie raz sme takýto neúspech zhodnotili tým, že ľudia jednoducho nemajú záujem. Dnes viem, ako veľmi sme sa mýlili. Pravda je, že všetci ľudia majú v srdci rovnaké otázky: Aký je zmysel života? Existuje Boh? Ako môže byť Boh spravodlivý? Čo príde po smrti? Boh nás stvoril tak, že my ľudia si tieto otázky kladieme. Každý človek hľadá odpovede, každý hľadá pravdu. Každý hľadá „pokoj“ a každý hľadá „lepší svet“.

Ľudia vo svete stoja pred mnohými problémami! Už v škole sa učia o zločinoch cirkvi, každý týždeň v novinách čítajú o perverznych kňazoch, ktorí zneužívajú deti. Majú otázky o Bohu, ale všetko, čo zažívajú, im hovorí, že ho nemôžu nájsť v cirkvi! Okrem toho, mnohí majú s cirkvou negatívne skúsenosti: pretváрка a snaha získať peniaze – za krst, birmovku, konfirmáciu, svadbu a pohreb. Ľudia, ktorým táto pretváрка prekáža, väčšinou z cirkvi odchádzajú. A v sebe majú hlboko zakorenený predsudok, že takí sú všetci kňazi, všetci veriaci, všetky cirkvi. Ďalšou obavou je, že nechcú verejne priznať svoj záujem o náboženstvo. Majú strach, čo by na to povedali ľudia – priatelia, rodina, spolužiaci, kolegovia. Dokonca, aj keď chce niekto ísť na zaujímavú prednášku, môže mať strach, že ho tam niekto uvidí. Existuje toľko dôvodov, prečo ľudia nechcú prísť do cirkevných budov. Musíme ich chápať. To však neznamená, že nemajú záujem o duchovné veci! V priebehu mojej služby som si to uvedomoval čoraz častejšie.

SEJBA V RÔZNYCH ČASTIACH EURÓPY

KAPITOLA 41

Boli sme na jednej motorkárskej akcii, kde sa zišlo 60 000 návštevníkov z celej Európy! Neuveriteľná masa ľudí a motoriek. Premýšľali sme, kde si postavíme svoj stánok s Bibliami. Najprv sme to vyskúšali pri vchode do hlavného pivného stanu, ale tam si Biblie takmer nikto nebral – nikto sa nechcel strápiť pred svojimi priateľmi. Boh mi však ukázal lepšie miesto – pri mobilných toaletách! Nechcem podrobne opisovať, ako to tam vyzeralo a aký odor sa odtiaľ šíril. Ale viete čo sa stalo? Na tomto mieste sme rozdali tisíce Biblií. A to z úplne jednoduchého dôvodu – na toaletu chodia ľudia väčšinou sami. Priatelia ostanú v pivnom stane alebo niekde počúvajú hudbu, alebo posedávajú, a tak práve pri toaletách si ľudia Bibliu brali. Niektorí sa dokonca na záchode zavreli a celú noc čítali s baterkou! Boli sme z toho veľmi nadšení a niečo nás to naučilo! Ľudia majú záujem, ale tie čarovné slovíčka „čo na to ostatní“ majú ohromnú silu. Rôzne poznámky priateľov, skupinová dynamika alebo tlak okolia, ako veľmi nás to všetkých môže ovplyvniť. Veľa skúseností mi zreteľne ukázalo, že nepotrebujem vytvárať záujem pomocou nejakého „šáškovania“. Musím byť len tam, kde sú ľudia. Nemôžeme na nich vyčkávať v cirkevnej budove! Ani rybár nemôže čakať na ryby pri panvici. Nie, musí ísť tam, kde sú ryby. A kde sú ľudia? Napríklad na ulici! Viem, ako je to pre niekoho, kto si to uvedomí! Jedna vec

je spolupracovať na prestížnych projektoch a niečo iné je robiť to, čo skutočne robil Ježiš a proroci.

Naučili sme sa precízne organizovať misijné projekty. Všetko muselo byť pripravené, vypočítateľné a overiteľné. Stále znovu som počúval, že keď po evanjelizácii nepríde následná práca, všetko naše úsilie bolo zbytočné. Takéto tvrdenie samozrejme má svoju logiku. Keď robíme evanjelizáciu v mestách, potrebujeme zapojiť nejaký miestny cirkevný zbor, ktorý sa bude naďalej starať o hľadajúcich a nových obrátených. Vždy som uvažoval takto: „Keď uvidím topiaceho sa, tak nepremýšľam, či je v okolí nejaká nemocnica, ktorá sa o neho následne postará. Jednoducho skočím do vody a vytiahnem ho na breh – bez ohľadu na to, čo sa bude diať potom.“ Pri čítaní Biblie som videl, že Boh postupuje úplne inak, než ako sme sa to vždy učili. Ježiš robí veci, ktoré by dnes nikto nerobil! Pôsobil v jednom meste, a keď ho ďalší deň všetci hľadali, tak proste povedal: „Podme do iných miest, aby som tam kázal, pretože kvôli tomu som prišiel!“ Jednoducho tých prebudených, pýtajúcich sa a hľadajúcich ľudí opúšťa! Alebo to, čo hovorí o rozsievачovi:

„Ďalej povedal: S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek zaseje zrno do zeme. Či spí, alebo bdie, vo dne i v noci zrno klíči a rastie, ani sám nevie ako. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a nakoniec plno zrn v klase. Keď potom úroda dozrie, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.“ (Mar 4,26–29)

Rozsieva zrno a potom ide spať, striedajú sa dni a noci, čas ubieha a on nevie, čo z toho bude. Musel som nechať Boha, aby mi položil otázku: Môžeš sa jednoducho sústrediť na svoju úlohu a zvyšok nechať na mne? Prečo si stále myslíš, že musíš robiť všetko?

Potrebujeme spolupracovať s Božím Duchom!

Jedného dňa mi zavolať bývalý kolega, vyhadzovač. Povedal mi: „Kornélius, čítal som Bibliu pre motorkárov.“ Prerušil som ho a povedal: „Ale len tie svedectvá nie?“ A on na to: „Kdeže, celú Novú zmluvu!“ Povedal mi, že nerozumel ničomu, len tomu, že

má milovať Boha a svojho bližneho ako seba samého a že ho mám pokrstiť! Myslel som, že som zle počul. Ale on to myslel vážne! Pokrstil som ho po tom, čo som jasne videl, že ho Kristus uchvátil.

Tri roky mu ležala táto Biblia v skrini. Ale v existenčnej kríze ju začal čítať. Tak to funguje. Sejba bola zasiata a ubiehali dni a noci... Ale Boh na ľuďoch pracuje! Nepotrebuje našu show, naše predstavenia! Boh môže použiť rôzne životné okolnosti a udalosti alebo dokonca iných ľudí. Pri inej príležitosti mi zavolať jeden muž. Dostal Biker Bibliu na motorkárskom veľtrhu, a keď šiel v noci spať, počul v tme hlas: „Vezmi a čítaj!“ Vydesene rozsvietil svoju vreckovú baterku, čítal si Bibliu a neskôr mi zavolať, pretože tam bolo uvedené moje telefónne číslo.

Iný človek dostal moju knihu o modlitbe a vzal si ju so sebou do Afriky. Tam ju čítal a odovzdal svoj život Ježišovi. Potom mi poslal SMS so slovami: „Čo sa to so mnou deje? Odovzdal som svoj život Ježišovi, ako je napísané v tvojej knihe. A zrazu sa so mnou niečo stalo, niečo do mňa vstúpilo, ale je to viac než len nejaká moc! Čo je to?“ Bol to Ježiš! Je nádherné, ako teologicky nevzdelaní ľudia bez akéhokoľvek cirkevného pozadia rozprávajú, čo zažili s Ježišom! Milujem to! Najdôležitejšie nie je, aby sme všetko vedeli a poznali správne pojmy na jednotlivé veci, ale aby sme zažili to, čo nám Ježiš zaslubuje!

Keď som bol kazateľom v Nórsku, prišiel do nášho cirkevného zboru jeden cudzí muž a priviedol so sebou dvoch alkoholikov. Počas prestávky som sa ho spýtal, odkiaľ pochádza. Bol z Fínska! Hovoril, ako pred rokmi dostal brožúru, ktorú oveľa neskôr v životnej kríze čítal a potom začal čítať Bibliu. Teraz hľadal v Nórsku prácu a povedal si, že sa musí zastaviť v tej cirkvi, od ktorej dostal tú brožúrku. No a cestou so sebou vzal tých dvoch alkoholikov. Božie cesty a spôsoby sú niekedy naozaj neuveriteľné.

Jasne som videl, že Boh sa o seba stará. Vedel som, že ak to Boh chce, bude môcť čoskoro vyjsť aj moja ďalšia kniha – Krížom krážom.

Jeden brat sa ma raz spýtal, ako je možné, že som zavolať mu-žovi, ktorý nám daroval peniaze na knihu práve v tej chvíli, keď

ich on posielal. Odpoveď je jednoduchá – vďaka Božiemu vedeniu. A vďaka rovnakému vedeniu som vedel, že Boh chce, aby sme túto knihu vydali! Neskôr sa objavili aj mnohé iné príležitosti, kde by sme tieto peniaze mohli využiť, ale ja som vedel presne, že Boh túto knihu chce a zameral som sa na to. Dnes ju máme vo viacerých jazykoch a ja viem, že v tom budem pokračovať ďalej, pokiaľ mi Boh neukáže niečo iné. Po nemeckom vydaní knihy Na scéne mi ležalo na srdci pripraviť aj české a rumunské vydanie. V priebehu času sme dostali spätnú väzbu od tých najrôznejších ľudí, ktorí prostredníctvom tejto knihy uverili. Od motorkára z Bavorska, od chorého v kasselskej nemocnici aj prostitútky z Berlína. Povedal som si, že je čas ozvať sa nášmu darcovi a porozprávať mu o tom. Zavolať som mu a on mi hovorí: „Dobre, že voláš, mal som v pláne ozvať sa ti... Potrebuješ zase nejaké peniaze na literatúru?“ Cítil som sa veľmi nepríjemne a povedal som mu: „Ale ja vám nevolám preto, aby som u vás žobral. Peniaze sú veľmi háklivá téma. Ja vás chcem len informovať...“ Sucho mi na to odpovedal: „Ale ja predsa tie peniaze nedávam tebe, dávam ich na Božie kráľovstvo!“ Takéto rozhovory ma naplňali nielen radosťou, ale aj veľkou pokorou.

Pripravili sme teda prvé vydanie knihy Na scéne v češtine. Plní radosti sme mohli rozdávať tieto knihy v západnej časti Čiech. Dostali sa do mnohých cirkevných spoločenstiev, zborov, škôl, väznic, ale aj k ľuďom na uliciach!

Priamo po jednej evanjelizácii v Česku sme sa spolu s manželkou vybrali do Rumunska, kde som od svojich piatich rokov nebol. Viezli sme tam rumunské vydanie knihy Na scéne. Od jedného brata v Chebe som získal adresu na človeka v blízkosti rumunských hraníc, kde by sme mohli prespať. Na naše prekvapenie, jeho susedom bol jeden vedúci zo skupiny rumunských baptistov. Nadviazal som s ním cený kontakt a vďaka nemu som mohol v nasledujúcich dňoch navštíviť šesť cirkevných spoločenstiev a darovať im knihy, ktoré potom dávali ďalším ľuďom – známym aj neznámym. Knihy sa v Rumunsku rozдали v priebehu veľmi krátkeho času. A teraz sa teším, aký je ďalší Boží plán a ako chce, aby som pokračoval v práci v Rumunsku.

SMEROM NA SEVER

KAPITOLA 42

Krátko na to som sa chcel opäť vypraviť do Nórska, hoci som nemal žiadny presný plán. Opäť som premýšľal, ako sa tam dostať a ako vyriešiť ubytovanie. A opäť mi prišla na um myšlienka na karavan. Ale ja som po žiadnom netúžil. Chcel som cestovať na svojej motorke. A keďže som si nebol istý, či nejde o nejakú moju hlúpu myšlienku, celé som to radšej vložil na modlitbe do Božích rúk: „Bože, ak naozaj chceš, aby som šiel karavanom, tak mi musíš nejaký zaobstarať, pretože ja žiadny nemám a vieš, že nemám ani žiadne peniaze.“ Tým bola pre mňa celá vec vyriešená.

Termín cesty sa blížil a ja som si pomaly začal pripravovať motorku. Pred odjazdom do Nórska ma totiž čakala jedna konferencia a na sever som sa chcel vypraviť práve odtiaľ. Zazvonil mi telefón – neznáme číslo, neznámy hlas: „Dobrý deň, pán Novák, vy si ma nemáte ako pamätať, ale chcem sa vás spýtať: Nepotrebuje karavan?“. Strašne som sa vydesil. Bol som zmätený. Nepotreboval som karavan! Chcel som ísť motorkou. Opýtal som sa ho: „A prečo chcete vedieť, či potrebujem karavan?“ Odpovedal mi: „Lebo pred tromi mesiacmi ste u nás kázali a počas vašej kázne mi Duch Boží ukázal, že vám mám dať karavan.“ (Nikomu som sa o karavane nezmiel ani slovom.) Celý nesvoj som mu povedal: „Takže vy už tri mesiace viete, že mám mať váš karavan a voláte mi až teraz? Prečo?“ Rovnako nesvoj odpovedal aj on: „Pretože som ten karavan nikomu nechcel dať!“

Oblial ma pot.

On nechcel nikomu dať svoj karavan a ja som od nikoho žiadny nechcel. Vybavené, nie?

Tu vidíte, aspoň vidíte, aké problémy musí Boh riešiť. Šesť dní potreboval na stvorenie neba a zeme, ale na to, aby pohol jedným mužom, ktorý mal darovať svoj karavan, potrebuje tri mesiace! A ešte viac času na to, aby biednemu Kornéliovi objasnil, že ten karavan potrebuje!

Do Nórska sme teda šli karavanom. Keď sme tam prišli, nastala zmena. V noci niečo tichučko šuchotalo a my sme nemali predstavu, čo to je. Keď som ráno otvoril dvere, všetko bolo biele! Nasnežilo! Na začiatku leta! Dvere som zase zatvoril, sadol som si a pokorne uznal, že Boh má vždy dokonalý plán. Čo by sme tu asi tak robili na motorke? Vďaka Bohu, On vie vždy všetko najlepšie.

Jazdili sme severným Nórskom z miesta na miesto a snažili sa dostať do kontaktu s veriacimi, pretože nám nič lepšie nenapadlo. Nikoho sme ale nemohli nájsť. Keď sme sa s niekým spojili telefonicky, tak sa s nami nikto nechcel stretnúť! Videli sme chátrajúce cirkevné budovy a pomaly, ale isto sme si uvedomovali vážnosť situácie. Cirkevný život tu bol na vymretie. Všade stáli opustené staré modlitebné domy.

Celé dni pršalo a bola zima. Ani jeden deň sa teplota nevyšplhala nad desať stupňov Celzia. „Vďaka, Bože, za ten karavan,“ bola naša každodenná modlitba. Ale žiadna slávna dovolenka to nebola. Kým sme jazdili po krajine, premýšľal som a pýtal sa sám seba: „Prečo to tu vlastne len tak obchádzaš? Sprav brožúrku a rozdávaj ju. Ale kde? Na celom pobreží tu na severe...“ Zdesil som sa, veď to bolo vyše tisíc kilometrov! Boh mi len povedal: „To zvládneš, už máš tréning.“ Ako to myslel? Premýšľal som a spomenul si, že ako mládežník som roznášal noviny, aby som si niečo privyrobil. Povedal som manželke o pláne s brožúrkou a jej rozdávaním. Odpovedala ako zvyčajne v takýchto situáciách: „Ak ti to Boh povedal, tak to spravíme.“

Opäť to nebolo ľahké. Nemal som peniaze a nevedel som poriadne nórsky. Povedal som Bohu: „Ak to naozaj chceš, tak mi musíš dať prekladateľa!“

O deň neskôr sme boli na bohoslužbe v cirkevnom zbere v Sortlande. Na záver ku mne prišiel jeden brat a povedal: „Mám taký pocit, že by som vám mal s niečím pomôcť.“ Bol som trochu neistý, tak som sa ho opýtal, ako by mi chcel pomôcť. „Čo vieš robiť?“ Odpovedal mi: „Hovorím deviatimi jazykmi.“ Vtedy som vykrikol: „Dva mi úplne stačia!“

Prekladateľa sme mali, a tak sme sa plní energie vrátili do Nemecka, aby sme všetko pripravili akciu. Najprv som chcel darovať náš karavan. Potom sme museli napísať brožúrku a preložiť ju. Aj grafické práce trvali dlho. Dostali sme na to peniaze a ohromnú sumu na zateplený karavan s podlahovým kúrením, odolný voči zime až do mínus štyridsať stupňov Celzia. Čo sa ale do príbehu vôbec nehodí je skutočnosť, že nám tento karavan v Berlíne ukradli... Podarilo sa nám však získať starší malý karavan od jedného misionára pôsobiaceho v kempoch, ktorý ho v zime nepotreboval. Naplánovali sme túto akciu na jeseň, pretože Nóri v lete robia všetko okrem sedenia doma a čítania. Leto je tam krátke, a tak sa snažia urobiť čo najviac prác, ktoré treba urobiť vonku – natrieť stodolu, pristavať dom, opraviť loď...

Mohli sme si prenajať pick-up, pretože nám niekoľko spoluveriacich sľúbilo peniaze a moja sestra nám zaplatila oblečenie vhodné do severských oblastí. Boli sme kompletne vybavení. Celý náš pobyt v Nórsku sme rozpočítali na pomerne dlhý čas, a tak sme hľadali nejaký malý, lacný domček, aby sme tam mohli bývať a odtiaľ vyrážať do naplánovaných oblastí.

Cez internet sme sa dostali do kontaktu s jedným majiteľom domu. Keď sme potom stáli pred jeho dverami, tak nám ho nechcel prenajať. Stáli sme tam v severnom Nórsku a nemali sme nič. Karavan sme si našťastie mohli zaparkovať u jedného spoluveriaciho na dvore. O niekoľko dní neskôr sme šli do Sortlandu, aby sme sa zúčastnili na bohoslužbe. Cestou tam sme prechádzali jednou malou dedinou a ja som manželke povedal: „Tu by bolo ideálne miesto na bývanie, je to presne uprostred.“ Niekoľko dní predtým sme si do novín podali inzerát a dúfali, že sa niekto

ozve. Uprostred bohoslužby mi ktosi zavolal. Akýsi muž nám ponúkol dom v oblasti, ktorú som si „vysníval“.

Dedina bola dva kilometre dlhá, domy sa tiahli pozdĺž pobrežia. Keď sme prichádzali k domu, náš údiv rástol. Bolo to presne to miesto, kde som svojej žene povedal, aké by bolo ideálne na bývanie! Na meter presne! Boli sme naplnení údivom a posvätnou bázňou. Ani sme sa nemuseli na dom pozrieť a vedeli sme, že je to Božie miesto pre nás. Na našu veľkú radosť to bolo aj veľmi pekné – ešte nikdy sme nebývali lepšie.

Okolo akcie s rozdávaním brožúr sme nerobili žiadny rozruch. Bola to pomalá a tvrdá práca. Chodili sme od obce k obci a od domu k domu a rozdávali sme naše knižky s istotou, že Boh sa o ne ďalej postará. Ľudia sa ozývali a ďakovali. S ďalšími sme mali rozhovory na ulici. Dvaja mi napísali e-mail a poslali nás dočerta.

S jedným mužom sme mali dokonca spoločných známych v Nemecku. Pochádzal z nemeckej motorkárskej scény a začal nasledovať Ježiša, ktorý ho viedol do severného Nórska, kde teraz žije. Býva na ceste k Severnému mysu a okolo prechádza veľa ľudí. Pred svojím domom postavil stan. V stane si ľudia môžu pripraviť niečo na pitie a vziať si knihu Krížom krážom! Takto ho Boh používa. Na ďalší rok sme naplánovali stolík s knihami na dva veľké hudobné festivaly v jeho okolí. Tak vznikajú kontakty. Ale rozdávanie brožúr bola naozaj drina.

Na severnom pobreží sme boli hotoví a šli sme znovu k nášmu domu trochu južnejšie, kde sme pokračovali v osadách na Lofotských a Vesterálskych ostrovoch.

ŤAŽKÉ ČASY

KAPITOLA 43

Mali sme ešte veľa brožúr, ale na pokračovanie sme nemohli ani len pomyslieť. Cesta do Nórska bol môj nápad, ktorý som si presadil – a teraz som musel prijať porážku. Boh mi totiž ukázal len severné pobrežie, ale ja som si predsavzal, že chcem ísť aj na Lofoty a Vesterály. Aj peniaze sme dostali len na polovicu výtlačkov. V jednom z miest som si zranil nohu a už sme sa nikdy nedostali k tomu, aby sme rozdali aj zvyšok brožúrok. Počas mojej služby nešlo vždy všetko hladko. Ale Boh nás preto nezavrhol a nevzdal sa nás! Už vedel, ako to bude pokračovať ďalej.

Noha ma bolela a pomaly prichádzala zima. Boli sme neskuťočne vyčerpaní. K tomu sa udialo aj mnoho zmien. Holy Riders boli pre mňa minulosťou. Mnohé z toho mi chýbalo – všetci tí spolupútnici a priatelia, porady, plánovanie a vízie. Visel som akoby vo vzduchoprázdne. Bol som sklamaný, ako sa to všetko skončilo. Mnoho vecí zostalo nevysvetlených a hoci som bol v pokušení povedať ešte tomu či onomu svoj názor, radšej som sa v tichosti stiahol. Niečo také bolo pre mňa vždy veľmi ťažké.

V blízkosti nášho bydliska sme pri turné Holy Riders získali kontakt na jedno cirkevné spoločenstvo, ktoré som opakovane navštevoval. Veľmi nás to vyčerpávalo. Ich „modlitebné hodiny“ boli natoľko neznesiteľné, že sme často potrebovali celé dni, aby sme sa z toho spamätali. Bol to zbor, ktorý si myslel, že praktikuje duchovné dary, ale žili v modernej náboženskej ilúzii. Boli

tam chorí, ktorí boli každým hosťujúcim rečníkom vyhlásení za uzdravených, ale v skutočnosti nikdy uzdravení neboli! Nedali si však nič vysvetliť, nechceli počuť biblickú pravdu o tejto téme. Jedna členka ich spoločenstva žila celý život s radostnou vierou, ale vo vysokom veku ochorela. Povedali jej, že musí len veriť, aby sa uzdravila. Ale jej stav sa zhoršoval. Začala teda o svojej viere pochybovať a pýtala sa sama seba, či vôbec má istotu spasenia. Potom sa k jej telesnej chorobe pridali ešte aj duševné problémy. Zomrela úbohou smrťou. Nemohol som sa s takýmto prístupom stotožniť. Ukazoval som im, že aj veľký prorok Elizeus ochorel a zomrel, že aj apoštol Pavol musel nechať jedného spolupracovníka v meste chorého a dokonca sám mal „osteň v tele“, s ktorým musel žiť. Nič nepomohlo. Chceli zostať vo svojich ilúziách.

V tejto oblasti mám veľa skúseností, pretože môj strýko je vedúci najväčšej nemeckej charizmatickej biblickej školy a okrem toho sa v týchto kruhoch pohybuje viac ako dvadsať rokov. O ich „uzdravovaní, proroctvách a hovorení jazykmi“ by som mohol napísať obsiahlu knihu. Už sme sa na tú povrchnú pretváрку proste nemohli ďalej pozeráť. Po jednej kázni, kde som sa snažil vysvetliť, čo skutočne v Biblii znamená krst Duchom, mi zakázali kázať. Už sme nevideli zmysel zostávať tam. Niekoľko členov zboru nám veľmi ďakovalo za našu službu, ale tým sa to všetko skončilo. Zostali sme teda vo vzduchoprázdne a nevedeli sme, čo má pre nás Boh ďalej pripravené.

KONTAKT NA ADVENTISTOV

KAPITOLA 44

Intenzívne sme sa modlili a hľadali Božiu vôľu a vedenie.

V dome jedného priateľa v severnom Nórsku som stretol „Oleho“ (meno bolo zmenené). Bol to prvý adventista, ktorého som spoznal a bol som veľmi zvedavý na jeho vieru, pretože na biblickej škole sme sa učili, že adventisti sú sekta. Nebol veľmi zhovorčivý, tak som sa spýtal, či by som niekedy mohol prísť na bohoslužbu. Nezdalo sa, že je veľmi nadšený, ale povedal mi, kedy a kde sa bohoslužba koná. Až neskôr som pochopil, ako uvažoval. V jeho očiach som bol kňaz „padlého Babylona“.

Šiel som tam a bol som prekvapený. Témou kázne bol Svätý Duch a vedúci zboru mal na učenie rovnaký pohľad ako ja. Jeho kázeň sa mi veľmi páčila. To, čo som počul, ma viedlo k premýšľaniu. Uvedomoval som si, že postoj, ktorý mala väčšina evanjelikálnych cirkví bol pre nás sklamaním. Takmer všetky sa odchýlili od postoja apoštola Pavla ku kresťanskému rastu „Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš. Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu za nebeskou cenou, totiž za Božím povolaním v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 3,12–14) Ešte viac nás sklamali charizmatické zbory, kde často vládlo čisté šialenstvo. Na rozdiel od toho som u adventistov zažíval naozaj rozumné bohoslužby. Ale najviac zo všetkého sa mi páčila

knihy Túžba vekov. Úplná nádhera! Najlepšia kniha o Ježišovi Kristovi, akú som kedy čítal! Toto spoločenstvo som navštevoval čoraz častejšie. Niekoľkokrát ma spoločne so zborovými vedúcimi navštívil aj miestni kazateľ a mali sme spoločne veľmi dobrú diskusiu.

Aj Ole ma pozval k sebe, keď zistil, že mám záujem. Povedal: „Porozprávajme sa o rôznych témach, uvidíme, ako ďaleko sa dostaneme, kým začneme jeden s druhým nesúhlasiť. Myslel som, že je to vtip, ale on to myslel vážne.“

Niektoré jeho názory boli naozaj zvláštne, ale snažil som sa mu lepšie porozumieť. Podľa neho všetci adventisti odpadli, nielen časť, nielen ten či onen, ale VŠETCI. S takým zovšeobecňovaním som sa stretol už v rôznych cirkvách a nepáčilo sa mi to. Pýtal som sa ho posmešne: „Keď odpadne nejaká sekta, čo to potom je?“ Moja zvedavosť tým len rástla. Hovoril o Babylone, o mnohých ďalších veciach. Ale Ježiš, Ovocie Ducha? To som u neho ani nevidel, ani nepočul... Namiesto toho som počul, že vedúceho zboru aj kazateľa vedie diabol. Netrvalo dlho a bolo mi jasné, že takto bude hovoriť aj o mne, pretože tak hovoril o všetkých. Napriek tomu musím pripustiť, že mi jeho vážnosť spočiatku veľmi imponovala a verím, že aj on ma mal na začiatku rád. Ale naozaj to netrvalo to dlho.

Nesúhlasil s vedúcim zboru, nazýval ho všade „diabolským učňom“, hoci to bol jeden z najlepších mužov, akých som kedy v takejto pozícii a s takým poverením stretol. Odišiel do iného zboru a bezpodmienečne chcel, aby som šiel s ním. V tej malej skupine chcel byť šéfom, ale ani z toho nič nebolo. Ako sa ukázalo, celý život, vo všetkých zboroch, v ktorých sa nachádzal, bol len pôvodcom skazy. Nech už to bolo akokoľvek, so ženou sme pochopili význam soboty a veľa ďalších vecí. Boli sme radi, že sme adventistov spoznali.

Jedného dňa som sedel u kazateľa doma a on sa pýtal na môj životný príbeh. Keď som mu ho vyrozprával, povedal: „Verím, že tá sem Boh priviedol, aby si prevzal moje zbory.“ Ja som mu povedal, aby na niečo také zabudol.

Po ceste domov som však o jeho slovách musel vážne premýšľať. Čo to bol za bláznivý nápad? Ale, prečo nie? Boh už urobil iné bláznivé veci! Prakticky som si to však vôbec nedokázal predstaviť. Ako mi nie-

kto môže len tak povedať: „Mal by si sa stať kazateľom v inej cirkvi!“ Asi viete, ako som sa cítil – chaos a zmätok. Ale Božie cesty sú vyššie než naše myšlienky! Tak som Bohu povedal, že ak chce niečo v mojom živote zmeniť, musí sa o to postarať.

Onedlho nás prišiel navštíviť vedúci pre oblasť severného Nórska.

Bol veľmi skeptický a povedal: „Kým sa nestaneš členom, nebude-me o službe vôbec hovoriť.“ Odpovedal som: „To je úplne v poriadku, veď to nebol môj nápad, ale nápad vášho kazateľa!“ Na to len odvetil: „Potom prekročil svoje kompetencie.“ Ukázalo sa, že neprekročil.

Počas rozhovoru sa ten vedúci čím ďalej tým viac zaujímal o môj príbeh a moju službu. Potom ma pozval na akciu, kde boli prítomní dvaja hlavní vedúci. Aj tam som na začiatku cítil to isté – odstup. Vysvetlili mi, že ne-môžeme hovoriť o mojej službe v cirkvi, kým nie som jej členom. A ak by som sa aj stal členom cirkvi, musel by som ísť najprv študovať do Anglicka na Newbold College. Vysvetlil som im, že tomu rozumiem, ale že moja situácia nie je úplne typická. Mne nešlo o to, aby som sa stal „členom“ a získal v cirkvi miesto kazateľa. Už roky som bol v službe na plný čas. Moja otázka znela: „Ako to pôjde ďalej? Čo chce Boh?“ Jasnú, uznal som napríklad tú vec, čo sa týka soboty. Ale čo to teda znamená? Možno Boh chce, aby som šiel spať na motokársku scénu, do Česka alebo spať do všetkých zborov, kde mám kontakt, a aby som im hovoril o sobote... V Nórsku som nemal normálnu prácu, pretože som mal povolenie na pobyt len na čas trvania mojej misijnej činnosti. Keby som teda zmenil svoj oficiálny status, musel by som opustiť krajinu a zariadiť veľa ďalších vecí. Bolo v tom veľa neistoty. Chcel som proste vedieť, či oni ako cirkev moju službu potrebujú alebo nie. Pochopili, v akej situácii sa nachádzam a aký je môj postoj. Potom som ešte žartom povedal: „Na Newbold nejdem, študoval som päť rokov teológiu, ale ak chcete, niekedy prídem na vaše ústredie a môžete ma z teológie vyskúšať.“ Onedlho prišlo naozaj pozvanie. Nemohol som tomu uveriť. Šli sme teda do južného Nórska – a bol to veru intenzívny týždeň. Viedli s nami rozhovory rôzni teológovia a kazatelia. Pripadali sme si ako u KGB. Ale nebolo to zlé, striedali sa rôzne témy a na konci týždňa som dostal „projektové miesto“. Stali sme sa členmi cirkvi a ako ma informoval kazateľ Bengt, dali mi na starosť tri cirkevné spoločensvá.

KAZATEĽ ZA POLÁRNYM KRUHOM

KAPITOLA 45

Na spiatocnej ceste za polárny kruh sme veľa premýšľali. Čo bude ďalej? Stáli sme už pred mnohými výzvami. Zrazu sme museli myslieť na auto, v ktorom sme sedeli. Mali sme ho prenajaté. Ako to bude fungovať? Nemecké auto v Nórsku, to predsa vôbec nejde. Nedošli sme ďaleko. Na ceste domov sme dostali šmyk na ľade a skončili v priekope. Auto pristálo na boku a bolo úplne na odpis. Keď sme tam ležali a viseli v bezpečnostných pásoch, napadlo mi: „To je teda spôsob, ako sa zbaviť auta...“ Boli sme obaja v šoku, pes behal okolo nás...Cítil som však zvláštny pokoj. Zastavila pri nás nejaká žena a pomohla nám von z auta. Museli sme vystupovať ako z ponorky, pretože sme ležali na boku. Tisíce brožúr bolo rozhádzaných v priekope, vrchná strecha bola odtrhnutá, okenné tabule rozbité... Žena, ktorá nám pomohla, dostala od mojej manželky jednu brožúru a ukázalo sa, že aj ona verí v Boha! Páni z odťahovej služby ich dostali tiež a s jedným z nich som mal potom veľmi dobrý rozhovor. Preklopili sme auto na kolesá, pomocou napínacích popruhov sme priplli späť strechu, zakryli okná, pozbierali všetky brožúry a pokračovali v ceste. Auto fungovalo – jazdili sme s ním dokonca niekoľko týždňov! Ale finančne bolo na odpis a tým sme vyviazli zo zmluvy. Boh má niekedy podivné cesty.

Keď sme prišli do Nórska, nemali sme nič. Prívesu z kempu sme sa vzdali. Začínali sme od nuly. Mali sme len oblečenie, ktoré sme mali na sebe. Netrvalo dlho a našli sme starý, malý dom, odkiaľ sme to nemali ďaleko do zborov. Manželka plakala od radosť, keď sme sedeli v obývačke. Stále sme len cestovali, z jedného miesta na druhé. Konečne sme sa usadili. Prvýkrát vo vlastnom dome! Kupovanie práčky a nábytku, to boli pre nás úplne nové skúsenosti. Príroda tam bola prekrásna. Za domom sme mali kopce a pred nami bol Atlantický oceán, päť minút od nás bola dlhá piesočná pláž. Bolo to ako vo sne! Chodievali sme na krásne túry s Finneym a ja som sa tešil na službu v zboroch. Vedel som si predstaviť, že tam ostaneme navždy, bola to proste nádhera. Vymaľoval som dom, pristavil balkón a terasu, oplotil celý pozemok, aby pes neutiekol. Jednoducho sme boli doma.

Začal som svoju službu a staral sa o tri zbory. Bolo mi jasné, že to bolo skvelé vedenie. Mal som tak možnosť lepšie spoznať cirkev adventistov.

STRETNUTIE S REALITOU

KAPITOLA 46

Každý z troch zborov bol úplne iný. Vďaka Bohu sme sa najprv dostali do kontaktu so skutočne úžasným zborom. Ak mám povedať pravdu, v tých troch zboroch boli také rozdielne názory a pozície, že to vyzeralo na tri rôzne náboženstvá. Nejednota nepanovala v nejakých okrajových či nepodstatných teologických záležitostiach, ale v ústredných bodoch evanjelia. Názory boli také protichodné, že sa vzájomne vylučovali! O „špeciálnych témach“ sme na začiatku vôbec nemuseli hovoriť, tam mal každý svoj vlastný názor. A bolo to tak aj v realite. Veľa „súrodencov“ sa tvrdohlavo vzpieralo tomu, aby mali jeden s druhým niečo spoločné.

Na svojej prvej konferencii pre kazateľov som potom zažil úplný šok. Prišiel tam nejaký profesor z americkej univerzity. Naozaj netuším, kde k nemu prišli. Mal veľmi podivný postoj k otázke stvorenia a sexuality. V podstate obhajoval evolúciu a homosexualitu. Jeho postoje a argumentácia sa mi zdali diabolské. Tento profesor učil len svoje „vlastné interpretácie“, ktoré nemali s biblickým učením nič spoločné. Úplne odporovali Bohu, jeho Slovu a morálke. Boli to typické klamstvá, ktoré sa medzitým začali vyučovať o Bohu takmer všade. Už to nebolo o tom, že Boh je trpezlivý, milostivý a zhovievavý a čaká na naše obrátenie. Zrazu to niekto postavil úplne na hlavu – my máme veriť, že Boh sa mení a hriešnici môžu ostať takí, akí sú! Ale apoštol Pavol to v Biblii hovorí jasne:

„Človek, ty, čo súdiš tých, čo páchajú takéto veci, a sám robíš to isté, myslíš si vari, že ty unikneš pred Božím súdom? Alebo opovrhuješ bohatstvom jeho dobroty, trpezlivosti a zhovievavosti a nevieš, že Božia dobrota tá vedie k pokániu? V zatvrdnutosti svojho nekajúceho srdca si zhromažďuješ hnev na deň hnevu a zjavenia Božieho spravodlivého súdu.“ (Rim 2,3–5)

Nie je to Boh, kto sa mení, ale sme to my, kto sa musí zmeniť! Boh sa nikdy neodchýli od svojich presvedčení, pretože sú správne!

Najviac ma šokovala reakcia kazateľov. Čakal som, že nejaká zodpovedná osoba tohto človeka jednoznačne pred všetkými napomenie. Absolútnou bombou bolo, že táto bohoslužba sa odohrávala po rannej pobožnosti v skupinách, kde sme sa zaoberali otázkou: „Ako silne postupujeme proti falošným učeniám a falošným učiteľom?“ Ráno sa všetci zhodovali! MY sme jediná správna cirkev, MY máme správnu teológiu, MY jasne a zreteľne stojíme za pravdou a proti falošnému učeniu. A teraz, v realite? Vôbec nie! Ani hláska! Nemohol som to pochopiť! Zodpovední vedúci po prednáške len povedal: „Vďaka za tie prednášky, aspoň máme príležitosť na uvažovanie.“

To je presne to, čo ma naozaj desí a roztrpčuje. Motorkári hovorili veci na rovinu! U nich neexistovali žiadne kvetnaté reči, žiadna politická korektnosť – len jasné slová! A to mi v zboroch chýbalo. Čo všetko musí ešte človek zničiť? Čo všetko musí ešte človek akceptovať? Naozaj sa od kresťana očakáva, že všetko prijme, že všetko prehltnie a bude držať ústa?

Bol som tam nový a nechcel som vyvolávať rebéliu. Ale šiel som za jedným zo svojich „nadriadených“, položil som letáčik s rannou pobožnosťou na stôl a povedal som mu: „Teraz chcem vedieť, ako silno postupujeme proti falošným učeniám a učiteľom.“ Len sa na mňa zdesene pozrel. Nemohol som to pochopiť. A nebol to zďaleka posledný údiv, ktorý som prežil.

ZDRAVÝ ALEBO CHORÝ?

KAPITOLA 47

S manželkou sme s radosťou čítali knihu *Túžba vekov*. Fascinoval nás úžasný spôsob, akým autorka predstavuje Ježiša Krista. Boli sme plní očakávaní týkajúcich sa cirkvi, ktorá vie toľko dobrého, správneho a dôležitého o Ježišovi. Ale realita nás šokovala.

Zdalo sa, že vo všetkom chýba rovnováha. Mnohí zanietene hovorili o dôležitosti vegetariánskej stravy a škodlivosti kávy. Ale len málokto hovoril o Ježišovi! Takmer nikto sa ma nespýtal, prečo milujem Ježiša. Zaujímalo ich len to, či pijem kávu. Po nejakom čase som sa ich pýtal, či naozaj poznajú Bibliu alebo čítajú len kuchárske knihy. Čo sa to len stalo? Ježiš k tejto téme povedal: „Tadeto dnu a tadiaľ von!“ To je moja teológia k tejto téme. Vari nie sú v Biblii dôležitejšie veci? Asi nie pre všetkých.

Znova som začal navštevovať posilňovňu, aby som si posilnil chrbát. Keď som šiel okolo cvičiacich žien, jedna z nich vyskočila a opovržlivo mi povedala: „A môžete si dať aj kávu!“ Hneď som si uvedomil, že to musí byť niekto z ukrivdených adventistov. Spýtal som sa jej: „Čo vám spravili?“ Vyvalila na mňa oči a vraví: „Toto nerob, tamto nerob... Niekoľko bratov sa dokonca objavilo u mňa doma, aby so mnou hovorili o káve!“ Ukázalo sa, že je dcérou jedného člena zboru a vedela, kto som. Tvárila sa užasnuto a nemohla pochopiť, keď som ju pozval k nám do-

mov na kávu... Sám seba som sa pýtal: Čo urobili s týmito ľuďmi, ktorí potrebujú Ježiša?

Okolo nášho domu viedla turistická cesta. Jeden muž tadiaľ chodieval skoro každý deň – do hôr a späť. Raz som vstal veľmi skoro, aby som sa s ním stretol, pretože aj ja som ráno chodieval s Finneym na túry. Tento muž bol priateľský, ale zdržanlivý. Po nejakom čase mi povedal: „Čo mám s vami adventistami robiť? Moji susedia sú adventisti a ten muž zakazuje svojej manželke piť kávu! Chodí k nám tajne, aby ju mohla piť.“ Čím ďalej tým viac mi to celé vadilo. Vari všetci prišli o rozum? To nikto nevidí, čo sa tu deje?

V Holy Riders sme mali problém. Mnohí vedeli donekonečna hovoriť o motorkách, ale keď prišla reč na Ježiša, tak toho veľa nepovedali. A presne tento problém som videl aj tu. Jeden kazateľ mi to priznal a povedal: „Nemám odvahu hovoriť s ľuďmi o Ježišovi, skrývam sa za šalát.“ To je ten problém!

Medzitým sme si začali dobre rozumieť s vedúcim cirkvi pre severné Nórsko. Poprosil ma, aby som ako vegetarián (!) prišiel na hlavnej konferencii na tému „Zdravie atď.“ dopredu. Povedal, že mám vystúpiť, pretože si uvedomoval, že sa to v cirkvi posúva zlým smerom. Nebol som pripravený, ale jednoducho som pred všetkými povedal, že sa sám seba pýtam, či máme zvestovať šalát a recepty, alebo Ježiša Krista? Už pred sto rokmi sa vydával časopis o zdraví – bez duchovných článkov, bez Ježiša Krista! To nemôžem pochopiť!

Najhorší motoklub sveta v každom vydaní svojho časopisu, ktorý je inak Sodoma-Gomora, publikuje evanjelizačný článok o Božom kráľovstve, Ježišovi a obrátení, ale cirkevný časopis na to nemá odvahu? To mi nešlo do hlavy.

To ale nebolo najhoršie. V zboroch sa diali všetky možné hriechy, ktoré ľudia považovali za „normálne“. Syn jedného zborového vedúceho mlátil v opitosti svoju ženu a snažil sa to utut-

lať. Do domu jedného kazateľa prišli na skúšku súčasne tri ženy a po niekoľkých mesiacoch si jednu nechal a dve poslal preč. Čo si o tom myslela obec, čo si o tom myslel Boh a aké škody to znamenalo pre celé spoločenstvo, o tom vôbec nepremýšľal. Syn iného zborového vedúceho podvádzal svoju ženu, nechal sa rozvieť a priviedol si zo zahraničia inú. Jeho otec, vedúci zboru, mi potom povedal, ako reagoval jeho vnuk: „Oci, ty si si ale našiel peknú novú manželku.“ Bol som v šoku, ako ospravedlňuje takéto správanie. Na jeho mieste by som tlkol päťami do zeme od smútku, hnevu a hanby. Iná rodina v zbore sa rozpadla, pretože manželka bola neverná. Iní spoluveriaci boli takí rozhádaní, že sa vôbec nerozprávali, ale jeden z nich každú bohoslužbu hovoril: „Potrebujeme skutočné obrátenie.“ Ďalší tvrdil, že prvú kapitolu knihy Cesta ku Kristovi napísal diabol, že platiť desiatky je rovnaké ako platiť odpustky... A to je len špička ľadovca... Bolo mi z toho všetkého veľmi smutno.

Keď som dal jasne najavo, že také pomery sú neprijateľné, rozpútal sa proti mne boj. Jeden „brat“ obvolal celé Nórsko a tvrdil, že som kňaz babylonskej neviestky, ktorého satan nasadil k adventistom. Iný sa predo mňa postavil a prikázal mi v mene Ježiša, aby ma Boh teleportoval do Nemecka. Keď to Boh nespravil, prikázal, aby zo mňa vyšli všetci démoni, a keď nepomohlo ani to, priznal jednej sestre, že sa od tej doby modlí, aby som havaroval. To najhoršie na týchto príbehoch je, že v cirkevnom spoločenstve s týmito ľuďmi držali! Títo ľudia v priebehu rokov odradili množstvo iných, ale zbor za nimi vždy stál! Vrchol ľadovca nebol nič v porovnaní s tou ohromnou hromadou ľadu pod vodnou hladinou. To, čo ma nakoniec šokovalo najviac, nebola skutočnosť, že v cirkvi existujú takí ľudia, ale že to akceptujú zodpovedné osoby! Keď sme sa vnárali stále hlbšie do histórie zboru, bolo nám jasné, že satan tu pôsobí už desiatky rokov, ale tí, čo to rozpoznali, boli príliš zbabelí, aby dôsledne zasiahli. Často totiž išlo o členov rodiny, alebo o ľudí, s ktorými sa poznali niekedy aj päťdesiat rokov.

Bolo pre mňa terapiou vidieť niektoré zbory a súrodencov v Čechách a na Slovensku. Spoločné evanjelizácie nám potvrdili, že sme na správnej ceste. Ale nie som slepý. Viem, že veľa problémov, do ktorých ma Boh nechal nahliadnúť, je rozšírených a známych po celom svete.

PROBLÉMY SO PSAMI ALEBO BOŽIE VEDENIE?

KAPITOLA 48

Na začiatku bolo v Nórsku všetko úžasné. S manželkou sa nám splnili tisíce snov. Natreli sme náš malý, starý drevený domček, postavili terasu a ohradili pozemok veľkým a vysokým plotom, aby sa Finney mohol poriadne vyšantiť. Už sme mali len jedno pranie, sučku pre nášho psa! Tú som so sebou neskôr priviezol z Nemecka. No ubehlo len pár týždňov, keď nám zrazu zavola la nejaká žena z úradu a spýtala sa, aké psie plemeno vlastníme. Ukázalo sa, že naše plemeno je v Nórsku zakázané! Vydesilo nás to. Hneď som šiel na úrad a zistilo sa, že toto plemeno je zakázané špeciálnym predpisom! Keď sme kedysi na hraniciach ukázali svojho psa, pohraničný zamestnanec len povedal: „Jéj, vy máte ale krásneho psa!“ Viackrát sme navštívili veterinára, všetko bolo bez problémov, a teraz, keď sme priviezli ešte sučku, začali to úrady riešiť. Bolo to nepochopiteľné. Povedali nám, že máme tri týždne na to, aby sme odviezli psy z krajiny alebo ich dali utra tiť. Podali sme písomné odvolanie. Od toho dňa sa všetko kazi lo. Čo sme mali robiť?

Utratiť... Nepredstaviteľné... Mali sme opustiť krajinu? Ale Boh predsa všetko tak úžasne viedol! Dúfali sme, že sa to pred sa len obráti na dobré a dostaneme nejakú výnimku. Ale čo ak sa to nestane? V hlave som mal zmätok, nemohol som sa na nič sú-

strediť. Potom som v pokoji premýšľal. Vedel som, že Abrahám bol pripravený obetovať svojho syna a že Boh obetoval svojho syna! Uvedomil som si, že som smiešny, keď o tom kážem a zároveň nie som pripravený „obetovať“ svoje psy. Povedal som Bohu: „Ak chceš, aby som sa vzdal svojich psov, potom musíš nájsť niekoho, kto si ich vezme. Ak chceš, aby som ich vlastnoručne usmrtil, tak to spravím tiež, ale bez tvojho konkrétneho slova nespravím nič. Navyše, máš prostriedky na to, aby si tie psy usmrtil nejakým iným spôsobom.“ Možno to znie tvrdo, ale také tvrdé to bolo. Milujem svoje psy a prísť o ne bolo to posledné, čo som chcel! V tomto prípade šlo o ich život, takže som pred Bohom musel zaujať jasnú pozíciu! Dúfali sme, že nám dajú výnimku, pretože sme si nedokázali predstaviť odísť odtiaľ už na začiatku! Hneď po tejto záležitosti s úradom sme šli do Nemecka, kde manželka ostala so sučkou Askou pri svojej matke. Ja s Finneym som pokračoval ďalej do Česka, kde som mal mesačnú evanjelizáciu. Jedného dňa mi manželka zavolała a povedala: „Aska je preč!“

„Čože?!“ Manželka musela ísť k lekárovi a priviedla Asku do hotela pre psov. Tam Aska preskočila plot a zmizla...

Bolo mi jasné, že je to jej rozsudok smrti. Bola mladá, zvyknutá len na dedinu a teraz behala niekde po Berlíne! V Nórsku by ju pri prechádzaní ulice už stokrát prešlo auto, keby sme ju nestiahli späť. V Berlíne nemala šancu.

Povedal som Bohu: „To bol prvý, teraz si vezmi toho druhého.“ Napriek tomu ma to vnútri bolelo. Večer volala manželka a celá rozrušená mi povedala, že Asku našli živú! Prešla osemnásť kilometrov Berlínom a polícia ju našla pri vchode nejakého domu! Ďalší deň si Asku manželka vyzdvihla.

O dva dni neskôr mi potom porozprávala neuveriteľný príbeh. Stretla s Askou v parku nejakú ženu a ukázalo sa, že tá poznala policajtku, ktorá psa našla! Rozprávala, že sa ju márne snažila chytiť, pretože okolo seba hrýzla ako divá. Potom prišiel rozkaz, že ju majú zastreliť, ale tá policajтка to nespravila, pretože jej kolegyňa mala tú istú vzácnu rasu, ako je naša Aska! Kolegyňa jej

vysielačkou dala inštrukcie, ako upokojiť našu sučku uspávacím prostriedkom v žrďle.

V Berlíne žije 6 miliónov obyvateľov a manželka stretla presne tú, ktorá jej to mohla povedať? V jednej veci som mal jasno – Boh mi ukázal: „Nechajte si psov, nech sa stane čokoľvek.“

Viem logicky myslieť, a tak som už tužil, čo bude nasledovať. Keby nám mali schváliť výnimku, nestali by sa všetky tieto udalosti. Tak som sa pripravil na to, že súhlas nedostaneme.

Skúšal som s Božou pomocou všetko, čo viem, aby som svoje zbory priviedol k obráteniu a prebudeniu. Nechcem povedať, že to bolo zbytočné, ale bolo to ťažké, miestami tvrdé. Manželka už po nejakom čase nemohla chodiť na bohoslužby. Bolestne som zažil to, čo stovky či tisíce iných: ľudia milujú Ježiša, ale takéto pomery v zboroch nemôžu psychicky uniesť.

Už som kvôli týmto problémom nemohol niekoľko nocí spať. Prevažoval som sa sem a tam, modlil sa k Bohu, alebo som vstal a premýšľal. Jedného dňa mi napadla myšlienka: „Dom vo Švédsku.“

Čo to bolo? premýšľal som. „Ale veď je to hlúposť, veď nemáme žiadne peniaze...“

Ale, aj tak. Kde máme ísť, keď musíme opustiť Nórsko?

Znovu som premýšľal. Začal som na internete intenzívne hľadať domy vo Švédsku. Hovoril som si: Možno to nie je taký nezmysel. V každom prípade, či už ostaneme, alebo budeme musieť opustiť túto krajinu, pri návrate do Nemecka budeme minimálne dva dni vo Švédsku. Nájst nejaké pokojné miesto, kde si v budúcnosti oddýchneme, by nezaškodilo. Bol som úplne vyčerpaný. Dlhé cesty autom v severnom Nórsku, akcie v Česku. Okrem toho som si uvedomil, že zo Švédska sa môže ísť do Nórska rôznymi smermi. Je to lepšie, pretože v Nórsku vedú cesty pozdĺž pobrežných fjordov a vo Švédsku sa dá jazdiť oveľa kratšou trasou. Napadlo mi toho veľa a musel som o tom všetkom premýšľať. Potom som začal hľadať nejaké bývanie približne uprostred Švédska, deň cesty od trajektu z Nemecka a deň cesty od nás.

Niečo som našiel. Približne sto rokov starý lesný statok! V lesnej rezervácii, pri jazere! Vlastne veľmi lacný, pretože v týchto regiónoch nikto nechce bývať. Za tie peniaze by som v Nórsku, Nemecku alebo v Česku nekúpil nič...

Keď manželka dom videla, ostala zarazená. Podľa nej to bolo neobývateľné. A navyše nikdy nezažila, že dokážem pracovať aj manuálne, až na tú terasu a plot, ktorý som v Nórsku postavil. Stále sme cestovali a ja som vždy len kázal. Pre mňa to bola úžasná výzva a zmena! Takže sme dom kúpili a pokračovali v práci v Nórsku.

Manželka bola z udalostí v zbore vyčerpaná a znechutená. Zodpovedný vedúci v zbore nechcel robiť dôsledné rozhodnutia, a tak mi bolo jasné, že ak Boh nespraví zázrak, odídeme. Jeden zázrak už spravil. Naša sučka prežila v Berlíne, našla sa živá a zdravá. Vedeli sme, že si psy necháme. Na jeseň prišlo rozhodnutie štátu: Žiadne špeciálne povolenie pre psy sme nedostali! A tak bolo zrejmé, že odchádzame – a boli sme radi. Mali sme týždeň na zbalenie. Aj tak sme chceli ísť kvôli evanjelizácii do Čiech. Cestou späť ostala manželka so psami vo Švédsku. Ja som potom ešte musel v severnom Nórsku zrealizovať veľkú kampaň s brožúrkami.

NOVÝ ZAČIATOK VO ŠVÉDSKU

KAPITOLA 49

Prechod medzi Nórskom a Švédskom bol ťažký. Znova sme zažili veľa požehnaní, Božieho vedenia a aj finančne sme na tom boli lepšie. Predali sme dom v Nórsku, mali sme dom vo Švédsku a oboch svojich psov!

Stratil som síce svoje zamestnanie kazateľa a tým aj pravidelný príjem, ale verili sme Božiemu vedeniu a tomu, že sa o nás postará. Vo Švédsku sme sa pustili do diela tak, ako vždy – a darilo sa nám úžasne. Mohli sme si oddýchnuť od náročnej služby. Mal som viac času na písanie knihy a článkov. Chodili sme na prechádzky so psami, rúbal som drevo, sedeli sme pri krbe, premýšľali sme, modlil sa a pripravovali na ďalšie úlohy. Aj mojej žene sa tu dobre darilo, zotavila sa z hororu v severnom Nórsku. Ľudia z okolia prichádzali, predstavovali sa a ponúkali nám svoju pomoc. Pri prechádzke so psami nás cudzí ľudia pozývali na kávu a koláče! Pri odpratávaní snehu sa pristavili a rozprávali s nami. Spoznali sme všetkých, ktorí tu v okolí žili a mnohí nám už pomohli. Manželka sa cítila veľmi dobre a to bolo predpokladom toho, aby som mohol vyrážať na cesty. Spolu s ďalšími ženami piekli chlieb v tradičnej kamennej peci. Tak, ako tu sa jej ešte nikdy nedarilo!

Už roky mám takú túžbu, postaviť na našom pozemku v lese pri veľkom jazere niekoľko chatiek – možno dokonca celú chatovú osadu. Je tu na to nádherné miesto. Predstavujem si to tak, že spoluveriaci z celej Európy by sem mohli prísť a bývať tu zadarmo. Ľudia, ktorí sa napríklad chcú týždeň v pokoji modliť či študovať Bibliu, alebo jednoducho potrebujú „oddychový čas“. Manželka by sa mohla starať o fungovanie, aj keď som preč. Mohla by sa venovať deťom, keby si rodičia potrebovali urobiť voľno. Bolo by to miesto oddychu, seminárov a mnohých ďalších príležitostí. Spoluveriaci by si so sebou mohli vziať aj priateľov, aby prehĺbili svoj vzťah a mali čas sa s nimi porozprávať. U nás sa dajú chytať ryby, rúbať drevo, chodiť na túry, jazdiť na lyžiach, skútri, odpočinúť si pri krbe, venovať sa umeniu. (Ja napríklad veľmi rád maľujem olejovými farbami.)

Mohli by sme tiež vybudovať modlitebný dom na bohoslužby, školenia, modlitby...

Tiež by som rád postavil v lese Park Drámy vekov, aký som videl u Radima Passera. Návštevníci by tam mohli chodiť od jednej zastávky k druhej a čítať si evanjelium! To ma veľmi inšpirovalo. Bol by to skvelý doplnok k chatkám a výborná vec pre priateľov, ktorí ešte nepoznajú Ježiša. Taký park by bol úžasný aj ako mobilný, mohli by sme ho postaviť na rôznych miestach, kde evanjelizujeme! Nápadov je veľa. Uvidíme, ako to pôjde ďalej. Ak nás Boh povedie, tak s tým začneme. Ako vždy je okolo toho veľa problémov a vybavovania. Ešte nemáme povolenie na chatky, ani peniaze na ne. K chatkám sú potrebné hygienické zariadenia atď. Stojíme tu znova pred výzvou a uvidíme, čo bude Boh robiť. Ale jedno je isté: Nepotrebujem tie chatky pre seba. Ak je to Boží plán, tak on niečo urobí.

Ak z tých chatiek niečo bude, tak to budeme robiť ako doteraz. Knihy, ktoré vydávame, rozdáme zadarmo. Keby sme ich predávali, trvalo by to roky, kým by sme sa ich zbavili a mnohí, pre ktorých by mohli byť požehnaním, by si ich aj tak nekúpili. A tak knihy rozdávame. Takýmto spôsobom ich môže mať každý

a zasiahneme oveľa viac ľudí v kratšom čase. Nikdy nezbohatneme, pretože na knihách nezarobíme ani cent, ale raz som čítal: „Skutočne bohatý nie je ten, kto má veľa, ale ten, kto toho môže veľa dať“ V tomto zmysle sme bohatí. Aj návšteva chatovej osady bude pre každého návštevníka zadarmo. Tak budú mať všetci možnosť prísť a priviesť ďalších, ak budú chcieť. Môžu samozrejme niečo darovať, rovnako ako to funguje s knihami. Ide mi však najmä o to, aby mohlo dobrú správu počuť čo najviac ľudí.

EVANJELIZÁCIA V ČESKU

KAPITOLA 50

Už v čase, keď som začínal ako kazateľ v severnom Nórsku, trápila ma naliehavá otázka: Ako by to malo pokračovať v Česku? Rástol záujem o pouličné, stanové a zborové evanjelizácie a o rôzne semináre. Aby som mohol niektoré uskutočniť, musel som si brať dovolenku. Najprv som si myslel, že to v Česku skončilo, ale opak bol pravdou. Stalo sa toto:

Cítil som Božie vedenie v tom, že mám v Nemecku usporiadať misijný deň. Tam by som mohol získať peniaze na evanjelizačný prívos. Dlhو som o tom premýšľal a modlil sa. Vždy bolo ťažké prevážať všetky tie knihy a techniku, rozkladať a skladať. V daždi a vo vetre to bolo s knihami náročné. Zorganizoval som teda misijný deň a hovoril o svojich plánoch v Českej republike. Na konci prišiel nejaký muž a povedal: „Zaplatím časť nákladov na prívosný vozík, ak sa nájde niekto, kto zaplatí druhú časť.“ Dobre, hovoril som si, uvidíme. O chvíľu prišiel ďalší človek a povedal niečo podobné. Poslal som ho priamo za tým prvým a povedal, nech sa spolu dohodnú. Ukázalo sa, že sa poznajú, takže to nakoniec nebol žiadny problém. Neskôr som dostal od iného muža peniaze na ťažné vozidlo, lebo prívos bol ťažký. Je to úžasný príbeh!

Pre rokmi som si z angličtiny nechal preložiť jednu knihu o prebudení a rozdával som ju v zboroch v Nemecku. Nebol som si úplne istý, či to mám robiť, pretože kresťanských kníh existuje

veľa. Chcel som radšej robiť niečo pre neveriacich ľudí, potom mi ale napadlo: „Ak sa jeden z tých vlažných kresťanov nechá touto knihou prebudieť a daruje desaťtisíc eur, potom nie je nič strategické!“ Bola to len myšlienka, žiadne Božie zaslúbenie, ktorého by som sa držal. Ale tú knihu som vydal. Teraz stál predom mnou muž a rozprával mi, že vďaka tejto knihe si uvedomil nutnosť obrátenia, prežil znovuzrodenie a nasleduje vo svojom živote Ježiša. Povedal, že cíti Božie vedenie v tom, aby mi dal desaťtisíc eur na službu. Musel som sa usmiať, pretože som si spomenul. Áno, niečo také sa sem-tam stáva. Za ne sme kúpili Nissan Pathfinder, s ktorým môžeme prives ťahať.

Mali sme prives aj auto, a tak sme vytlačili ďalšie knihy Krížom krážom a potom aj knihu o modlitbe pre Česko. Peniaze na knihy sme dostali od mnohých iných ľudí, ktorí darovali veľa malých darov. Aj to zjavuje Božiu veľkosť!

Bolo mi jasné, že tento spôsob práce, ktorý som robil – kázanie na ulici –, mnohí nepoznajú a nemajú istotu, či je to dobré alebo nie. Veľmi záleží na tom, čo človek na pódiu hovorí! Provokuje ľudí, uráža ich alebo povzbudzuje? Bolo mi úplne jasné, že vedenie cirkvi v Česku nepovie jednoducho „Haleluja“, keď sa jedného dňa zjavím s privesom.

Ale vedenie cirkvi v Česku, ktoré sme oslovili, odpovedalo kladne. Prišli prvé pozvania od zborov v Česku a potom ďalšie zo Slovenska. Zistili sme, že sú tu ľudia, ktorí sú pripravení na túto prácu! Mnohí vďačne prijímajú Slovo a nechajú sa pozvať k premene! Je mi ťou, že s nimi môžem opakovane tráviť čas.

To, čo robíme, je úplne jednoduché. Stojíme na námestí nejakého mesta s evanjelizačným privesom a prihovárame sa ľuďom cez mikrofón. Pred privesom sú stoly s knihami Krížom krážom a najlepšie je, ak sú tam prítomní aj veriaci z miestneho zboru. Informujeme ľudí o svojej ponuke, vysvetľujeme o čom je kniha. Povieme, že je zadarmo a pozveme ich na večernú prednášku. Ľudí pozývame aj pomocou plagátov.

Prvým blokom sú teda informácie. Keď sa ľudia pristavia a ukáže sa, že majú záujem, môžem ísť o krok ďalej a povedať im nejaké svedectvo. Ak majú záujem aj naďalej, môžem krátko kázať, jednoducho, príkladmi zo života, aby si uvedomili dôležitosť Ježiša Krista a obrátenia. Ľudia potom prichádzajú ku stolíkom, berú si knihy a pozvánky. Spoluveriaci odpovedajú na jednoduché otázky ako: „Je to naozaj zadarmo? Kde je večerná prednáška?“

Týmto jednoduchým spôsobom zasievame nebeské semienka v Česku a na Slovensku a pozývame ľudí! Rozdali sme už viac ako 30000 kníh ľuďom, ktorí ich chcú čítať! Pri každej večernej prednáške máme päť až päťdesiat hostí! Veľmi to záleží aj od kontaktov zboru, pretože hostia prichádzajú aj prostredníctvom osobných pozvánok. Vždy v stredu, štvrtok a piatok sme na ulici a večer máme prednášky – ideálne v nejakej „neutrálnej“ budove, ako je knižnica, kino, mestská hala, pretože tam prídu ľudia ľahšie. V sobotu sme potom v cirkevnej budove a dúfame, že už nebude pre ľudí také ťažké prísť tam, keď majú po predchádzajúcich večeroch väčšiu dôveru, záujem a kontakty.

Keď je to možné, navštevujeme v tomto čase aj školy, väzenia, azylové či detské domovy, psychiatrie... To, čo sa cirkev musí naučiť, je skutočnosť, že mnohé dvere sú otvorené! Nemusíme čakať na to, kým ľudia prídu za nami. Naopak, my musíme ísť za nimi. To šetrí veľa peňazí, príprav, času, stojí to len trochu odvahy! Odvahu a Božie vedenie dostáva človek v modlitbe. Takto získava správne presvedčenia a vzdáva sa tých, ktoré ho len obmedzujú.

Chcel by som sa s vami podeliť o niekoľko krásnych a „záračných“ skúseností, ktoré sme zažili na českých a slovenských uliciach.

Neistota niektorých vedúcich bola veľká. O to viac sme sa radovali, keď niektorí prijali výzvu a boli ochotní túto prácu vyskúšať. Pri našej prvej evanjelizácii na Slovensku zavolał administrátor zodpovedný za evanjelizáciu vedúcemu iného zboru a hovorí: „Vlastne to vôbec nie je až také ťažké! Nikto nás nebije, nikto nám nenadáva.“ Počítali sme so všetkým, ale nie s tým, že to prebehne tak pokojne. Myslím si, že veriaci sa vždy čudujú naj-

viac. Zjavne očakávajú na ulici „chaos“, ale pravidlom je, že všetko prebieha v úplnom pokoji, úplne jednoducho a nenápadne.

Na jednom mieste bola sestra, ktorá sa týchto akcií veľmi bála. Triasla sa, pretože si myslela, že bude musieť niečo hovoriť na pódiu! Povedal som jej, že nemusí, ale že môže byť jednoducho prítomná a najprv sa len pozerat'. Nikto nie je nútený niečo robiť, ale každý môže konať podľa Ježišovho motto „Pod' a uvidíš“. Prišla, pozrela sa a začala dopĺňať stoly s knihami. Mala ťažkú nehodu, pri ktorej jej zomrela kamarátka. Ona prežila s ťažkým zranením lebky a odvtedy mala problém s rozprávaním.

To, čo sa stalo potom, ohodnotil jej kazateľ a ďalší ľudia ako zázrak. Zrazu stála na pódiu a rozprávala svedectvá! Hovorila plynule! Sám seba sa pýtam, čo bolo tým skutočným zázrakom. To, že zrazu mohla hovoriť plynule, alebo to, že zmizol jej strach? Alebo to spolu súvisí? Nech už je to akokoľvek, Boh je veľký! Kto žije len na základe svojho sebadôvery, ten niečo podobné nikdy nezažije. Ale táto žena získala dôveru v Boha a on ju mohol prostredníctvom svojho vedenia úžasne zapojiť do misijného diela! Chvála Bohu!

V inom meste moje slová pozorne počúvala jedna žena. Po kázni prišla k pódiu a s uznaním povedala: „Nikdy som nezažila niečo takéto. Navštívila som mnoho kresťanských akcií a projektov, ale ešte nikdy som nepočula, že niekto na ulici zvestuje Ježiša Krista.“ Ukázalo sa, že patrí do skupiny mesiánskych Židov. To sú ľudia, ktorí veria v Ježiša ako Spasiteľa. Vedel som, že títo kresťania dodržiajú sobotu, tak som jej povedal: „Viete, že aj my zachováваме sobotu?“ Bola prekvapená. Ešte nikdy nepočula, že existujú kresťania, ktorí svätia sobotu!. Ďalší deň prišla aj so svojou sestrou a tá už mala prečítanú moju knihu Krížom krážom. Obe mali z mojej knihy o modlitbe radosť, chodili na večerné akcie a v sobotu prišla jedna aj s manželom. Na tomto príklade vidíte, aké dôležité je, aby sme na ulici zvestovali Ježiša!

V inom meste som sa pri parkovaní privesu zachytil o jedno auto. Majiteľka bola najprv nahnevaná, ale priateľské sestry a bra-

tia zo zboru sa o záležitosti s políciou a poistením postarali. Ne-trvalo dlho a takmer sa zdalo, že bola za tú nehodu rada. Žiarila a hladkala Finneyho. Vzala si knihu Krížom krážom a chcela dokonca autogram. Napísal som jej tam priateľské „Sorry“. Žiarila. Len vďaka tomu, že k nej bratia a sestry pristupovali priateľsky! Krátko po tom, čo odišla, zatelefonovala. O niekoľko sto metrov ďalej sa jej podarilo rozraziť dve pneumatiky o obrubník a prosila nás o pomoc. Bolo to zvláštne, pretože táto žena bola policajnou úradníčkou! Dodnes sú s ňou títo veriaci v dobrom kontakte. Takéto situácie sa nedajú pripraviť ani naplánovať. Boh môže dokonca aj nehodu použiť na dobrú vec!

Na evanjelizácii v tom istom meste som kázal na ulici a plánoval som hovoriť už len zopár minút. Premýšľal som, čo povedať. Posledné slová! Na lavičke sedel muž so ženou a jedli. Modlil som sa o múdrosť a vtom som dostal nápad hovoriť o zázrakoch, ktoré som zažil. To som na ulici robil len zriedkavo, ale teraz som ich hovoril jeden za druhým. Muž so ženou dojedli a prišli ku stolíku s knihami. Muž bol profesor chémie a povedal, že je vlastne ateista, ale pred časom zažil zázrak! V noci narazil do stromu v úseku, kde počas dňa prejdú len dve autá. Za normálnych okolností by bolo po ňom, pretože strácal veľa krvi, ale ubehlo len zopár minút a pomoc bola na mieste! To mu otvorilo oči a začal veriť, že „tam hore niekto musí byť“. S vďakou si zobral moje knihy a potom spolu s manželkou prišli na prednášku a ďakovali mi!

Niektorí hovoria, že rozdávanie kníh sú vyhodené peniaze. Áno! To sedí! Ježiš o tom hovoril. Niektoré padnú na okraj cesty, iné na skalnatú pôdu a ďalšie do trnia. To je teda plytvanie! Ani ja neverím, že všetky naše knihy budú prečítané! Nestávalo sa to často, ale mali sme aj také skúsenosti, že sme z odpadkového koša vytiahli knihy, ktoré sme predtým rozdali. Ale napriek tomu niektoré zrnko padne do dobrej pôdy – hovorí o Ježišovi – a prináša ovocie! Stonásobne! Tak sa všetko vyrovná – úroda je väčšia, než sme zasiali. Aj my môžeme teraz zažívať množstvo pozitívnych reakcií na naše knihy. Aj veľa ľudí z cirkevného spo-

ločenstva je vďačných za takúto skúsenosť. Niektorí mladí sa na základe toho, čo zažili a dočítali sa, rozhodli pre Ježiša! Iní si uvedomili, čo Ježiš koná na najrôznejších scénach. Mnohí na základe mojich kníh pochopili, že Svätý Duch nekoná svoje dielo len „v našej cirkvi“ a v „sobotu“, ale aj tam, vonku!

V jednom meste počas toho, ako som rozprával, vyskočila ku mne na pódium nejaká žena. Žiarila radosťou a nemohla vydržať, kým mi poďakuje. Pred rokom dostala knihu Krížom krážom a prostredníctvom nej našla Ježiša a pokoj v srdci! Nie je to nádherné?

Do jedného kresťanského projektu pre ľudí s problémami prišiel muž a zo srdca ďakoval za knihu Krížom krážom. Dostal ju vo väzení a prostredníctvom nej našiel Ježiša! Keď robím v školách prevenciu proti alkoholu a drogám, vždy mám dobré ohlasy – od učiteľov aj riaditeľov. Môžem tam rozprávať jeden naozajstný príbeh za druhým z čias, keď som pracoval na diskotéke a nielen to! Hovorím aj o tom, že Boh chce požehnať a obnoviť život každého človeka! Všetci si radi berú knihu Krížom krážom!

Návštevy väzenia sú pre mňa prioritou. Čo všetko urobíme v cirkvi preto, aby sme na prednášku dostali zopár ľudí? A tam ich niekedy sedí aj sto, počúvajú a chcú si vziať knihu Krížom krážom! Prosím vás, ako zbory, vyskúšajte, či nemôžete robiť prácu vo väzniciach! Dvere sú otvorené (pre nás)! Jeden duchovný husitského zboru bol taký vďačný za našu návštevu väzenia, kde chodieval, že nás chce pozvať do ďalších ôsmich!

Táto práca nie je dôležitá len pre ľudí na uliciach, ale uvedomujeme si, že má veľký prínos aj pre cirkevné spoločenstvo. Je to niečo, do čoho sa môžu zapojiť všetci, mladí aj starí, chudobní aj bohatí. Okrem toho sa s veriacimi v priebehu tohto týždňa niečo deje. Ako to Boh robí, to neviem, ale mnohí počas takého týždňa prejdú veľkou zmenou. Rastú v odvahe, prijímajú výzvy a na ulici získavajú vlastné duchovné skúsenosti. Boh hovorí k veriacim aj počas prednášok, ktoré sú pre pozvaných z ulice. V sobotu pri bohoslužbách prežívame silné duchovné spoločenstvo s mnohými vďačnými veriacimi. Každý týždeň prebieha inak,

vždy sa stanú iné veci, ale v strasti aj v radosti zažívame, že Boh buduje svoje kráľovstvo.

Na jednom mieste sme zažili krásnu vec. Pred evanjelizáciou sme mali ešte jeden voľný deň a môj prekladateľ sa spýtal miestneho baptistického zboru, či by ma nechceli pozvať. Súhlasili. Adventistov to trochu zneistilo a nevedeli, ako si to majú vysvetliť. Niektorí z nich ale prišli k baptistom, aby videli, čo tam budem robiť. Už mnoho rokov nebol medzi týmito dvomi spoločenstvami žiadny kontakt. Ten večer bol veľmi požehnaný. Výsledkom bolo, že baptisti prišli na ulicu na začiatok evanjelizácie, pričom adventistov tam neprišlo veľa. Baptisti rozdávali naše knihy a pozvánky, dokonca knihy od Ellen Whiteovej a večer prišli tiež! Tak to šlo niekoľko dní, až sa adventisti zahanbili a uvedomili si, že sa potrebujú viac zapojiť. Misia je predsa úlohou každého veriaceho. V sobotu som hovoril práve o „sobote“ a baptisti pozorne počúvali. Jeden z nich, kazateľ, mi veľmi ďakoval a znamením ruky mi dal najavo, že mu Boh otvoril oči a srdce! Aj viacero adventistov mi povedalo, že také zamyslenie na tému soboty ešte nikdy nepočuli. Už vtedy pri krste zborovej mládeže s tým rozžiareným farárom sme si uvedomili, že táto práca nie je len „misia pohanov“, ale že Boh robí omnoho viac, než tušíme a plánujeme! Chvála Pánovi!

Pozorujeme veľký rozdiel medzi zbormi, ktoré sa na tieto evanjelizácie pripravujú v modlitbách a tými, ktorí to nerobia. Nedá sa to presne opísať. Keď sa ľudia modlia, Boh často koná veľa vecí, ktoré neboli vôbec pripravené. Je nádherné môcť s takými zbormi spolupracovať. V Česku a na Slovensku som mohol spoznať veľa srdečných a modliacich sa spoluveriacich. Mnohým som nemusel takmer nič vysvetľovať, práca na ulici pre nich bola jednoduchou záležitosťou, ktorá im robila radosť. V Česku a na Slovensku sme zažili veľa úžasných skúseností a sme zvedaví, ako to bude pokračovať. Rovnako, ako to bolo v mojom živote kedysi, je tomu aj tu. Neupísal som sa žiadnemu projektu, len chcem proste žiť v harmónii s Bohom a jeho plánmi. Napláno-

vali sme akcie aj na ďalšie roky. Viem, že Boh už teraz vie, ako nás bude viesť ďalej.

Stále znovu ma teší pozitívna zmena vnútri cirkvi počas týždňa evanjelizácie. Pre kazateľa nie je nič krajšie, ako zažiť vieru a prebudenie ľudí. To, čo Boh v tých týždňoch robí v jednotlivých cirkevných zboroch, je naozaj nádherné. Je pre mňa ctou, že pri tom môžem byť a sám sa niečo nové naučiť! Kto si uchováva postoj apoštola Pavla a stále znova túži po ďalších a ďalších veciach, ten neodchádza bez nových dojmov a skúseností!

ROZLÚČENIE

KAPITOLA 51

Žiaľ, nie je vždy všetko len prechádzka ružovým sadom, a ak si to niekto myslí, tak si musí uvedomiť, že ruže majú veľké trne. Posledný blok evanjelizácií nebol pre nás s manželkou ľahký. Áno, mali sme krásne zážitky s mnohými zbormi a ľuďmi. Zároveň to však bol aj veľmi ťažký čas. Nielenže manželka bola viac ako desať týždňov sama doma, ale počas evanjelizácie zomrel môj verný pes Finney.

Na svojich cestách som ho brával so sebou. Bol mojím verným súputníkom. Najprv ako donucovací prostriedok na to, aby som sa hýbal a príliš nepribral. Na evanjelizačných turné veľmi priberám, pretože všetci ma vždy chcú ponúknuť tým najlepším jedlom – je to taká menšia vykrmovacia kúra. Ale so psom musím každý deň chodiť niekoľko kilometrov a to ma udržuje v kondícii. Za šesť rokov som s Finneym nachodil určite aspoň 6000 kilometrov. Predstavte si, že by som mal na bruchu všetky tieto kalórie! To by ma mohli v Česku a na Slovensku kotúľať.

Finney na tom bol už niekoľko týždňov zle a chodil čoraz menej. V Plzni sa potom zrútil presne v deň, keď sme mali začínať evanjelizáciu na ulici. Doviezol som ho do nemocnice, kde ihneď podstúpil operáciu. Keď som si ho šiel vyzdvihnúť, dozvedel som sa jeho diagnózu – rakovina! Hneď potom bola večerná evanjelizácia, nastali komplikácie, znovu som musel ísť k zverolekárovi. Bolo to veľmi ťažké obdobie.

Jeho stav sa pomaly zlepšoval, ale evanjelizácie boli v takýchto podmienkach veľmi ťažké. Doktori mu dávali 4 až 6 mesiacov, a tak sme mali nádej, že to snád ešte zvládne do doby, než sa vrátíme do Švédska. Manželka najprv chcela, aby som to všetko ukončil a vrátil sa domov, ale to jednoducho nešlo. Evanjelizácia bola prioritou. Museli sme pokračovať. Mnoho veriacich sa za chudáka Finneyho modlilo a bolo dojemné vidieť, ako sa za neho modlia aj deti.

Prosil som Boha, aby sa jeho stav zlepšil ešte natoľko, aby som sa s ním mohol na rozlúčku poslednýkrát prejsť. Stalo sa to v Trinci. Finney bol tak dobre naladený, že sme šli do hôr a mohli sa rozlúčiť v krásnej prírode. Bolelo ma pozeráť sa, ako poskakuje okolo a vedieť, že to možno čoskoro skončí. Bolo krásne, že sme mali čas len pre seba. Bol to nádherný jesenný deň, zaliaty slnkom s kúzelnými farbami listov na stromoch. Taký krásny „podvečer života“ si prajem aj ja.

Prvý deň evanjelizácie v Brne Finney opät skolaboval. Veriaci už čakali na ulici, keď som stál u lekára a bolo mi jasné, že je koniec. Štyri mesiace nezvládol. Musel som ho hneď nechať utraťiť. Mohol som si oči vyplakať, keď vzal lekár injekčnú striekačku. Finney sa na mňa milo pozrel a olizol moje slzy, ako keby hovoril: „Všetko bude v poriadku!“ A potom zaspal. Cítil som sa tak zle ako ešte nikdy v živote, ale Boh mi raz ukázal niečo, čo mi vtedy veľmi pomohlo.

Predstavte si auto a prívies. V aute je motor a prívies nasleduje auto, ak je k nemu pripojený. Tak je to s myšlienkami a pocitmi. Pocity vždy nasledujú myšlienku či vieru. Tak „fungujeme“. Keď si pomyslím na rozbité auto, je mi trpko. Keď myslím na svoju ženu doma, tak sa radujem! Prívies vždy nasleduje auto a pocity a emócie vždy nasledujú myšlienky! Keď som myslel na svojho psa, tak znovu prišli slzy, musel som myslieť na niečo iné. Ďakoval som teda Bohu a sústredil sa na evanjelizácie, ktoré sú dôležitejšie, než čokoľvek na svete! Šlo tu o priority a to je niekedy ťažké. Ale Boh nám pomáha, ak to naozaj chceme! Nesmieme

pripustiť, aby nás naše pocity ovládali. Predstavte si, že by ste mali byť prives pred autom. Ako by to fungovalo? Skončili by ste v prvej priekope! Tak sa darí mnohým, ktorí pripustia, aby ich ovládali pocity a emócie. To vždy vedie do priekopy. Musíme sa naučiť ovládať svoje myšlienky, pretože tak ovládame svoje pocity. Apoštol Pavol o tom hovorí na mnohých miestach.

Toto mi pomohlo počas pätnásť minútovej jazdy na evanjelizáciu. Nehanbím sa za svoje slzy, ale som vďačný Bohu, že mi pomohol ovládnuť myšlienky. Mali sme požehnaný evanjelizačný deň a všetko to pokračovalo dobre. O niekoľko dní neskôr som už musel premýšľať o tom, či si mám znova kúpiť psa. Ak áno, tak to musím spraviť teraz, aby som ho mohol vziať so sebou do Švédska, ale nemal som čas na hľadanie a úprimne povedané, sám som svoju stratu ešte nespracoval. Ale rozum mi hovoril, že počas zimy mám čas nového psa vycvičiť, a tak som sa modlil, pretože som si nebol istý, čo mám robiť. Povedal som Bohu: „Ak pre mňa máš psa, tak mi prosť ukážd, že je pre mňa.“

Prvé šteňa, ktoré som na internete našiel, malo rovnaký deň narodenia ako ja!

Potom som musel ešte zistiť, či sa ten pes nachádza niekde priamo na mojej ceste domov, pretože som už mal všetko presne termínovo naplánované a nemal som čas na zachádzku. Super! Šteňa bolo presne za Berlínom na ceste k trajektu! Tak som to zorganizoval a priviezol ho so sebou. Bolo to prekvapenie pre manželku aj sučku a teraz je s tým malým doma znova krásne a živo!

Som Bohu vďačný za svoj život. Nedávno sa ma v jednom zborovom spoločenstve spýtali, či by som niečo spravil inak, keby som mal tú možnosť. Áno! Nespáchal by som tie hriechy, ktoré som spáchal a namiesto toho by som začal skôr žiť v harmónii s Bohom podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Ale ďakujem Bohu za jeho milosť, že s ním môžem žiť v harmónii dnes.

Tou nehodou, keď som ako mladý tínedžer spôsobil ťažký úraz cyklistovi, som si veľa vecí pokazil. A nemohol by som sa sťažovať, ani keby som tej noci pri útoku nožom prišiel o život.

Je to pre mňa milosť a prednosť, že môžem žiť. Ďakujem Bohu za cestu, po ktorej ma viedol a ktorá bola až príliš často kľukatá a trnistá. Milujem život v harmónii s Bohom!

Ďakujem Bohu aj za to, že nemusím žiť v ilúzii, že som dokonalý, ale že môžem proste žiť „podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia“, naplno. Verím, že sa musím ešte mnohé naučiť a že je ešte veľa toho, čo môžem s Bohom zažiť. Preto stojím spolu s vami pred rovnakou výzvou! Nikto nemôže zaspať na prežitých skúsenostiach, každý deň má nové výzvy, spoločne začíname deň na nule! Ak chceme žiť na 100 percent v harmónii s Bohom a sme verní v maličkostiach, tak budeme na správnej ceste – k Božej sláve.

Mohol by som hovoriť ešte mnohé zážitky – o nehodách a takmer nehodách, o ochrane, o vedení, o daždivých dňoch počas pouličných akcií, o pádoch a zlyhaniach... Ale myslím si, že to, čo som vyrozprával, stačí, aby som sa dostal k druhej časti tejto knihy. Teraz sa chcem podrobnejšie venovať niektorým bodom, týkajúcim sa života v harmónii s Bohom. Zistil som totiž, že rozprávanie mojich skúseností vedie poslucháčov a čitateľov k niektorým otázkam, ktoré stoja za to, aby boli zodpovedané.

2. ČÁST

ZÁZRAKY

KAPITOLA 1

V Biblii existuje veľa príbehov, v ktorých Boh „nadprirodzene zasiahol“. Sú to udalosti, ktoré presahujú všetky ľudské schopnosti a možnosti. Príhody, ktorých svedkovia stoja s otvorenými ústami a žasnú! Biblia je plná takýchto zázrakov.

Pre mnohých z nás je ale menej jasná otázka, či Boh koná zázraky ešte aj dnes. V Biblii je takéto zaslúbenie zreteľné a po celom svete ho každý deň zažíva nespočetné množstvo ľudí. Už teraz by som chcel upozorniť na jednu dôležitú vec. Keď som o tejto téme premýšľal, napadla mi jedna myšlienka:

„Ježiš sa nikdy žiadnemu zázraku nečudoval!“

Premýšľaj o tom! Možno ti pri čítaní Biblie napadlo, že sa nadprirodzeným Božím zásahom *divili* vždy len neveriaci a ne-duchovní ľudia. Alebo si niekde čítal, ako po nejakom uzdravení Ježiš prekvapene volá: „To predsa nie je možné! On je naozaj uzdravený!“ Existujú len dve biblické miesta, kde je napísané, že Boh a Ježiš žasli!

„Videl, že nieto nikoho, a užasol, že nikto nezasiahne. Tu pomohlo Mu Jeho rameno a Jeho spása Ho podoprela.“ (Iz 59,16 SEvP)

„A čudoval sa ich neviere. Potom chodil po okolitých dedinách a vyučoval.“ (Mar 6,6)

Boh žasol, že sa nikto nechce modliť a Ježiš sa čudoval sa, že ľudia neverili. To sú veci, ktorým sa Boh diví – ale nie *zázraku!*

Ježiš sa nikdy nečudoval nadprirodzenému Božiemu *zázraku*. To platí aj pre ďalšie „duchovné“ postavy Biblie. Alebo si sa dočítal, že by bol Eliáš prekvapený, keď zostúpil oheň z neba? Alebo že Abrahám žasol, keď sa mu naozaj vo vysokom veku narodil syn? Nie! Odvtedy, čo dostal zaslúbenie o narodení syna, bol prekvapený azda len z toho, že na seba tento zaslúbený syn necháva tak dlho čakať! Očakával syna a ani trochu sa nečudoval, keď ho konečne dostal!

Keď som o tejto myšlienke uvažoval, začal som študovať, čo o tejto téme hovorí Biblia. Zistil som, že Boh veľmi často do svojich *zázrakov* zapája ľudí tak, že poznajú Boží úmysel a konajú podľa neho. Človek, ktorého Boh do svojho *zázraku* zapojí, cíti výzvu, rozpoznáva vážnosť situácie, pripravuje sa na ňu a robí to, na čo ho Boh povolal – a pritom prenecháva nadprirodzený Boží *zázrak* Bohu. Rozhodne však nie je ľahostajný alebo nezúčastnený. Splnenie Božieho zaslúbenia očakáva človek prostredníctvom modlitby. Keď potom Boh nadprirodzene zasiahne a splní svoj sľub, je vďačný, uľaví sa mu, prípadne sa raduje (to sa v mojom prípade niekedy nedeje, napríklad keď Boží nadprirodzený zásah prichádza ako niečo, čo sa mi nie celkom pozdáva – spomeňte si, ako to bolo, keď som dostal počítač alebo karavan). Keď Boh nadprirodzene koná, človek získava silnejšie vedomie Božej prítomnosti, ale napriek tomu sa nediví ako niekto, kto *zázrak* nečakal alebo vôbec na *zázraky* neverí. Kto verí Božím zaslúbeniam, ten nie je prekvapený, keď sa stanú.

Môžeme to vidieť veľmi jasne v živote Eliáša, ale aj v mnohých ďalších udalostiach v Biblii. Sú tam takmer vždy ľudia, ktorých Boh zapája do svojich skutkov. Boh ich vedie, oni robia svoju prácu a Boh svoju. Potom žasnú ostatní a nie ten, kto bol zapojený do Božieho diela!

Rovnaké to bude aj pri druhom príchode Ježiša Krista. Bude existovať veľa ľudí, pre ktorých to bude nepochopiteľné. Budú

hľadiť na nebo s otvorenými ústami a nebudú si vedieť vysvetliť to, čo vidia! Ale my, veriaci, nebudeme prekvapení! Ježiš predsa povedal, že znova príde, očakávame to, pripravujeme sa a pracujeme na svojej časti tohto nadprirodzeného zásahu. Rovnako ako Abrahám sa divíme, že ešte stále neprichádza.

Potrebujeme sa naučiť niečo dôležité: Zázrakom sa čudujú neduchovní a neveriaci. Veriaci a duchovní ľudia ich *zažívajú!* Boh ich robí súčasťou nadprirodzených skúseností. Boh im dovoľuje, aby sa na nich podieľali! Boh informuje včas tých, ktorých zapojil do svojich zázrakov. Oni potom nie sú prekvapení, keď nastane to, čo Boh povedal. Divia sa tí, ktorí nič nevedeli, alebo neveria.

Teraz prichádzame k rozhodujúcej chybe vo vnímaní zázrakov. Mnohí ľudia si myslia, že sa zázrak odohráva takto: „Niečo si predstavím, niečo si prajem alebo zostavím stratégiu, a potom musím veriť, že sa to stane a modliť sa za to. A keď dokážem Boha „presvedčiť“, môžem dúfať v jeho požehnanie.”

Ale takto to nefunguje. Počiatočným bodom je Boh a nie moje nápady, prania a plány! Boh má plán a len ak sa do neho nechám začleniť, môžem žiť v požehnaní a zažívať Božie nadprirodzené zásahy tak, aby som sa im nedivil!

Z Biblie rozumieme tomu, že naša *viera* je pri *zázraku* dôležitá. Áno, viera je dôležitá, ale čomu máme veriť? Svojim predstavám? Svojim sebeckým prániam? Nie, Jakub to povedal nad slnko jasnejšie:

„Prosíte, ale nedostávate, lebo prosíte zle; chcete to premárniť podľa svojich zlých žiadostí.“ (Jak 4,3)

Dôležitá nie je len viera samotná, ale aj predmet našej viery. Otázka teda znie: *Čomu máme veriť?* Nebolo to tak, že si Abrahám jednoducho vymyslel syna a potom veril, že ho dostane! Naopak, počiatočným bodom je Boh! Boží plán! Boží nápad! Boží úmy-

sel! A potom BOŽIE SLOVO a BOŽIE ZASLÚBENIE. Abrahám veril Bohu a jeho zaslúbeniu!

Rovnako ako Eliáš. Plán s hladomorom, ohňom a následným dažďom bol Boží plán, nie Eliášov. Nebol to Eliáš, kto prišiel za Bohom a povedal: „Bože! Mám výborný plán, ako prinútiť ľudí k obráteniu! Najprv tri roky sucho a hladomor, potom oheň z neba na hore Karmel a potom dážď!“ A Boh povedal: „Ó, to je dobre, že tá mám, pretože som už naozaj nevedel, čo robiť...“ Nezmysel! Boh má vždy plán! Boh má moc, schopnosti a možnosti, ktoré my ľudia nemáme. Nebola to Eliášova moc, ktorá privolala oheň z neba, Eliáš sa jednoducho nechal začleniť do Božieho plánu. Nič viac, ani menej.

Ak je Božím plánom a vôľou, aby prišiel oheň z neba, potom stačí jedna modlitba, aby sa to stalo (Jakub 5). To som zažil nespočetnekrát. Ale ak chceme pretlačiť vlastné plány, tak sa môžeme modliť, ako dlho len chceme, Boh ich nepožehná – aj to som zažil nespočetnekrát. Boh nenechá prúdiť svoje nadprirodzené požehnanie a pôsobenie pri projektoch, ktoré nie sú od neho. Ako Ježišovi učeníci a ako cirkev stojíme pred ohromnou výzvou, pretože:

„Mnohí robia všetko, čo môžu, ale nerobia to, čo majú! Mnohí robia všetko, čo je v ich moci, ale nezažívajú Ježiša, ktorý má všetku moc na nebi aj na zemi!“

Tu pomáha len jedno: Boh nás chce zahrnúť do svojich plánov. On nám najprv musí zjaviť svoju vôľu, my sa jej potom podvolíme a vykonáme úlohy, ktoré nám Boh ukáže. K tomu treba ešte veriť a modliť sa. Skôr, než sa pozrieme na to, ako to funguje, chceme našu pozornosť upriamiť ešte na jednu dôležitú vec.

ČO HOVORIA ZÁZRAKY O ĽUĎOCH, KTORÍ ICH ZAŽÍVAJÚ?

KAPITOLA 2

Keď hovorím o nadprirodzených zážitkoch zo svojho života, stretávam sa s rôznymi reakciami. Niektorí si myslia, že na prežitie takýchto skúseností musí byť človek mimoriadne naplnený Duchom. To však nie je pravda! Pozrime sa do Biblie. Ježiš zapojil svojich učeníkov do *zázraku* pri nasýtení piatich tisícov. Čo sa však dozvedáme neskôr?

„*Nepochopili totiž udalosť s chlebami; ich srdce bolo otupené.*“ (Mar 6,52)

Učeníci boli pred, počas aj po rozmnožení chlebov zatvrdení! Nie je to zaujímavé? Skutočnosť, že ich Boh zapojil do diela a skutočnosť, že boli súčasťou nadprirodzenej udalosti, neznamená, že boli nejako mimoriadne duchovní! Opak je pravdou! Ježiš ich to nechal zažiť, aby im dal príležitosť na zmenu, ale tentoraz sa to nepodarilo. Po zázraku boli rovnako zatvrdení ako pred ním. Táto vec má dve roviny. Prvou je otázka, do čoho učeníci vkladali svoju dôveru. Druhou je otázka, ako učeníci pri tejto skúsenosti konali? Prepadli, pretože svoju dôveru vkladali do svojich vlastných možností a nepýtali sa Ježiša na jeho plány. A pri ďalšom teste prepadli

znova. Vieme si predstaviť, ako sa správali, keď zistili, že sú súčasťou prebiehajúceho zázraku! Zrejme boli pyšní a nafúkaní! Možno sa pri rozdeľovaní jedla medzi ľuďmi tvárili dôležito. Možno sa chválili svojim úspechom a potom sa znova dohadovali o tom, kto z nich je najdôležitejší. Nevieme, ale hodnotenie Biblie je jasné – boli otupení, zatvrdení, nič nechápali. Boli ďaleko od toho, aby ich Ježiš mohol *naozaj* použiť alebo aby z nich mal Boh radosť.

Takže pozor! Keď Boh niekoho zapojí do nejakého plánu, neznamená to automaticky, že je tento človek nejako mimoriadne duchovný! Neexistuje žiadny dôvod obdivovať ľudí len kvôli tomu, že zažili niečo nadprirodzené.

Pravý opak môže byť pravdou! Peter pri inej udalosti zažil splnenie svojho sna. Každý rybár sníva o rekordne veľkej rybe alebo rekordne veľkom množstve chytených rýb. Petrovi sa to splnilo! Lode boli také plné, že sa začali potápať! Ale znamenalo to, že bol Peter mimoriadne duchovný? Nie! Padol na kolená a vyznal: „*Pane, odíď odo mňa, lebo som hriešny človek.*“ (Luk 5,8)

Ježiš nás niekedy necháva prežiť nadprirodzené skúsenosti, pretože náš život je v absolútne žalostnom stave – bez Božích cieľov, Božích priorít, Božích hodnôt a motívov. Peter musel spoznať nové ciele a nové priority! Od tej chvíle mal byť rybárom ľudí!

O niekoľko rokov neskôr (a o mnoho poznatkov bohatší) uzdravil Peter spoločne s Jánom chromého. Ľudia reagovali nesprávne, keď ich za to obdivovali a pokladali za mimoriadne duchovných. Medzitým sa však apoštoli poučili a neboli takí zatvrdení ako kedysi. Pozrite sa, čo povedali:

„Keď to Peter videl, prihovoriť sa ľuďom: Muži Izraela, čo sa tomu čudujete? Prečo hľadíte na nás, akoby sme vlastnou mocou alebo zbožnosťou urobili, že tento človek chodí?“ (Sk 3,12)

Zdôrazňujú skutočnosť, že táto udalosť nemá nič spoločné s ich vlastnou mocou alebo zbožnosťou! Namiesto toho vzdali slávu Bohu!

To je tá jediná správna reakcia na takéto udalosti. Ten, koho Boh zapojil do zázraku, chce Bohu vzdať slávu. Ten, kto taký zázrak vidí alebo zažíva, by prostredníctvom neho mal nájsť Ježiša Krista a vzdať Bohu slávu.

Nikto, kto prežíva niečo nadprirodzené, si nezaslúži uznanie od ľudí. Nikto, kto je naozaj duchovný, nechce a nevyhľadáva uznanie od ľudí. Naopak, chce, aby ľudia poznali a uznali Boha! Je to Ježišovo pôsobenie, nie naše! Ježiš má všetku moc na nebi i na zemi, nie my! **On má** všetku moc na nebi aj na zemi! Nejde sa to preto, že sme inteligentní, vzdelaní alebo chytrí, ale preto, že Ježiš má všetku moc na nebi aj na zemi! Už v misijnom prikázaní jasne vidíme, že naozajstné učeníctvo – nasledovanie Ježiša Krista – má zaslúbenie Ježišových nadprirodzených zásahov. Ich cieľom je oslávenie Otca v Synovi a nie nás, Ježišových učeníkov.

Nadprirodzené udalosti nie sú „mzdou“ za dosiahnutie nejakej duchovnej úrovne, ani „znamením“ jej dosiahnutia. Boh však môže do svojho diela zapájať vo väčšej miere tých, ktorí sa nechajú pre službu pripraviť tým, že sa usilujú žiť v čoraz väčšej harmónii s Bohom. To znamená, že čím ďalej, tým viac vstupujú do harmónie s Božími cieľmi, hodnotami a motívmi. Inak povedané, sú to tí, ktorí dozrievajú do posvätenia.

Nadprirodzené udalosti nie sú žiadnym „pohárom“ či „trofejou“ od Boha, vďaka ktorej nás majú ostatní obdivovať! S takými predstavami sa musíme úplne rozlúčiť. Ako veľmi som obdivoval Eliáša! Ale realita je predsa úplne iná! Apoštol Jakub píše, že Eliáš nebol lepší ako my – a to je pravda. Pozri sa na neho, ako unavené a rezignovane leží pod kríkom potom, čo zobral svoj osud do vlastných rúk, pretože si myslel, že musí pred kráľovnou ujsť. A ako samospravodlivo a zatrpknuto odpovedá, keď sa ho Boh pýta: „*Čo tu robíš, Eliáš?*“ (1Kráľ 19,9) V skutočnosti mal povedať: „Mrzí ma to, vlastne tu nemám čo robiť! Ušiel som, pretože som

dostal strach! Pane, odpusť mi, a ak budeš chcieť, pomôž mi ďalej! Vráť ma do svojho plánu!“ Ale pozri sa, čo hovorí:

„Urobil som, urobil som, urobil som, ja som ten jediný, ja, ja, ja..“

Stále znova sa ho Boh pýta a stále znova je to ta istá pieseň... Takto s ním Boh nemohol pokračovať. Stretol som veľa ľudí, ktorí boli na tom rovnako ako Eliáš po tom, čo zažil niečo „silné“ s Bohom. Tu vidíme, rovnako ako pri učeníkoch, že taký človek ešte nevie so *zázrakmi* zachádzať *duchovne*.

Nie, naozaj nepotrebujeme, aby si ľudia spravili idol z toho, čo ich Boh necháva prežiť. Namiesto toho by sme mali vzdáť slávu Bohu.

Máme tendenciu robiť chybné závery. Keď napríklad čítame príbeh o Eliášovi, žasneme nad zázrakmi, ktoré prežil! Aj my chceme také zažiť! Ale zázraky nie sú predsa cieľom! Boh zjavuje svoju slávu preto, aby sa ľudia obrátili! To je cieľ! Ale, robia to? Zdá sa, že na kráľa Achába to spravilo dojem – ale obrátil sa? Nie. Jeho manželka chcela nechať Eliáša zabiť! Obracajú sa ľudia vďaka zázrakom? Boh sa pozerá na srdce jednotlivca. A čo my? Ideme po kázaní o zázrakoch domov, ale málokedy premýšľame o tom, ako by sme mohli urovnať svoje priority či hodnoty. Uvažujeme skôr o tom, ako by sme my sami mohli získať „oheň z neba“ – to nás zaujíma najviac! Myslíme si, že ak zažijeme takéto zázraky, tak sme dosiahli „vyššiu úroveň“ duchovného života.

NESPRÁVNE! Vyššiu úroveň dosiahnu tí, ktorí počúvnu Eliášovo posolstvo a prestanú „krívať na obe strany“ (1Kráľ 18,21). Na vyššiu úroveň sa dostanú tí, ktorí sa bez výhrad postavia na Božiu stranu, aby s ním žili v harmónii!

Eliáš nehovorí: „Teraz choďte pekne domov a aj vy sa usilujte o oheň z neba!“ Nie! Vyššia úroveň neznamená „ešte viac zázrakov“, ale pravé obrátenie a život v hlbšej harmónii s Bohom. Keď niekto vráti, čo ukradol, alebo napraví škodu, ktorú spôsobil, zmieri sa, spraví niečo dobré pre druhého... vtedy prichádza na „vyššiu úroveň“. Nad tým môžeme naozaj žasnúť!

Aj toto nepochopenie je dôvodom, prečo tam málo ľudí prežíva s Bohom veľké skúsenosti a prečo tak málo z nich „počuje“ Boží hlas. Majú úplne mylné očakávania. Myslia si, že prežijú zázraky, ak sa budú viac snažiť. Očakávajú Božie zázraky ako odmenu za svoju námahu, chcú zázraky ako potvrdenie od Boha na získanie reputácie a uznania. Alebo chcú zažiť nejaký zázrak, aby získali dôkaz, že majú veriť Božiemu slovu... Existuje toľko zlých motívov, presvedčení a očakávaní. A napriek tomu najviac „zázrakov“ zažije ten, kto vstúpi do harmónie s Bohom. Jeho život sa zmení.

Kto naozaj vstúpi do harmónie s Božími cieľmi, prioritami, hodnotami a motívmi, ten zažije Boha jedinečným spôsobom. Nebude pre neho podstatné prežívať „veľké“ veci, pretože zažíva toho NAJVÄČŠIEHO Boha práve v tých „malých“ veciach.

Mnohí chcú zažiť, že im Boh dá 10 000 eur alebo prives, karavan či počítač... Ale radovali by sa aj z toho, keby im Boh ukázal, že majú tieto veci darovať? Premýšľaj. Čo je to „zázrak“? Je to dostať počítač alebo ho darovať? Alebo je to skôr skutočnosť, že nás Boh začleňuje do svojho plánu, či už dávame, alebo dostávame, raz tak a raz inak? Môže nám Boh zveriť peniaze pre svoje kráľovstvo, ak nie sme schopní ich pre jeho kráľovstvo aj použiť? Ako nás má Boh pripraviť a vyskúšať?

Premýšľaj o tom. Je väčším zázrakom, keď Boh hovorí Eliášovi, že pošle oheň z neba, alebo keď ti Boh povie, že sa máš zmieriť so svojim blíznym? Pravda je, že je to to isté! Komu Boh v tomto otvorí oči, pre toho je to úplne to isté! Najdôležitejšie predsa je, či žijeme v harmónii s Bohom!

Kto žije v úplnej harmónii s Bohom, ten nepotrebuje žiadne zázraky. Pre toho už ani žiadne *zázraky* neexistujú. Snaží sa byť Bohu verný v malom a v tom vidí svoju úlohu. *Žasne* nad tým, že robí veci, ktoré by pred rokmi nerobil, pretože ho Boh mení! Čoraz viac som ohromený tým, čo vidím na vašich námestiach! O tom sa mi nikdy ako „študentovi Biblie“ ani len nesnívalo. Žasnem nad tým, že sa môžem tak radovať z malých vecí života,

pretože Boh úplne zmenil môj pohľad na veci. Nad tým žasnem najviac. Viac sa o tom zmienim o niekoľko kapitol ďalej.

Mnohé z mojich skúseností, ktoré ste v tejto knihe čítali, nie sú „ideálne“. Často som nechcel tú správnu vec, vzpíeral som sa, mal som iné plány či prania... Ale keď som sa poddal a dovolil, aby ma Boh zahrnul do svojich plánov, tak som sa *nečudoval*, keď sa to naozaj stalo. Nedivil som sa, keď mi muž, za ktorého sme sa modlili, zavolať a povedal, že je uzdravený. Nedivil som sa, keď sme dostali peniaze na prives, naopak, tie peniaze som očakával. Samozrejme, človek sa nevyhne emóciám. Jasnejšie si uvedomí vážnosť situácie, ulaví sa mu, pretože má možno pochybnosti, či sa nemýli... Keď mi zavolať človek v súvislosti s karavanom, nedivil som sa, ale bol som neochotný! Iné to bolo v príbehu s darcom, ktorý nám poslal peniaze vo chvíli, keď som mu telefonoval. Vtedy som bol prekvapený, pretože som na to nebol pripravený! Nevedel som, čo sa počas toho telefonátu stane... a naozaj som žasol! Takže vidíš, že keď Boh niečo povie a potom to spraví, tak sa človek nemusí diviť. Naopak, nachádza sa priamo uprostred naozajstného života. A keď nás Boh nečakane nechá zahliadnúť svoj „majestát“, potom môžeme žasnúť!

BIBLIA: ZÁZRAK PRE VŠETKÝCH

KAPITOLA 3

Veľa ľudí pochybuje o Božej existencii a žiadajú zázrak, aby v neho uverili. „Zázrakom“ myslia niečo, čo presahuje naše ľudské schopnosti. Keď hovoríme o Bohu, hovoríme, že je všemohúci a vševládaci. Boh tak koná neustále! Dám ti jeden príklad. Pred niekoľkými rokmi som prišiel domov zo služby. Vtedy sme ešte bývali v kempe. Pustil som si televíziu, pretože som chcel vidieť správy a žasol som! V televízii bol človek, ktorý držal pred kamerou pas a tvrdil, že je Ježiš Kristus. Najprv som si myslel, že je to len nejaký nepodarený vtipný šot, ale bola to seriózna reportáž! Posadil som sa a pozeral. Reportéri ukazovali, že na svete existuje viac než tisíc ľudí, ktorí – napríklad aj pomocou falošného pasu – tvrdia, že sú Ježiš Kristus, ktorý sa vrátil! Skúšajú tak zvädzať ľudí a zakladajú sekty. V skutočnosti im ide len o peniaze, moc, sex alebo niečo podobné. Keď som to videl, spomenul som si na dvetisíc rokov starý Ježišov výrok:

„Lebo mnohí prídu v mojom mene a povedia: Ja som Kristus. A mnohých zvedú.“ (Mat 24,5)

Ježiš predpovedal, že jedným zo znamení konca času bude, že prídu mnohí a budú si hovoriť „Kristus“. Divíš sa? Tu môžeš vidieť *zázrak!* Pred viac ako dvetisíc rokmi to Ježiš predpovedal a dnes sa to pred

našími očami, v tomto bláznivom svete naplňa! Uvedom si, že keď to Ježiš hovoril, tak na svete ešte nebol žiadny kresťan! Ešte neexistovala žiadna cirkev ani misijné spoločenstvo, nič! Bol len on – a on povedal, že príde čas, keď o sebe budú mnohí hovoriť „ja som Kristus“. Tu sme konfrontovaní s tým, že Boh je vševediaci. Ježiš predpovedal aj prenasledovanie kresťanov, a to v čase, keď ešte žiadni kresťania neboli! Nie je to zvláštne?

Tento zázrak sa odohráva takto: Boh nám vo svojom Slove predpovedá určité udalosti, ktoré sa týkajú budúcnosti. Keď tieto udalosti nastanú, máme do činenia s tým, že Boh je **vševediaci a všemohúci**. To sú Božie vlastnosti. V Biblii je 31 176 biblických veršov a z nich má 6 408 prorocký obsah. Boh predpovedal štyri svetové ríše a mnoho iného! Keď sa len tak pozeráme do kníh dejepisu, tak nič zvláštne nevidíme. Ak ale poznáme Bibliu aj dejepisné knihy, tak sme ohromení, pretože uvidíme, že dôležité svetové udalosti a veľa ďalších vecí bolo v Biblii predpovedaných.

Biblia je stará kniha, ale je aktuálna ako denná tlač!

Biblické proroctvá sa naplňajú pred našimi očami, ako som to ukázal na jednoduchom príklade s falošnými mesiášmi. Kto teda číta Bibliu, ten zažíva jeden zázrak za druhým! Stále znova vidíme, že predpovedané udalosti sa do detailu uskutočňujú – až dodnes! Aj v súvislosti s budúcnosťou ešte existujú predpovede, ktoré sa konkrétne naplnia!

To je „zázrak“, ktorý môže zažiť každý. Rozumný a logicky mysliaci človek žasne, keď vidí, ako sa biblické proroctvo konkrétne naplňa. Môže spoznávať, že je tu prítomná Božia všemohúcnosť a múdrosť. Vie, že sa tu prekračujú hranice ľudských schopností. Logika ho núti k tomuto záveru: za týmto Písmom musí stáť Boh! Kto môže predpovedať budúcnosť niekoľko tisíc rokov vopred a potom sa postarať o to, aby sa veci stali tak, ako bolo oznámené? Kto má všetku moc na nebi aj na zemi? Kto je Ježiš? Premýšľaj o tom.

A tak vidíme, že „zázrakom“ nemusí byť len oheň z neba alebo uzdravenie. Aký by to malo význam? Niečo by sme zažili, ale stáli by

sme tu bez informácií o Bohu, jeho vôli a pláne. Nezariadil to Boh geniálne? Kto číta Bibliu, ten zažíva jeden zázrak za druhým! Miesto narodenia Ježiša bolo oznámené 400 rokov vopred, jeho smrť na kríži 700 rokov vopred... Nie je to obdivuhodné?! Prostredníctvom týchto zázrakov Boh potvrdzuje biblické informácie – a to je to najdôležitejšie zo všetkého! Preto musíme ľuďom ukazovať tieto súvislosti! Žiadajú zázrak, ukážte im ho! Nechajte ich prežiť zázrak! Ukážte im napríklad tento jednoduchý Ježišov výrok o falošných mesiášoch. Na jeho pochopenie nepotrebujú žiadne ďalšie znalosti. Upozornite ich, že takýto zázrak vypovedá o tom, že Boh je vševediaci a všemohúci.

V konečnom dôsledku sa zázrak odohráva v našej hlave. Čo by pomohlo, keby bol pred tebou uzdravený niekto chorý na smrť a ty by si to nevidel, pretože máš zatvorené oči? Ježiš by mohol znova prísť na nebeských oblakoch, ale slepý by to nepostrehol! Rovnako je to aj s týmito súvislosťami. Človek ich musí vidieť! Porozumieť im! Potom uvidí skutočné zázraky.

Mnohí vidia, ale sú slepí! Preto Ježiš hovorí: Ako často Ježiš hovorí: „Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli.“ Ježiš bol Božím dôkazom v Osobe! V živote Ježiša sa napĺňa viac než 330 konkrétnych prorociev!

Raz ľudia od Ježiša žiadali znamenie. Pozri, akú geniálnu odpoveď im dáva! Ježiš im hovorí príbeh – podobenstvo, na ktorom ukazuje ich nesprávny postoj.

„Bol bohatý človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň skvostne hodoval. Pri jeho bráne líhaval akýsi chudák menom Lazár, plný vredov. Túžil nasýtiť sa odpadkami z boháčovho stola, ale iba psy prichádzali a lízali mu vredy. Ten chudák umrel a anjeli ho zanesli do Abrahámovho lona. Zomrel aj boháč a pochovali ho. Potom v pekle v mukách pozdvihol oči a zďaleka uzrel Abraháma a Lazára v jeho lone.

I zvolal: Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň konček prsta vo vode a ovlaží mi jazyk, lebo sa v tomto plameni hrozne trápi.

No Abrahám odpovedal: Syn môj, rozpomeň sa, že ty si za svojho života dostával všetko dobré a Lazár zasa zlé. Teraz on sa tu teší a ty sa trápiš. A okrem toho je medzi nami a vami veľká priepasť, takže nik — čo ako by chcel — nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám.

Tu povedal: Prosim tá, otče, pošli ho do domu môjho otca. Mám totiž piatich bratov. Nech im vydá svedectvo, aby sa nedostali aj oni na toto miesto múk.

Abrahám mu odpovedal: Majú Mojžiša a prorokov, nech ich poslúchajú.

Ale on povedal: Nie, otec Abrahám. Ale ak príde niekto z mŕtvych, budú sa kajat'.

Odpovedal mu: Ak neposlúchajú Mojžiša a prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“ (Luk 16,19–31)

V tomto príbehu dokonca Ježiš hovorí, že ak človek ignoruje prorocké Písma, nebude veriť, ani keby bol očitým svedkom zmŕtvychvstania! Uvedom si to. Ježiš presne vedel, že na kríži za nás zomrie a na tretí deň vstane. Takéto veci Boh predpovedal! Ježiš ale vedel aj to, že len táto skutočnosť sama o sebe je pre nás ľudí nevierohodná. Preto Boh všetky tieto veci predpovedal. Ak vidíme prostredníctvom naplnenia prorocstva, že dielo na kríži bolo naozaj predpovedané vševediacim a všemocným Bohom, potom už nemáme žiadny problém s tým, aby sme verili v Ježišovo zmŕtvychvstanie! Všemocnému Bohu to človek veriť môže, nie? Na kríži a pri zmŕtvychvstaní sa napĺňa viac ako 28 prorociev! Kto to vidí, ten spoznáva, že ide o dielo Všemocného a Vševediaceho, a tak sa kríž aj zmŕtvychvstanie stávajú hodnovernými!

Pozrime sa, čo Ježiš povedal, keď potom naozaj zomrel a vstal z mŕtvych. Nespravil z toho žiadnu šou, žiadne divadlo, žiadnu gigantickú udalosť vzbudzujúcu rešpekt alebo obdiv. Naopak, ukázal sa svojim učeníkom a povedal im:

„Čo sa lakáte a prečo máte v srdci pochybnosti? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Veď duch nemá mäso a kosti — a ja, ako vidíte, mám. Keď to povedal, ukázal im ruky a nohy. Pretože tomu stále od veľkej radosti neverili a čudovali sa, povedal im: Máte

tu niečo na zjedenie? Podali mu kúsok pečenej ryby . Vzal si a jedol pred nimi. Potom im hovoril: Toto sú moje slová, ktoré som vám povedal, kým som bol ešte s vami: Musí sa vyplniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, Prorokoch a Žalmoch. “ (Luk 24,38–44)

Ohromujúci zázrak by už dnes pre nás nebol zrozumiteľný, bez ohľadu na to, koľko ľudí by ho zažilo. Ale zázrak Ježišovho vzkriesenia môže dnes zažiť každý! Každý môže žasnúť nad tým, ako je všetko predpovedané a zaznamenané! Náhhera! Ak si do rúk vezmeš Bibliu, budeš v nich držať dôkaz o Bohu! Nenechaj na ňu sadieť prach!

Presne tak argumentoval svojim poslucháčom aj apoštol Pavol. Mal dôkazy o tom, že Ježiš je Mesiáš.

„No Saul pôsobil čoraz mocnejšie a miatol Židov bývajúcich v Damasku dokazovaním, že Ježiš je Mesiáš. “ (Sk 9,22)

Apoštol Pavol „dokazoval“ Židom, že Ježiš je Mesiáš (Kristus). To je možné len tak, že ich zoznamoval so skutočným Vševediacim a Všemohúcim Bohom, s proroctvami a s naplnením Svätých Písem! Pavol robil presne to, čo Ježiš v prípade učeníkov. Odhaľoval im prorocké pasáže z Biblie, ktoré ukazovali na Mesiáša, jeho dielo a naplnenie toho, čo bolo predpovedané. Každý rok prichádzajú tisíce ľudí k viere, pretože to pochopia.

Úprimne vám hovorím: Zaoberal som sa touto témou dlho, podrobne a stále viac som žasol. Nepotrebujem už žiadne ďalšie zázraky. Niektorí sedia v zboroch a pochybujú o Bohu. Ani sa to neodvážia povedať, ale vnútorne žiadajú od Boha „zázrak“, aby v neho uverili. Je možné, že tieto súvislosti vôbec nepoznajú? Zrejme ešte nespoznali spôsob, akým Boh dokazuje sám seba! Ako Boh dokazuje svoju existenciu a skutočnosť, že Biblia je jeho Slovo!

NAJVÄČŠÍ ZO VŠETKÝCH ZÁZRÁKOV

KAPITOLA 4

Keď tieto súvislosti pochopíme, potom možno pomaly, ale isto spoznáme ten najohromnejší zázrak všetkých čias. Nad ničím iným nemôžeme žasnúť tolko, ako nad týmto! Neexistuje nič, čo by bolo silnejšie! Stále znova! Žiadna explózia v galaxii by ma nemohla priviesť do väčšieho úžasu než zázrak, ktorý sa stal na kríži!

Kto nepozná Písmo, ten nežasne. Možno počuje, že Ježiš Kristus bol ukrižovaný, no veľmi ho to nezaujíma. Ale kto pozná Sväté Písmo, ten v tom vidí stredobod svetových dejín! Vidí rozhodujúce udalosti v histórii ľudstva! Vidí ten najmocnejší zázrak, nad ktorým môžeme žasnúť! Boh bol v Kristovi a zomrel za mňa na kríži! Ten, ktorý stvoril galaxie, spojil atómy, ustanovil prírodné zákony, ten, ktorý naprojektoval a stvoril život v celej jeho rozmanitosti, ten ma miluje tak veľmi, že na seba berie trest, ktorý si zaslúžim ja! Nevidel som žiadny zmysel v existencii a zrazu mi bolo jasné, že je tu večný život v Božom, novom, nádherom svete. A ja som pozvaný! Ako veľmi nad tým človek musí žasnúť – ak tomu verí! Jasne vidíme, že sa naplnili nespočítateľné biblické proroctvá – takže Božie Slovo je pravdivé!

Mnohí neberú tieto *pravdy* na vedomie. Oni o nich „vedia“, ale neveria im. K viere patrí aj „stiahnuť“ a „nainštalovať“! Chcel

by som to porovnať so sťahovaním a inštaláciou počítačového programu. Než sa do počítača stiahne veľký súbor, môže to zabráť dlhý čas. Rovnaké to je aj s týmito nesmierne veľkými a mocnými pravdami! Viera musí byť aktívna! Musí hľadať Božiu prítomnosť! Premýšľať, činiť rozhodnutia, uvedomovať si... Ale aká nádherná je táto realita! Evanjelium o Božom kráľovstve je pravdivé a my môžeme žiť v tejto realite s Bohom! Ako málo ľudí prichádza na bohoslužbu s týmto vedomím... Ako málo ľudí žije s týmto vedomím v každodennom živote... Práve tu je potrebné prebudenie!

Všetky Božie *zázraky* sú bezcenné, ak sa nevieme „čudovať“ dielu na kríži. Všetky zázraky, ktoré činil Boh, by nám ľuďom mali otvoriť oči, aby sme videli, čo vykonal na kríži! Len ten, kto rozpoznáva dielo na kríži, nachádza aj tú jedinou cestu k Bohu. Tak ho Boh môže začleňovať do svojich skutkov.

O tejto téme hovorím rád pri evanjelizáciách, pretože tu sa dá ukázať, ako Boh dokazuje sám seba, svoje Slovo. Od tejto témy môžeme prejsť priamo k Ježišovi.

Ak pochopíme, že Biblia je skutočne Božie slovo, potom musíme prostredníctvom čítania porozumieť tomu, čo je Boží cieľ a plán. Kto sa len chaoticky pozerá na svet, ten Bohu nebude rozumieť. Poďme teda k ďalšej kapitole.

ČO JE BOŽÍM PLÁNOM A CIEĽOM? AKÝ JE ZMYSEL ŽIVOTA? PREČO BOH DOPÚŠŤA VŠETKO TO UTRPENIE, AK JE LÁSKA?

KAPITOLA 5

Veľa ľudí si oprávnenne kladie kritické otázky. Pred našimi očami sa vo svete odohrávajú hrozné veci, ktoré vyvolávajú pochybnosti o Božej láske a spravodlivosti. „Ako môže byť Boh spravodlivý, keď dopúšťa toto všetko? Ako má človek veriť, že je Boh vševediaci? Ak je vševediaci a všemohúci, tak to predsa mohol všetko predvídať a konať inak!“ To sú veľmi dobré otázky! V tejto kapitole sa pozrieme na desať bodov, ktoré nám pomôžu na tieto otázky zodpovedať.

1.

Biblia nám podáva správu o tom, že Boh je naozaj spravodlivý a plný lásky, aj keď o tom možno pochybujeme. Boh mal pred založením sveta a stvorením ľudstva pranie. Chcel spoločne s nami ľuďmi žiť nádherný a naplnený život v dokonalej harmónii a sprá-

vodlivosti. Boh chce vo svojej láske to najlepšie pre celé stvorenie a celý vesmír.

2.

Boh je naozaj vševediaci. To okrem iného znamená, že Boh môže vidieť do budúcnosti. Boh naozaj pred stvorením neba, zeme a nás ľudí predvídal, že budeme zneužívať svoju slobodnú vôľu na konanie zlého namiesto dobrého. Jeden hriech povedie k ďalšiemu.

Boh predvídal, aké dôsledky bude mať hriech. Vedel, že sa z rajského života v harmónii a spravodlivosti stane obrovský zacaťovaný kruh. Keď to Boh uvidel, mal dve možnosti. Po prvé: Mal možnosť všetko ukončiť a vôbec ľudí nestvoriť. Po druhú: Mal možnosť stvoriť ľudí ako roboty, bez svedomia, inteligencie, ale aj bez slobodnej vôle! Ako niekoho, kto funguje svätým spôsobom. Predstav si, že by Boh začal stahovať svoje výrobky späť, ako to robia automobilky, keď zistia, že sú napríklad nekvalitné brzdy, ktoré ohrozujú bezpečnosť premávky a životy ľudí. Predstav si, že by Boh povedal:

„Haló, ľudia, sami vidíte, že zneužitím slobodnej vôle a ignorovaním svedomia a mojich prikázaní vzniklo absolútne ohrozenie života na Zemi. Preto vás volám späť, aby som si vás prestaval na svätých robotov.“

Pribehol by si ako prvý?! Nie. Ani ja nie. Boh to vie tiež – život robota bez vôle nestojí za to žiť! Taký život by totiž už nebol „životom“. Takže ani táto alternatíva pre Boha neprichádzala do úvahy.

3.

Boh však pred stvorením sveta predvídal ešte niečo. Niečo iné, čo mu spravilo radosť!

Predvídal, že sa k nemu bude chcieť dobrovoľne a z presvedčenia po celom svete obrátiť nepočtené množstvo ľudí.

Boh predvídal, že nespočetné množstvo ľudí pochopí, že „bezbožný“ život v hriechu vedie do záhuby.

Boh predpovedal, že nespočetné množstvo ľudí pochopí, že sa život môže podariť len v harmónii s ním a jeho dobrými prikázaniami!

Boh predvídal, že ho bude s úprimným srdcom hľadať nespočetné množstvo ľudí všetkých generácií, zemí a rodín! To mu spravilo radosť!

4.

Boh ale videl, že sa toto hľadanie skomplikuje, pretože satan bude o ňom rozširovať bezočivé klamstvá a vybuduje masové náboženské atrapy, aby ľudia nenašli cestu späť, k pravému Bohu.

Satan bol veľmi vysoko postavený anjel, ktorý mal tiež slobodnú vôľu. Nebol spokojný so svojim postavením a chcel získať Božie miesto. Tak sa z neho stal Boží nepriateľ, ktorý najprv pomocou klamstiev poštvá proti Bohu niektorých anjelov a potom aj ľudí. Zviedol ich na hriech a chce sa postarať o to, aby už nenašli cestu k Bohu. Biblia dokonca nazýva satana „bohom tohto sveta“, pretože viac ľudí verí v jeho náboženské napodobeniny než v jediného pravého Boha! Aj keď to títo ľudia so svojim náboženstvom myslia vážne, Biblia úplne jasne hovorí, že v skutočnosti slúžia satanovi a démonom, ktorí sa za týmito náboženskými atrapami a rozličnými „bohmi“ skrývajú. Apoštol Pavol hovorí:

„Ak aj naše evanjelium je zahalené, je zahalené pre tých, ktorí hynú. V nich boh tohto veku zatemnil mysle neveriacich, aby nevideli svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obrazom Boha.“ (2Kor 4,3-4)

Majú všetky náboženstvá rovnakého Boha?

„Ale čo obetujú, obetujú démonom, nie Bohu. No ja nechcem, aby ste mali spoločenstvo s démonmi.“ (1Kor 10,20)

Je to diablove klamstvo, že všetky náboženstvá majú na mysli rovnakého Boha, alebo že všetci pôjdu do neba. Opak je pravdou. Všetky náboženstvá vedú preč od jediného pravého Boha –

do večného zatratenia! Satanovi je úplne jedno, čomu veríš. Pre neho je podstatné, aby si sa neobrátil k Ježišovi Kristovi!

Ale Boh predvídal, že sa nepočtené množstvo ľudí bude chcieť obrátiť a to ho naplnilo radosťou a utvrdilo v snahe nájsť riešenie.

5.

Bol tu ale ešte jeden nesmierne veľký problém: vina ľudstva. Pravda je totiž takáto: satan v skutočnosti „nekoná“ nič zlé! On zlo pre nás ľudí „len“ robí lákavým a sme to my ľudia, ktorí ho činia! Biblia hovorí:

„Nieto spravodlivého, niet ani jedného.“ (Rim 3,10)

Preto si ľudia zaslúžia rovnaký trest ako satan, hoci to mnohí neuznávajú. Stále existujú ľudia, ktorí robia veľmi zlé veci, a potom sa pýtajú iných: „Prečo Boh nezošle blesk z neba, ak je spravodlivý?“ Keď Boha viníme z hriechu ľudstva, veľmi trpí.

Predstav si, že by Boh pristúpil na náš návrh. Začal by Hitlerom, pokračoval Stalinom a Maom... Bin Ládin... Brejvikom... Jedného po druhom by zasiahol blesk. Predstav si, že by všetci ľudia stáli v rade a Boh by zosielať jeden blesk za druhým. Na začiatku by sme možno tleskali, ale potom by sme si všimli, že sa tie blesky pomaly blížia k nám! Ešte nikdy si neklamal? Ešte si nikdy nič neukradol?! Ešte nikdy si nevezal Božie meno nadarmo? Nevieš, že Boh pozná zákutia tvojho srdca? Všetky tvoje myšlienky(!), všetky tvoje pravé motívy konať alebo nekonať rôzne veci. Boh pozná všetky tvoje neistoty, sny a žiadosti, všetky duševné priepasti, vinu celého tvojho života!

Vieme jedno: Keby nás niekto poznal skrz naskrz, potom by sme to u neho mali stratené! A to je presne to, čo nám Boh stále znova hovorí v Biblii – sme stratení! Boh nie je povrchný! Nedáva nám žiadne falošné nádeje, naopak, hovorí nám pravdu! Všetci ľudia sú stratení v hriechu a vine!

Blesky, ktoré požadujeme pre ostatných, by nás samých premenili na prach a popol! Ale to nikdy nebolo Božím zámerom! Keby musel všetkých premeniť na prach a popol, tak by nás ľudí v prvom rade vôbec nepotreboval stvoriť. Boh videl viac než to!

6.

Boh predvídal, že mnohí budú k nemu chcieť prísť! Ale predvídal aj to, že ľudia zvedení náboženstvom, zaslepení samospravodlivosťou a v temnote spôsobenej hriechom k nemu nenájdu cestu. Aby Boh vyriešil všetky tieto problémy nás, ľudí, existovala len jedna cesta: kríž.

Boh už pred stvorením tohto sveta vedel, že na záchranu zo začarovaného kruhu hriechu musí k nám ľuďom prísť on sám – osobne!

Boh predvídal, že keď sa s ním my ľudia stretneme prostredníctvom Ježiša Krista, ktorý nám ukázal, aký Boh v skutočnosti je, uverí v neho nespočetné množstvo!

Vo svojej láske bol Boh už pred stvorením sveta pripravený zástupne zomrieť za naše hriechy na kríži. Vo svojej láske bol pripravený na najväčšiu obeť, aby sme mohli vidieť, že nie je nejaký brutálny a zlý diktátor. Bol pripravený priniesť najvyššiu cenu, aby sme poznali jeho lásku a mohli sa k nemu obrátiť!

Boh predvídal, že toto neuchopiteľne veľké zjavenie Božej lásky na kríži bude svetlom žiariacim do celého sveta, ktoré bude nepočetnému množstvu ľudí osvetľovať cestu z temnoty náboženstiev a hriechu k Bohu.

7.

Božou veľkou otázkou bolo: Ako to bude pokračovať potom, čo na kríži zjaví svoju neskutočne veľkú lásku a zástupne za nás zomrie? Odvrátia sa všetci ľudia od hriechu k harmonickému životu s Bohom? Bude konečne pokoj na zemi? Stane sa zem nebom?

Nie! Boh videl, že príde opak!

Boh vedel, že ľudia vo svojej zlobe a náboženskom zaslepení Ježiša nielen odmietnu, ale dokonca umučia a pribijú na kríž!

Boh však rovnako predpovedal, že mnohí ľudia porozumejú Božej láske na kríži, a potom sa k Bohu obrátia. Vedel tiež, že sa im nebude dariť lepšie než Ježišovi, ktorého nasledujú! Boh videl celosvetové prenasledovanie kresťanov a ešte niečo horšie:

Boh videl, ako budú mocichtiví ľudia zneužívať Božie slovo na to, aby dosiahli svoje sebecké ciele! Cisár Konštantín si namaloval na zbroj kríž, lebo veril, že mu dá víťazstvo. Dodnes si mnohí myslia, že križiacke výpravy pochádzajú od kresťanov! Ale opak je pravdou! Z vynúteného prepojenia štátu a cirkvi sa vyvinul mocenský cirkevný aparát, ktorý hovorí o Bohu a Ježišovi, ale pritom činí a učí pravý opak toho, čo hovorí Biblia! Milióny ľudí boli zavraždení cirkvou v mene Boha, keď v skutočnosti verili posolstvu Biblie! Aj Hitler mal na pracke nápis „Boh s nami“ a konal s požehnaním cirkvi... Nenechaj sa oklamať!

Boh tieto ohavnosti predvídal! Ľudia budú takého ohavné činy páchať dokonca aj v Božom mene! Preto Boh v Biblii úplne zreteľne varuje pred falošnými prorokmi a cirkvami!

8.

Boh predvídal, že po vykonaní diela na kríži sa obráti len pomerne málo ľudí – a tí budú ešte napádaní, prenasledovaní a zabíjaní po tisícoch.

Boh jasne videl, že sa nebude konať žiadne nebo na zemi. Naopak, videl, že koniec sveta sa dá len odsunúť, ale nie zadržať. Satan bude rozmnožovať svoje zvody a my, ľudia, nebudeme ochotní činiť pokánie.

Všetok ten hriech, nenávisť a odpadnutie by museli Boha viesť k tomu, aby nás ľudí vôbec nestvoril. Ale Boh videl viac!

9.

Boh už pred stvorením našej planéty vedel aj to, že stvorí druhý svet – Novú zem! To znie úplne bláznivo, ale je to v Biblii a je to logické!

Boh totiž uvažoval o tejto otázke: „Ako mám žiť v pokoji, harmónii a spravodlivosti s tými ľuďmi, ktorí sa ku mne obrátia?“

Boh videl, že to na tomto svete bude čoraz horšie a že Zem dokonca zanikne! Takže sa rozhodol urobiť tieto veci:

Boh ohraničil čas života človeka na Zemi. Mnohí vidia v smrti trest, ale faktom je, že smrť znamená vyslobodenie pre mnohých trpiacich ľudí! Predstav si, že by bol nejaký človek beštiálne mučený alebo inak trpel – ale nemohol by zomrieť! Nepredstaviteľné! To nemohol Boh vo svojej láske pripustiť. Z lásky a starostlivosti musel Boh ohraničiť čas ľudského života. To ale neznamená, že by Boh chcel choroby či iné zlé príčiny smrti! Neznamená to ani, že by mal Boh radosť z toho, keď ľudia umierajú! Nie, vinou hriechu znamená smrť pre mnohých ľudí trápenie! Všetko zlé v živote je dôsledkom nášho celosvetového bezbožného života. Keby Boh zmenil následky hriechu, kým ešte existujú ľudia, ktorí hrešiť chcú, tak by zmenil celú našu životnú realitu a to by nás znova obmedzilo na robotov. Tak to nejde. Kým existujú hriešnici, musí existovať aj smrť, pretože hriech vedie vždy do utrpenia a biedy. Ale smrťou sa to nekončí!

10.

Boh predvídal, že potom príde znova, keď sa tento svet priblíži svojmu „koncu“, aby do nového sveta vzal so sebou tých, ktorí sa dobrovoľne a z presvedčenia k nemu obrátili – a nikoho iného!

„Pretože toto vám hovoríme podľa Pánovho slova: My, čo zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme zosnulých. Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia poľnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; potom my, ktorí budeme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom.“ (1Tes 4,15–17)

Smrťou sa to nekončí! Boh oznámil, že mŕtvi znova vstanú! Kto sa v srdci obrátil k Bohu, ten s ním bude žiť v Božom novom svete, v spravodlivosti a v pokoji!

„Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet. A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, pripravené ako nevesta ozdobená pre svojho ženícha. Od trónu som počul mohutný hlas: Pozri, Boží stan je s ľuďmi. Boh bude s nimi prebývať a oni budú jeho ľuďom; on sám, ich Boh, bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude, lebo čo bolo skôr, sa pominulo. A ten, čo sedel na tróne, povedal: Hľa, všetko tvorím nové. A dodal: Napíš, že tieto slová sú verné a pravdivé. A dodal: Už sa vyplnili! Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec. Smädnému dám zadarmo z prameňa živej vody. Kto zvíťazí, zdedí toto všetko; ja mu budem Bohom a on mi bude synom. Ale zbabelci, neveriaci, nemravníci, vrahovia, smilníci, čarodejnici, modloslužobníci a všetci luhári budú mať podiel v ohnivom jazere, horiacom sírou; to je tá druhá smrť.“ (Zj 21,1–8)

Kto však zomrel vo svojich hriechoch a bez odpustenia prostredníctvom Ježiša Krista, bez ohľadu na vierovyznanie, ten bude navždy zatratený a bude musieť vytrpieť spravodlivý trest, ktorý si za svoje zlé skutky, či za zanedbanie dobrých skutkov a odmietnutie Ježiša Krista zaslúži.

„Videl som veľký biely trón i toho, ktorý na ňom sedel. Spred neho utiekla zem i nebo a už nebolo pre ne miesta. Videl som mŕtvych, veľkých i malých; stáli pred trónom. A otvorili sa knihy. Aj iná kniha sa otvorila, kniha života. A mŕtvi boli súdení podľa toho, čo bolo napísané v knihách, podľa ich skutkov. Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom. Aj smrť a podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich. A každý bol súdený podľa svojich skutkov. Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. Toto je druhá smrť, ohnivé jazer. A ak sa našiel niekto, kto nebol zapísaný v knihe života, bol hodený do ohnivého jazera.“ (Zj 20,11–15)

Náš život, naše skutky, dokonca naše myšlienky a slová majú večné dôsledky! Uvedom si to! Ježiš hovorí:

„Kto krivdí, nech krivdí ďalej; kto je špinavý, nech zostane špinavý ďalej; spravodlivý nech ďalej koná spravodlivosť a svätý nech sa ďalej posväčuje.“

Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov.“ (Zj 22,11–12)

Boh už pred stvorením sveta vedel, že vo svojej láske musí ľuďom nechať slobodnú vôľu. Už pre stvorením človeka mu bolo jasné, že ho vo svojej láske nemôže nútiť, aby sa obrátil. Boh mohol varovať, ale nie nútiť, ako láskavá matka varuje svoje deti pred zlými vecami v živote. Ale žiadna láskavá matka nemôže kvôli tomu svoje deti uväzniť doma, aby tam vonku neprišli do styku so zlom! Ani Boh nás nemôže nútiť a väzniť!

Život v Božom novom svete nemôže uspieť s ľuďmi, ktorí tam sú zo strachu alebo z donútenia. Život s Bohom sa môže podať len ľuďom, ktorí s týmto láskavým a spravodlivým Bohom chcú žiť slobodne, z presvedčenia a tým, ktorí svojím životom na Zemi svedčia, že tomuto svätému Bohu patria a chcú mať účasť na Božom novom svete! Si jedným z nich?

Našu Zem môžeme vinou nášho hriechu nazvať „zachádzkou“ v Božom harmonickom svete. Hriech spôsobil, že pre Boha nebola iná cesta, než cesta kríža! Tvoj hriech spôsobil, že do Božieho nového sveta neexistuje žiadna iná cest, než cesta cez kríž! Boh nikdy nechcel hriech a zlo! To my hrešíme, my konáme zlo – nie Boh! Preto potrebuješ na kríži rozpoznať Božiu lásku, potrebuješ si uvedomiť, že Boh ťa miluje a pochopiť, že Ježiš zomrel za teba a tvoje hriechy. Urobil to, aby si s ním mohol žiť! Ježiš žije a ty môžeš žiť s ním – teraz, aj potom, v novom Božom svete!

Život s Bohom nie je vždy jednoduchý. Ako už bolo povedané, mnohých prenasledovali, napádali alebo ich dokonca zabili. Ale apoštol Pavol hovorí:

„Usudzujem totiž, že utrpenia terajšieho času sa nedajú ani porovnať s budúcou slávou, ktorá sa má na nás zjaviť.“ (Rim 8,18)

Keby sa všetko končilo smrťou, potom by bol život na tomto svete so všetkým svojím utrpením absolútne bez zmyslu. Ale pretože Boh vidí, že sláva večného života bude pre všetkých, ktorí ho dosiahnu, taká úžasne krásna, On sám bol pripravený za

nás trpieť na kríži! V Božom novom svete to bude také nádherné, že zabudneme na všetko tu na zemi. Boh hovorí:

„Lebo hľa, ja tvorím nové nebesia a novú zem, na predchádzajúce sa viac nebude spomínať a ani neprídu na myseľ. Tešte sa však a ustavične jasajte nad tým, čo tvorím, lebo pozrite, ja tvorím jasajúci Jeruzalem a radujúci sa ľud v ňom.“ (Iz 65,17–18)

Božím cieľom sú ľudia, ktorí svojím životom tu na tejto „zachádzke“ dokazujú, že chcú žiť v novom, večnom svete s Bohom. To je zmysel života – musíš sa rozhodnúť, či chceš stráviť večnosť v Božom novom svete alebo nie. V novom večnom svete u Boha už nebude smrť, utrpenie, nespravodlivosť, choroby ani slzy, pretože tam budú len ľudia, ktorí nechajú Boha byť Bohom, slobodne a z presvedčenia. Nová zem bez hriechu sa stane pre všetkých, ktorí tam budú, nebon blaženosti!

Boh ťa má nesmierne rád. Túži, aby si bol aj ty v jeho kráľovstve. Preto ťa volá k obráteniu. Bez obrátenia a viery v Ježiša ideme v ústrety večnému trestu za naše hriechy. Je diablovým klamstvom, že Boh je vo svojej láske tolerantný a ľahostajný. Čo by bolo na Bohu dobré, keby povedal: „Kradnite, ale len tak trošku, nebite sa veľmi a trochu nevery nie je až také zlé, s tým alebo tamtým, človek sa nemusí pozeráť na všetko tak úzkoprso... Keď len raz, tak sa nič nestane...“ Z Boha by sa tým stal samotný diabol, pretože presne toto je satanov hlas! Potom by to v nebi pokračovalo presne tak ako tu! To sa ale nestane. Boh hovorí úplne jasne, že do Božieho nového sveta nepríde nikto, kto sa úprimne neobrátil!

Boh nezmení seba a svoju morálku. Morálka je pozitívny Boží záväzok k tomu, čo je dobré a správne.

Morálka je jadrom Božej lásky!

Boh vie, že je zaviazaný k tomu, čo je dobré a správne, a preto vyzýva na obrátenie od hriechu.

„Boh skončil s časom nevedomosti a teraz ľuďom hlása, aby všetci a všade robili pokánie.“ (Sk 17,30)

Ježiš slúbil každému, kto sa k nemu úprimne obráti:

„Všetci, ktorých mi dáva Otec, prídu ku mne, a toho, kto prichádza ku mne, neodoženiem.“ (Ján 6,37)

Ježiš prijal dokonca aj zločinca na kríži, ktorý sa mu ešte krátko pred obrátením vysmieval, kým si to uvedomil a obrátil sa k Ježišovi (Mar 15,32; Luk 23,39–43). Aj ty sa môžeš obrátiť k Ježišovi! Zomrel za teba a za tvoje hriechy!

Na kríži môžeš vidieť, že Božie prikázania sú dôležité a správne. Sú také dôležité, že ich porušenie má za následok trest smrti! Ale Boh tá chce tohto trestu ušetriť, preto trpí za teba! Jeho cieľom je, aby si spoznal, ako veľmi tá má rád a aké dôležité sú jeho prikázania!

Božie prikázania nie sú žiadnym jeho rozmarom. Sú založené sa samotnej podstate Boha a jeho charakteru, vychádzajú z jeho morálky a lásky. Boh je v úplnom súlade s tým, čo je dobré a správne – a tam majú svoj pôvod všetky Božie prikázania.

Boh je všemohúci, ale nemôže všetko! Nemôže napríklad klamať alebo kradnúť, ani sa nemôže zmeniť. Prečo by mal? Aby sa stal takým pokrúteným a nemorálnym ako my, ľudia? Nie. Boh je dokonale svätý a spravodlivý. Ak niekto potrebuje zmenu, sme to my! Preto nás Boh volá, aby sme sa obrátili. Vo svojej láske za teba zomrel na kríži, pretože tvoje hriechy sú zlé! Vo svojej láske umožňuje Boh obrátenie! Ústami Jána Krstiteľa na teba volá:

„Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajakajte sa a verte v evanjelium!“ (Mar 1,15)

Biblia nám jasne hovorí, kto bude mať účasť na Božom novom svete.

„V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru v Ježiša.“ (Zj 14,12)

LOGIKA VIERY

KAPITOLA 6

Predstav si, že by som povedal: „Poznám Boha osobne.“ Mnohí by o tom pochybovali, takže by som pokračoval: „Žiadny problém! Chápem, že o tom pochybujete, a tak je to dobre, pretože všade sú ľudia, ktorí tvrdia, že majú posolstvo od Boha a zvädzajú ostatných. Ja vám však dokážem, že Boha poznám a hovorím vám o Bohu pravdu! Takže pozor! Predpoviem vám všetky výsledky ďalších majstrovstiev sveta vo futbale. Od prvého kola až po finále! Všetky góly, konečné výsledky, jednoducho všetko!“

Väčšina by ma považovala za blázna. Ale čo by sa stalo, keby to všetko dopadlo presne tak, ako by som predpovedal? Pri prvom výsledku by si mnohí ešte mysleli, že je to náhoda, ale čo keď budú aj všetky ostatné výsledky súhlasiť? Štvrtfinále, semifinále...?! Povieť vám, čo by ste spravili! Priniesli by ste do stávkovej kancelárie všetky svoje peniaze a vsadili by ste ich na mnou predpovedaný výsledok finále! A nepokladali by ste to za riziko, ale za úplne neomylný tip! Toto presvedčenie posilňujú všetky predchádzajúce výsledky a dokazujú jeho správnosť! A rovnako je to aj s biblickými udalosťami.

Vieme, že Ježiš znova príde! Vieme, aký bude výsledok, vieme, ako to dopadne. Všetky doterajšie proctvá sa splnili do detailu, takže konáme s istotou! Tu sa ukazuje, kto niečo vie! Tu sa ukazuje, kto naozaj verí! Tu sa ukazuje, kto skutočne koná vo viere! Ten, kto svoje peniaze prináša do stávkovej kancelárie, ten ne-

hovorí o riziku ani o „obeti“! A ten, kto nasadzuje svoj život pre Božiu vec, ten zabudol na všetko ostatné a nemyslí na „obet“, ale koná z úplného presvedčenia, že robí to, čo je naozaj správne!

PREČO POTREBUJEME JEŽIŠA?

KAPITOLA 7

Takéto otázky kladú ľudia, ktorí nemajú poznanie. Ak im nikto nevysvetlí biblické pravdy, nemôžu nič vedieť, a teda ani veriť. Ale aj v kresťanských kruhoch mnohí nerozumejú podstate toho, prečo potrebujú Ježiša. Existuje nespočítateľné množstvo dôvodov, prečo potrebujeme Ježiša, ale chcel by som upozorniť aspoň na kľúčové body.

1. Ježiš je Stvoriteľ

Biblia nám ukazuje, že všetko bolo stvorené prostredníctvom Ježiša a pre Ježiša.

„On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený všetkého stvorenia. Ved' v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny i panstvá, kniežatstvá a mocnosti, všetko je stvorené skrze neho a pre neho.“ (Kol 1,15–16)

Učeníci dlho nechápali, kto to s nimi vlastne putuje! Aj *zázraky* sa mohli interpretovať chybné, a preto si mnohí ľudia mysleli, že Ježiš je spolčený s diablom! Na tomto vidíme, že samotné zázraky nič neprinášajú, ak človek nepozná Božie Slovo. Trvalo to dlho, mnohé sa muselo stať a mnohé museli pochopiť, kým aj

pochybujúci Tomáš pred všetkými vyznal, kto je Ježiš: „*Môj Pán a môj Boh*.“ Áno! Slovo sa stalo telom – práve to Slovo, ktorým „*Boh je*“, ako povedal Ján. Jahve (Hospodin, Pán) prišiel na svet v Ježišovi. To apoštol Pavol jasne vysvetľuje v Liste Rimanom, v ktorom používa biblické miesto zo Starej zmluvy, v ktorom je reč o Hospodinovi, a potom hovorí, že tento Jahve je Ježiš (Rim 10,9-13)! Na inom mieste to apoštol Pavol hovorí jednoduchšie:

„*Ved' Boh v Kristovi zmieril svet so sebou*.“ (2Kor 5,19)

V tejto knihe nie je priestor na vyučovanie o Trojici, ale chcel by som vás trochu vyprovokovať! Verím v štvoricu a nie v trojicu. Nebojte sa, nie je to nič nebezpečné. Len som si pri čítaní Jánovho evanjelia uvedomil dôležitú myšlienku. Evanjelista Ján formuluje vety premyslene. Pozri sa, ako spája Otca, Syna a Svätého Ducha. Nehovorí: „Boh sa stal človekom a dnes tu sú v Duchu Svätom...“ Ale má niečo, čím spája Boha a Ježiša. Má aj niečo, čím spája Ježiša a Svätého Ducha. Toto „niečo“ je v centre jednoty! Ján hovorí: „Boh je Slovo“ a potom hovorí „Slovo sa stalo telom“ a neskôr „Slová, ktoré hovorím, sú Duch a sú život.“ Vidíš, čo je v centre *jednoty*? SLOVO!

Ján tu hovorí o Božej jednote a v centre jednoty stojí Slovo! Boh je Slovo a Slovo sa stalo telom a Slová sú Duch a sú život! V Jánovi sa teda Božia jednota skladá zo štyroch vecí. Slovo a Boh, Slovo a Ježiš a Slovo a Duch. Slovo je v centre!

Prečo je Slovo také dôležité? Je to úplne jednoduché! Čo sa stane, keď Slovo odstrániš? Potom máš samé vlastné interpretácie o Bohu! Nespočítateľne veľa náboženstiev, ktorých pôvodcami sú ľudia, ktorí nepoznajú pravého Boha!

Čo sa stane, keď Ježiša od Slova oddelíš? Presne to, čo vidíme všade! Politického Ježiša, sociálneho Ježiša, Ježiša na kríži na zlatej retiazke, Ježiša vmanipulovaného do rôznych náboženstiev, liberálneho Ježiša, zákonnického Ježiša, hlavnú postavu tradičnej cirkevnej správy alebo Ježiša, ktorý uzdravuje všetkých tu a teraz... Každý si z Ježiša robí, čo chce, ak nedbá na Slovo!

Čo sa stane, keď oddelíme Svätého Ducha od Slova? Blúzenie, fantázie, ilúzie, zvody, pomätenosť, šialenstvo, falošné učenie a ďalšie nebezpečné veci! Svätý Duch nás má usvedčovať z hriechu, má prinášať svedectvo o Božej spravodlivosti a má nám pripomínať, že prichádza súd (Ján 16,8–11). Svätý Duch nás má učiť a pripomínať nám Ježišovo Slovo!

Vidíme, aké dôležité je Slovo, preto občas s úsmevom vyučujem o „Štvorici“. Je extrémne dôležité, aby sme znova spoznávali, aké dôležité je Božie Slovo a s modlitbou ho čítali a študovali! Nejde pritom len o „vedomosti“ a teológiu. Svätý Duch nám chce pripomínať Slovo v každodennom živote! Tu ide o Božie Slovo uprostred všedných dní. Ide tu o Božie vedenie, ochranu, útechu, Božie plány. Stále znova zažívam, že mi Boh v nejakej situácii pripomína určitú udalosť v Biblii a potom viem, čo mám robiť.

Dostali sme sa k jadrú veci: Ježiš je Stvoriteľ. Má svoj plán so svetom, má preto aj svoje priority, svoje hodnoty. Vie najlepšie, ako dosiahneme jeho večné kráľovstvo. A chce, aby sme boli svetlom pre druhých. Ježiš najlepšie vie, ako môže byť náš život požehnaním pre druhých a nás samých. Je to ako s výrobcom nejakého produktu. On predsa najlepšie vie, ako výrobok funguje, na čo je vhodný a na čo nie. Nemôžem len tak povedať, že nezáleží na tom, aký olej nalejem do svojej motorky – že keď sa mi zachce, dobrý bude aj olej, ktorý dávame do šalátu. Nie! Tým sa motorka zničí. Výrobca dodáva vždy manuál, v ktorom je napísané všetko potrebné. Rovnako je to s Bibliou. Boh nám dal svoje Slovo, aby sa náš život podaril! Mnoho starých a nudných príbehov sa môže zrazu stať extrémne dôležitými, keď ti prostredníctvom nich Boh niečo povie! Keď ti v určitej situácii jeden z týchto príbehov niečo pripomenie! Potom nejde len o nejaký starý príbeh – ide o tvoj život! A o život druhého! Ježiš je Stvoriteľ a on vie najlepšie, ako sa môže tvoj život vydať. Poslúchaj ho!

2. Ježiš nám ukazuje, aký je Boh

Prečo potrebujeme Ježiša? Ľudstvo sa od Boha oddelilo a nikto už nevedel, aký Boh naozaj je. Satan zvedol ľudí k tomu, aby si

vymysleli náboženstvo – a tieto ľudské výmysly nás vedú čoraz ďalej od pravého Boha. Sú to klamstvá a predstavy o Bohu. Dokonca aj vtedy, keď sa niekto chce vrátiť späť k Bohu, stojí pred nespočítanými napodobeninami a nevidí originál. Boh to predpovedal, a preto nám ľuďom stále znova dával zjavenie prostredníctvom prorokov. Dal nám svoje Slovo. Bol ale pripravený spraviť oveľa viac! Pred stvorením sveta vedel, že prostredníctvom Ježiša Krista príde na svet, aby nám ukázal, aký Boh je!

Pozri sa do Biblie a pozorne sleduj Ježiša, pretože tu môžeš vidieť, aký je Boh, čo si o jednotlivých situáciách myslí, čo hovorí, ako koná, aký je jeho cieľ, aké sú jeho motívy a priority, aká je jeho morálka, aké sú jeho hodnoty, aký je Ježišov postoj k Bohu a k ľuďom... Potrebujeme Ježiša, aby sme videli, aký je Boh!

3. Ježiš nám ukazuje, čo je pravá ľudskosť

Prečo potrebujeme Ježiša? My, ľudia bez Boha už vôbec nevieme, aký Boh je a máme tak ďalší problém! Nevieme už, čo je to pravá ľudskosť! Boh nás stvoril v harmónii so sebou samým. Človek je obrazom Božím! Človek potrebuje Boha, aby bol človekom! V raji neboli žiadne etické prikázania ako: „Nebudeš klamať, nebudeš kradnúť...“ Prečo? Je to úplne jednoduché. Pretože tam bol sám Boh. Človek sa mohol a mal vo všetkých otázkach života riadiť podľa Boha. Žiadne dieťa nedostane od rodičov do kôlisky pravidlá domu! Žiadny hosť nečaká, keď príde na návštevu, to by nebolo normálne! „Normálne“ a teda „normou“ je, že sa máme riadiť podľa Boha!

Ani Desatoro nie je cieľom! Predstav si, že by som stál za stenou z lepenky a prestrčil svoje prsty desiatimi dierami. Nikto by si nemyslel, že je to len desať prstov, ale všetci by vedeli, že za tou stenou je nejaká osoba. Rovnako je to s Desatorom. Stojí za ním Boh! Preto sa Desatoro začína slovami: „Ja som Hospodin, tvoj Boh“ a nie: „Teraz dostanete desať pravidiel.“ Nie, Desatoro je výrazom Božej osobnosti! Je výrazom Božej morálky, jeho svätosti bytia, jeho dobrých úmyslov... Je ponukou osobného

spoločenstva! Je ponukou na harmonický život s Bohom! Preto nepovažuj prikázania len za nejaké pravidlá! Kto si to myslí, ten premýšľa takto: „Porušil som jedno malé prikázanie, to určite nebude také zlé...“ Ale tak nepremýšľa nikto, kto naozaj žije s Bohom. Nemôžeš mi len tak zlomiť maliček trčiaci z lepenkovej steny a potom si mysliet: „Veď to bol len maliček...“

Boh nechce, aby sme len dodržiavali desať pravidiel! Toľko ľudí si myslí, že už vykonali svoju „povinnosť“, keď ich „dodržiajú“! Ale to predsa nie je všetko! Boh chce s nami žiť v harmónii! Chce nás viesť a začleňovať do svojich plánov! Chce nás posväcovať, pripravovať a používať nás tak, aby boli ešte mnohí zachránení. Chce nám dať svoj pokoj, svoju silu a múdrosť... Je toho oveľa, oveľa viac, než len dodržiavať desať pravidiel. A práve preto potrebujeme Ježiša.

Ježiš sa stal človekom, aby nám ukázal pravú úroveň ľudstva! Keď vidíme Ježiša, potom môžeme vidieť, ako má a môže žiť normálny človek! Dostali sme sa od tejto normálnosti tak ďaleko, že sa nám zdá nemožné, že by sme takto mohli žiť, ale Biblia je v tomto bode jasná!

„Kto hovorí, že zostáva v ňom, má aj sám žiť tak, ako žil on.“ (1Ján 2,6)

Čitatelia Biblie majú najprv tendenciu čudovať sa „nadprirodzeným“ veciam a myslieť si: „To bol Ježiš, my niečo také zažívať nemôžeme.“ Ale prehliadame to, že Ježiš sa stal človekom! Ako človek nebol sám osebe zdrojom zázrakov. Ježiš nám ukazuje, že tieto veci činil v závislosti na Otcovi. Biblia zdôrazňuje, že Boh tieto zázraky konal *prostredníctvom* Ježiša.

„Muži Izraela, počujte tieto slová: Ježiša Nazaretského Boh medzi vami potvrdil mocnými činmi, divmi a znameniami, ktoré uprostred vás, ako sami viete, vykonal Boh skrze neho.“ (Sk 2,22)

Tento bod je dôležitý preto, že v ňom môžeme poznať, na čo Ježiš ukazuje! To sa museli vtedy naučiť učenici a to isté sa musíme naučiť aj my dnes! Potrebujeme sa naučiť žiť v harmónii s Bohom tak, ako to činil Ježiš ako človek. Potom nás môže Boh zahrnúť do svojich plánov, ako bol aj Ježiš súčasťou Božieho plánu! V tejto harmónii môže každý človek konať znamenia a zázraky, ktoré robil Ježiš – a ešte väčšie, ako povedal Ježiš:

„Amen, amen, hovorím vám, že aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi a urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď ma budete o niečo prosiť v mojom mene, ja to urobím.“ (Ján 14,12–14)

Hovorí o tom život a služba učeníkov, ako ich zaznamenáva kniha Skutky apoštolov. A hovorí o tom aj život nespočítateľných Ježišových nasledovníkov – od prvej cirkvi až podnes. Keď nás Boh môže zahrnúť do svojich plánov, potom sa môže osláviť svojimi prostriedkami a možnosťami. Potrebujeme teda Ježiša, aby sme mohli vidieť, že my ľudia môžeme a máme žiť v harmónii s Bohom! Ježiš nás nepozýva len do Božieho nového sveta, ale pozýva nás už tu do zmysluplného života v harmónii s Bohom!

Kto skutočne začne žiť v harmónii s Bohom, tomu sa otvoria oči. Bude sa učiť vidieť mnoho vecí z novej, duchovnej perspektívy. Úprimne vám hovorím, že viac ako Božím *zázrakom* sa čudujem tomu, ako sväto Ježiš žil! *Zázraky* som zažil. Dejú sa niekedy očakávané a niekedy neočakávané. Niekedy nás na ne Boh pripravil, tak ako s tým privesom, ktorý som rezervoval, inokedy sa stanú náhle, ako keď za mnou na pódium prišla ustráchaná žena a úplne odvážne sa podelila o svoje svedectvo! Keď sa tento zázrak stal, práve som si vyložil hore nohy, aby si oddýchli! V tej chvíli som práve tak mohol robiť kotrmelec alebo jesť... Zázrak sa jednoducho stal! Zázraky pre mňa nie sú veľmi komplikované, odkedy som slobodný od toho, že za každú cenu „chcem“ alebo „musím“ zažiť zázrak. Omnoho viac som začal žasnúť nad skutočnosťou, že Ježiš žil sväto!

Kedysi som nežasol nad tým, že Ježiš žil sväto. Jednoducho som si myslel, že to pre neho nebol žiadny problém, pretože je predsa Boh! Myslel som si, že žil sväto „automaticky“, a tým to bolo pre mňa vyriešené. Ale pri čítaní Biblie som si zrazu uvedomil, ako veľmi som sa mýlil! Tam je napísané, že Ježiš bol vo väčšom pokušení než my!

„Ved' nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol spolucítiť s našimi slabosťami, ale veľkňaza, ktorý bol vo všetkom skúšaný, ale nedopustil sa hriechu.“ (Žid 4,15)

Ježiš nežil sväto automaticky, naopak, zakúsil všetky pokušenia! Vieš si predstaviť, že bol Ježiš v pokušení pozerat sa za niektorými ženami? Alebo že bol rovnako ako Judáš pokúšaný ukradnúť niečo zo spoločnej kasy? Alebo že bol v pokušení jednu učeníkom vraziť za ich chvastanie a drzosť?! Niektorí si myslia, že sa teraz dopúšťam rúhania voči Bohu, ale v Biblii stojím, že Ježiš bol vo väčšom pokušení ako my!

Pokušeniam Ježiš nemohol zabrániť. Nemôžeme im zabrániť ani my. Za pokušením stojí satan, ktorý používa celý svet na to, aby nás do pokušenia priviedol! Ani v Ježišovom prípade to nebolo inak.

Ako človek musel Ježiš čeliť pokušeniam ľudským spôsobom.

Niektorí to možno počujete prvýkrát. Ježiš musel obstáť voči hriechu a satanovi ľudským spôsobom! A ako je to možné? Ježiš musel byť neustále v harmónii s Bohom a jeho vôľou! Ježišova vôľa nebola automaticky v harmónii s Bohom. Ježiš žil dobrovoľne a z presvedčenia v harmónii s Bohom! Pozri sa na Ježišov postoj! Je to práve ten postoj, ktorý by mal mať „normálny kresťan“! Každý človek by mal mať ten postoj!

„Ved' som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“ (Ján 6,38)

Možno si myslíš, že teba sa to netýka, lebo ty si z neba nezostúpil tak ako Ježiš. Ale pýtam sa ťa, prečo by si teda mal byť do neba

vpustený? Čo si myslíš, aký postoj budú mať ľudia v nebi? Tam budú len tí, ktorí chcú žiť v harmónii s Božou vôľou! Ako nás učil Ježiš modliť sa? „*Buď vôľa tvoja ako v nebi tak aj na zemi...*“ Už si niekedy premýšľal o tom, čo to v najhlbšom zmysle znamená? Božia vôľa aj na zemi! Ježiš nám to ukazuje! On žil v plnej harmónii s Bohom! A nebolo to vôbec automatické. Pozri sa, ako sa Ježiš modlí v Getsemanskej záhrade. Na kríž musel ísť ako človek, nie ako Boh! Nebol imúnný voči bolesti! Ježiš bol v pokušení zmiznúť, ukončiť Božiu záchrannú akciu, čakala ho bolesť a mučenie. Mohol sa nechať premôcť svojimi pocitmi, opustiť Božiu vôľu a tak by sme boli všetci stratení! Ale pozri, ako sa Ježiš modlí. Práve tam uvidíš kľúč k životu v harmónii s Bohom!

„Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane...“

Tajomstvo pravého kresťanského života spočíva v tom, že uvádzame svoju vlastnú vôľu do harmónie s Božou vôľou a zostávame v nej.

Ježiš sa modlí trikrát! Tu vidíš, že *modlitba*, nepoddajnosť voči hriechu či život v harmónii s Bohom nie sú žiadnou samozrejmosťou, nedeje sa to automaticky. Keď nás Boh zapája do svojich plánov, niekedy stačí jedna modlitba, ako to hovorí Jakub o Eliášovi. Ale keď nás satan pokúša, potom sa niekedy musíme modliť viackrát, pretože naše myšlienky a pocity kolíšu sem a tam a sme v nebezpečenstve, že opustíme Božiu vôľu a tým zhrešíme! V tomto prípade znamená modlitba pevne chytiť Božiu ruku, pretože sme v nebezpečenstve, že ju pustíme! Naša vôľa je ako ruka, ktorá musí byť neustále v Božej ruke. Predstavujem si to ako dve modliace sa ruky. Tak sa musíme zjednotiť s Božou vôľou a držať sa jej. To musel aj Ježiš. Potrebujeme teda Ježiša, aby sme videli, ako môžeme my, ľudia, žiť v harmónii s Bohom.

Ježiš urobil oveľa viac než to, že nám daroval desať pravidiel! Ježiš „naplnil“ Božie prikázania láskou, životom, vášňou, mocou a múdrosťou! Nielen tým, že neklamal, nie, on hovoril pravdu! Nielen, že nekradol, nie, on dával! Nielen, že v sobotu nepracoval, nie, Boh si ho v sobotu používal na požehnanie druhých! A pretože Ježiš žil tak, že bol zapojený do Božieho plánu, zaží-

val Božie nadprirodzené zásahy na Božiu slávu! Nikto nikdy nežil v takej dokonalej harmónii s Bohom ako Ježiš. Do určitej miery to vidíme pri niektorých prorokoch či apoštoloch, ale práve to nám dodáva odvahu! Je to možné! Platí to aj pre teba! Si pre Boha dôležitý. Boh si ťa chce použiť na svoju slávu jedinečným spôsobom, aby bol oslávený.

4. Ježiš – náš Záchranca

Prečo potrebujeme Ježiša? Až keď na Ježišovi vidíme, ako svätoby sme mali žiť, poznávame, ako hlboko sme klesli a akí sme stratení. Na Ježišovej láske k Bohu a k blížnemu vidíme našu sebeckosť a egoizmus. Neexistuje nikto, kto žije v harmónii s Bohom. Neexistuje nikto, kto žil spravodlivo a sväto. Neexistuje nikto bez hriechu, ani jediný! Sme stratení a za svoje hriechy si zaslúžime spravodlivý trest! Za ťažké hriechy si zaslúžime ťažké tresty! A keď pri čítaní Biblie naozaj pochopíme, aký ťažký a zlý je „jeden malý“ hriech, potom trochu tušíme, aký trest nás čaká! Potrebujeme Ježiša! Pretože On pre nás spravil to, čo nikto nemohol očakávať.

„Veď aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Bol usmrtený v tele, ale oživený v Duchu.“ (1Pet 3,18)

Boh už pred založením sveta videl, že je táto zástupná obeť potrebná. Nielen na to, aby sme naozaj poznali, ako veľmi nás Boh miluje, ale aj preto, aby sme nedostali to, čo si zaslúžime!

Predstav si, že by Boh spravil to, čo mnohí žiadajú – potrestal by hriešnikov bleskom z neba. Predstav si, že Boh nechá nastúpiť všetkých ľudí do radu, každého na miesto, ktoré si za svoje hriechy zaslúži, najlepší vľavo, najhorší vpravo. Predstav si, že by Boh napočítal do troch a potom zoslal blesk z neba. Kam by si sa pozeral?

Všetky pohľady by smerovali doprava, pretože tam je ten najhorší, ale boli by sme prevrpení! Blesk udrel vľavo! Zasiahol toho najlepšieho zo všetkých!

Zjavne by sme boli zmätení a nechápali by sme, čo sa to deje! Tak je to s ľuďmi, ktorí vidia Ježiša na kríži a nerozumejú, prečo tam trpí! Ale ten najlepší zo všetkých, ktorého zasiahol blesk, je Ježiš! Vzal na seba trest celého sveta! Bol mučený a ukrižovaný, aby si ty nedostal to, čo si zaslúžiš! Ježiš je tvoj Záchranca! Tvoj Zástupca!

Boh tak chce dosiahnuť, aby sme sa konečne prestali stále pozerieť „doprava“. Pozeráme sa vždy na tých „horších“! Myslíme si: „Keď Boh netrestá týchto, tak so mnou nebude mať asi žiadny problém...“ – a hrešíme ďalej. Iní si myslia: „Robím toľko dobrých skutkov, chodím pravidelne na bohoslužby, nie som ako ten či onen...“ Neustále sa zameriavame na tých, ktorí sú „horší“ ako my. Ale to musí skončiť! Nemôžeme sa ospravedlňovať tými, ktorí sú – aspoň nám sa to tak zdá – horší! Nesmieme sa riadiť podľa ľudských meradiel. Boh chce, aby sme sa všetci pozerali doľava! Tam udrel blesk!

Môžeš byť ospravedlnený a tým zachránený len prostredníctvom Ježiša. To sa stane, keď pochopíš a uveríš, kto je Ježiš a čo pre teba vykonal. To je jedna strana mince. Druhou stranou je obrátenie. To znamená, že vo vnútri musíš dospieť k rozhodnutiu, že sa chceš vrátiť do harmónie s Bohom – a spravíš to. Ježiš zomrel ako spravodlivý za nás nespravodlivých, aby sme sa navrátili späť k Bohu! Samotná znalosť nezachraňuje! Zachraňuje viera, ktorá vedie do nového života v harmónii s Bohom. Kto túto spásnu vieru má, ten chce žiť s Bohom v harmónii! Toho nemusíš nútiť, toho nemusíš prehovárať – on to sám chce! Skús ho zastaviť! Nejde to! Vyskočí zo svojho miesta v rade hriešnikov, a je jedno, kde stojí, či viac naľavo alebo napravo, a beží k Ježišovi! Od dnešného dňa sa chce riadiť len podľa neho! „Veď pre mňa žiť je Kristus a umrieť je zisk.“ (Fil 1,21)

Cesta vedie do Božieho nového a večného sveta! To je cieľ!
Ale život sa začína tu!

Kristus je môj život! Tu začína pravý život v harmónii s Bohom. Prečo teda potrebujeme Ježiša? Nikto nemôže zachrániť sám seba. Svojimi „dobrými skutkami“ sa k Bohu nepriblížime ani len o centimeter. Ježiš hovorí:

„Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa.“
(Ján 14,6)

Len prostredníctvom Ježiša vieme, aký Boh je. Len prostredníctvom Ježiša spoznáваме, čo je to pravá ľudskosť. Len prostredníctvom Ježiša vidíme, ako môžeme žiť v harmónii s Bohom! Len prostredníctvom Ježiša vidíme, ako hlboko sme v skutočnosti klesli. Len prostredníctvom Ježiša môžeme byť zachránení. Kto to pochopí, ten si možno uvedomí, prečo tak dôsledne odmietam všetko, čo Ježiša Krista vytláča zo stredú!

5. „Dobré“ sa môže stať nepriateľom „najlepšieho“

Boh môže použiť veľa vecí, aby sa oslávil. Takmer prázdny hrniec vdovy v príbehu o Eliášovi, chlieb a ryby neznámeho chlapca... Napriek tomu sa všetko „dobré“ sveta môže stať Božím nepriateľom, keď to bráni jasnému pohľadu na Ježiša. Aj nerozumné použitie vecí, ktoré sú vlastne dobré, môže byť nebezpečné!

Často máme o satanovi jednostranný obrázok. Neverím, že je toľko tých, kto si hovoria kresťania a v skutočnosti veria v satana. A ak áno, potom ho vidia len v „zlých“ veciach života. Ale pozor! Ak premýšľame takto čiernobielo, ostávame len na povrchu jeho stratégie! Pozri sa na Ježiša na púšti, keď ho satan pokúša (Mat 4, Luk 4). Človek si kladie otázku, kto je dobrý a kto je zlý? Satan má tri dobré návrhy a Ježiš všetky odmieta!

Najprv satan Ježišovi ponúkol, aby z kameňov urobil chleby. Nebol to skvelý nápad? Veľká časť sveta trpí hladom, aj sám Ježiš bol hladný. „Ježiš! Mám výborný návrh! Premeň tieto neužitoč-

né kamene na chlieb a všetci sa nasýtia! To je to najlepšie pre teba a celý svet! Všetci ti budú ďakovať! Všetci ťa za to budú uctievať! Predstav si to množstvo “modlitieb pri stole“ miliónoch hladujúcich ľudí! Ježiš, toto je geniálny návrh!“ Ale Ježiš hovorí NIE!

Tak kto je teda dobrý a kto zlý?

Satan má ďalší návrh! Je pripravený dať Ježišovi celý svet! Ľudia v podstate satanovi svet odovzdali, pretože začali počúvať jeho a nie Boha. Keďže Boh predtým zveril svet ľuďom, stal sa satan v podstate „pánom“ tohto sveta. Satan ponúkol celý svet Ježišovi! My by sme si pomysleli: „To je predsa skvelá vec. Ježiš! Takto môžeš vybudovať svetovú mierovú ríšu! Len sa pozri, aké hrôzy sa už stali a pozri sa, čo ešte príde – Hitler, Stalin, Kongo, teror, koniec sveta! Ježiš, to je šanca! Musíš len zašomrať jednu povrchnú modlitbu, ako to často v zboroch robíme, a staneš sa pánom celého sveta a na zemi bude mier!“ A Ježiš povie: NIE!

Tak kto je dobrý a kto zlý?

Satan má tretí návrh. Ježiš má skočiť z vrcholku chrámu. Mal si byť istý, že sa mu nič nestane, lebo Boh pošle anjelov, ktorí Ježiša zachytia a bezpečne postavia na zem. My si možno myslíme: „To je geniálne. Ježiš! Chrám bol centrom vtedajšieho náboženstva! O tento chrám sa hádajú Židia a Arabi až dodnes! Ukáž znamenie a všetci v teba uveria! Nech tí ľudia niečo zažijú! Mocný zázrak, ktorý všetko zatieni! Objavia sa anjeli a postavia ťa späť na zem. Týmto všetkých presvedčíš! Môžeš tak založiť svetové náboženstvo a ty budeš v jeho centre! Jasný, rozumiem, že nechceš byť politikom a že si musel odmietnuť predošlé návrhy, ale toto sa predsa hodí! Môžeš sa stať vodcom svetového náboženstva a všetci budú v teba veriť!“ Ale Ježiš hovorí: NIE!

Tak kto je dobrý a kto zlý?

Buď opatrný. Satan bol pripravený spraviť všetko preto, aby sa nestalo to, ZO VŠETKÉHO NAJDÔLEŽITEJŠIE, ale nemohol tomu zabrániť! Napriek všetkým trikovi a zvodom za nás Ježiš zomrel na kríži! A odvtedy robí satan všetko pre to, aby bolo toto posolstvo vytláčené na okraj!

Satan využije všetko, aby sme nezvestovali Ježiša, ku ktorému by sa ľudia obrátili!

Chlieb pre svet, svetová mierová ríša, svetové náboženstvo – pre satana je lepšie čokoľvek, len aby sa neodohralo to najdôležitejšie! Začína ti to byť jasné?

Aký to má zmysel, keď sa človek – nasýtený tou najlepšou stravou – dožije štyristo rokov a potom pôjde bez plešiny, bez bradavíc, ale aj bez odpustenia hriechov do večného zahynutia?!

Komu bude platné, keď získa celý svet a spraví z neho svetovú ríšu mieru, keď pri zmŕtvychvstaní bude musieť uznať, že ide v ústrety večnému trestu?

Aký zmysel by to malo, keby človek celý život žil v harmonickom svetovom náboženstve, a potom by musel uznať, že toto náboženstvo nebolo v harmónii s Božou vôľou? Zdravá výživa nás nemá moc zachrániť! Problémom nie je dobrá výživa, ale to, že sa mnohé cirkevné spoločenstvá dostali z rovnováhy. Ľudia nemajú žiadne presvedčenie a odvahu vyznávať Ježiša a schovávajú sa za šalát, ako mi niektorí priznali. Iní majú chybné priority a myslia si, že konajú správne, keď niekoho trápia otázkami o pití kávy.

Človek môže mať pravdu, a pritom nemusí konať správne!

Mnohí veriaci majú extrémne rozsiahle biblické znalosti a poznajú neuveriteľne hlboké súvislosti. Ale k čomu to často vedie? Apoštol Pavol hovorí: „Poznanie však vedie k namyslenosti.“ (1Kor 8,1)

Mnohí sú namyslení, pyšní, samospravodliví, tvrdí – a tým odrádzajú ľudí, ktorí nie sú natoľko silní vo viere, aby sa dokázali vyrovnáť s rôznymi špekuláciami a nepodstatnými otázkami. Každý rok naše bohoslužby opúšťajú stovky hladajúcich, pretože niečo také zažili. Na jednom mieste, kde som bol kazateľom, veriaci „diskutovali“ každú sobotu tak surovo a bezcitne, že tam

nakoniec ostalo len jadro zložené z tvrdých dubových hláv. Všetci ostatní sa držali od zboru čo najďalej. Okrem toho zaobchádzali s ľuďmi, ktorí toho vedeli menej alebo boli z iných cirkví, ako s kusom handry! Potom sa nemôžeme čudovať, ak dnes nikto nereaguje na pozvanie na evanjelizáciu! Čo je na tom zlé? Áno, ľudia môžu mať v mnohom pravdu, ale nekonajú správne! Zneužívajú biblické pravdy spôsobom, z ktorého sa môže tešiť naozaj len satan! Videl som veľké množstvo ľudí, ktorých doslova vyhnali diskusie na témy ako sobota, jedlo, Ellen Whiteová či Danielove prorocktva.

Musíme sa učiť od Ježiša (Ján 16,12).

Na svete existuje veľa sociálnych projektov. Ale nie každý sociálny projekt má jasný cieľ zvestovať evanjelium Ježiša Krista a viesť ľudí do harmónie s Bohom. Sám za seba som preto spravil rozhodnutie. V princípe podporujem len tých ľudí a tie projekty, ktoré majú správny cieľ a správne priority. Je toľko sociálnych projektov, ktoré sú „dobré“, ale nie sú tou pravou úlohou. Apoštol Peter povedal úplne jasne, že na rozdeľovanie jedla majú ustanoviť diakonov, on sám sa však chcel venovať kázaniu a modlitbe – to bola jeho priorita. A potom tu bol diakon Štefan! Pozrime sa, s akou odvahou zvestuje evanjelium! Tomu hovorím postoj spolupracovníka na „sociálnom projekte“. Neschovával Ježiša za šalát, ktorý prinášal vdovám!

Mnoho nekresťanov podporuje sociálne projekty, ale nikdy by nepodporili zvestovanie evanjelia. Máme vyššie ciele ako svetské centrá sociálnej starostlivosti!

Len sa pozri na realitu. Koľko dobrého misijného diela vybudovali zaničení misionári, ktorí konali dobro a zvestovali evanjelium. Jedno nemusí byť na úkor druhého! Boli postavené nemocnice, školy, detské domovy, domovy pre ľudí s telesným postihnutím... Na začiatku misie riskovali ľudia svoj život pre Ježiša a jeho vec, nehanbili sa zvestovať evanjelium a spolu s tým konali dobré veci! Pomáhali, kde len mohli, ale v centre stálo zvestovanie Ježiša Krista, pretože vedeli, že nikomu by naozaj ne-

pomohli, ak by ho nevedli k Ježišovi. Toto presvedčenie dnes mnoho ľudí nezdieľa.

Čo sa stalo po určitom čase? To môžeme vidieť po celom svete. Z mnohých projektov ostávajú už len „sociálne snahy“ a evanjelium je vytlačené na okraj. Tak sa to stalo s tisíckami nemocníc, detských domovov, škôl... Zažívajú to celosvetovo známe organizácie. Pozri sa napríklad na Červený kríž. Odkiaľ pochádza ten názov? Čo bolo v centre na začiatku? Čo je tam dnes? Ako cirkev musíme pochopiť, že satan nemá žiadny problém s tým, aby existovali akcie „Chlieb pre svet“ – len nech je umlčané evanjelium!

Poznám takéto projekty v Nemecku. Existuje napríklad „Kresťanský dom médií“. Jednu z bývalých vedúcich tohto projektu poznám veľmi dobre aj osobne. Medzi ľuďmi sa dostali tisíce kresťanských kníh, Biblií a pod. Ale do centra pozornosti sa stále viac dostávala finančná stránka. Preto boli na obmedzený čas najatí „svetskí experti“, ktorí mali vylepšiť obchodnú stratégiu. A začalo to ísť z kopca! Finančne síce prosperovali, ale týmto expertom sa zapáčili tunajšie dobre vychované ženy, ktoré sa však s nimi (nekresťanmi) nechceli zaplietť – a tí sa cítili urazení. Jedna po druhej boli šikanované až do takej miery, že museli odísť. Miesta boli obsadené novými ľuďmi, ktorí mali „iný postoj“. Ako to dopadlo? Dnes tam pracuje veľmi veľa nekresťanov, moja známa odišla tiež, pretože to už nezniesla. Stále si tam môžete kúpiť Biblie, ale pribúda čoraz viac zavádzajúcej literatúry. Nenájdete tam Ježiša a kríž, ale literatúru typu „všetko je super, Ježiš nás má všetkých rád“. Vrcholom všetkého bolo, keď som si išiel vyzdvihnúť tisícdivsto motorkárskych Biblií na výjazd. Zdvihla sa brána od skladu a stál tam muž v tričku z najhoršieho motoklubu sveta, na ktorom boli satanistické symboly! Myslel som, že zle vidím! Taký človek pracuje v „Kresťanskom dome médií“ a vydáva Biblie! Mal som pocit, akoby som vyzdvihoval tie Biblie od diabla pri bránach pekla. Bola to bláznivá situácia! Tu vidíte ten proces. Satan zoberie z kresťanských projektov to, čo je v nich najdôležitejšie a začne ich naplňať svojim vlastným obsahom.

V Nórsku sme mali v jednom cirkevnom zbore skautskú činnosť, na ktorú som sa veľmi tešil. V Nemecku, kde som vyrástol, fungovalo deväť rôznych skautských skupín. Stanové tábory boli vždy požehnanými evanjelizáciami a mali sme pravidelné krsty. V každej skupine sa hovorilo o Ježišovi a na táboroch sme prežívali úžasné chvíle. Božie Slovo pôsobilo na týchto mladých ľudí veľmi silno. Ale čo sa dialo v Nórsku? O vybavení, aké tam mali, sa nám mohlo len snívať! Mali výborné miesto. V lese, na brehu jazera, stála veľká drevená budova v tvare indiánskeho típí, mali kanoe a veľa iného vybavenia. Ale takmer vôbec sa tam nehovorilo o Ježišovi! Žiadne pobožnosti – len hry, tvorivé dielne, stávanie veží... Veriaci, ktorí týchto skautov viedli, boli presvedčení, že sa toho „nemá o Ježišovi hovoriť príliš mnoho“, aby tým ľudí nepreťažili. Čoskoro sa nehovorilo už vôbec nič. Jedna budúhistka priviedla do tejto skupiny svoju dcéru a vedúca oddielu skautom povedala: „Z rešpektu k nej sa už nebudeme modliť...“

Aby sa dostali do lepšieho kontaktu s ľuďmi, chceli ako spolupracovníkov získať aj „nekresťanov“ – a niekoľkých našli! Keď som tam potom začal pracovať ako kazateľ, bolo pre mňa nemožné konať tam duchovnú prácu, pretože som sa musel neustále správať „diplomatically“. Nemohol som viesť takmer žiadne pobožnosti, pretože tam boli neveriaci spolupracovníci, a tak nebolo možné tieto deti osloviť. Za posledných desať rokov sa v tejto skupine vystriedalo približne sto detí! Ani jedno nezostalo v cirkevnom spoločenstve. Prečo by aj mali? Už po krátkom čase odišli za ďalšími ponukami z okolia – do kurzov potápania, tanca a podobne. Ponuka zboru bola len jednou z mnohých ponúk „sveta“. Na vine nie je „skautská činnosť“! Ja sám som v Nemecku zažil, ako úžasne to môže prebiehať! Na vine nebola ani naša práca s Holy Riders alebo „zdravotná osveta“... Problém je v tom, že sme Ježiša Krista odstránili zo stredy a aplikovali vlastné stratégie. Chyba je tam, kde používame dobré veci nemúdro a nesprávne. Zostane len „kresťanský plášť“, pod ktorým sú však svetské hodnoty a rôzne druhy fanatizmu. Tento trend je aj

v Čechách a na Slovensku. Existujú drahé projekty, pri ktorých si nikto netrúfne hovoriť o Ježišovi a ľudia sa cítia strategicky veľmi múdri. Aj my sme mali Heaven Underground, kde ľudia dostávali každý piatok najesť. Ale v prvom polroku sme mali viac ako päťnásť obrátených ľudí, ktorí potom prišli do zboru, viac než tridsať, ktorí chodili pravidelne na bohoslužby, pretože sme mali v centre Ježiša a nezamlčovali sme ľuďom pravdu o Bohu! Nemusí to prebiehať takto. Rovnako ako v prípade Jeremiáša, nemusia sa dostaviť úspechy... Ale porážkou je už každý projekt, v ktorého centre nie je posolstvo o Ježišovi Kristovi. Kto nezvestuje z plného presvedčenia Ježiša Krista, ten si môže hovoriť kresťan koľko chce, ale ja s ním spolupracovať nebudem. Radšej pôjdem ku všetkým tým „neekrešanským“ projektom, na ktoré ma pozývajú, aby som hovoril zo svojho života o Ježišovi. Školy, väznice, domovy... Neveriaci nás pozývajú všade a my kresťania nemáme odvahu vo svojich inštitúciách hovoriť o Ježišovi? Vyhodené peniaze sú v týchto prípadoch tou najmenšou stratou.

6. V harmónii s Božími prioritami

Ježiš hovorí: Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a všetko ostatné vám bude pridané. (Mat 6,33)

To som zažíval stále znova. Keď žijeme v harmónii s Božím cieľom a urobíme z neho svoju prioritu, potom sa bude Boh starať o tie veci, ktoré potrebujeme, aby sme mohli vykonať svoje úlohy. Môj príbeh s počítačom, obytným privesom, karavanom, evanjelizačným privesom, knihou Krížom krážom... Odvtedy, čo nasledujem Boha, držal Boh slovo a tieto veci nám boli „pridané“. Nie sú žiadnou odmenou ani potvrdením vyššej duchovnej úrovne. Sú to veci, ktoré Boh urobil, aby sa budovalo jeho kráľovstvo.

Je naozaj také ťažké stavať Božie veci na prvé miesto? Mnoho ľudí si kladie otázku, či by v krajnom prípade boli pripravení položiť život za Boha. Ale premýšľaj o tom: iní prichádzajú o život pre svoj koníček! Potápajú sa – a už sa nevynoria, surfujú –

a zabije ich žralok, vystupujú na hory – a zasype ich lavína, idú na motorke – a nabúrajú do stromu. Každý človek riskuje denne svoj život! Život je životu nebezpečný, kým človek nie je mŕtvý!

My ľudia sme v princípe všetci rovnakí. Boh nás stvoril tak, že my všetci ideme za nejakým cieľom a podriaďujeme mu všetko ostatné. Tento princíp platí pre každého! Tak to bolo napríklad vtedy, keď som sa chcel stať nemeckým majstrom v kultuристike. To mi pripadalo hodné všetkej námahy! Bolo to pre mňa to najcennejšie! Podriadil som tomuto cieľu všetko ostatné bez toho, aby mi to niekto musel vštepovať. Svoje financie, stravovacie návyky, tréning, odpočinok, značku oblečenia, spoločenské kontakty. Všetko som podriadil tomuto cieľu. Každý to tak robí. Každý má niečo, čo je pre neho najcennejšie a tomu podriaďuje všetko ostatné. Otázka znie: Aký cieľ v skutočnosti sleduješ? Čo je pre teba najdôležitejšie?

V princípe sa ľudstvo delí na dve skupiny. Cieľom jednej je realizovať vlastné predstavy, cieľom druhej je realizovať Božiu vôľu. Prvá je na najhlbšej rovine sebeckta, ale má milióny rôznych podôb! Druhá je láska, o ktorej hovorí Biblia. Taký človek chce dobrovoľne a z presvedčenia činiť Božiu vôľu!

Lásku teda definujem slovami „dobrovoľne a z presvedčenia“. Pretože to, čo robíme dobrovoľne a z presvedčenia, to robíme s láskou! Milujem napríklad prechádzky so svojimi psami. Pri mŕnusoých teplotách vo Švédsku chodím každý deň – a skús ma niekedy zastaviť! Nepodarí sa ti to, pretože to milujem! Je dôležité si uvedomiť, že láska nemá nič spoločné s ružovými pocitmi! Ježiš za nás zomrel z lásky, ale mal hroznú bolesť a žiadne šteklenie v bruchu! Ten, kto miluje, je pripravený pre svoje dobré a správne presvedčenie aj trpieť!

V harmónii s Bohom môžeme žiť len vtedy, keď ho milujeme – keď sme získali presvedčenie, že najsprávnejšie a najlepšie pre všetkých je, keď vždy konáme jeho vôľu! Keď máme na prvom mieste Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, potom tomu podriaďujeme všetko ostatné v živote. To, čo je pre Boha dôle-

žité, bude čoraz dôležitejšie aj pre nás. To, čo je pre Boha správne či nesprávne, to ovplyvní aj náš život a prinesie doň zmenu. Boh nás tak stvoril! Je také jednoduché rozpoznať skutočného kresťana!

Sú však aj takí, ktorí klamú sami seba a ostatných. Ich naozajstným cieľom nie je Božie kráľovstvo a Božia spravodlivosť. U nich je na najvyššom mieste ich vlastná sebarealizácia. Tomuto cieľu podriaďujú všetko ostatné. Všetko „duchovné“ čo činia, konajú len preto, aby sledovali svoj vlastný cieľ. Možno chodia do cirkvi, aby neohrozili svoje postavenie v rodine alebo spoločnosti, možno dávajú desiatky, ale nič, čo konajú, nekonajú z lásky – len si plnia svoju povinnosť, aby dosiahli vlastný cieľ. Možno pokračujú v tradíciách, alebo ich rušia. Ale prečo? V najhlbšej rovine ide o nich samých, o ich postavenie, slávu, uznanie – to je ich pravý cieľ – a nie sláva Božia.

Mnohí si neuvedomujú, že chcú spraviť s Bohom obchod. Myslia si: „Bože, budem v cirkvi spolupracovať, dávať desiatky a dary, a potom ma necháš pracovať na mojej kariére.“ Vykonávajú svoje povinnosti, aby Boh požehnal ich sebestvo. Ale Boh takéto obchody nerobí. V skutočnosti v Boha neveria. Neveria, že keby sa Bohu úplne odovzdali, On pre nich učiní to, čo je správne. Majú z Božieho plánu strach! Nechcú sa pustiť toho, na čom ich srdcu v skutočnosti záleží! Ich „bohoslužba“ je ako kľačanie toho bohatého mládenca pred Bohom. Padol Ježišovi k nohám a spýtal sa, ako môže získať večný život, ale v srdci chcel, aby ho Ježiš vzal za ruku a pred všetkými povedal: „Povstaň! Si mladý, vplyvný a robíš toho pre Boha toľko, že máš určite večný život!“ Takto by ten vplyvný mladý muž dostal to, na čom mu najviac záležalo – verejné uznanie. Ale Ježiš to nespravil. Ježiš videl, aký mal tento mladík postoj, čo naozaj chcel a aký bol jeho skutočný cieľ! Hľadal iba vlastnú slávu a chcel byť povýšený, aby pred druhými získal vážnosť. Keď mu ale Ježiš povedal, nech všetko, čo má, rozdá chudobným a nasleduje ho, prejavil sa skutočný postoj tohto mladíka. Zarmútený odišiel. Boh nepristupuje na

naše obchody. Niekomu Boh hovorí: „Choď ku svojim rodičom a daj tieto veci do poriadku.“ A človek volá: „Pane! Pošli ma do Afriky alebo kamkoľvek chceš, len nie k mojim rodičom!“ Mnohí sú v skutočnosti na úteku a nahovárajú si, že slúžia Bohu! Utekajú od toho, čo od nich Boh naozaj chce! Môžu získať úspech a uznanie ľudí, ale pravda je desivá a Boh ju pozná.

Tak prichádzame k ďalšiemu dôležitému bodu: Čo je v živote kresťana najdôležitejšie? Na čom Bohu najviac záleží?

NÁBOŽENSKÁ ILÚZIA A PRAVÝ ŽIVOT V NASLEDOVANÍ

KAPITOLA 8

1. Znalosť duchovných právd

Mnohí si myslia, že znalosť správnej teológie je tým najdôležitejším, ale pozor! Adam vedel o Bohu všetko a bol na ceste von z raja! Satan možno o Bohu vie omnoho viac než my a nikto nebude tvrdiť, že je preto dobrým kresťanom, však?

Znalosť duchovných právd je dôležitá! Ale je to len **predpoklad** na to, aby sme im verili a žili podľa nich – a to tak, že sa čoraz viac budeme dostávať do harmónie s Bohom!

V raji stáli dva stromy. Strom života a strom poznania dobrého a zlého. Všimni si! Nie je to len poznanie zlého, ale aj dobrého! Nieкто pozná Bibliu naspamäť, nieкто možno pozná cirkevnú vierouku, ale je mŕtvy! Nežije! Stojí pod stromom poznania dobrého a zlého a je mŕtvy ako kameň!

Apoštol Pavol oznámil cirkvi v Efeze celú Božiu vôľu, ale samotná znalosť nebola tým rozhodujúcim! Neskôr musel Ježiš cirkvi v Efeze povedať, že pohne ich svietnikom, ak sa neobrátia, pretože opustili prvú lásku!

Pisateľ listu Židom jasne hovorí, že niektorí počuli Slovo, ale nič im to neprospeklo, pretože neuverili.

„Veď aj nám sa ohlasovalo evanjelium rovnako ako aj im. Ale im počuté slovo neosožilo, lebo aj keď ho počuli, vierou s ním nezrástli.“ (Žid 4,2)

Vidíme teda, že množstvo vedomostí nie je tým rozhodujúcim. Keď nás Boh posudzuje, nepozera sa na to, či máme doktorát z teológie.

2. Viera

Niektorí by povedali: Rozhodujúca je viera!

Áno, viera je dôležitá! Mali by sme veriť Bohu a biblickým výrokom! Hlavne by sme mali veriť v Ježiša! Ale pozrime sa na to bližšie, pretože aj tu sa môžeme klamať.

„Keď bol cez veľkonočné sviatky v Jeruzaleme, mnohí uverili v jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré robil.“ (Ján 2,23)

Títo ľudia zažili pravé Ježišove zázraky! Verili v jeho meno, ale Ježiš s nimi nechcel mať nič spoločné! Také jednoduché to pre nás nemôže byť. Ale mnohí si to takto zjednodušujú. Bol som na mnohých akciách, kde ľudí vyhlásili za uzdravených, a potom sa rečník spýtal: „Kto chce byť zachránený? Musíte len veriť v Ježišovo meno!“ Žiadne kázanie evanjelia, žiadne slovo o obrátení, nič! Ale taká „viera“ nezachraňuje! Ježiš videl aj vtedy srdce a postoj ľudí a mal dôvod nechať si od nich odstup. Mnohí „veria“ v Ježiša, ale vidia v Ježišovi len božského dobrodinca, ktorý má požehnať ich sebarealizáciu. Prichádzajú k nemu so svojimi predstavami a snami a „veria“, že Ježiš na tento obchod pristúpi. Ale Ježiš sleduje Božie ciele, nie naše! Ježiš nás chce začleniť do Božích cieľov a skutkov a nie podporovať náš život v sebeckve. Aj v tomto sa môže človek klamať. Je bežné, že ľudia sú členmi cirkvi, poznajú vierouku, „pokladajú ju za pravdivú“ a prichádza-

jú na každú bohoslužbu... Ale napriek tomu sú na hony vzdialení od pravého kresťanského života! Nemajú so skutočnou živou vierou nič spoločné.

3. Služba Bohu

Niektorí povedia: Najdôležitejšie je, aby sme Bohu slúžili. Správne! Služba Bohu je veľmi dôležitá! Ale pozrite sa, čo hovorí Ježiš:

„Po ich ovocí ich teda poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!“ (Mat 7,20–23)

Títo ľudia veria v duchovné skutočnosti a realitu, veria, že Ježiš je Pán, zapájajú sa aj do diela a konajú rozhodne, ale napriek tomu ich Ježiš vyháňa preč! Sú to ľudia, ktorí žijú v nesmiernych náboženských ilúziách! Ježiš o nich hovorí, že sa dopúšťajú neprávosti. V ich živote nikdy nedošlo k odvráteniu sa od hriechov a k životu v posvätení! Konajú službu pre Boha, ale nežijú v harmónii so skutočnými Božimi cieľmi, prioritami, hodnotami a motívmi! Sledujú svoju sebarealizáciu náboženským spôsobom. Navštívil som veľmi veľa cirkevných zborov a akcií, kde sa tento postoj jasne prejavoval. Človek hovorí o Bohu, a pritom hľadá vlastnú slávu, peniaze, moc a vplyv. A čo sa deje za pódium, to sa radšej zatají.

Alebo to, čo som už spomenul: Veriaci, ktorí spolupracujú na „kresťanských projektoch“, aj keď v nich *Kristus* už dávno nie je... Robia niečo „pre Boha“ a sú možno na míle vzdialení od Božej vôle! Nieкто koná službu pre Boha, ale chce si tým vlastne len držať Boha a jeho vôľu čo najďalej od tela. Taký človek to sám často nerozpoznáva, pretože tomu odmieta veriť. Chce jediné – udr-

žať si svoju sebarealizáciu, dokonca aj keď na to potrebuje konať kresťanské povinnosti. Ale Boh na takéto „obchody“ nepristupuje.

4. Láska k Bohu

Niektorí povedia, že najdôležitejšie je milovať Boha – a majú pravdu! To je to najdôležitejšie! Ale Biblia nám ukazuje, že aj v tomto sa môžeme klamať.

„Hľa, ty si pre nich ako ten, čo spieva piesne o láske pekným hlasom a čo vie dobre hrať na strunovom nástroji. Počúvajú tvoje reči, ale nekonajú podľa nich.“ (Ezech 33,32)

Títo ľudia spievajú Bohu zamilované piesne, ale on si zapcháva uši! Možno sa spievaním dostanú až do stavu opojenia, ale nechcú Boha poslúchať! Nechcú s ním žiť v ozajstnej harmónii! Také stretnutia som zažil hlavne v charizmatických spoločnostiach, kde ľudia spievajú milostné piesne až do tranzu, potom zažijú (zdanlivé) uzdravenia, a potom sa im povie, že majú „veriť“, aby boli zachránení – ale kríž a obrátenie zamľčali! Ani zmienka o zákone a Božej morálke! To je vynikajúca kombinácia predchádzajúceho a tohto bodu. Ale je to náboženská ilúzia a nemá to nič spoločné s Božou vôľou a Božími zámermi.

Aj apoštol Peter bol v takej ilúzii. Ježiš sa ho trikrát spýtal, či ho miluje a on si naozaj myslel, že ho miluje (Ján 21). Ale Ježiš mal dôvod pochybovať o jeho vyznaní! Peter bol pripravený Ježišovi slúžiť, možno sa mu dvíhala hrud', keď mu Ježiš zveroval jednu úlohu za druhou, ale Ježišova otázka bola: Je Peter vôbec spôsobilý pre túto službu? Má správny postoj? Je to naozaj láska?

Ježiš potom Petrovi povedal, že bude ukrižovaný, aby tým oslávil Boha. A vtedy Peter ukázal svoj pravý postoj! Cítil sa ukrižovaný. Otočil sa k Jánovi a spýtal sa: A čo bude s ním?!

Dobre to poznám. „Prečo ja? Prečo nie tí druhí?“ Je to stále ten sebecký postoj, ktorý pochybuje o Božej добрote a nedôveruje Bohu. Človek je možno pripravený spraviť to či ono, ale

vo vnútri ide o vlastnú „kariéru“ a vlastnú reputáciu... Nie sme naozaj presvedčení, že Boh vie, čo robí. Nedôverujeme Bohu úplne! Chceme naďalej realizovať svoje vlastné plány! Myslíme si, že robíme všetko na Božiu slávu, ale nechceme to robiť tak, ako to chce Boh! Peter jasne ukázal, že svojou „láskou“ klamal sám seba, ale Ježiša oklamať nemohol! Ježiš ho musel dôsledne vyzvať: „*Ak ho chcem nechať, kým neprídem, čo tá do toho? Ty ma nasleduj!*“ (Ján 21,22)

To boli jasné slová. Vidíme teda, že človek sa môže klamať aj v „láske“. Boh nemá záujem o piesne či povrchné slová, ale v prvom rade o náš postoj! V tom sa ukazuje láska!

5. Usilovanie o moc Ducha Svätého

Niektorí si myslia, že tým najdôležitejším je usilovať sa o plnosť Ducha.

Správne! To je dôležité! Ježiš nám zaslúbil Svätého Ducha a apoštol Pavol povedal, že máme byť naplnení všetkou plnosťou Ducha! Ale aj v tom môže človek klamať samého seba.

Pozri sa, čo sa dialo s čarodejníkom Šimonom. (Sk 8,9–24) V Biblii čítame, že veril. Na základe svojej viery bol dokonca pokrstený! A keď videl pôsobenie moci Ducha, chcel to za každú cenu tiež! Nie je to príkladné? Nie! Apoštol Peter mu vystavil to najhoršie vysvedčenie a povedal, že nemá podiel na Božích veciach! Šimonovi šlo len o moc a prestíž! Vidíme, že aj v tomto sa môže človek mýliť. Šimon mal úplne nesprávne motívy a oklamal tým dokonca aj niektorých z prvých evanjelistov a apoštolov. Svojím vplyvom spôsobil, že Boh tam nemohol pôsobiť tak, ako chcel. Musel prísť Peter a v múdrosti a moci Svätého Ducha odhaliť, čo ostalo skryté povrchnému pohľadu. To je potrebné aj dnes.

Zažil som mnoho akcií, kde takíto „Šimonovia“ hovorili na pódiu o Svätom Duchu a zvädzali ďalších „Šimonov“, ktorí sa natahovali po „ďalšom“ od Svätého Ducha. Je ťažké rozlíšiť a posúdiť to, pretože aj pravý kresťan sa má natahovať po „ďalšom“!

Rozhodujúci je postoj, stav srdca, skutočné motívy! Boh to vidí a kto si nechá otvorené oči, ten to rozpozna na sebe aj u druhých. Vidíme, že sa môžeme nechať oklamať aj postojom k veciam, ktoré sú veľmi dôležité – ale nie najdôležitejšie. Preto sa teraz budeme venovať tomu najdôležitejšiemu!

ČO JE TÝM NAJDÔLEŽITEJŠÍM V ŽIVOTE VERIACEHO A PODĽA ČOHO POZNÁME SKUTOČNÉHO KREŠŤANA

KAPITOLA 9

Ježiš povedal, že máme milovať Boha a svojho blížneho ako seba samého. Najvyšším prikázaním je láska. Ale čo tým Boh myslí? Niektorí chcú svoj duchovný život postaviť na pocitoch a emóciách, iní chcú láske rozumieť ako tolerantnej premene Božej morálky a Božieho zákona, čím sa dostávajú do úplného bludu.

Apoštol Pavol píše: „*Lebo láska Kristova nás núti...*“ (2Kor 5,14; Roh)

Ako prosím? Veď sme zistili, že láska znamená, že chceme žiť s Bohom v harmónii *dobrovoľne* a z *presvedčenia*! Nátlak sa sem predsa vôbec nehodí, tak ako tomu máme rozumieť? Chcel by som vysvetliť, ako to Pavol myslel.

Porozprávajme sa trochu o **vďačnosti**. Čo to vlastne je? Vďačnosť by sa dala opísať pomocou dvoch iných slov: **pozitívny záväzok**. Premýšľaj o tom. Keď ti niekto daruje niečo skvelé alebo ti pomôže s niečím dôležitým, si vďačný. Niektorí potom hovoria: „Máš to u mňa!“ Naša susedka v Nórsku nám dovolila použiť

vať jej internet. Boli sme jej za to veľmi vďační. Keď sa nás jedného dňa spýtala, či by sme jej mohli do neďalekého mesta vziať na opravu rozbitý mobil, bola to pre nás česť! Boli sme radi, že pre ňu môžeme spraviť niečo aj my! To je vďačnosť! Človek sa cíti pozitívnym spôsobom zviazaný spraviť alebo darovať na oplátku niečo dobré. To je úplne normálne! Boh nás tak stvoril.

Dôležité je , že vďačnosť je vždy v rovnovážnom pomere k daru. Ak dostaneme malý darček, potom sme „málo“ vďační. Keď dostaneme veľký dar, tak je vďačnosť väčšia. Naša susedka nepožadovala veľmi veľa, len aby sme so sebou do mesta vzali jej mobil, ale keby sa spýtala, či jej môžeme zrenovovať dom a kúpiť nové auto, tak by som sa k tomu necítil zviazaný! Iné by to bolo, keby mi niekto venoval 400 miliónov eur! Keby sa ma táto osoba potom spýtala, či by som jej mohol pomôcť pri renovácii domu, tak by som sa spýtal, či mám rovno kúpiť aj materiál a vozidlo na prepravu! Vďačnosť je priamo úmerná daru. Keď sme vďační, tak sa cítime pozitívnym spôsobom zviazaní darovať alebo urobiť na oplátku niečo dobré – a máme z toho radosť!

Presne o tom hovorí apoštol Pavol! Uvedom si nasledujúce! Ježiš na seba vzal trest, ktorý som si zaslúžil ja. Ušetril ma večného zatratenia, ktoré som si zaslúžil, a tvrdého trestu, ktorý by ma čakal! A nielen to! Vykúpil mi večný život v novom svete, v ktorom bude vládnuť pokoj a spravodlivosť! Prostredníctvom Ježiša sú mi prístupné všetky požehnania neba a budem prebývať naveky v nádhernom spoločenstve s Bohom!

Aký len vďačný musím byť, ak tomu uverím!

Už rozumieš, čo má apoštol Pavol na mysli, keď hovorí: *Láska Kristova nás zaväzuje?*

Veď je to jasné! Ak stojí vďačnosť v rovnovážnom pomere k daru, ak je pravda, že vďačnosť je pozitívny záväzok v nás, akí vďační a zviazaní by sme sa museli voči Bohu cítiť?

Niektorí „vedia“, že existuje večné Božie kráľovstvo, ale ich životný štýl ukazuje, že tomu vlastne neveria! Viera v Ježiša Krista a pravdy evanjelia by úplne zmenili ich život. A to až tak veľmi, že Biblia hovorí o novom narodení, o novom stvorení!

„Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové.“ (2Kor 5,17)

Chcel by som to ukázať na príklade. Predstavujem si, že mám dlh 500 miliónov eur. Absolútne beznádejné. Presne taká je naša situácia pred Bohom. Sme stratení vo vine hriechu a pôjdeme navyky do zahynutia.

Predstav si, že by prišiel muž s kufrom plným peňazí a povedal by: „Mám tu peniaze, s ktorými zaplatím tvoje dlhy.“ Mal by si radosť?

Nie, pretože by som mu neveril! Možno by som bol dokonca nevrlý, pretože je pre mňa neprijateľné, keď mi ostatní pripomínajú môj dlh, ktorý ja radšej ignorujem!

Presne tak je to s Ježišom. Mnohí ľudia počujú, že nám chce odpustiť náš dlh a vedia to, ale neveria tomu. Samotný fakt, že niečo vieme, nezmení nič.

Predstavme si, že tento muž otvorí svoj kufor s peniazmi a ukáže, že to myslí vážne! Radoval by som sa, keď uvidím peniaze alebo ich dokonca začnem prepočítavať?

Nie! Bol by som skeptický a vírvalo by mi v hlave, čo asi tento človek odo mňa chce. Prečo to robí? Chce si ma kúpiť? Chce so mnou manipulovať?

Presne tak je s postojom niektorých ľudí k Ježišovi a evanjeliu. Existujú ľudia, ktorí naozaj rozumejú tomu, že Ježiš zaplatil na kríži cenu a vedia, že im chce darovať všetko požehnanie neba. Samotné poznanie nič neprináša! Mnohí stoja pred krížom ako pred kufrom plným peňazí a nedôverujú Bohu. Uvedomujú si, že je to vážne a pýtajú sa sami seba, čo asi Boh s ich životom urobí, ak dar príjmu.

A teraz sme v rozhodujúcom bode! Po celom svete je obrovské množstvo ľudí, ktorí poznajú biblické posolstvo, vedia, o čo ide, ale neveria tomu! Preto sa v ich život nič nemení!

Čo sa stane, ak uverím tomu, že to so mnou ten muž myslí dobre, že koná z lásky ku mne? Ak tomu uverím, potom vo mne prepukne nespútaná radosť! Vybuchne vo mne sopka radosti! Potom budem šťastný skákať po stoloch, kým sa podo mnou nerozlámu! Prežíval by som radosť! Istotu toho, že môj dlh je zaplatený! Istotu, že začínam nový život! Reálnu nádej, že tu je základ na to, aby sa môj budúci život podaril! A bol by som vďačný!

Ak toto platí pri relatívne nedôležitých 500 miliónoch eur, potom sa tá pýtam: Vari to neplatí aj pre pravdu evanjelia? Čo sa stane, keď nejaký človek prejde od poznania evanjelia k viere? Ak naozaj verí tomu, že za neho Ježiš vytrpel trest, ak naozaj verí, že je mu odpustené, ak naozaj verí, že ho Boh prijíma, ak naozaj verí, že Boh má pre jeho život nádherný plán, ak naozaj verí, že dostal prostredníctvom Ježiša Krista večný život, ak naozaj verí, že prostredníctvom Ježiša Krista môže prísť do Božieho nového a večného sveta... Čo by sa stalo, keby ľudia správne docenili hodnotu týchto skutočností a uverili im? Poviem ti, čo by sa stalo!

Stalo by sa to, o čom hovorí apoštol Pavol. „Láska Kristova nás zaväzuje (núti, ženie, usmerňuje, má v moci, poznámka prekladateľa)

Boli by sme takí vďační, že by naša vďaka nemohla byť väčšia! Cítili by sme sa Bohu dobrovoľne a z presvedčenia zaviazaní a radovali sa, keby sme pre neho mohli vykonať nejakú službu! Keby mi niekto dal 500 miliónov eur, potom by volal z Afriky, že tam má nejaké problémy, tak by som tam letel, aby som mu pomohol! Bola by to pre mňa česť! Pretože vďačnosť stojí v rovnovážnom pomere k daru!

Ježiš pre nás vykúpil viac, než by nám mohol dať človek, keby nám daroval aj celý svet. Kto tomu uverí, pre toho je ctou slúžiť Bohu. Robí to s výbušnou radosťou! Už neexistuje žiadna „obet“!

Aký odlišný od tohto je život človeka, ktorý stojí pred kufrom peňazí, ale pochybuje o dobrých úmysloch darcu a váha s prijatím daru. Aký odlišný je život človeka, ktorý pozná evanjelium, ale neverí mu! V takejto situácii sa dnes nachádza obrovské množstvo veriacich. Mnohí z nich ostávajú v tomto bode stáť a chcú s Bohom spraviť obchod. Nedôverujú Bohu natoľko, aby mu absolútne zverili celý svoj život. Nechcú opustiť svoje sebecké ciele. Ponúkajú Bohu, že budú s týmito biblickými pravdami nakladať s rešpektom, že budú chodiť pravidelne na bohoslužby a dávať desiatky. Sú pripravení priniesť „obet“, len aby mohli ďalej žiť svoj vlastný život! Len aby si mohli nechať tento jeden malý hriech! Navonok sa zdajú byť uznávanými veriacimi, ale v skutočnosti sú neveriacimi a sebeckými hriešnikmi, ktorí sa snažia zaslúžiť si nebo prostredníctvom „plnenia povinností“. Vo svojej samospravodlivosti si nahovárajú, že to je dosť na to, aby sa dostali do neba! Aký úbohý život!

Veriaci má prostredníctvom viery v Ježiša Krista úplne premenený postoj. Chce dobrovoľne a z presvedčenia žiť v harmónii s Bohom, pretože Bohu absolútne dôveruje. Chce ho počúvať z presvedčenia, pretože pochopil, že ten, ktorý život stvoril, najlepšie vie, ako žiť kvalitný život! Ten, ktorý za mňa trpel na kríži a zomrel za mňa, ten to so mnou predsa môže myslieť len dobre! Ten, ktorý sleduje svoj plán s týmto svetom až do jeho nádherného cieľa, ten bude najlepšie vedieť, na čo ma môže použiť! Takému človeku sa podarilo dostať od pochybností k viere, od nedôvery k dôvere, od „nepríťažlivého plnenia povinností“ k láske! Miluje Boha! Chce dobrovoľne a z presvedčenia viac! Z vďačnosti je pripravený urobiť pre Boha všetko. Skús ho zastaviť! Nedo-kážeš to, pretože ho ženie vpred Kristova láska! To je pôsobenie a moc Ducha! To je ten postoj, o ktorom Pavol hovorí!

Keď je nejaký človek takto uchvátený Kristom, vari potom záleží na tom, či to alebo ono ešte nevie? V zásade na tom vôbec nezáleží! Pretože s takýmto postojom bude hľadať viac! Nechá si toho Boha ukázať viac, ako Apollo z Alexandrie (Sk 18). Rovna-

ko som to prežil aj ja. Odkedy som začal nasledovať Ježiša, zjavoval sa mi stále viac.

Niektorí adventisti sa ma pýtali, ako som uveril potom, keď som stretol adventistov... Haló! Keď som stretol adventistov, žil som s Ježišom už 20 rokov! Najväčšie Božie vedenie a začlenenie do jeho plánov som zažil už predtým, než som stretol adventistov! Je to jeden z vrcholov nevedomosti, keď si niektorí myslia, že mimo ich cirkiev neexistujú žiadni iní kresťania. Tam vonku som stretol veľmi veľa ľudí, ktorí sú ako Pavol a Apollo uchvátení Kristom! A budem úprimný: Som zdesený tým, ako málo ľudí v cirkvi žije s týmto postojom! Kde sú ľudia s týmto silným a odovzdaným postojom?

Mám pocit, že väčšina stojí pred tým kufrom peňazí a ešte ho správne neprijali. Ale ešte viac som zdesený nad tými, ktorí sú pokrstenými členmi cirkvi a o Ježišovi, kríži a obrátení nevedia takmer nič! Som zdesený nad tým, že mnohí ľudia majú na prvom mieste niečo iné než Ježiša Krista a jeho kráľovstvo. Nemôžem pochopiť, že takmer nikto nie je schopný rozlišovať medzi skutočným kresťanom a nekresťanom. Pre väčšinu je hranicou členstvo a bodka. Ale koľko členov na zozname má skutočne vieru, o ktorej hovorí Biblia? Kolkí z nás stoja v skutočnosti pod stromom „poznania“ a sú mŕtvi, namiesto toho, aby stáli pod stromom života? Znalosť nezachraňuje! Služba nezachraňuje! Spievanie zamilovaných piesní nezachraňuje! Tradičné plnenie povinností nezachraňuje! Je to viera, pravá viera, premieňajúca viera, ktorá vedie do harmónie s Bohom.

Ježiš to mal ťažké. Ľudia za ním prichádzali so svojimi názorami a predstavami. Keď potvrdil ich názor, tak bol ich najlepším priateľom. Keď s nimi nesúhlasil, považovali ho za nepriateľa a heretika. Práve tento postoj zažívam s mnohými „súrodencami“. Chcú počuť môj názor na ich „hlavnú tému“, a ak zdieľam ich postoj, tak som ich priateľ. Ak je môj názor iný, tak som „z Babylona“. To je predsa šialenstvo! Ak jem mäso, tak sa jedni radujú a druhí ma zavrhnú. Ak pijem kávu, tak sa jedna skupina

raduje, ale väčšina ma zaradí do neduchovnej škatuľky či dokonca medzi „Babylončanov“. To isté sa deje pri otázkach oblečenia alebo hudby. Mali by sme sa naučiť veľmi dôležitú vec. Držme sa toho, čo apoštol Pavol jasne hovorí vo svojich listoch – my v cirkvi môžeme mať bez problémov iný pohľad na rôzne veci. Niektoré veci nie sú vôbec prioritné a nemusíme v nich nikdy dosiahnuť jednotu. Napríklad otázky súvisiace s jedlom alebo štýlom oblečenia. Sú iné veci, v ktorých by sme mali v procese učenia a poznávania dôjsť k jednote – napríklad otázka záväznosti soboty. Ale niekto je len na začiatku svojej cesty! Každý nemôže hneď všetko vedieť a všetko pochopiť! Preto je rozhodujúca nie úroveň znalostí, ale postoj!

Ako sa máme a môžeme držať len tých vecí, ku ktorým sme už dospeli a poznali ich? Alebo inými slovami, ako máme žiť podľa toho svojho najlepšieho vedomia a svedomia? Biblia je v tomto jednoduchá a praktická! Kto je pravý kresťan?

Má postoj, o ktorom hovorí apoštol Pavol! Dostal sa od neviery k viere a zmocnil sa ho Ježiš Kristus. A potom sa natáhuje po ďalšom a žije podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia!

Biblia neakceptuje žiadne ďalšie kritéria. Keď ide o otázku, či je niekto naozaj kresťan a patrí do Božieho kráľovstva, potom to nemôžeme zistiť podľa toho, či má určitú úroveň poznania (ako napríklad Apollo), nemôžeme sa pozeráť ani na to, či je niekto pokrstený člen zboru (ako napríklad Šimon), nemôžeme to spájať ani len s „vyznávaním“ („veriť v meno Ježiša, prejavy lásky“), ani so službou! A už vôbec nie s oblečením, ktoré má niekto na sebe (Jakub) a na úplne poslednom mieste s tým, či pije kávu alebo nie!

Pre Pavla – a tým aj pre mňa – je rozhodujúcou vecou postoj človeka. Má postoj vďačnosti voči Ježišovi? Potom je tam aj viera, pretože vďačnosť môže prísť len z naozajstnej viery! Kto má tento postoj, ten sa natáhuje po ďalšom! Keď má človek takýto postoj, potom je možné všetko! Pretože potom Boh môže zjavovať viac, viesť ďalej, zapájať, pôsobiť požehnanie! Keď človek

tento postoj nemá, potom je všetko len mŕtvym náboženstvom a klamom. Tento postoj je stredobodom pravého života v harmónii s Bohom.

Stojíme pred najdôležitejším bodom v našom osobnom živote a v živote cirkvi. Prebudíme sa, alebo sa budú zástupy ľudí obmedzovať na mŕtvy náboženský život? Príde viac a viac ľudí k „pravej viere“ a do harmónie s Bohom a budú sa natahovať po ďalšom, alebo sa čím ďalej tým viac ľudí uspokojí so znalosťami a tradičným plnením povinností? Naučíme sa správne posudzovať skutočného kresťana a konať duchovne, alebo budeme naďalej posudzovať ľudí podľa nesprávnych kritérií a zneužívať „dobré veci“, pretože ich nesprávne uplatňujeme? Niektorí sa správajú k vlkom v ovčom rúchu ako so súrodencami a s Apollom tam vonku ako s babylonským diablom!

Praktická otázka: Zosobášil by som adventistu/tku, ktorý/á by si chcel/a vziať ne-adventistu/tku? Moja odpoveď je: Za predpokladu, že obaja majú postoj, o ktorom hovorí apoštol Pavol, tak áno. Ale pozor, platí to aj naopak! Keď sa chcú vziať dvaja adventisti a ja nevidím tento postoj, tak by som ich nezosobášil! Ako prvé ma nezaujíma, kto je zapísaný v akom zozname, ale chcem vidieť, či je niekto uchvátený Ježišom Kristom alebo nie! Keď niekto príde a povie, že ho mám pokrstiť, pretože súhlasí s vieroučnými bodmi, tak je to pekné, ale nie je to pre mňa rozhodujúce! Ak nemá postoj, o ktorom hovorí Pavol, ak mu chýba vďačnosť voči Bohu, ak nemá pozitívny záväzok, tak ho nepokrstím. Potom si musím dať tú prácu, aby som ho priviedol k rozpoznaniu toho nesmierneho Božieho daru, ktorý máme v Ježišovi Kristovi a k jeho prijatiu!

Niektorí si možno budú myslieť, že môj postoj je pre cirkev nebezpečný. Ale keď o tom budete premýšľať, zistíte, že týmto nechcem cirkvi uškodiť. Som presvedčený, že prijatím tohto postoja by cirkev mohla byť uzdravená. Ježiš Kristus a naša láska k nemu musia stáť v centre. Najdôležitejšie zo všetkého je postoj túžby po živote v harmónii s Ním.

UCHVÁTENÝ KRISTOM

KAPITOLA 10

Apoštol Pavol píše vo svojom liste Filipanom mimoriadne dôležité slová:

„Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš. Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu za nebeskou cenou, totiž za Božím povolaním v Kristovi Ježišovi. A tak všetci dokonalí majme takéto zmýšľanie! A ak o niečom zmýšľate inak, aj to vám Boh zjaví. Ale k čomu sme dospeli, toho sa držme.“ (Fil 3,12–16)

Pavol si nemyslí, že už dosiahol absolútnu úroveň poznania či absolútnu úroveň posvätenia! Vedel, že nie je „dokonalý“! A predsa zrazu píše o dokonalosti. Čo tým myslí?

Je to jednoduché. Hovorí o postoji! Pozrite sa na Pavlov postoj, pretože je pre Boha a život v harmónii s ním tým najdôležitejším. Pavol bol uchvátený Ježišom Kristom, čo sa ukazovalo na tom, že všetko ostatné považoval za „lajná“ (tak je to napísané v pôvodnom texte!). Božie kráľovstvo a Ježiš Kristus sú pre Pavla také dôležité, že všetko ostatné v porovnaní s tým úplne stráca význam.

K tomuto postojiu patrí viera v zástupnú obeť Ježiša na kríži a morálne obrátenie od hriechu k životu v harmónii s Bohom. A aj keď človek ešte nepozná presne hĺbku a šírku toho, kam ho

tento postoj povedie, alebo ako hlboko to pôjde – musí mať tento postoj túžby po dôslednom nasledovaní Ježiša a poslušnosti!

Uchvátenie Ježišom Kristom sa prejavovalo aj v tom, že sa nahŕňoval po „ďalšom“! V každej oblasti! Pavol vedel, že musí poznať viac biblických právd a súvislostí! Vedel, že musí ešte viac rásť v posvätení! Vedel, že neustále potrebuje novú múdrosť, vedenie a ochranu, aby mohol lepšie slúžiť ľuďom. Vedel, že potrebuje spoznávať Božie plány a skutky, aby ich mohol konať. Pavol nežil v ilúzii, že teologické poznanie a pokračovanie v tradícii je všetko – Pavol potreboval každý deň VIAC!

A teraz pozor! Pre Pavla nebolo rozhodujúce ani to, aby všetci v cirkvi boli vo všetkom za jedno! To spomína extra a o tom by sme ako cirkev mali premýšľať! Úroveň poznania nebola pre Pavla kritériom, podľa ktorého by sa rozhodoval, či je niekto naozaj kresťan a či patrí do Božieho kráľovstva a do cirkvi veriacich. Pre Pavla bol najdôležitejší práve postoj! Až na druhom mieste bolo, či spoluveriaci v niektorých veciach premýšľajú rovnako ako on. Podstatné pre neho bolo, či majú tento dokonalý postoj, či sú uchvátení Ježišom Kristom a či túžia rásť! Pretože tak ich Boh mohol viesť ďalej! Mohol ich ďalej a hlbšie oslobodzovať od falošných predstáv, viesť ich do pravdy a zjavovať im nové veci. Ale bez tohto postoja nefunguje vôbec nič! Máš tento postoj?

BOŽIE VEDENIE

KAPITOLA 11

V Biblii je zaslúbenie, ktoré mám veľmi rád a ktoré som vierou prijal do svojho srdca:

„Hospodin tá bude neprestajne sprevádzať,“ (Iz 58,11)

Od môjho obrátenia mi v srdci horí otázka, aká je Božia vôľa. Od toho dňa viem, že Boh má plán pre môj život. Môj čas je v jeho rukách a on bude najlepšie vedieť, do čoho ma potrebuje zapojiť, aby mohol najlepšie dosiahnuť svoje ciele. Na kresťanskej scéne dnes existuje všetko možné aj nemožné. Videl som toho za dvadsať rokov v rôznych cirkvách naozaj veľa. Mal som možnosť spolupracovať so stovkami rôznych cirkevných spoločenstiev v rôznych krajinách. Videl som, že mnohí kresťania robia všetko, čo môžu, ale nie to, čo majú. Mnohí robia všetko, čo je v ich silách, ale nezažívajú Božiu moc. Mnohí vedú svoju „službu“ len svetskými prostriedkami a ľudskými schopnosťami, ale nezažívajú Božie vedenie a uchvátenie, ako napríklad Eliáš. Na kresťanskej scéne dnes existuje viac rozmanitosti a aktivít než kedykoľvek predtým, ale výsledky sú väčšinou žalostné. Zvyčajne je to tak, že človek niekde spolupracuje alebo niečo napodobňuje a potom dúfa, že to Boh požehná – ale tak to nefunguje!

Boh má vlastné plány a chce nás do nich zapojiť!

Najprv však potrebujeme pochopiť, že si nesmieme robiť žiadne vlastné plány. Boží ľud bol vždy v nebezpečnosti. Najväčšie nebezpečenstvo však hrozilo vtedy, keď si robili vlastné plány alebo hľadali pomoc vo svete!

„Beda odbojným synom, ktorí snujú plány, ale bezo mňa – znie výrok Hospodina.“ (Iz 30,1)

Prečítaj si aj Izaiáša 31,1 a nasledujúce verše.

Boh veľmi jasne varuje pred tým, aby sme svoju dôveru vkladali do svetských kvalít, prostriedkov, ľudských zdrojov či schopností! Boh však zároveň hovorí, že ho máme hľadať, pretože On má vždy plán!

Pavol potom píše konkrétne o tom, že Boh pripravil skutky, do ktorých nás chce zapojiť.

„Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Nemusíme si nič vymýšľať, nemusíme napodobňovať, čo robia ostatní! Tvoj život nebude nikdy taký, ako život niekoho iného a ani to nie je potrebné! Boh chce byť tvojím Bohom a chce ťa viesť – otázkou je, či povieš „áno“ Božím cestám, ktoré ešte nepoznáš.

Všetci chceme vedieť, čo má Boh v pláne, kam to všetko smeruje! „Čo sú tie skutky, v ktorých máme chodiť?“ Tu musíme svoj pohľad zamerať na to prvé, čo Boh robí:

„Sme predsa jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi!“

Kým sa pustíš do konania skutkov, musíš si uvedomiť, že v tebe koná svoje dielo Boh!

Existuje len jedna cesta, ako byť zapojený do Božieho plánu: musíme chcieť, aby v nás Boh konal svoje dielo. Prvé dielo je posvätenie nášho života – život v harmónii s Bohom. Keď sa pýtaš: „Bože, aká je tvoja vôľa pre môj život?“ tak by sme radi počuli konkrétne pokyny, či máme ísť do Afriky alebo niečo iné. Ale predtým, než si nás Boh môže niekde použiť, musí nám byť jasné, o čo Bohu ide v prvom rade.

„Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie, (1Tes 4,3)

„A sám Boh pokoja nech vás celých posväťí a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušeného ducha, dušu i telo bez úhony.“ (1Tes 5,23)

Boh chce uviesť naše životné ciele, naše myšlienky, hodnoty, priority, postoje, motívy, prístup a konanie do súladu s jeho cieľmi. Nezáleží na tom, kam ťa Boh ďalej povedie a do akej situácie sa ešte dostaneš – **bez posvätenia budeš vždy konať nesprávne!**

Budeš nasledovať zlé ciele alebo budeš mať zlé priority, budeš nesprávne posudzovať veci, a keď spravíš niečo „dobré“, možno budeš mať zlé motívy. Ak nespravíme pokroky v tejto oblasti, potom míňame Boží zámer pre náš život.

Ničím sa nedá nahradiť Boží zámer realizovať sa v nás prostredníctvom nášho posvätenia. Žiadnym svetským či duchovným vzdelaním, žiadnymi schopnosťami a nadaním, ani všetkými peniazmi a najlepšimi stratégiami na svete! V prvom rade musíme byť jeho dielom – len na tejto ceste nás môže Boh zapojiť do skutkov, ktoré vopred pripravil – a len táto cesta smeruje do Božieho nového sveta a len na tejto ceste vznikne duchovné ovocie.

Dlho som si myslel, že konám skutky pre Boha, ale potreboval som pochopiť, že Boh používal všetky „skutky“ a okolnosti na to, aby najprv pracoval na mne! Myslel som si, že pracujem pre Boha, ale on pracoval vo mne!

Všetko, čo sa neodohráva na tejto ceste posvätenia, môže vyzeráť kresťansky, môže vyzeráť mocne a úspešne, ale Ježišove slová sú jasné:

„Po ich ovocí ich teda poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov?

Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia nepravosti!“ (Mat 7,20–23)

Zober to vážne! Ježiš tu hovorí o ľuďoch, ktorí „veria“ a sú obdivovaní a uznávaní ďalšími, sebe podobnými „veriacimi“. Ale takáto „vera“ nezachraňuje! Ľudia tu žijú v duchu „modernej kresťanskej religiozity“. Nie je problém, že veria na pôsobenie duchovných darov a nazývajú Ježiša Pánom. Problém je, že nežijú v harmónii s Božou svätou vôľu! Ježiš ich nazýva činiteľmi nepravosti. Zjavne patria k tým oklamaným, ktorí si myslia, že človek pod milosťou už nemusí brať hriech až tak vážne a že Boh je vo svojej láske tolerantný. Ale Boží výrok je jasný a zreteľný:

„Vkradli sa totiž medzi vás niektorí ľudia, o ktorých bol už dávno napísaný súdny výrok. Sú to bezbožníci, ktorí zamieňajú milosť nášho Boha za výstrednosti a zapierajú jediného vládcu a nášho Pána, Ježiša Krista.“ (Júda 1,4)

Niektorí z nich sú uznávanými teológmi, ale tým sa nič nemení. Môžu byť uvedení na zozname členov, ale sú rovnako zapísaní na odsúdenie. Na kresťanskej scéne dnes pôsobí mnoho ľudí, ktorí nejdú naplno do posvätenia, ale používajú svoju „službu“ ako maskovanie pre svoj svetský život. Preto Pavol hovorí:

„Kristus vo vás – nádej slávy!“ (Kol 1,27) alebo *„Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“* (Gal 2,20)

Uvedomuješ si, že Božou vôľou je, aby sa Kristus v tebe realizoval? Chce konať v tebe a prostredníctvom teba. Chce konať svoje dielo v tvojej bytosti, v tvojom charaktere a v celom tvojom živote. Ja som si to pri štúdiu Biblie uvedomoval čoraz viac. Pýtal som sa, prečo sa Ježiš bezprostredne po zmŕtvychvstaní zjavuje svojim nasledovníkom ako záhradník, pocestný a rybár?! Premýšľal som, modlil som sa, ukladal jeden diel „puzzle“ k druhému – a zrazu som ten obraz videl! Tu je cieľ evanjelia! Ježiš v nás chce prebývať, chce byť pri nás, v nás, chce konať prostredníctvom

nás, chce nás viesť a začleňovať nás do svojich skutkov. Preto Pavol hovorí:

„Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ (Gal 2,20)

Čo znamená „život v Duchu“? Znamená to vari, že musíme vypnúť svoju vôľu a nechať sa viesť Svätým Duchom? Od toho som sa „vďaka Bohu“ odvrátil. Ale pýtal som sa, ako vo mne môže Kristus realizovať svoje sväté bytie. Aj tu som si uvedomil, že to musí ísť ruka v ruke. Musím sa stotožniť s Ježišovu vôľou.

V tom čase mi dal Boh zjavenie. Bol som vo svojej kancelárii a pohľad mi padol na jednu knihu na polici. Vybral som ju, listoval som v nej a prečítal len jednu vetu:

„Biblické slovo „telo“ môžeme často preložiť pomocou pojmu „seba“.

Zrazu sa mi rozsvietilo! Pred mojím vnútorným zrakom sa vtedy objavili protiklady výrokov, sformuloval som ich a začal o tom okamžite premýšľať. Tu je zoznam.

Chcem brať Boha za slovo.	Moje ja tiahne k relativizujúcim vlastným interpretáciám Božieho slova.
Chcem sa v živote riadiť podľa Božích spravodlivých meradiel a jeho nariadení.	Moje ja je samospravodlivé a samé pre seba rozhoduje o tom, čo je dobré alebo zlé.
Svoje previnenia chcem ihneď vidieť, priznať a napraviť.	Moje ja tiahne k sebaobhajovaniu a k sebaospravedľovaniu .
Chcem vyhovieť nároku Božej svätosti a nechať sám seba skrz naskrz posväcovať až k dokonalosti.	Moje ja je sebestačné a chce ostať také, aké je.
Chcem nesebecky slúžiť Bohu aj ľuďom.	Moje ja to sebecky znemožňuje.
Chcem milovať Boha aj svojich blížnych ako samého seba.	Moje ja túži len po sebeckej sebeláske .
Chcem žiť v Božom pokoji, ktorý presahuje ľudské zmýšľanie.	Moje ja si praje sebauspokojenie .
Chcem Boha vyvyšovať a chváliť.	Moje ja chce vyvyšovať a chváliť seba .

Celým svojim životom chcem predstavovať Krista.	Moje ja chce prezentovať seba samého .
Chcem nájsť svoju identitu v Bohu a Kristovi.	Moje ja pozná len objavovanie samého seba .
Chcem rozpoznávať svoju stabilnú a reálnu hodnotu ako draho vykúpenú Božiu podobu.	Moje ja ničí život aj službu problémami so sebahodnotením , ktoré sa prejavujú pocitmi menejcennosti, domýšľavosti alebo megalomániou.
Chcem žiť so zdravým vedomím Boha, aby som z neho čerpal svätosť na život a schopnosť k službe.	Moje ja si je vedomé len seba a obmedzuje ma len na mňa samého.
Chcem svoj život a službu utvárať na základe dôvery v Boha a tým uplatňovať Jeho schopnosti a dary.	Moje ja vie, myslí a koná len na základe dôvery v samého seba , obmedzuje ma len na svoje možnosti, schopnosti a nedostatočnosti.
Ak k tomu dôjde, chcem pre Boha trpieť.	Moje sebecké ja považuje život služby za niečo „úbohé“.
Chcem vo všetkom s vďačnosťou rozpoznávať Božiu milosť.	Moje ja prijíma všetko bez vďačnosti ako samozrejmosť .
Chcem žiť duchapriítomne v zapieraní seba samého.	Moje ja to berie tak, že život vo viere a posvätení sa deje sám od seba .
Chcem sa slobodne a z vlastného presvedčenia odovzdať pod Božiu vládu.	Moje ja chce ostať svojím vlastným pánom .
Chcem naplno uchopiť spásu a prežívať spasenie, uzdravenie a posvätenie.	Moje ja pomaly ale isto speje k sebazničeniu .
Nový život z Kristom, chcem žiť večne.	Moje ja chce moju samovraždu .

Teraz som porozumel, čo má Ježiš na mysli, keď povedal:

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba! Každý deň nech vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ (Luk 9,23) „Lebo kto ide za mnou a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojím učeníkom.“ (Luk 14,27)

Slovo „anti“ znamená „proti“. Zrazu som uvidel, aký „antikresťanský“ môj život v tele je! „Starý človek“, ako to nazýva Biblia, je vždy proti „životu v Duchu“!

Je málo tých, ktorí volajú „Haleluja“, keď poviem: „Dnes chcem hovoriť o sebazapieraní.“ Je málo tých, ktorí v tom rozpoznajú tú nádherne oslobodzujúcu skutočnosť! O sebazapieraní existuje veľa falošných predstáv. V Rumunsku ľudia stáli na zime alebo sa inak trestali či bili, pretože si mysleli, že je to „sebazapieranie“, a pritom je to len *vlastná interpretácia vedúca k sebazničeniu*.

Pravé sebazapieranie nie je trest, ale cesta, vďaka ktorej Boh môže vytrhnúť našu osobnosť a aj celý náš život zo začarovaného kruhu. Sebazapieranie nás neredukuje na nejakú úbohú existenciu, ale uzdravuje nás, aby sme sa mohli stať duchovne silnými a zrejšími osobnosťami. Len o tomto princípe by som mohol vyučovať celý deň – a robím to rád! Na biblických školách a v zboroch sa na mňa vždy ľudia zdesene pozerajú, keď im konkrétnymi príkladmi ukazujem, ako sa v skutočnosti prejavuje „prezentácia seba samého“, „samospravodlivosť“ či „vyvyšovanie seba samého“! V toľkých oblastiach žijeme „vlastnými interpretáciami“, toľko ľudí je samospravodlivých, sebestačných, zviazaných sebaľútosťivými myšlienkami alebo obmedzených sami na seba skrze dôveru v seba... A mnohí si myslia, že toto je pravý kresťanský život!

Začal som sa teda pozeráť na celý svoj život podľa tohto zoznamu, prechádzal som ho a s modlitbou nechával Boha, aby mi ukazoval, kde žijem „podľa tela“. Stále znova mi Boží Duch ukazoval niektoré veci, ktoré sú „v tele“, a potom alternatívu Ducha. Bolo to desivé! Keď som sa tak pozeral na svoj život, nemohol som to pochopiť a ďakoval som Bohu za jeho milosť a vernosť. Radoval sa z toho, že sa Kristus vo mne bude môcť v budúcnosti realizovať viac! Odvtedy mi Boží Duch stále znova ten zoznam pripomína, a to mi pomáha konať inak ako kedysi. Ale nič si nenahovám: Sebazapieranie nie je automatické, ale vyžaduje si rozhodnutie. Ježiš hovorí, že sa toto sebazaprenie odohráva každý deň! Medzitým som si uvedomil, že Boh odsúdil moje staré konanie a starý život na smrť, pretože bol naplnený hriechom. Musel som tento rozsudok uznať a dať Kristovi v mojom živote miesto, ktoré mu právom náleží. Mal som v hlave množstvo klamstiev. Tie musela nahradiť

pravda. Sebazapieranie je jediná cesta, ako sa Kristus môže v nás a prostredníctvom nás realizovať!

„Telo“ sa však stále znova hlási o slovo. Preto musíme ducha prítomne reagovať a počúvať Božieho Ducha.

Toto bol spôsob, ako mi Boh otvoril oči, aby som videl jasnejšie. Zrazu bolo zjavné, aký „telesný“ som bol ja sám, ale aj mnohí ďalší na kresťanskej scéne.

Príklad: Je tu sebecký muž, ktorý začína v cirkevnom spoločenstve nejakú konkrétnu službu. Sám si ju vybral, aby sa prezentoval a aby dosiahol povýšenie samého seba. So sebedovdomím a sebadôverou káže, aby získal uznanie, vplyv, moc a peniaze. Ako ten bohatý mladík, ktorý prišiel za Ježišom.

„Ego“ sa pozná tak ľahko! Bez sebazapierania nemôže byť nikto Ježišovým učeníkom, to Ježiš povedal veľmi jasne. Aj tu som si uvedomil, že život pravého kresťana je viac než len znalosť rôznych vecí. Ježiš povedal, že bez sebazaprenia nie je možné pravé učeníctvo. Boh nás chce pripraviť na sväté nebo a Svätý Duch v nás na tom pracuje.

„Teraz však, oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi Boha a máte svoje ovocie na posvätenie a nakoniec večný život.“ (Rim 6,22)

Boh chce vidieť ovocie posvätenia. Ak obrátenie nie je začiatkom procesu posvätenia, potom sa žiadne obrátenie neuskutočnilo.

Aby nás Boh mohol začleniť do svojich plánov, musí byť dielo, ktoré Ježiš dokonal na kríži, uskutočnené v nás!

Pri pravom obrátení sme pokrstení Svätým Duchom Svätým. Prežívame znovuzrodenie a tak sa začína prvé Božie dielo v nás! Prostredníctvom Ježišovej krvi sme pred Bohom posvätení! Len prostredníctvom diela Ježiša Krista na kríži máme „sväté postavenie“ pred Bohom. Ale Boh chce posvätiť aj náš „postoj“ a celý náš „stav“. Máme sklon k tomu, že potom, čo sme vierou prijali sväté postavenie Božieho dieťaťa, okamžite chceme niečo pre Boha ro-

biť. To samé o sebe nie je chybou, ale naša „služba“ nesmie ísť na úkor posvätenia! Naša služba a duchovné úlohy nemôžu nahradiť posvätenie! Je to obrátene! Len prostredníctvom posvätenia prichádzame do duchovného stavu, ktorý umožňuje, aby sme „stali“ na duchovné požiadavky v službe. Našou celoživotnou úlohou je v prvom rade posvätenie – pretože každý človek, ktorého prostredníctvom svojej služby zasiahneme, musí dôjsť práve sem – do svätého života s Bohom! Cieľom života nie je, aby sme zažili „veľké zázraky“. Všetky zázraky vedú k jedinému cieľu: aby sme žili viac a hlbšie v harmónii s Bohom!

Čo je to pravý zázrak?! Keď sa hora pohne z miesta, alebo keď zatvrdený hriešnik činí pokánie a dáva svoj život do poriadku?! Skutočne cenné zázraky sa odohrávajú vtedy, keď sa človek dostáva do čoraz väčšej harmónie s Božími cieľmi, prioritami, hodnotami a motívmi.

Nezamietaj si Božie ciele s prostriedkami, ktoré nasadzuje, aby dosiahol svoj cieľ!

V súčasnosti sa to často zamieňa! Koho dnes budú vyvyšovať preto, že žije svätým a aj príkladným životom?! Ale keby niekto zažil to, čo Peter pri rybolove, tak by sme ho za to „zbožňovali“, hoci Peter bol na míle ďaleko od toho, aby sme ho obdivovali.

Desivou skutočnosťou je, že súčasné kresťanstvo už neprodukuje veľa svätých, ale maximálne aktivistov! Veď je to jasné! Ako máme pripútať mladých ľudí k cirkvi?! Musíme ich zamestnať! Musíme organizovať! Prechádzky, výlety, koncerty, športové aktivity... Na to všetko by zabudli, keby skutočne prišli k Bohu a zažili by, že ich Boh zapája do svojho plánu. Ak to deťom a mladým neprinesieme, potom je všetko ostatné zbytočné.

Chcel som to zdôrazniť hneď na začiatku, aby sme to mali na zreteli. Teraz sa budeme zaoberať tým, akým spôsobom nás Boh vedie.

Boh nás vedie prostredníctvom „oslích situácií“

Možno si Božie dieťa na ceste posvätenia do Božieho nového sveta, ale pýtaš sa, ako sa môžeš dostať k tomu, aby ťa Boh v ži-

vote konkrétne viedol. Najprv si uvedom, že sa nemusíš o nič usilovať, lebo „tam“ už si. Ak si doteraz vedome Božie vedenie nevnímal a nezakúšal, potom to nie je zo začiatku nič nezvyčajné. Boh nás začína viesť oveľa skôr než si to uvedomíme. Začína už v lone matky (Jeremiáš).

Biblia je plná príkladov – ľudia boli Bohom vedení bez toho, aby si to uvedomovali. Saul bol napríklad bezvýznamný mladý muž žijúci v každodennej pomoci na otcovom hospodárstve. Jedného dňa jeho otcovi utiekli oslice! „Super, nie?“ Čo to má znamenať? Hľadať... Ale kde? Ktože ho vie... Nemohol dať Boh Saulovi nejaký tip? Aspoň svetovú stranu... Nič! Tak chudák Saul hľadá celé dni v pústnej krajine oslice! A viem si predstaviť, aké myšlienky mu behali hlavou, keď uvažoval, čo tým osliciam urobí, keď sa mu dostanú do rúk... Vo dne chodiť, potiť sa, hľadať, potláčať frustráciu, v noci mrznúť... Tak to šlo celé dni! Žiadny konkrétny hlas z neba! Žiadne sny, vízie! Bolo Bohu jedno, že Saul má problém? Sú pre Boha oslice príliš „špinavé“, aby sa nimi zaoberal? Nie! Naopak! Boh tieto oslice „ukradol“! Boh tieto oslice vyslal na cestu! **Oslice boli pre Saula Božím ukazovateľom k prorokovi, ktorý ho mal pomazať za kráľa!** Saul to ani len netušil a sám pre seba v púšti hundral. Ale prečítaj si, čo sa v tom istom čase odohralo o niekoľko kilometrov ďalej. Čo Boh povedal prorokovi Samuelovi?

„Zajtra o tomto čase pošlem k tebe muža z Benjamínovho územia. Toho pomazeš za vojvodu nad mojím izraelským ľudom. ...“ (1Sam 9,16)

Boh poslal Saula k Samuelovi, aby ho pomazal za kráľa! O tom však Saul vôbec nič netušil. Ako ho Boh poslal? Zaznel hlas z neba? Nie, vôbec nie... Boh to urobil cez oslice, ktoré sa „stratili“ jeho otcovi. Boh musel Saula „viesť“ z domova k prorokovi. A on sa nechal viesť, aj keď si nebol ničoho vedomý.

Čo tým chcem povedať? *Najprv by som chcel tvoj pohľad zaostriť na to, čo Boh koná, aj keď ty si možno myslíš, že v tvojom živote nič nerobí a všetko je bez zmyslu!*

Prijímaj svoje „oslie situácie“. Boh ťa chce viesť aj prostredníctvom nich.

Okolnosti, ktoré sú neodvratné, patria k Božím ukazovateľom!

Takýchto príkladov je v Biblii mnoho. Boh povedal Eliášovi, že prikázal akejsi vdove, aby sa o neho postarala – ale tá vdova o ničom nevedela! Ako sa k nej teda Boží príkaz dostal? Prostredníctvom okolností, do ktorých sa dostala. Eliáš mohol pochybovať o tom, že k nemu Boh naozaj prehovoril, pretože tá vdova o ničom nevedela! Ale Eliáš vedel niečo, čo sa musíme naučiť: Keď Boh posiela, vedie a „prikazuje“, potom si môže použiť čokoľvek a kohokoľvek!

Alebo sa pozrime na Jozefa. Na konci, keď pred ním, „premiérom“, stoja jeho bratia, hovorí, že ho do Egypta poslal Boh! Ale ako ho Boh poslal? Prišlo po neho super fáro s vodičom a ochrankou, aby ho odviezli do paláca? Nie. Ublížili mu jeho bratia, hodili ho do studne, predali za otroka, ako nevinný bol uväznený... Ale Jozef v tom videl Božie *poslanie*! Keď posiela Boh, nemusí zaznieť hlas z neba, nemusí sa uskutočniť cirkevná „slávnosť vyslania“ s učeními teológmi, krásnou hudbou a skvelým oblečením! Práve v príbehoch Starej zmluvy je toľko zaujímavých naučení pre náš život, až sa toho nemôžem nasýtiť. Stále nachádzam niečo nové!

Otvor oči vo svojej situácii a rozpoznaj, že Boh už koná! Nie kto čaká roky na konkrétne poverenie z neba, a pritom sa už nachádza priamo uprostred! Ježiš povedal:

„Daná mi je všetka moc na nebi aj na zemi. Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ (Mat 28,18–20)

Boží veľvyslanci

Môj otec raz na misijnej konferencii s priateľským úsmevom na tvári povedal: „My kresťania v skutočnosti nepotrebujeme žiadne konkrétne vyslanie, ale kopanec do zadku!“

To som si zapamätal. Myslel tým, že sme vyslaní už dvetisíc rokov a nemusíme čakať na niečo špeciálne. Vnímaj svoju situáciu ako takú, v ktorej Boh už pracuje a v ktorej máš konať duchovne! Saul by sa určite vydal na cestu s **iným postojom**, keby vedel, že ho Boh posielal za prorokom, ktorý ho pomaže za kráľa! Teraz si uvedom, že Boh z teba spravil oveľa viac! Keď si uveril, sám Boh ťa pomazal za svoje dieťa. Nie si kráľom nejakého pozemského kráľovstva, ale dieťaťom živého a svätého Boha! A ak ním naozaj si, tak je to tá najlepšia správa na svete! Uvedomuješ si to? Každé stretnutie môže byť rozhodujúce! Každý rozhovor môže rozhodnúť o nebi alebo o večnom zatratení! Vo svojej situácii si Boží veľvyslanec!

„Sme teda Kristovými vyslancami a akoby Boh napomínal skrze nás. V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ (2Kor 5,20)

Americký veľvyslanec žijúci v Česku je stále americkým občanom. Ale čo robí? Zastupuje svoju krajinu a svojho prezidenta! Presne tak je to aj s nami! Sme nebeskými občanmi, ako hovorí apoštol Pavol (Fil 3,20). Ale ešte nie sme v nebi. Prečo nie? Pretože Boh ešte nedosiahol svoj cieľ. Preto tu máme úlohu ako veľvyslanci. Reprezentujeme Božie kráľovstvo a Ježiša Krista tu na Zemi pred všetkými ľuďmi.

Boh nás chce viesť. Pre Boha je najdôležitejšie, aký postoj máš v konkrétnych situáciách. Tvoj duchovný postoj je predpokladom tvojho duchovného konania! **Boh pracuje celý náš život na tom, aby zmenil naše postoje a náš prístup. Chce, aby sme sa nedali ovplyvňovať a zväzdať svetskými okolnosťami, ale aby sme my duchovne ovplyvňovali okolnosti. To je jeho cieľom, k tomu nás chce viesť.** Takto prostredníctvom nás prúdi Boží Duch a premieňa okolnosti!

Pri jednej pouličnej evanjelizácii v Litomyšli sme mali nehodu s príviesom. Mohli sme sa nahnevať, mohlo nás to rozladiť, mohli sme pochybovať o Bohu a o tom, či žehná našej dôležitej misii – ale to všetko by bolo nesprávne! Spoluveriaci sa v tejto situácii nene-

chali vyviesť z rovnováhy a priateľsky pomohli žene, ktorej som spôsobil škodu. A z celej situácie bola napokon nádherne požehnaná vec! Veriaci s ňou hovorili takým spôsobom, že si s radosťou vzala knihu Krížom krážom! Podobne dopadla aj naša nehoda na námraze. Vodiči odtahovej služby zažívajú pri takýchto nehodách vždy len vynervovaných a vystresovaných ľudí. Nemohli pochopiť, že som bol veselý a radosný. Hovoril som im o svojej viere a oni si odo mňa radi zobrali brožúrku. V každej situácii si Božím vyslancom, a ak sa v nej takto aj správaš, Boh sa potom môže v každej situácii osláviť.

Veriaci môže povedať:

„Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolani podľa jeho predsavzatia.“ (Rim 8,28)

Vieš to určite? Naozaj miluješ Boha, alebo na neho len občas myslíš? Čo je to „dobré“, o ktorom sa v tomto verši hovorí? *Dobré* v prvom rade neznamená môj blahobyť či moje zdravie, či dosiahnutie lepšej životnej úrovne. Znamená to, že sa Boh tu a teraz oslavuje! Že si satan tu a teraz nemusí odnieť žiadne víťazstvo, ktoré by sa týkalo tvojich myšlienok, slov alebo skutkov! Že sa zvestuje Božie kráľovstvo! Všetko slúži tomuto veľkému úžasnému Božiemu cieľu! Všetky tieto pravdy sú nesmierne dôležité na to, aby sme boli vedení Bohom!

Boh nás nemusí vždy viesť iba von z problémov

Kto to pochopí, ten môže chváliť Boha s Pavlom vo väzení, s Danielom v jame levov, s tromi mládenkami v ohnivej peci alebo s Jozefom vo väzení. Každá zdanlivá ťažkosť totiž môže posvätiť náš charakter, môže do situácie priniesť Božiu veľkoleposť a môže nám priniesť ďalšie užitočné a premieňajúce skúsenosti, – na Božiu slávu.

Akým spôsobom viedol Boh Jozefa, kým ho postavil do čela egyptského ľudu, aby sa stal požehnaním pre všetkých?

Cesta hore, viedla dolu z kopca!

Každá z Jozefových skúseností (sny, privilegované postavenie v rodine, neskôr väzenie, služba na faraónovom dvore) mala v sebe potenciál spraviť z mladého, talentovaného a sebavedomého muža, akým Jozef bol, zatrpknutého a nenávisného človeka, ktorý nechce nič iné len pomstu! Ale pozri sa, ako to videl Jozef, keď pred ním jedného dňa stáli jeho bratia!

*„Teraz sa však už netrápíte a nech vás to nemrzí, že ste ma sem predali, lebo sem ma pred vami **poslal** Boh na záchranu života.“ (1Moj 45,5)*

Jozef vedel, že bol prostredníctvom svojej situácie vyslaný! Keď mu bolo ťažko, držal sa tohto:

„Ale Hospodin bol s Jozefom, prejavil mu milosť a postaral sa, aby mal priazeň u správcu.“ (1Moj 39,21; SEvP)

Priazeň nie je žiadne mystické pôsobenie. Priazeň Jozef nezískal prostredníctvom pochybovania, reptania či hašterenia. Boh zaistil Jozefovi priazeň, pretože sa pevne držal Boha a v každej situácii konal príkladne! Zdržal sa hriechu a každú situáciu využil na to, aby činil dobro! Aj na tomto príklade vidíš, že Jozef bol poslaný prostredníctvom nepriaznivých okolností – ale Boh s ním bol aj vtedy!

Bez viery v Boha sa „zdanlivá bieda“ stane skutočnou biedou!

Viera sa začína v malom. Raz som v daždi stál s motorkou na kraji cesty a motorka nechcela naštartovať. V takejto situácii môže človek nadávať – alebo sa môže naučiť modliť! Ďakoval som Bohu, že si túto situáciu môže použiť na dobré a udržal som si pokoj a vieru. Keď prišla odťahová služba, bol som už v myšlienkach pripravený vydať im svoje svedectvo. Odohralo sa to úplne prirodzene. Muž z odťahovky sa ma totiž spýtal: „Hej, ako to, že tak žiarite? Ste prvý motorkár, ktorý na mňa čaká v daždi a nenadáva!“ Tým mi krásne nahral a ja som mu vydal svedectvo o Ježišovi-

vi Kristovi! Inokedy som stál na pohotovosti v nemocnici a doktor mi hovorí: „Vaša ruka je rozdrvená, už nikdy ju nedáme do pôvodného stavu.“ Ja som mu s úsmevom povedal: „Nepatrím k ľuďom, ktorí podávajú žalobu, keď sa operácia nepodarí. Verím v Boha a ten vie, čo robí.“ Lekár na mňa len neveriacky pozeral...

Premýšľaj o tom, do koľkých situácií si už bol Bohom „poslaný“ a ty si ich premárnil. Ja som ich premárnil veľmi veľa – ale ďalšie už nechcem premárniť. Všetci máme dosť „oslích situácií“ a je na čase, aby sme ich rozpoznali a využili ako časť Božieho poslania.

Keď si spomeniem na tie „oslie situácie“ v Nórsku... Kúpený dom, privezený druhý pes a potom zrazu problém s úradmi! Hneď na to ťažkosti veriacich a k tomu útek sučky... Ale Boh to všetko použil na to, aby nás viedol ďalej. Musím myslieť aj na svojho otca, ktorý prevážal v aute Biblie a zastavila ho polícia... Aj to, čo pokladáš za problém, môže byť už riešením iných problémov! Konaj duchovne a Boh sa môže osláviť!

K „oslím situáciám“ patrí aj „**princíp sviečky**“. Boží Duch sa ma raz opýtal: „Kde svieta sviečka jasnejšie, v tmavej či svetlej miestnosti?“ Premýšľal som a povedal som si „v tmavej“, ale hneď som vedel, že je to nesprávne! Boží Duch mi ukázal, že sviečka horí v oboch miestnostiach rovnako jasne, ale v temnote ju lepšie vidíme! Vtedy som pochopil, čo tým Boh myslel! Máme vo svojich „tmavých“ situáciách žiariť ako svetlá! Vo všetkých okolnostiach, ktorými prechádzame, platí, že čím väčšia je tma, tým jasnejšie sa môže prejaviť Božie svetlo! Keby sme len verili tomu, aké dôležité pre Boha je, že konáme duchovne! Pretože väčšinou naše svetlo s pribúdajúcou „temnotou“ zhasína! Tomu pomáhajú falošné učenia, ktoré sa nám snažia nahovoriť, že život s Bohom vedie vždy do lepších situácií!

Keď hovoríme o vedení Božím Duchom, tak si hneď na začiatku uvedom, že Božie vedenie neznamená vyhnúť sa problémom. Každý spolupracovník a vedúci na Božom diele je non-stop konfrontovaný s rôznymi výzvami!

Aj napriek tomu, že sami máme problém, máme ostatným pomáhať! Uvedom si to a nesnaž sa dostať do lepšej situácie! Nauč sa nechať Boha použiť ťa za každých okolností. Buď „vedúcim“, ktorý do situácie vnáša Božie požehnanie. Prostredníctvom teba, tvojho myslenia, tvojej reči a tvojho konania chce Boh svoje Slovo premieňať na živé a efektívne a chce nechať žiariť svoje svetlo! Konaj podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia! Celý život si udržuj postoj, ktorý chce rozširovať vedomosti a zušľachťovať svedomie!

Božie „vedenie“ bude v prvom rade „viest“ Svätého Ducha v nás a prostredníctvom nás, aby sme v situáciách, v ktorých sa nachádzame, konali duchovne a vo viere. Boh nás vedie do situácií, v ktorých máme konať duchovne! Stane sa ti napríklad, že si medzi ľuďmi, ktorí sa smejú nevhodnému vtipu. Ako zareaguješ? Alebo si medzi ľuďmi, ktorí niekoho ohovárajú. Ako sa zachováš? Zameraj sa na tie situácie a začni sa v nich osvedčovať! Uč sa byť verný v malom! Získaj duchovný postoj, aby si všetko, čo robíš, robil zo srdca, pre Ježiša! Takýto postoj človeka posúva, pomáha mu rásť a pripravuje ho – bez toho, aby si to uvedomoval – na „väčšie úlohy“.

Úlohy a zodpovednosť sa môžu zväčšiť, ale žiadna úloha nemôže byť väčšia, než náš najdôležitejší duchovný postoj – aby sme všetko, čo robíme, robili pre Ježiša.

Na veľké úlohy treba veľký charakter.

Ale na malé úlohy je potrebný ešte väčší charakter!

Vždy nájdeš spolupracovníkov na veľké a skvelé projekty, ale koľko ich nájdeš na špinavú prácu v zákulisí? Tu ide o otázku duchovnej motivácie! Toľko ľudí robí nejakú službu len preto, aby ich bolo vidieť, aby získali chválu a robili sa dôležitými... Môžeme oklamať ostatných, ale nie Boha. Preto apoštol Pavol hovorí:

„Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom. Veď viete, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo. Slúžte Pánovi, Kristovi!“ (Kol 3,23,24)

V nebi získaš väčšiu odmenu za to, že si dal niekomu pohár vody, a spravil si to pre Ježiša, než že kážeš na konferencii pred päťtisíc ľuďmi a robíš to s motiváciou prezentovať samého seba, získať chválu, spraviť kariéru alebo zarobiť peniaze!

To najdôležitejšie dielo, ktoré v nás Boh chce vykonať, je zmeniť náš duchovný postoj, naše duchovné motívy, úmysly, priority a hodnoty! **Centrom nášho života musí byť Kristus, inak budú naše hodnoty, priority a motívy nesprávne.** Často klameme sami seba a druhých – predstierame a hráme, hoci v skutočnosti slúžime sebe a svojej sebarealizácii, namiesto toho, aby sme nesebecky slúžili Bohu.

Na veľké úlohy je potrebný veľký charakter, na malé ešte väčší!

Ježiš povedal:

„Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mat 25,21) „Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo?“ (Luk 16,11)

Ak sa nenaučíš byť verný v malom a nenaučíš sa konať duchovne vo svojich oslík situáciách, na aké „veľké úlohy“ ťa potom Boh môže použiť? Keď nechceš ostávať pod Božím vplyvom a vedením v malom, aby v tebe a prostredníctvom teba mohol prúdiť Boží Duch, ako ťa potom má Boh viesť ďalej? Pri čom ťa potom má používať? Ako ti má Boh zveriť posolstvo o zmierení, keď sa napríklad nechceš ospravedlniť svojim rodičom? Kresťanské prostredie na mnohých miestach spočíva v „divadielku“ na úkor pravého, dôsledného a duchovného života.

Božie vedenie prostredníctvom Slova a Ducha

Mnohí chcú byť vedení priamo a bezprostredne „hlasom Ducha“, ale podceňujú skutočnosť, že hlavné úlohy Božieho Ducha sú nasledujúce:

„No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.“ (Ján 14,26)

Svätý Duch nás má: (1) učiť a (2) pripomínať Ježišove slová. Je to napísané v Božom Slove! Boží Duch sa nedá oddeliť od Božieho Slova! Sú jedno:

„Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život.“ (Ján 6,63)

Slová sú Duch! Rozpoznávaš spolupôsobenie Ducha a Slova? Duch pôsobí prostredníctvom Božieho Slova! Čo to má spoločné s tým, ako nás vedie Boží Duch? Ježiš povedal:

„Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy.“ (Ján 16,13)

Duchovné vedenie sa väčšinou nezačína tým, že ma Boh povedie napríklad z Nemecka do Afriky na misiu, ale tým, že ma Svätý Duch na základe Božieho Slova vyvedie zo všetkých mojich klamstiev, ktorým som celý život veril a uvedie ma do celej pravdy!

Musíme si uvedomiť, že sme vyrástli s tisíckami klamstiev o Bohu a o svete. Vo všetkých oblastiach života sme nakazení klamstvami! Jedno z najčastejších klamstiev je to o nás samých. Buď je úplne negatívne: „nič neznamenám, nič nie som a nič neviem, môj život nemá žiadny zmysel“, alebo prehnane pozitívne: „som najlepší, najväčší, Boh používa len mňa!“ Vo svojom vnútri vedieme neustále monológ, ktorý je vlastne zápasom o to, kým sme my a aký je Boh: „Som dosť dobrý... Som príliš zlý... Tento malý hriech neuškodí... Boh používa iných, nie mňa... Znamená a zázraky sa už nedejú... K Bohu sa človek môže dostať aj pomocou iných náboženstiev... Boh už dnes naše hriechy nepokladá za také dôležité...“ Mohli by sme tu vymenovať milióny klamstiev, ktoré sú v nás, a k tomu nespočítateľné množstvo falošných pohľadov na Boha a na svet.

Za každým klamstvom sa skrýva satan (Ján 8,44), a tak blokuje náš život a službu. Boží Duch nás chce z týchto klamstiev vyvieť – a to pravdou Slova! Ak celou svojou dušou veríš Božiemu Slovu, tak ťa Duch krok za krokom povedie do pravdy! Musíme teda zmeniť myslenie, myslieť po novom, pochopiť nové veci a rozpoznať súvislosti. Tieto body majú vždy niečo spoločné so štyrmi oblasťami: Božími cieľmi, Božími prioritami, Božími hodnotami a Božími motívmi. V tomto procese:

1. Boh obnovuje naše myslenie (Rim 12,1-2)
2. zameriavame sa na správne ciele (Mat 6,33)
3. zoraďujeme si priority (Mat 6,33)
4. prijímame Božie hodnoty (o ktorých hovorí Biblia na každej stránke)
5. rozvíjajú sa naše duchovné motívy (Kol 3,23)
6. brúsi sa naše otupené svedomie (Sk 24,16)
7. uvoľňuje sa moc, ktorá sa nedá ničím nahradiť (Sk 1 8; 2Tim 3,5)
8. učíme sa využívať naše okolnosti duchovným spôsobom (1Moj 39,21)
9. žijeme vedome v Božej prítomnosti (Mat 28,20)
10. sme stále neústupnejší voči satanovým útokom (1Pet 5,8)
11. sme pripravení a spôsobilejší na dielo služby (Ef 4,11–12)
12. učíme sa jasnejšie porozumieť tomu, ako k nám Boh hovorí (Sk 10).

Keď Boha čoraz viac poznávame, keď s ním máme osobnú skúsenosť, a keď ho dobrovoľne a z presvedčenia nasledujeme, tak sa náš duchovný život prehlbuje! Božie vedenie sa pre nás stáva čoraz prirodzenejšie. Vo všetkých oblastiach nášho života potrebujeme zaujať postoj lásky k Bohu, dôvery Bohu a poslušnosti Bohu.

*„A my sme svedkami týchto udalostí aj Duch Svätý, ktorého dal Boh tým, čo ho **poslúchajú**.“ (Sk 5,32)*

Boh dáva Svätého Ducha tým, ktorí ho chcú poslúchať. To sa vzťahuje aj na znovuzrodenie aj na ďalšie vedenie. A prečo má

Boží Duch prívlastok „Svätý“? Pretože je v úplnej harmónii s Bohom – a práve to chce dosiahnuť aj v nás! Kto to nechce, kto po tom z celého srdca netúži, ten ho ani nedostane a nezažije Božie vedenie! Mnohí chcú mať skúsenosť toho, že k nim Boh konkrétne prehovára a vedie ich z bodu A do bodu B, dáva im konkrétne pokyny, či majú študovať alebo nie, koho si majú vybrať za svojho životného partnera, či si majú kúpiť nové auto alebo nie... Ale nechcú Boha naozaj počúvať! Boh nás chce obnoviť vo vnútri! On vie najlepšie, ako môže byť tvoj život šťastný. Boh k nám chce hovoriť tak, aby sme boli presvedčení o jeho vôli. Božie dieťa sa vyznačuje tým, že ho vedie Svätý Duch.

„Lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia. ... Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.“ (Rim 8,14.16)

Tu je jasne napísané, že Božie deti sú vedené Božím Duchom a že je to presvedčivé – teda môžeme o tom vedieť! Už nie je žiadne miesto pre „možno“ alebo „odkiaľ mám vedieť, že to bol naozaj Boh, kto prehovoril?“. Božie Slovo hovorí, že Boh tá chce viesť a že chce, aby si prežíval istotu! Je to naozaj zvláštne. Keď človek povie, že ho viedol Duch, dokonca aj medzi kresťanmi sa na neho budú pozerat s nedôverou alebo ho budú pokladať za niekoho mimoriadneho. Záleží na tom, v akých kruhoch sa pohybuje. Prečo to nie je úplne normálne? Tu je čierne na bielom napísané, že Božie deti zažívajú Božieho Ducha presvedčivým spôsobom – to platí o obrátení, aj o ďalšom živote!

Musíš vedieť, že Boží Duch prebýva v našom ľudskom duchu. Boží Duch nenahradzuje tvoj rozum, nepôsobí prostredníctvom tvojich emócií, nevypína tvoju vôľu a neriadi ťa nejakým „dialkovým ovládačom“. Boh je Duch – a my máme ducha!

„Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.“ (Rim 8,16)

„Dych človeka je sviecou Hospodinovou.“ (Prísľ 20,27; Roh)

Boží Duch prebýva v znovuzrozenom ľudskom duchu a ľudský duch je svetlom od Hospodina. Keď Boží Duch hovorí, tak sa nám „určite rozsvieti“. To platí pre správne porozumenie pri čítaní Biblie, ale aj pre správne rozhodnutia a nasmerovanie v živote. Ľudský duch je súčasťou našej osobnosti, nášho ja. K tomu patrí aj naša inteligencia, emócie a vôľa. Boží Duch nezačína dialkovo ovládať tvoju vôľu! Boží Duch pôsobí prostredníctvom nášho ducha, takže si uvedomujeme Božiu vôľu. Myslenie obnovené Božím Slovom a zostrené svedomím vníma Božiu vôľu úplne jasne. Každý deň má nespočetne veľa situácií a výziev, v ktorých má Boh vždy nejaký názor. Bohu nie je nič ľahostajné! V niektorých situáciách je to jednoduché, napríklad keď sa opýtame, či máme kradnúť alebo nie. Keď v takomto prípade Boha poslúchneme, tak nás ochráni, aby sme do tohto hriechu s jeho dôsledkami nespadli. Tu sa odohráva Božie vedenie! Spomínaš na moju skúsenosť, keď som premýšľal o filmoch? Práve takto pracuje Svätý Duch. Jednoducho nám jedného dňa „svitne“ a pochopíme dôležité súvislosti. Nástrojom Ducha je Božie Slovo. Otázkou je, ako na jeho poslanstvo zareagujeme. Môžeme ho odmietnuť tak, ako to robí veľa ľudí. Potom však nasledujeme volanie sveta, a nie pozvanie a vedenie Svätého Ducha.

Satan neustále prichádza s návrhmi, ako máme konať alebo reagovať, ako si máme usporiadať svoje priority, hodnoty a ciele. To sa môže diať cez svetské vplyvy ale aj prostredníctvom bezprostredných myšlienok (Ef 2,1–3). Jeho cieľom je vždy to, aby sme sa odcudzili Božej podstate a životu, a zotrvali v neposlušnosti Bohu. Preto sa musíme obracať na Boha a pýtať sa ho, čo máme robiť!

Musíme jasne rozoznávať, že Božie vedenie pôsobí proti satanovým zvodom!

Mnohí jednoducho vychádzajú z toho, že všetko, čo im napadne, je v poriadku, je to prirodzené a normálne –, ale nie je to tak. Nie každý má odvahu o týchto veciach hovoriť. Tolko ľudí napríklad žije so sexuálnymi fantáziami a nevedia, čo s tým. Viackrát sa mi stalo, že mladí

ľudia z kresťanských rodín so mnou chceli hovoriť, pretože mali homosexuálne predstavy a nevedeli, čo s tým. Nechcú byť homosexuálmi, chcú žiť normálne, ale nevedia, čo majú robiť so svojimi myšlienkami! Netrúfajú si o tom s nikým hovoriť, tak si to nechávajú pre seba a sú v nebezpečenstve, že raz týmto myšlienkam podľahnú. Ale netýka sa to samozrejme len tejto oblasti. V zásade sa deje to isté, aj keď satan nejakého človeka zvedie k pornografii či cudzoložstvu. Musíme jednoducho pochopiť, ako v nás satan pracuje. Aké sú jeho stratégie? To sú veľmi dôležité veci! Biblia jasne a zreteľne hovorí o tom, že satan má prístup do našich myšlienok a chce nás zviest' na scestie. Boží Duch chce pravý opak. Vzniká boj a my sa musíme naučiť rozhodovať, modliť, vstupovať do harmónie s Božou vôľou a ostávať v nej.

Jedno je ale úplne jasné: kto neverí v satanovu existenciu a nechce uznať, že satan má prístup do našich myšlienok, ten sa nikdy nenaučí rozlišovať medzi svojimi vlastnými myšlienkami, vnuknutím od satana a Božím hlasom.

Boží Duch nás vedie a my ho môžeme presvedčivo vnímať, ale nenúti nás! Hlas Ducha zreteľne hovorí prostredníctvom nášho svedomia: „Choď a uzmier sa s týmto človekom,“ alebo: „Daj túto vec do poriadku.“ Svedomie funguje ako megafón, prostredníctvom ktorého k nám hovorí Boh. To sa nám môže priečiť! Náš starý človek to nechce! Boží Duch tá nenúti, ale Boh vždy chce, aby si sa rozhodoval a aby si konal slobodne, z vlastného rozhodnutia. Boh tá presvedča o svojej vôli, ale súhlasiť musíš ty. Pozri sa na Ježiša – On žil vždy v tejto pravde. Pred svojím utrpením a smrťou povedal: „*Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.*“ Ježišova vôľa nebola **automaticky** v súlade s Božou, ale bola v súlade s Bohom, **slobodne a z odovzdania!** Ježišov Svätý život nebol automatický. Ježiš musel robiť rozhodnutia – v rôznych situáciách robil vlastné, dobrovoľné rozhodnutia nasledovať Božie úmysly a Božie cesty. Pozri sa na Ježišov postoj:

„Ved' som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“ (Ján 6,38)

Máš tento postoj? Len toto je „kresťanský postoj“. Môžeš si o svojom živote a svojich rozhodnutiach povedať, že si znovuzrodenie prežil, aby si konal Božiu vôľu, nie preto, aby si si svojvoľne robil, čo chceš ty sám, bez ohľadu na Božiu vôľu?

Kto nemá tento postoj, ten žije v náboženskej ilúzii a nebude mať ani pravé vedenie prostredníctvom Ducha!

Keď Ježiš povedal Petrovi, že aj on zomrie na kríži (Ján 21), tak Peter neodpovedal: „Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.“ Naopak, cítil sa ukrivdený, prejavoval ducha vzbury. Otočil sa na Jána a mrzuto sa spýtal: „A čo bude s ním?“ Také boli aj moje reakcie, a nebolo to pri takých ťažkých výzvach. Bol som nechotný pri absolútne malých veciach!

Toto však nie je správny postoj. Boh je zvrchovaný, má pre každého človeka plán. So mnou má iný plán ako s vami. Ako nám pomôže, že iní žijú v paláci, keď nás Boh vedie do kempu? Tak to jednoducho je. Bodka. Nemáme nasledovať ostatných, ale Ježiša. Nepripusť, aby bola „situácia tvojho zboru“ meradlom pre tvoj život! Ježiš vyzýva na osobné nasledovanie. Preto povedal Petrovi: „*Čo tá do toho? Ty ma nasleduj!*“ (Ján 21,22) Dobre si spomínam, ako ukrivdene som sa cítil, keď som si uvedomil, že ma Boh vyzýva, aby som daroval svoju motorku. Zdalo sa mi to také nespravodlivé! Ostatní veriaci zo zboru mali všetci prácu, dom, ženu, dieťa, auto, motorku... A ja som nemal vôbec nič, len motorku! A aj tú som mal darovať! Dnes vidím, aký zaslepený hlupák som bol a smejem sa vtedajšiemu Kornéliovi.

Petrovi trvalo možno niekoľko dní, aby prijal Božiu vôľu pre svoj život a smrť. Nakoniec sa podvolil. Bol naplnený Svätým Duchom a ešte mnoho rokov zažíval, ako Boh pôsobí, videl nesmiernu Božiu slávu, tisíce obrátených, znamenia, zázraky, Božie vedenie prostredníctvom Ducha. A tak neskôr, keď prišiel jeho čas, šiel na kríž v pokore a s odvahou.

Kým sa posunieme o krok ďalej, chcem ťa ešte raz povzbudiť, aby si sa nechal úplne vedome viesť Božím Duchom do pravdy.

Rozpoznaj situácie, pri ktorých ťa satan zvádza, a vedome sa drž Božieho vedenia. Ži v súlade s Božou vôľou. Rozhodujúce bude Božie Slovo a tvoja reakcia naň. Nauč sa byť verný v malom, inak sa budeš točiť v kruhu a neuvedomíš si, ako ťa chcel Boh viesť. Ak budeš vnímavý a pochopíš Božie sväté hodnoty, vyvodíš z nich pre svoj život dôsledky. Keď si uvedomíš Božie priority, konaj podľa nich. Keď ťa usvedčuje svedomie, neuhášaj Ducha, ale konaj v poslušnosti a v súlade s Božím Slovom!

Božie vedenie prostredníctvom jeho hlasu

Človek s obnovenou myslou a citlivým svedomím, teda ten, kto žije v pravde, počuje hlas Ducha úplne a jasne. Tak to bolo v situácii, keď ma Boh vyzval na zaplatenie škody v záhradníctve, kde som pracoval a tiež, aby som sa ospravedlnil svokre. Je toho veľmi veľa, čo je nevyhnutné dať do poriadku! Boh je Bohom poriadku. Vedie nás tak, aby sme si v živote dali naše záležitosti dať do poriadku. Chce, aby sme sa stali obyvateľmi nebies. Túži, aby sme pomáhali aj druhým dať do poriadku ich životy! **Tým, že dávame svoj život do poriadku, učíme sa stále jasnejšie rozoznávať hlas Ducha!**

Nesmieme prehladať, že Boh je Osoba. Aj Svätý Duch je nám v Biblii predstavený ako Osoba – Tešiteľ, Učiteľ, dokonca Pán! **Svätý Duch je Osoba. V tvojom živote ide teda o viac, než len o Božie vedenie – ide o osobný vzťah s Bohom.** Boh s tebou chce žiť, nie ťa len viesť. Chce ťa obnoviť, a preto sa ti prihovára prostredníctvom Slova, zdokonaľuje tvoje svedomie a obnovuje tvoju myseľ! A kto sa naučí rozumieť hlasu Ducha – nie ho len počuť, ale počúvať – ten potom rozpozná Boží hlas! Vtedy poznáme, že Boží Duch obnovuje naše myslenie a zdokonaľuje naše svedomie, takže slobodne a z presvedčenia budeme konať Božiu vôľu. Teraz postúpime o krok ďalej.

Bezprostredné vedenie Duchom

„Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo počuje. A zvestuje vám aj to, čo príde.“ (Ján 16,13)

„ Po dlhšom čase, v tretom roku oslovil Hospodin Eliáša... “ (1Kráľ 18,1)

Boh často hovorí konkrétne. Keď sčítam 1+2, dostanem 3. Výsledok je pre mňa zrozumiteľný rovnako ako postup, ktorý som použil. Viem, že som sčítaval 1 a 2, viem tiež, že som neodčítaval 97 od 100. K našim výsledkom, názorom či rozhodnutiam dochádza často na základe toho, že sme „premýšľali“ a sčítali 1+2, a to nie je žiadna chyba! Máme premýšľať! Boh chce, aby si používal svoj rozum a preberal zodpovednosť za svoje rozhodnutia. Tvoje myslenie však má byť obnovené Božím Slovom! Potom môže byť tvoje myslenie vedené Duchom.

Keď Boží Duch hovorí bezprostredne, tak niekedy je výsledok zrazu tri a ty nevieš, ako si sa k nemu dopracoval! Rovnako ako som to zažil s „Augustínom“ alebo s obytným príviesom. Nesčítal si 1+2! Sám seba sa pýtam: „Ako som prišiel na tri? Bože! Ako to, že tri?“ Žiadna odpoveď. Mohlo to byť 20-17 alebo aj 100-97. Nevieš ako to, že Boh chce „tri“! Rovnaké to bolo so mnou, keď mi Boh povedal, že mám opustiť miesto vedúceho mládeže a ísť pracovať do cirkevného zboru v Göppingu, alebo keď šlo o moju motorku... Zažil som, že ma Boh prostredníctvom svojho Ducha viedol do situácií, ktoré boli životu nebezpečné! Ale úžasne ma v nich ochránil a zjavil mi svoju slávu. Inokedy ma viedol tak, že som sa nebezpečným situáciám úplne vyhol. Rýchlo som dospel k záveru, že úplne najlepšie je vždy sa spoliehať na Božie vedenie, nech už to z racionálneho hľadiska vyzerá akokoľvek. **Je bezpečnejšie nechať sa Bohom viesť do jamy levovej, než bez neho sedieť pri televízii!**

Božie vedenie prostredníctvom vízií

Božie Slovo nám ukazuje, že Boh k nám hovorí aj prostredníctvom vízií (videní). Peter napríklad dostal prostredníctvom videnia istotu, že má ísť k stotníkovi Kornéliovi (Sk 10). Videl, ako sa z neba spustili zvieratá a počul Boží hlas. Prečo by Boh niečo také nemohol urobiť aj dnes? Niečo podobné som zažil, keď som šiel domov z jednej evanjelizácie a v duchu som sa modlil a uvažoval

som. Zrazu som vnútorným zrakom uvidel niečo ako mapu Nórska. A potom som akoby započul hlas: „Máš zvestovať moje Slovo v Nórsku.“ Prišlo to úplne nečakane a ja som zbledol! V tom čase som už mal v Nórsku kontakty prostredníctvom motoklubu Holy Riders, ale realita tejto vízie bola nedosiahnuteľne vzdialená! Niečo také mi bolo cudzie, nikdy som to nezažil a váhal som, či to nie je len nejaká moja bláznivá myšlienka. Začal som sa modliť, aby ma Boh týmto smerom viedol, ak je to naozaj jeho vôľa. Potom som na to zabudol. Ale život ide ďalej a neskôr, keď som už hovoril nórsky, som si na to spomenul! Potom som v napätí očakával, čo sa bude diať. Odvtedy sa toho odohralo veľmi veľa. Kampaň po celom severnom pobreží Nórska, kde sme rozdávali naše brožúry a ďalšie akcie. Tisíce výtlačkov sme poslali po celom severnom Nórsku poštou, turné s Holy Riders, kniha *Krížom krážom*, množstvo kázní, evanjelizácií a konferencií. A aj po našom odchode z Nórska sme sa tam stále znova vracali, keď sa nám otvorili ďalšie dvere a čakali nás veľké akcie rozdávania literatúry na oboch najväčších hudobných festivaloch v severnej časti krajiny.

Musím povedať, že takéto vedenie pre mňa nie je každodennou záležitosťou. Sú to vzácne príhody, ale v zásade to nie je nič mimoriadne. Je to predsa „Božia reč“. Nezáleží na tom, či sa mám ospravedlniť svokre alebo či sa mám pripraviť na nadchádzajúce udalosti.

„Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu...“ (Rim 8,16)

„A zvestuje vám aj to, čo príde.“ (Ján 16,13)

Boží Duch v nás môže spôsobiť presvedčenie. To, že pôsobí na nášho ducha presvedčivo, nesúvisí len s tým, že vieme, že sme Božie deti. Boží Duch nám tu a teraz sprostredkováva aj konkrétne informácie, pokyny či Božie zámery. Ako napríklad, keď mojej matke zjavil dátum nášho vycestovania z Rumunska – a to len preto, aby nás zapojil do svojich plánov. Práve na takýchto situáciách vidíme, aké dôležité je vstúpiť do skutkov, ktoré pre

nás Boh vopred pripravil! Aké smutné by to bolo, keby sme svoj kresťanský život obmedzili na to, že by sme jednoducho spolupracovali na existujúcich akciách alebo napodobňovali iných, pestovali by sme tradície, alebo robili veci, ktoré dokonca vôbec nie sú Božou vôľou! Aké nevhodné by to bolo, keby Eliáš na hore Karmel usporiadal evanjelizačný koncert. Aké poľutovaniahodné by bolo, keby Noe ponúkol výstavu o zdraví. Celá Biblia na teba volá: Nechaj sa začleniť do Božieho plánu! V Biblii môžeš veľmi často vidieť, ako dal Boh ľuďom vízie pre ich život a službu. Tisíce svedectiev dokazuje, že Boh ešte aj dnes koná takým spôsobom, ako je to opísané v jeho Slove. Je v podstate jedno, či nás Boh zapojí do plánov s ohňom z neba alebo nás povolá piecť koláče. Rozhodujúce nie je ohnivé predstavenie či jeden „koláčik“, ale konkrétna Božia vôľa a naša poslušnosť. Ten, kto poslušne upečie koláč, zažíva rovnakého veľkolepého Boha ako Eliáš!

Samozrejme, môžeme sa klamať, môžeme sa pomýliť, ale to by nás v žiadnom prípade nemalo zastaviť v tom, aby sme počúvali Boží hlas! Malo by nás to viesť k jeho intenzívnejšiemu počúvaniu.

Pravý život kresťana nesúvisí s tým, kolkých „akcií“ sa zúčastní. Eliáš nemusel behať z jednej „akcie“ na druhú, mohol len tak tri roky sedieť a čakať. Úprimne ti hovorím, že to je pre mňa ešte väčší zázrak, než ten oheň z neba! Že tento muž vydržal tri roky nič nerobiť! Jasný, naše zbory sú plné ľudí, ktorí nič nerobia, pretože sú neduchovní a leniví, ale to práve nemám na mysli. Eliáš nebol neduchovný či lenivý, ale nebol to ani žiadny aktivista. Žiadny duchovný kresťan by to dnes nevydržal! Ponáhľame sa od jedného termínu k druhému, od jednej konferencie k ďalšiemu projektu, vymýšľame nové veci, akcie, viac a viac... Svitá ti? Je to Svätý Duch, ktorý nás „poháňa“ alebo je načase zoskočiť z detského kolotoča, na ktorom nás diabol točí dookola od jednej, z vlastnej vôle zvolenej služby k ďalšiemu bezduchému projektu? Hovorím to veľmi ostro, pretože tu vidím ohromnú výzvu aj pre seba. Nehovorím len k vám, to isté platí aj pre mňa.

Chcem, aby si ma dobre pochopil. Nehovorím, že všetko je zlé. Nechcem predstavovať svoje projekty ako jediné správne. Pre niektorých by mohlo byť rovnako zlé, keby robili to, čím poveril Boh mňa. Ani ja predsa nejdem stavať archu len preto, že je to biblické. Jedni mali tiahnuť okolo Jericha s hudbou a iní stavať archu. Akí hlúpi by boli, keby sa snažili dať tomu druhému najavo, že len ich projekt je jediný správny, lebo im ho zjavil Boh. Nie! Viem, že Boh vedie ľudí rozdielne, ale práve preto musí každý v tejto zodpovednosti rásť a ísť svojou vlastnou cestou s Bohom a nie len jednoducho prijímať koncepty ostatných. Nemusím zatracovať všetko, na čom nespolupracujem, ale hovorím viac „nie“ než „áno“. Aby som robil to, čo robiť mám, musím nechať tak, odsunúť alebo odložiť všetko ostatné, čo by som mohol robiť a na čo dostávam pozvania. Človek musí ísť svojou vlastnou cestou, po ktorej ho chce viesť Boh. A keď mi Boh povie: „Spolupracuj tam“, tak to predsa nie je žiadny problém! Boh vždy do nejakej úlohy zapojí viacero ľudí. Jedni zabezpečia financie, druhí píšu, ďalší robia grafiku či tlačia, iní rozdeľujú... Koľko len ľudí musí Boh zapojiť napríklad do vytvorenia jednej knihy! Je nádherne, keď môžeme slúžiť na tom mieste, na ktorom nás Boh chce mať. Potom môže prúdiť Božie požehnanie.

Božie vedenie prostredníctvom prorockiev

„Bratia moji, horlivo sa usilujte prorokovať.“ (1Kor 14,39)

Boh v našom živote niekedy potvrdzuje určité veci prorockým slovom. V Písme vidíme, že prococtvo často usvedčuje z konkrétneho hriechu a vyzýva na pokánie. Túto oblasť v mnohých cirkevných zboroch úplne ignorujeme. Bol som v spoločenstvách, kde sa jeden k druhému prihovárali „prorocky“. Často to boli tie najbláznivejšie veci, aké si len viete predstaviť! Niečo také sa deje, keď sa človek nenecháva viesť v Božej pravde a potom si myslí, že môže „prorocky hovoriť“. To sú otvorené dvere pre satana. Práve tu sa dopúšťame veľkých chýb. Nie, pravé prococtvo ide

vždy ruka v ruke s Božím Slovom, s Božimi cieľmi, s Božimi prioritami, s Božimi hodnotami a s Božimi motívmi. Ak niekto povie niečo, čo do tohto nezapadá, tak si musíme dávať POZOR!

Pravé proroctvo prehovára do situácie a Božie Slovo môže slúžiť ako potvrdenie posolstva. Jeden môj známy pracuje v biblickej škole a dostal sa do štádia, kedy si už nebol istý, či tam má naďalej slúžiť alebo s ním má Boh v pláne niečo nové. Hľadal Božie vedenie v modlitbe. Keď o nejaký čas počúval jedného hosťujúceho rečníka, tak ten zrazu prestal hovoriť, obrátil sa na neho a povedal mu, že Božou vôľu je, aby ostal! To sedelo! Boh jasne odpovedal prostredníctvom prorockého slova! Inému známemu, ktorý bol na smrť chorý, povedal jeho brat, že má ísť za určitou osobou, ktorá sa za neho bude modliť a on bude uzdravený! A naozaj, prostredníctvom modlitby bol uzdravený! Správne proroctvo sa pozná podľa toho, že sa jeho predpoveď splní. Zažil som prorockú reč, keď som ako štrnásťročný počúval kázanie a Boh ku mne hovoril prostredníctvom rečníka. Ten rečník vôbec nevedel, kto som! To isté som zažíval veľmi často, opakovane. Ľudia prichádzajú po kázňach, hovoria, že k nim Boh prehovoril a pýtajú sa, odkiaľ som tie konkrétne veci vedel! Sú prekvapení, keď im poviem, že som o ničom nevedel. Niekedy sa odhráva prorocká reč bez toho, aby sme si to my, kazatelia uvedomili. Ale ten, ku ktorému Boh hovorí, ten si to uvedomuje veľmi dobre. Iné to bolo, keď som sa modlil modlitbu odovzdania a kazateľ povedal, že sa mám stať evanjelistom. On presne vedel, čo hovorí! Ja som na to nebol pripravený a tá prorocká reč prišla preto, aby ma na niečo pripravila. Takýmto spôsobom Boh potvrdil povolanie mnohých služobníkov. Je to jeden zo spôsobov, akým Boh koná.

Božia reč v prorockom slove je vždy konkrétna, nie taká, akú som počul na mnohých „kresťanských akciách“. „Cítim v Duchu, že je tu osoba, ktorá má problém s chrbticou...“ Ukáž mi dnes niekoho, kto nemá problémy s chrbtom! Nátan Dávidovi povedal: „Ty si ten muž!“ (2Sam 12,7) A Dávid presne vedel, o čom prorok hovorí! Proroctvo je konkrétne, detailné, priame a nie nejasné a neurčité, takže si z neho môže každý vytiahnuť, čo sa mu páči.

Jeden môj bývalý kolega vyhadzovač uveril a už dlhé roky kráča po svojej ceste s Bohom. Veľmi som sa ale zľakol, keď mi povedal, že má priateľku, ktorá nie je veriaca. Snažil som sa mu vysvetliť Boží názor, ale bol nerozhodný. Vtedy mi Boh ukázal, že ho priateľka podvádza s iným, a on nie je v jej živote jediným mužom. To presvedčenie vo mne jednoducho bolo. Bol som si tým istý a povedal som mu o tom. Bezradne sa na mňa pozrel. Povedal som mu: „Podme sa za to modliť. Ak sa mýlim, tak nám to môže Boh zjaviť. Ak je to pravda, tak nech ti to Boh ukáže, ale či už mám pravdu, alebo nie, nič to nemení na pravde, ktorá je v Biblii. Budeme sa modliť za to, aby si mal jasno v tom, čo Boh v tejto oblasti od teba očakáva.“ Spolu sme sa za to úprimne modlili. Keď sme sa po nejakom čase znova stretli, povedal mi:

„Jedného večera, keď som sedel doma, jasne som pocítil, že mám ísť k svojej priateľke domov. Pozrel som sa cez okno – a uvidel som ju s iným chlapom. Úžasné na tom bolo, že som nemal potrebu vojsť dnu a obom rozbiť hubu! Cítil som pokoj a šiel som preč.“

Povedal som mu: „Na tom vidíš, že ťa tam viedol Boží Duch a nie tvoja žiarlivosť. Keby si tam bol zo žiarlivosti, aby si ju skontroloval, ovládal alebo manipuloval, tak by pre teba bolo ťažké nepoužiť svoje päste.“ Usmial sa...

Som si istý, že Boh pôsobí prorocky aj dnes. Tento môj kolega je toho názorným príkladom. Keď sa ukázala pravda, povedal som mu, aby bol rád, lebo Boh je k nemu milostivý. Na to, aby sa s ňou rozišiel, by mu v skutočnosti malo stačiť Božie Slovo. Samozrejme som ho napomenul priateľsky, ako priateľ a brat. Kto z vás je v podobnej situácii, ten si nesmie myslieť, že Boh urobí vždy niečo nadprirodzené, aby potvrdil svoje Slovo. Slovo v Biblii stačí, aby sme konali poslušne. Komu to však nestačí, ten dokazuje, že má absolútne nezrelý postoj. To, že môj priateľ a brat zažil „zázrak“, nedokazuje jeho duchovnú zrelosť, ale Božiu milosť v tom, aby rástol v poznaní a prežíval posvätenie.

Pri nespočetných skúsenostiach v charizmatických kruhoch som čoraz viac prichádzal k presvedčeniu, že existuje viac faloš-

ných duchovných darov než originálov. Ale napriek tomu, keby si mal v pivnici sto obrazov od Van Gogha a vedel by si, že okrem jedného sú všetky falzifikáty, určite by si ich všetky nevyhodil bez toho, aby si si zistil, ktorý je originál. Dal by si si tú prácu a preveril by si ich! Nesmieme všetky prorocké reči len tak zmiesť zo stola ako diabolské, ale musíme si dať prácu a preskúmať ich! Nieкто má sklony nekriticky veriť všetkému a iný zasa všetko kriticky odmieta. Oba tábory preukazujú neduchovný postoj.

Boh svojich služobníkov niekedy pripravuje na nadchádzajúcu službu „potvrdením“ prostredníctvom prorockého slova. Jeden môj známy mal prorocké posolstvo pre jedného spolupracovníka v motorkárskej misii. Povedal mu, že za ním čoskoro príde nejaký Turek, ktorý chce začať misiu medzi motorkármi v Turecku a že on, keď sa to stane, má vedieť, že je to od Pána. Presne tak sa to aj stalo. Ten brat, ktorému bolo posolstvo určité, čakal, čo sa bude diať. Približne o dva týždne neskôr, keď prechádzal Kodaňou s krížom na koženej veste, oslovil ho na ulici nejaký Turek, ktorý chcel začať misiu medzi motorkármi v Istanbule! Vtedy môj známy vedel, že je to od Boha. Proroctvá pôsobia v tomto prípade vždy ako potvrdenie a nie ako manipulácia! Pozor! Na tomto prípade jasne vidíme, že môj známy mohol pokojne čakať, čo Boh spraví bez toho, aby musel byť sám aktívny. Často som zažil manipulujúce „proroctvá“, keď nejaký „kvázi“ prorok chcel slovami „Tak hovoril Pán“ donútiť niekoho iného ku konaniu, na ktoré jeho „obet“ vôbec nie je pripravená. Často som bol sám zmätený z ľudí, ktorí mi „v mene Pána“ hovorili, že mám robiť to, či prestať robiť ono a pod. Bola to pre mňa vždy výzva, často som zmätený, nebol som na nič také pripravený – najčastejšie preto, že som v skutočnosti cítil, že mám robiť niečo iné. Dnes viem, že Boh prostredníctvom prorockého slova buď usvedčuje z hriechu, alebo hovorí do nejakej situácie a ohlasuje niečo, na čo môžem pokorne a trpezlivo čakať. V takýchto prípadoch viem, že Boh ku mne hovorí! Ale ak Boh chce, aby som bol ja sám aktívny, tak nepoužíva len prorockú reč niekoho

iného, ale pripravuje ma na to v Duchu tak, aby bola prorocká reč ozajstným potvrdením. **Keby to bolo inak, tak by nás Boh bez ochrany vydal napospas všetkým falošným prorokom. Ak k tebe niekto príde a povie: „Boh mi hovorí, že mi máš dať peniaze,“ alebo „Boh mi hovorí, že si máš vziať toho, či iného...“ tak jednoducho povedz: „Ak je to tak, musí to ukázať aj mne!“**

Boh proctvávajú potvrdzuje aj prostredníctvom niekoľkých nezávislých svedkov. Pri mojom obrátení mi evanjelista pri modlitbe povedal: „Mám ti od Boha odkázať, že sa máš stať evanjelistom.“ A nebol jediný! V ďalších rokoch ku mne stále znova prichádzali ľudia, ktorí hovorili približne to isté. Boh potvrdzuje proctvávajú. Dnes v niektorých kruhoch prorokujú modré z neba, len sa tak práši. Mnohí to naozaj nemyslia zle, ale **nevedia rozoznať svoje chcenie, pranie či túžbu od Božej vôle**. Myslia si, že ich vlastné interpretácie sú Božím slovom! Tak schádzajú na scestie, vedú do bludu ďalších a zo svojich myšlienok robia „Tak hovorí Pán!“ To je veľmi nebezpečné, pretože kto klame sám seba, ten je neskôr sklamaný alebo sú sklamaní iní, ktorých oklamal. Napriek tomu všetkému existujú pravé Božie proctvávajú.

- Ja akceptujem „Tak hovorí Pán“, len v prípadoch:
- keď ma na to Boh pripravil, alebo
- keď ma to jasne usvedčuje z hriechu, alebo
- keď Pán tieto slová jasne potvrdzuje, alebo
- keď nemusím byť aktívny, ale môžem čakať.

Ale pozor! Aj vyčkávanie môže byť nebezpečné! Keď som bol kazateľom v jednom zbore, naša skupina mládeže rástla a jeden „prorok“ mi povedal, že uverí nejaký Turek a stane sa vedúcim mládeže a kľúčovou osobou pri ďalšej evanjelizácii v meste! Náš čas služby ubiehal a my sme stále čakali „toho Turka“. Musel som pomaly, ale isto zareagovať tak, aby táto skupina mládeže nezostala opustená, pretože žiadny Turek neprichádzal. V modlitbe som sa Boha pýtal, či mám na niekoho takého čakať a bolo

mi okamžite jasné, že to čakanie bolo zbytočné. Ten chlap sa dodnes nezjavil.

Prostredníctvom falošných duchovných darov prichádzajú aj diabolské zvody! Jeden „veľký Boží prorok z cudziny“ povedal môjmu známemu, že si má vziať za manželku určitú konkrétnu ženu. Môj známy však už bol ženatý! Verte tomu, alebo nie, naozaj sa nechal rozviesť, aby si vzal tú druhú! V hre tam bolo prirodzene ešte mnoho ďalšieho, ale svoje dielo tam konal satan, nie Boh, pretože takéto niečo je absolútne proti Božiemu Slovu!

Iný „cestujúci prorok“ povedal jednému chorému v našom zbore, že sa úplne uzdraví a uveria aj jeho rodičia! Jeho rodičia však už boli mŕtvi...

Preto som sa rozhodol, že nenechám len tak hocikoho hovoriť do života a služby! Keď ku mne niekto príde s prorockým slovom, rozoznie sa vo mne výstražný signál! A je to tak dobre, pretože Boh síce hovorí prostredníctvom prorociev, ale tie musíme skúmať! Nemali by sme sa pre množstvo falošných prorociev **uzavrieť**. Potrebujeme zostať otvorení pre Božie posolstvo, ale **skúmať duchov**. Všetko, čo prežívame, nás môže a má priviesť bližšie k Bohu, pretože len u neho získame správne postoje a názory!

Božie vedenie prostredníctvom snov

Jozef mal mnoho snov (napr. 1Moj 37,5) a všetky sa vyplnili. Usmerňovali ho a boli pre neho posilou na ťažkej ceste k cieľu, ktorý s ním Boh mal. Boh môže pôsobiť aj prostredníctvom snov. Opäť pripomeniem zážitok mojej matky, keď sme sa v Rumunsku pripravovali na vycestovanie. Boh k nej prehovoril prostredníctvom sna.

Jeden známy hovoril na konferencii o sne, v ktorom niesol ťažké bremeno a jeho priatelia, ktorí ho sprevádzali, sa mu čoraz viac vzdávali. Priblížili sa však traja iní a tí mu pomohli pokračovať v ceste. V tomto sne našiel útechu a prípravu na nadchádzajúce ťažké časy, v ktorých sa možno bude cítiť nepochopený a osamelý, ale dostal zaslúbenie, že tí „traja“ mu pomôžu: Otec, Syn a Duch Svätý.

Pri všetkých snoch platí: **skúmaj ich!** Zhoduje sa to, čo sa nám zdalo, s Božím Slovom alebo nie?

Len nezačni analyzovať každý svoj sen! Satan ťa tak môže dohnať do šialenstva! Keď k tebe prostredníctvom sna hovorí Boh, presne vieš, čo chce. Ak to nevieš, tak ten sen odlož bokom. Ak je od Boha, tak sa uskutoční – podobne ako u Jozefa, alebo ti Boh ukáže niekoho, kto ti môže pomôcť takýto sen vyložiť, inak naň zabudni. Aj Jozef mal sny a potom najprv zažil pravý opak. Preto sprav to, čo on. Upni sa na Boha, nie na sny.

Ja osobne príliš veľké skúsenosti so snami nemám. Niečo som zažil, ale Boh v mojom prípade používa iné spôsoby, ako mi ukázať jeho vôľu a vedenie.

Božie vedenie prostredníctvom anjelov

Božie Slovo nám jasne ukazuje, že anjeli existujú. Nech už je to akýmkoľvek spôsobom, často rozhodujúcou mierou prispievajú k postupu Božieho kráľovstva dopredu (Žid 1,14)! Dnes sa v mnohých náboženstvách hovorí o anjeloch. Pozor, aj démoni sú „anjeli“ ktorí odpadli od Boha! Títo démoni ale zriedka ukazujú svoju pravú identitu a pravé ciele! Nechávajú ľudí, aby s nimi prežili skúsenosti a v dnešnej dobe zvädzajú tisíce ľudí, ktorí sa nechajú nalákať na takéto nadprirodzené skúsenosti „s anjelmi“. Títo diabolští anjeli robia všetko preto, aby ľudia nenašli v živote harmóniu s Bohom. Praví anjeli sú ale služobníkmi duchmi a prispievajú k tomu, aby ľudia nachádzali spásu v Ježišovi. V Biblii existuje mnoho zaslúbení, ktorým verím. Som si vedomý, že Boží anjeli sú prítomní na našich pouličných evanjelizáciách. Nemusím ich vidieť, ale sú tam a konajú svoju časť diela, kým my konáme svoj diel.

Raz som stál na pódiu a hovoril o *pravých hrdinoch*. Povedal som, že som poznal veľa „hrdinov“ – chuligánov, skinheadov a podobné individuá. Nevedel som, že medzi poslucháčmi bolo niekoľko pravicových radikálov. Jeden z nich sa zrazuprivilil k pódiu, vyskočil naň a hnal sa ku mne... Tesne predou mnou sa však nečakane zastavil, otočil sa – a zmizol! Čo sa vtedy sta-

lo? Neviem presne, ale osobne si myslím, že ho mohol zastaviť Boží anjel.

Raz som bol na ceste do Bielefeldu, aby som navštívil jedného známeho. Mal som na lístku jeho adresu, ale nevedel som presne, kde to je. Tak som sa modlil o Božie vedenie a vyrazil som. Na prvej benzínovej stanici som sa chcel na tú ulicu spýtať, tak som sa postavil do dlhého radu ľudí pred pokladňou. Vtedy mi na rameno poklepal jeden človek, ktorý stál za mnou a spýtal sa, či mi môže pomôcť. Bol som trochu zarazený. Ako prišiel na to, že potrebujem pomoc? Veď som tam mohol len ísť zaplatiť benzín! Ukázal som mu adresu na lístku. Letmo sa na naň pozrel a povedal, že mám ísť za ním! Pomyslel som si: „Čože? Príde na pumpu a nechce si nič kúpiť?“ Rýchlo som si sadol do auta a šiel za ním. Po chvíli sme sa dostali na hľadanú adresu a ja som si hovoril, že mu musím určite dať nejakú knihu. Vystúpil som, poďakoval a vtlačil mu ju do ruky. Pousmial sa a opýtal sa ma, či som rybárom ľudí. Zarazene som povedal, že áno. On na mňa žmurkol, nastúpil do auta a bez slova odišiel. Nerozumel som tomu! Mohlo to byť tak, že som naozaj stretol anjela v ľudskej podobe. Ale môžem vám povedať jedno: Nikdy som si anjelov nepredstavoval tak, ako vyzeral tento muž! Bol dosť chudý a mal guľaté okuliare. Či to bol naozaj anjel, to sa asi nikdy nedozviem.

Keď moja matka vtedy v noci počula hlas s dátumom vycestovania z Rumunska, bol to možno anjel, pretože anjeli sú niekedy Bohom vyslaní na to, aby odovzdali posolstvo. Pre anjela nie je dôležité, či ho poznáme, hlavné je, že rozpoznáme Boha a jeho posolstvo a vzdáme Bohu slávu. Žiadny svätý anjel v Božích službách nechce svoju vlastnú slávu a uctievanie. Sláva prináleží výhradne Bohu.

Záverečná poznámka

Dúfam, že tieto body ti pomôžu rozpoznať, ako ťa Boh môže v živote viesť. Boh ťa chce viesť a robí to mnohými spôsobmi. Začni tam, kde si, buď citlivý na jeho hlas a buď verný v malom.

PRINCÍP PRAVÉHO POVZBUDENIA

KAPITOLA 12

Boží Duch mi dal pre cirkev posolstvo, ktoré má podporiť pravé prebudenie. Toto posolstvo mi Pán ukázal, keď som čítal o udalostiach pri nasýtení piatich tisícov ľudí. Je to slovo pre charizmatické cirkvi, ale nielen pre ne! V tejto poslednej časti mojej knihy *Žiť v harmónii s Bohom* chcem ešte raz zopakovať niektoré mimoriadne dôležité veci, aby sme na ne nezabudli.

Pri čítaní príbehu o nasýtení piatich tisícov ma Boží Duch nečakane postavil pred nasledujúce tri myšlienky:

*„Z neba nespádnú žiadne pekárenské prebudenie
ani veľrybie obnovenia.“*

(Ako tomu máme rozumieť, vysvetľujem ďalej.)

*„Dokážeš v jednom úlomku chleba,
ktorý si dostal od Ježiša,
vidieť potenciál na prebudenie?“*

*„Ak niečo od Ježiša dostaneš,
tak to pre teba samého nikdy nestačí,
ale stačí to pre päťtisíc (!) a pre teba samého,
tak to pošli ďalej!“*

Najprv ma tieto myšlienky prekvapili, ale keď som sa začal modliť, Boží Duch ma inšpiroval, aby som pre kresťanov a zbožry napísal toto vysvetlenie:

Tisíce hladných ľudí – čo máme spraviť pre to, aby sme ich nasýtili?!

„Keď vystúpil z lode a videl veľký zástup ľudí, prišlo mu ich líto a uzdravoval ich chorých. Keď sa zvečerilo, pristúpili k nemu učeníci a povedali: Toto je odlahlé miesto a čas pokročil. Prepust' teda zástupy, nech si idú do dedín nakúpiť jedlo. Ježiš im však povedal: Nemusia nikam chodiť, vy im dajte jesť.“ (Mat 14,14–16)

Ježiš a učeníci boli konfrontovaní s piatimi tisícami hladných ľudí. A nielen to! Oni sami boli hladní a unavení! Krátko predtým, než dav ľudí prišiel, povedal Ježiš svojim učeníkom:

„Poďte vy sami do ústrania na osamelé miesto a trochu si odpočinite! Stále tam totiž prichádzalo a odchádzalo množstvo ľudí, takže sa nemali kedy ani najesť.“ (Mar 6,31)

Teraz prichádzajú ďalšie tisíce ľudí. Učeníci ešte stále nič nejedli. Nemajú nič sami pre seba, nehovoriac o všetkých tých zástupoch. Niet sa čo čudovať, že učeníci navrhli Ježišovi, aby ľudí poslal preč. Aj dnes sú okolo nás a v našej blízkosti tisíce hladných ľudí – a pritom aj my sami máme hlad. Ako by sme ich mohli nasýtiť chlebom života, keď ho nemáme dosť ani pre seba? Veľmi často počujem najrôznejšie výhovorky: „Najprv musím sám vyrásť vo viere, kým začnem druhým dávať svedectvá... Moje svedectvo je také bezvýznamné a nudné, že ho nemá cenu hovoriť... Sám potrebujem viac útechy, som taký smutný, že nemôžem potešovať druhých... Nemôžem druhým viac pomáhať, kým mi Boh viac nepomôže... Oni potrebujú profesionálnu pomoc, my im pomôcť nemôžeme, pošlite ich na terapiu!“ Aj my máme sklon k tomu, aby sme ako prví učeníci posielali ľudí od seba preč, pretože

nevidíme žiadnu možnosť, ako im pomôcť. Ale je jedno, aké máme vŕhovorky –, Ježišova odpoveď je platná aj dnes:

„Nemusia nikam chodiť, vy im dajte jesť!“ (Mat 14,16)

Teraz dávaj dobrý pozor, čo urobil Ježiš, aby sa všetci nasýtili a aby mali nadbytok aj jeho učeníci!

„Keď Ježiš pozdvihol oči a videl, že k nemu prichádza veľký zástup, povedal Filipovi: Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli? Ale to povedal preto, že ho chcel vyskúšať, lebo sám vedel, čo urobí. Filip mu odpovedal: Ani za dvesto denárov chleba nebude dosť, aby sa každému ušlo aspoň trochu.“ (Ján 6,5–7)

Ježiš učeníkov skúšal! A podobne skúša aj nás! Učeníci sa pozerajú do svojich peňaženiek a počítajú, čo v nich majú. Nie preto, že by nechceli dať, ale jednoducho to nestačí! Často je to tak aj dnes. Vždy sa najprv pozeráme na naše peniaze, možnosti a schopnosti – a na ne sa spoliehame. Jedni to sklúčené vzdajú, pretože majú málo, iní postupujú hrdo vpred a investujú a vkladajú nádeje do novej budovy, novej techniky, do svojich ľudských schopností a svetských možností... Nová budova a technika ani ďalšie veci nie sú samé osebe zlé. S peniazmi je samozrejme možné robiť všeličo: zaplatiť spolupracovníkov, vytlačiť knihy, zadovážiť zariadenie na evanjelizáciu, prenajať priestory, udržiavať vozový park, inštalovať techniku – to všetko sú výborné veci! Nič z toho nie je samé osebe zlé! Aj my potrebujeme peniaze a bez peňazí od darcov by naša služba zrejme nemohla pokračovať ďalej. Otázkou však je, do čoho vkladáme svoju dôveru. Od čoho sme v skutočnosti závislí?

Naše sebedôvera sa vždy obmedzuje len na nás samotných. Naša sebadôvera nás vždy obmedzuje len na naše schopnosti a možnosti. Ježiš žil s Božím vedomím a s dôverou v Boha.

To je niečo úplne iné. Dáva to priestor Bohu a Jeho zámerom i nadprirodzenému pôsobeniu Ducha.

Ježiš v tejto situácii peniaze vôbec nepotreboval. Ježiš nespôbil rozmnoženie peňazí! On mal v pláne niečo úplne iné. Aj dnes musíme pochopiť, že Božie kráľovstvo má duchovné princípy, podľa ktorých musíme žiť, ak má náš život a služba niesť ovocie. Ak teda vidíš potreby tohto sveta a prijmeš Ježišovu výzvu, aby si ľuďom v Jeho mene pomáhal, tak si na správnej ceste. Neprepadni teraz v Ježišovej skúške, ale uč sa od neho. Čo spravil On?

„...vzal tých päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal a dával učeníkom chleby a učeníci zástupom.“ (Mat 14,19)

Ježiš žil s vedomím Božej prítomnosti a nechal sa začleniť do Božích zámerov! Presne to chce Boh spraviť aj s nami! Apoštol Pavol povedal:

„Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Žiješ v Božej prítomnosti? Môže ťa Boh začleniť do svojho diela alebo sa tvoja služba skladá len z vypomáhania, napodobňovania, opisovania a opakovania? Spoliehaš sa na svoje schopnosti, vzdelanie a možnosti, alebo sa spoliehaš na Boha? Žiješ naozaj s Bohom, poznáš Jeho zámery, ktorými sa chce osláviť? Ježiš povedal niečo, čo je pre nás výzvou, a ak nasledujúci výrok nesúhlasí, tak potom v Biblii nemôže súhlasiť nič!

„Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte! Amen, amen, hovorím vám, že aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi a urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby Otec bol oslávený v Synovi.“ (Ján 14,12–13)

Otec sa chce osláviť v Synovi. Ak žijeme v harmónii s Božou vôľou, potom sa môže Kristus prostredníctvom nášho života prejaviť, realizovať. Boh nám môže vkladať do srdca svoje zámeri a my poznávame, aké má Boh plány. Ak s nimi súhlasíme a vytvoríme z nich modlitbu, tak bude Božie kráľovstvo budované tým *najúžasnejším spôsobom!* Boh sa nikdy nezaviazal dokončiť to, čo sám nezačal. Boh nemusí žehnať tomu, čo nezačal! Boh nepotrebuje naše plány a nápady, ale našu odovzdanosť a náš súhlas s Jeho zámermi. Ktosi raz povedal: „Ak si praješ to isté, čo Boh, tak ti Boh ponechá tvoju vôľu!“ Ak sa odovzdáme Bohu, môžu sa konať zázraky a znamenia. Viac o tejto téme si môžeš prečítať v knihe *Princípy vypočutých modlitieb – modlitbami k prebudeniu*, kde som sa touto témou zaoberal podrobne. .

Ježiš vzdal päť chlebov a dve ryby, pozrel k nebu a poďakoval... Zrazu som si v duchu uvedomil, že keby sa to celé stalo dnes, tak by určite nejaký z učeníkov zašepkal do ucha svojmu susedovi:

„Len chvíľu počkaj a uvidíš, že teraz spadne z neba veľká pekárňa, aby ten dav ľudí mohol byť nasýtený...“ Iný by možno povedal: „Mám videnie! Vidím, ako z neba padá modrá veľryba, z ktorej sa budú môcť všetci najesť!“

Nič také sa ale nestalo! Pri čítaní tohto textu mi Boží Duch jasne povedal:

„Z neba nespadnú žiadne pekárenské prebudenia ani veľrybie obnovenia.“

Mnoho kresťanov žije v modernej náboženskej ilúzii! Namiesto toho Ježiš rozdelil chleby a ryby na malé kúsky a dal učeníkom, aby ich dávali ďalej! Keď som to čítal, Duch Boží sa ma spýtal:

„Dokážeš v jednom úlomku chleba, ktorý si dostal od Ježiša, vidieť potenciál k prebudeniu?“

Zastav sa na tomto mieste a premýšľaj o tom, pretože toto je rozhodujúca otázka. Spomínaš si, čo všetko si už od Ježiša dostal? Odovzdal si to ďalej? Alebo si si to nechal sám pre seba?

Dokážem si predstaviť, ako tam Ježišovi učeníci rozpačito stáli so svojim prídelom. Musíme si uvedomiť, že oni sami boli veľmi vysilení a unavení. Možno si ten alebo onen v duchu pomysleli:

„To nestačí ani na to, aby som utíšil svoj vlastný hlad...“

Správne! Nestačilo to pre nikoho! A to bola tretia vec, ktorú mi Boží Duch povedal:

*„Ak niečo od Ježiša dostaneš,
tak to pre teba samého nikdy nestačí,
ale stačí to pre päťtisíc (!) a pre teba samého,
tak to pošli ďalej!“*

Moja prvá myšlienka bola: „Takto nesmieš uvažovať...“ Pri tomto výroku som si najprv lámal hlavu: Verím, že v Ježišovi máme plnosť všetkého a že nám stačí len samotná Jeho milosť! V Ježišovi máme všetko! A zrazu sa tu hovorí o tom, že mi to nemá stačiť? V Ježišovi máme všetko! Prečo by mi to nemalo stačiť? Je možné to takto teologicky sformulovať? Kým som nad tým premýšľal, obrátil Boží Duch moju pozornosť viac k druhej časti tohto výroku. Vtedy som si uvedomil, že je Božou vôľou, aby sme mali v Ježišovi plnosť, ale nejde predsa len o mňa ako o jednotlivca! Ide o tisíce hladných, nie o mňa! Boh má spôsob, akým chce utíšiť *náš* hlad – a nielen môj. Nejde v prvom rade o mňa! Kresťanstvo nie je JA, JA, JA a znova JA. Kresťanstvo znamená: najprv ostatní a potom ja. Boh si nepraje, aby zahynul čo i len jediný človek! Boh si praje zasiahnuť všetkých ľudí tam vonku – aj prostredníctvom teba! Ale nie prostredníctvom tvojich schopností a možností. Ježiš vie, čo chce robiť! On ti dá „maličkosti“

a ty ich odovzdáš ďalej! Je to jednoduché! Dokážeš v „maličkosti“, ktorú si dostal od Ježiša, vidieť potenciál k prebudeniu? Pošli to ďalej! To je predpoklad toho, aby prišlo povzbudenie! Čo by sa stalo, keby si ten alebo onen učeník povedal:

„Myslím, že je to len skúška mojej „viery“ ... Určite teraz z neba spadne pekárneň a veľryba... Medzitým zjem tú omrvinku chleba chleba a kúsok ryby, aby som bol posilnený, keď sa zjaví Božia sláva!“

Čo by títo „hrdinovia viery“ dosiahli svojou „neotrasiteľnou vierou“, ktorá očakáva padajúce pekárne a veľryby, kým sami zjedia tie kúsky chleba a ryby? Nič. Nedosiahli by vôbec nič! Zázrak rozhojnenia by strávil ich žalúdok a skončilo by to ako v skutočnosti na mnohých miestach! Prídeme so svojim hladom do zhromaždenia, odtiaľ si odnesieme kúsok chleba, ktorý nám nevystačí ani do pondelka rána, a potom je náš duchovný život zasa „hladný“. Prečo? Pretože nedávame ďalej! Niektorí už dlhší čas utišujú svoj duchovný hlad ako materialisti a prichádzajú na bohoslužby len preto, aby si vychutnali „malý dezert“, po ktorom by sa „cítili lepšie“, kým sa dočkajú akéhosi budúceho prebudenia! Predstav si, že by tú malú porciu učeníci sami zjedli a takto posilnení by vyrazili ako moderní „kázatelia prebudenia“, aby poslúžili tým piatim tisícom hladných úst tým, že im na „prebudeneckej konferencii“ nasľubujú a narobia chute na „pekárenské prebudenie“ a „veľrybiu obnovu“, ktoré majú spadnúť z neba! Nedeje sa to na mnohých miestach? Ospravedlňte ma prosím, ak sa vyjadrujem príliš ostro, ale ja už túto zinscenovanú emocionálnu hlúposť nemôžem ani vidieť, ani počuť! Všade sú dnes hladným ponúkané ilúzie a vlastné interpretácie „viery“ – a ľahkoverní, nevedomí ľudia prebiehajú od jedného megalomanského pekárenského proroka k druhému sebarealizujúcemu sa veľrybiemu kňazovi a nevidia, že to nie je nič iné, než moderná nábožnosť. Po oklamaní vždy príde sklamanie! V severnom Nórsku, kde pravidelne slúžime, sú už takmer vo všetkých obciach rozdelené a zničené

zbory, pretože vinou takýchto pekárenských zvodov tam vládne už len číre sklamanie! Počujem volať Ježiša:

**Kedy sa už môj ľud konečne prebudí,
zo svojho sna o prebudení?!**

Prebudenie nepríde skôr, než sa v tejto veci zobudíme a odhalíme tých falošných kresťanských prorokov, ktorí klamú sami seba a zvádajú do bludu celé zbory a generácie veriacich. Vo svojom hlade „zožerú“ mnohí z nich to, čo môžu dostať. Potom robia chute ostatným tým, že im prorokujú pekárne a veľryby padajúce z neba! Hovorím vám raz a navždy z Pánovho poverenia:

*„Z neba nespahnú žiadne pekárenské prebudenia
Ani veľrybie oživenie!“*

Ešte nikdy neprišli a ani nikdy neprídu. Vďaka Bohu za to, že na mnohých miestach sveta prebudenie je! Vďaka Bohu za to, že aj v minulosti boli veľké prebudenia! Nikdy ale nespadli z čistého neba. Vždy boli výsledkom naozajstných a úprimných modlitieb a jasného zvestovania evanjelia zo všetkými dôsledkami, ako je obrátenie a posvätenie! Jeden americký kazateľ zažíval prebudenie, ktoré zasahovalo skoro celé mestá, takmer v každom cirkevnom zbore, kde kázal. Neprichádzali kvôli tomu, že niekto „prorokoval prebudenie“ alebo že by to niekto čakal, ale tým, že ľudia konali a postupovali verne vpred podľa Božieho slova. Svoje kázne vždy začínal v relatívne malom kruhu veriacich. Posilňoval v ľuďoch vedomie svätej Božej prítomnosti prostredníctvom prostého, ale uchvacujúceho zvestovania. Viedol svojich poslucháčov prostredníctvom pokánia k modlitebnému životu a k morálne čistému životu v posvätení. Znamenalo to, že si veriaci dávali svoje „veci“ do poriadku. Hádky v rodinách, dávno zabudnuté hriechy. Na svetlo vychádzali ďalšie tajné hriechy. Toto je rozhodujúci moment! Oni to naozaj robili – a nielen

o tom zbožne hovorili! Tak plynulo požehnanie zo zboru k neveriacim a to neostalo bez následkov! Ľudia chceli vedieť, čo sa tam deje! Na večery a zvestovania prichádzalo stále viac zvedavých ľudí, ktorí sa stretávali s uzmierujúcou a uzdravujúcou Božou láskou – a takto bolo pomaly ale isto zasiahnuté celé mesto! Bolo takmer neuveriteľné, ako jednoducho a mocne si prebudenie razilo cestu – stále znova a znova! Vtedy bola prebudená polovica Ameriky! Akým spôsobom? Tak, že bola zvestovaná Božia pravda o svätosti, hriechu a pokání tým, že sa to odovzdávalo ďalej, že sa veci dávali do poriadku, tým, že ľudia boli verní v malom... Tento kazateľ nechodil po mestách a neprorokoval prebudenie – on na prebudení pracoval. To je ten rozdiel! Odovzdával Božie Slovo ďalej takým spôsobom, že sa ľudia prebúdzali zo svojej vlačnosti a činili pokánie. A neskončil len pri tom, ale ľudí ďalej dôsledne viedol k tomu, aby si všetko, ale úplne všetko, dali do poriadku! Vtedy začalo prebudenie vierohodne pôsobiť na neveriacich.

Prebudenie je proces, potrebuje čas, potrebuje múdrosť a vedenie! Nespadne len tak nečakane z neba! Najlepšie počas víkendu, keď sa človek emocionálne vyšplhá až do neba, aby tam nad oblakmi tie pekárne a veľryby uchoпил a stiahol ich dolu, na zem! Navštívili sme mnoho krajín, slúžili sme slovom v stovkách cirkevných zborov a musím vám povedať, že takmer v každom zборе, v ktorom takýchto „pekárenských prorokov“ počúvali, skončil rozdelený a jeho dobré meno bolo v tomto meste zruinované! Po klamstve vždy prichádza sklamanie. Po opici človek vytriezvie a vidí „črepy“ predchádzajúceho pitia! To platí aj v duchovnej oblasti. Po emocionálnom opojení vždy dochádza k vytriezveniu. V tomto procese to ohromne iskrí na mnohých miestach.

Samozrejme, sú aj iné dôvody, prečo sa rozdeľujú cirkevné zbory. Často sa stretáva hneď niekoľko vecí dohromady, ale my sme zistili jedno: **Na stovkách, ak nie tisícoch miest po celej Európe práve prebieha pravý opak prebudenia. Vy viete, že hovorím pravdu, viete ale aj to, že mnohí si túto pravdu nechcú pripustiť!** O tom sa na „pekárenských konferenciách“ nehovo-

vorí. Namiesto prebudenia tu máme tisíce rozdelených zborov a státisíce sklamaných veriacich, ktorí buď odpadli, alebo sa so svojim zranením stiahli späť. Existujú tisíce miest, kde je meno Ježiš na posmech, pretože bolo zneužitú „náboženskými moder-
nismami“ na ich sebavyvyšujúce iluzórne náboženstvo. Práve oni svojim prevráteným správaním zosmiešnili seba aj Ježiša Krista. V živote existuje princíp, ktorý je platný aj v duchovnej oblasti: **„Ak klameme sami seba, tak sme nakoniec aj my sklamaní!“**

Nechcem všetkým „pekárenským prorokom“ prisudzovať zlé motívy. Mnohí sa nechali zviest alebo to jednoducho inak nevedia. Prebudenie si predsa prajeme všetci, a tak nastúpia na modernú náboženskú vlnu, kde sa človek hneď cíti ako duchovný hrdina, a pod vplyvom emócií volá: „Tak hovorí Pán – už čoskoro spadne z neba pekáreň plná prebudenia!“ Poznám veľmi veľa ľudí, ktorí slúžia Pánovi Ježišovi s veľkou odovzdanosťou, túžia po prebudení a robia všetko, aby sa ich zbory prebudili. Vo svojich modlitbách zápasia o to, aby ľudia v ich meste boli zasiahnutí evanjeliom. Ich naliehanie nie je zlé, ale práve pri takýchto ľuďoch nachádzajú „pekárenský proroci“ často otvorené uši aj kazateľnice. Kto by si predsa dovolil odporovať tomu „veľkému Božiemu mužovi“, ktorý práve prorokuje mocné prebudenie?

Pri jednej veľkej konferencii v Nórsku zvestoval takýto „prorok“ v návale svojich emócií, že v nasledujúcich dvoch rokoch rozdáme milión motorkárskych Biblií a že obrovská žatva zasiahne európsku motorkársku scénu. Po štyroch rokoch sme nerozdali ani tristotisíc exemplárov! Na čo je to dobré? Vari nie je 300 000 exemplárov výborná sejba? Z obrovskej žatvy stále nič nevidím, ale v nebi vládne nesmierna radosť aj nad jedným človekom, ktorý uverí. Ale táto radosť je teraz zakalená, pretože mnohí sú právom sklamaní z toho, že sa nerozdalo milión exemplárov alebo že neuverilo oveľa viac ľudí. A to všetko preto, lebo sa nechali oklamať falošným prorokom! Cítia sklamanie a dôvera k tým, ktorí verne konajú svoju službu, je oslabená. Iní sú možno sklamaní, pretože Boh nedodržel svoje slovo (tá myšlienka, že samozvaný prorok

zamenil svoju vlastnú vôľu za vôľu Božiu, im žiaľ nenapadne). Iní už nechcú s týmto „falošným prorokom“ ďalej spolupracovať, čo je aj pochopiteľné, pretože on svoje nesprávne konanie nerozpoznáva... To všetko môže mať za následok zničenie požehnanej práce – vinou klamaní a sklamaní. Keby Boh milión motorkárskych Biblií naozaj chcel rozdať, tak by možno práve pre tohto falošného proroka celý prúd požehnania úplne minul svoj cieľ.

Na inej konferencii vo Švédsku, kde som zvestoval evanjelium, mi jedna známa a uznávaná „vedúca chvál“ predpovedala, že vo Švédsku práve začal čas požehnania. Pán jej povedal, že to bude trvať tri roky, počas ktorých Ježiš osobne navštívi Švédsko. S dovolením: Čo je to za hlúposť? Ak je toto pravda, tak naša Biblia nie je pravdivá! V nej sa píše, že Ježiš je s nami „po všetky dni až do konca sveta“ (Mat 28,20). Vari nebol s veriacimi vo Švédsku aj počas všetkých predchádzajúcich rokov? Vari nekonal úžasným spôsobom vo Švédsku aj predtým? Nepriťahoval počas posledných rokov vo svojej milosti ľudí k sebe? Nie je s nami až do konca sveta? Toto úplne odignorovala! „Ježiš príde teraz do Švédska, ale len na tri roky“, ako keby tu už dávno nebol! Čo je to za úbohú hru na dôležitosť! Potom priviedli moderátori konferencie na pódium jedného organizátora, chytili ho sprava aj zľava, vložili na neho ruky a začal boj. Chceli, aby „padol“, ale on nechcel a držal sa tých okolo seba, ako to len šlo. Keď to už bolo naozaj trápne, tak to vzdali. Odstúpili od neho a chceli dopredu vytiahnuť mňa a „požehnať mi“ (bol som rečníkom tejto konferencie a mal som vystúpiť na záver). Dal som im najavo, že sa toho nezúčastním, tak sa teda vrhli na prvé rady poslucháčov a kričali: „Oheň! Oheň! Oheň! Šššndarrassa!“ a zhadzovali jedného po druhom. Ten organizátor, ktorý sa nechcel „nechať premôcť“ mi večer povedal, že to tak nechcel, ale stáva sa to na mnohých konferenciách, keď „Duch Svätý prevezme kormidlo“, ako niektorí hovoria. Ja vám hovorím, že toto nie je nič iné než moderné náboženstvo, z ktorého sa satan naozaj raduje. A keby si na tom nespocoval? Beda ti! Odsúdili by ťa ako nábo-

ženského, zákonnického a problémového človeka. Kresťanské pódia patria v súčasnosti na mnohých miestach „pekárenským prorokom“. Varujem a vystríham tieto zbory! **Satan sa prezlieka za anjela svetla a to, čo hovorí, vyzerá ako dobré a správne, ale v skutočnosti nás chce oklamať moderným náboženstvom a viesť namiesto svetla do tmy!**

Ježiš povedal úplne jasne:

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte od mňa, páchatelia nepravosti!“ (Mat 7,20–23)

Nie každý, kto sa robí dôležitým a koho za dôležitého považujú, patrí naozaj Ježišovi! Boh si nepraje, aby sme žili v ilúziách a sklamaníach, ale aby sme žili úprimne v pravde. Tieto „proroctvá o pekárňach“ prebúdajú falošné očakávania, ktoré nevedú k prebudeniu, ale ku sklamaniu, pretože to, čo sa očakáva, sa nakoniec nedostaví! Keď sa z emocionálneho opojenia spraví zborová klíma, tak si človek v pozícii kazateľa musí dať pozor, aby neprišlo veľké sklamanie a rozčarovanie. Aby sa človek nestal pomaly, ale isto, zabávačom ľudí a nemusel sám „prebudeniu“ napomáhať a nevydával pod skrytým motívom seberealizácie svoje vlastné interpretácie za Božie Slovo. Aby nenahradoval Svätého Ducha zvukovými vlnami a vytváraním „duchovnej atmosféry“, a tak nakoniec všetko neskončilo v chaose!

Jedného dňa mi zavolať kazateľ nejakého zboru. Prial si, aby som niekoľko večerov vyučoval na tému posvätenie – to robím veľmi rád. Boh mi položil túto tému osobitne na srdce a mohol som takto poslúžiť už mnohým veriacim. Napísal som o tom knihu, ktorá sa volá *Stelesňovanie Krista – uskutočňovanie Božej vôľe*. Mal som hovoriť o tejto téme. Asi dva týždne pred termínom ak-

cie mi tento kazateľ znova zavolať a chcel ju zrušiť, pretože sa mu nepodarilo zabezpečiť žiadnych spevákov a hudobníkov. Povedal som mu, že ani Ježiš pred svojimi kázaniami najprv nespieval, a tak to nie je žiadny problém ani pre mňa, keď sa obmedzíme len na zvestovanie Božieho Slova. Ale tento kazateľ nechcel usporiadať žiadnu bohoslužbu, kým nebude mať v pozadí zvukovú kulisu. Tak som sa ho priamo spýtal, či dôveruje viac Svätému Duchu, alebo svojim hudobným nástrojom. Až potom súhlasil a my sme zaživali, ako každý deň prichádzalo viac a viac ľudí! Niektorí uverili, mnohí boli oslovení Božím Slovom, a keď sa posledný večer chýlil ku koncu, tak miestny kazateľ prišiel dopredu a hovoril, že Svätý Duch nádherne pôsobil a že tento čas nemôže skončiť len tak. Potom dal mužovi pri technike tajné znamenie, aby pustil CD. Kazateľ chcel očividne „vyvolať duchovnú atmosféru“ a hneď ako zazneli prvé tóny hudby, začal sa „pomazane“ modliť. Ale muž pri technike zrejme vybral nesprávne CD a zvuk, ktorý sa ozýval, bol svojím rytmom a skákavými tónmi tak veľmi nevhodný, že kazateľ vypadol zo svojho „pomazaného“ prejavu, začal sa zakoktávať a nakoniec hlasno zakričal: „Vypni tú hudbu!“ Konca príbehu vás radšej ušetším – bolo to poľutovaniahodné.

Za tých päť dní sa nič nenaučil. Vždy, keď som bol v tomto zbore, vnímal som ho ako človeka, ktorý musí udržiavať vysoko „pomazanú“ atmosféru, zatiaľ čo s ním samým to ide stále viac z kopca. Hovoril a prorokoval o prebudení tak dlho, až bola kôpka črepín hotová a on úplne vyhorel. Opustil cirkevné spoločenstvo aj svoju manželku. Mnohí boli sklamaní, prestali chodiť na bohoslužby a zbor opustili. Ale hneď ako odišiel, dostal ponuku od iného „zboru“, ktorý bol ochotný prijať ho aj za takýchto podmienok za svojho kazateľa. Neuveriteľné.

Ani nechcem hovoriť o tom, akú manipuláciu a pokrytectvo (vedúce až ku kriminalite) zo strany vedúcich sme zažili. A to všetko v mene Ježiša! Ježiš nás varuje pred falošnými prorokmi! Vlkmi v ovčom rúchu. **Proti konferenciám ako takým nič nemám a pevne počítame s prorockou Božou rečou pre náš život**

aj službu! Nemám ani nič proti tomu, keď veriaci vyjadrujú svoju radosť a vieru emocionálnym spôsobom! Hovorím to preto, aby ma niekto nepochopil zle! Nejde mi o kultúrnu odlišnosť jednotlivých cirkevných spoločností, ale o to, že už konečne musíme začať rozlišovať medzi ilúziami moderného náboženstva a tým, čo chce Ježiš naozaj vykonať.

V našom texte je napísané, že Ježiš vedel, čo chce urobiť. Vezmime si z toho všetci poučenie bez ohľadu na to, ako to vyzerať v našich zboroch. Ježiš poďakoval, rozdelil kúsky chleba a rýb, aby ich učeníci podali ďalej! Ešte raz otázka:

„Dokážeš v jednom „kúsku chleba“, ktorý si dostal od Ježiša, vidieť potenciál k prebudeniu?“

Ako vnímaš svoje „malé“ svedectvo o tom, čo si prežil s Bohom? Pozri sa napríklad na odpustenie tvojich hriechov! Vidíš potenciál v tom, že tisíce ďalších príjmu odpustenie hriechov, keď sa s nimi o toto svoje svedectvo „podelíš“, keď aj ty sám odpustiš druhým? A čo tak niekoho utešiť? Môžeš v tom vidieť svoju úlohu a poskytnúť niekomu útechu? Apoštol Pavol s týmto postojom žil!

„Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, a to útechou, ktorou aj nás Boh potešil. (2Kor 1,3–4)

To, čo mi Boh ukázal, nie je nič nové! Pavol s týmto princípom žil, a preto jeho život aj služba nesú ovocie dodnes! Apoštol Pavol necestoval po svete a neprorokoval prebudenie, ale prijímal niečo od Boha, aby to dával ďalej! Nepohyboval sa na výslní života! Bol v ťažkostiach, a napriek tomu nemyslel len na seba. Myslel na všetkých ostatných, ktorí boli tiež v núdzi. Pavol sa nemodlil za útechu len pre seba, to by tej útechy bolo príliš málo! Modlil

sa za útechu pre všetkých ostatných, ktorí mali problémy a pritom vedel: „Útecha sa vo mne rozhojní, keď ju budem dávať ďalej!“ S týmto postojom plynula útecha od Pavla k ďalším ľuďom a prostredníctvom jeho spisov k nám plynie Božia útecha a požehnanie ešte dnes! Čo si myslíš o malej pomoci, ktorú ti niekto preukázal? Potrebuješ ešte väčšiu pomoc? Isteže potrebuješ väčšiu pomoc! Aj ja potrebujem pomoc! Všetci potrebujú pomoc, ale si ty sám ochotný pomáhať druhým? Alebo očakávaš viac pomoci pre seba? A aj v inom chceš ešte viac pomoci? Ale v porovnaní s tým všetkým ty sám pomáhaš málo! Celý svoj život ostaneš bez pomoci rovnako, ako tvoj sused na vedľajšej stoličke pri bohoslužbe ostane bez útechy, ak sa nenaučíme to málo, čo sme dostali, dávať ďalej! Máme sklon prehliadať rozbušku veľkého prebudenia! V tom je ten problém! Duch Boží ťa vyzýva:

*„Ak niečo od Ježiša dostaneš,
tak to pre teba samého nikdy nestačí,
ale stačí to pre päťtisíc (!) a aj pre teba,
tak to pošli ďalej!“*

Premýšľaj o tom. Si schopný vo svojom „malom“ svedectve o tom, čo si prežil s Bohom, vidieť potenciál pre veľké prebudenie? Alebo premýšľaš v malom o tom, čo ti Boh zveril? Možno si hovoríš: „Dostal som od Boha tak málo, že to nestačí ani na to, aby to posilnilo mňa. Najprv musím viac posilniť sám seba, najprv mi musí Boh dať hlbšiu útechu, novú nádej, silnejšie zážitky, až potom budem môcť niečo zdieľať a odovzdávať ďalej...“ Ale toto nie je pravda!

Rozpoznaj potenciál prebudenia v tom, čo si dostal od Boha a dávaj to ďalej! Podel sa s druhými o to, čo si dostal. Podel sa! Som si istý, že potenciál prebudenia je medzi nami! Boh nám všetkým dal nejaký ten „kúsok chleba“. Premýšľaj o tom, čo si dostal od Boha. Boh nás s týmto kúskom chleba posielal k ľuďom. Chcem ešte raz spomenúť svoju skúsenosť, keď mi Boh pripomenul záhradníctvo, kde som kedysi spôsobil škodu a teraz

som to mal dať do poriadku. Mali ste vidieť oči tej predavačky! Ale vtedy som musel niečo „dať“, aby som to napravil! Je tu potenciál na prebudenie, ale my chceme byť často radšej poslucháčmi slova ako jeho činiteľmi. Vzpierame sa hlasu Ducha. **Nechceme ísť po tej ceste, ktorú Boh na prebudenie ustanovil!** Je to najprv cesta k tým, ktorých sme poškodili, ktorým ešte niečo dlžíme, tam, kde môžeme spraviť niečo dobré, tam, kde sa máme ospravedlniť! Keď nás Boh vzpriamuje, tak z nás robí priamych ľudí! Tými sme ale v skutočnosti až vtedy, keď sme schopní urovnať v našom živote to, čo sme v minulosti zničili! Boh chce dať náš život do poriadku. Boh chce z každého mínusu tvojej udalosti spraviť plus! Aj v tomto smere plynie prebudenie! Ale my radšej jazdíme na „pekárenské konferencie“ a počúvame, že už čoskoro príde „pekáreň“ prebudenia!

To, že sme radšej poslucháčmi než činiteľmi, som raz zažil naozaj neobyčajným spôsobom. Mali sme týždňovú akciu s veriáciami z viacerých cirkevných zborov. Večer čo večer sme pracovali na tom, aby sa z unavených „poslucháčov slova“ stali jeho presvedčiví činitelia. Aj tu šlo o posvätenie a prebudenie. Keď sme položili nevyhnutné základy, spýtal som sa prítomných, či chcú byť teraz dôslední a prajú si, aby za ich vyznaním nasledovali aj skutky. Všetci prisvedčili, tak som ich vyzval, aby sa modlili a pýtali Boha, čo všetko v ich životoch už nemá miesto a čo majú ďalší večer vziať so sebou, aby sme to mohli „spáliť“. Všetci s tým súhlasili a ďalší večer prišli. Ten oheň by nestačil ani na opečenie jedného špekáčika. Každý prišiel a bol zvedavý, čo prinesie „ten druhý“, ale takmer nikto nič so sebou nepriniesol! Očividne sa nemodlili, a ak to spravili, tak nepočuli, čo im Duch hovorí! Potom som im dal jasne najavo, že v tomto je problém.

Existuje zaujímavý **princíp komunikácie**, ktorý je založený na znižovaní počtu ľudí od hovorenia smerom k skutku. Môžeš kázať a mnohí vôbec nepočúvajú! Z tých, ktorí počúvajú, mnohí nerozumejú, ako to myslíš. Z tých, ktorí porozumeli, s tebou všetci nesúhlasia a tí, ktorí s tebou súhlasia, to väčšinou ne-

robia! Jednoducho to nerobia! A tých málo, ktorí to spravia raz či dvakrát, to napokon nechajú tak, pretože „nikto iný to aj tak nerobí“! Až keď si to človek uvedomí, zistí, aký ťažký je údel kazateľa! Naozajstný kazateľ prebudenia má privádzať Božiu cirkev k tomu, aby sa všetci stali činiteľmi, aby začali konať – a potom v tom spoločne dôsledne pokračovali! Keď sa ti to v nejakom zборе podarí, tak si ich prebudil! Keď sa z cesty „konania“ vrátia na cestu „súhlasenia“, tak zbor opäť zaspal a potrebuje prebudenie! Prebudenie neprichádza vtedy, keď všetci s pravdou súhlasíme, ale keď ju činíme, opakovane konáme a opäť uplatňujeme! V ten večer som dal ľuďom jasne najavo, že síce so mnou súhlasili, ale nečinili podľa toho. Zarazení to uznali. Potom som im povedal, že odchádzam, pretože predchádzajúci večer klamali. Klamali Boha, zhromaždenú cirkev aj svojho kazateľa, keď povedali, že sa budú modliť a prípadne niečo prinesú – ale nespravili to. Takže čo tu ja ešte môžem robiť?! Chceli dohnať to, čo pre svoju ľahkomyseľnosť, povrchnosť a laxnosti zmeškali. Tu je ten problém! Takto môže byť zastavené kľúčiacie prebudenie! Nie preto, „že by Boh nechcel“, ale preto, že my jednoducho nerobíme (nechceme) to, o čom sme v skutočnosti presvedčení!

Ďalší večer sme mali ukážkovú hranicu s palivom – časopisy, nekresťanská hudba, nespočetné ilegálne kópie, neduchovné počítačové hry, cigarety, drogy a mnoho ďalšieho! Jeden mladý muž ku mne prišiel a povedal mi, že kradol v piatich miestnych predajniach a chce to napraviť. Takže sme šli od predajne k predajni a on sa všade priznával ku svojim krádežiam a vyznával, že teraz je kresťanom. Vidíte niečo? Do tohto miesta prichádza prebudenie! Predstavte si, ako majiteľ tej predajne príde večer domov a svojej manželke povie o kajúcnom zlodejovi. A teraz ešte pripustme, že jeho manželka je učiteľka a povie: „To snáď nie je možné, u mňa v škole bolo dnes niekoľko žiakov, ktorí sa priznali k tomu, že odpisovali a chcú sa k tomu priznať, pretože ako kresťania chcú viesť usporiadaný život!“ To je Boží misijný projekt! Toto prináša Božie svetlo na rôzne miesta. To nie sú nejaké naše

plány či odpozerané projekty. Čo si myslíte, že by tu nasledovalo? Boh môže z každého mínusu spraviť plus! Boh nielen môže, ale aj chce! Otázkou je, či mu to dovoľíš! Všetko snaženie a očakávanie prebudenia vyjde nadarmo, ak nezačneme Boha počúvať a robiť to, čo nám hovorí! A dôsledne v tom pokračovať! Potom sa odohrá zázrak rozhojnenia – uvidíme „rozhojnenie chleba“ v akcii a životy veriacich a zborov naplní hojnosť radosti!

Kolko košíkov s jedlom po tom zázračnom rozhojnení ešte zostalo? Bolo to dvanásť plných košov! Jeden pre každého učeníka! Na začiatku to nestačilo ani pre jediného, ale teraz to stačilo pre všetkých päť tisíc a ešte sa zvýšilo pre dvanásť učeníkov! Boh nás chce naplniť! A toto je tá cesta! Už si niekedy videl kresťanov, ktorí toho z ľudského hladiska veľa nemajú, ale zato majú plnosť Ducha a hojnosť pokoja a radosti? Vždy majú dobré slovo alebo priateľský úsmev na rozdávanie! Ako často sú to práve starí či chudobní ľudia, ktorí nám dajú niekoľko eur na literatúru, ktorú rozdávame! Robia to s radosťou a obetavo, modlia sa za nás, upečú nám koláč, keď prídeme do ich zboru, dajú nám zopár vajíčok... Spomínaš si na tú starú ženu, ktorá upiekla koláč a vzala ho do motoklubu? Tá žena nemala ani zlato, ani striebro, ale čo mala, dala ďalej! Lásku! Lásku, ktorá sa prejavila skutkom! A ten darovaný koláč sa s odkazom na Ježiša stal chlebom života!

Zázrak prebudenia sa takmer vždy odohráva bez povšimnutia, skoro neviditeľne, rovnako ako rozhojnenie chleba sa odohralo skryte, pokojne a v tichosti. Tak to bolo aj s tým motoklubom, tak to bolo aj s Ježišom a je to tak aj v iných krajinách a miestach. Predtým, než sú vidieť veľké zázraky, deje sa veľmi veľa prostredníctvom prostého, úchvatného a verného odovzdávania „malých vecí“.

Byť verný v malom

Ježiš povedal niečo, čo je pre prebudenie veľmi dôležité!

„Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mat 25,21)

„Správne, dobrý sluha, pretože si bol verný v nepatrnej veci, ujmi sa vlády nad desiatimi mestami!“ (Luk 19,17)

V Českej republike v súčasnosti zažívame pravdu týchto výrokov.

Všetkých päťtisíc sa nasýtilo a ostalo dvanásť košov pre každého učeníka! Ale prečo to nebolo trinásť košov? Veď aj Ježiš bol hladný?! V tomto vidíme, že Ježiš, chlieb života, sám seba obetoval a nič si nenechal pre seba. Ježiš je chlieb života!

„Ježiš im odpovedal: Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať; a kto verí vo mňa, nikdy nebude smädný.“ (Ján 6,35) „Toto je moje telo, ktoré je pre vás. Toto robte na moju pamiatku!“ (1Kor 11,24)

Ježiš obetoval sám seba, preto pre neho už neostal kôš navyše. Ale Ježiš chce tie koše naplniť! Chce naplniť náš život! Pri Večeri Pánovej si zbožne dávame kúsok chleba. Rob to rovnako so všetkým, čo máš.

„Kto je verný v malom, je verný aj vo veľkom, a kto je nespravodlivý v malom, je nespravodlivý aj vo veľkom. Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo?“ (Luk 16,10–11)

Môže nám Boh zveriť naozajstné prebudenie? Sme verní v malom? „Veľký obraz“ sa vždy skladá z mnohých maličkostí. Práve tak sa rozhoduje o tom, či vznikne niečo „veľké“! **Na veľké úlohy je potrebný veľký charakter, na malé úlohy je potrebný ešte väčší charakter!** Premýšľaj o tom. Prebudenie sa začína vtedy, keď sme verní v malom. Požehnanie prúdi, keď dávame ďalej to, čo dostávame. Jeden brat v Nórsku stále hovorí: „Nemali by sme Haleluja len hlasno volať, mali by sme Haleluja aj činiť!“ Buďte činiteľmi Slova, nielen jeho poslucháčmi! Dávaj ďalej to „malé“, čo si dostal, a skôr či neskôr budeš žasnúť nad tým, čo úžasné Boh vykoná.

Slovo pre všetkých, ktorí v Božom kráľovstve chcú byť
naozaj aktívni

Chcem sa znova pozrieť na situáciu, keď Ježiš vystavuje svojich učeníkov skúške. Určite rýchlo odhalíte, že sa tieto verše nezohodujú s tým, čo je v Biblii, ale s realitou áno!

„Keď Ježiš pozdvihol oči a videl, že k nemu prichádza veľký zástup, povedal Filipovi: Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli? (To ale povedal preto, že ho chcel vyskúšať, lebo sám vedel, čo urobí.) Filip sa pozrel do svojho mešca, na chvíľu sa zarazil a utekal preč so slovami: „Žiadny problém!“ A už ho vidíme, ako sa ponáhla, prechádza medzi ľuďmi, vyberá peniaze do košíka na dary a hneď mizne so slovami, že ide hľadať pekára. Niektorí z učeníkov využili čas a začali organizovať evanjelizačný rockový koncert, iní chceli ponúkať recepty na šalát... Peter si myslí, že je to úplný nezmysel. V chlebe a rybách rozpoznal ďalšiu Ježišovu skúšku! Hovorí milovanému učeníkovi, že tu musí pôsobiť Duch a že Boh zhodí z neba veľrybu, musí tomu len pevne veriť! Ježiš medzitým rozdelil chlieb a ryby medzi zvyšných učeníkov a tí dali na radu Petra, ktorý im povedal: „Tak, to je určite ďalšia skúška, či máme veľkú vieru! Ja na 100 % verím, že Boh zhodí z neba pekára a veľrybu k tomu! Poďte, posilníme sa tým málom sami, aby sme boli pri tom veľkom Božom zázraku pripravení na rozdeľovanie!“ V inom kúte sa začal rockový koncert, kým neďaleko začali ľudia počítat kalórie a hádať sa o škodlivosti kávy. Ježiš tu rozpačito stojí, a potom povie to, čo musel hovoriť zas a zas: „Ako dlho to ešte vydržím?!“ (1Kornélius 2,14–21)

**Boh mi raz povedal:
Mnohí robia všetko, čo môžu,
ale nerobia to, čo majú!
Mnohí robia všetko, čo je v ich moci,
ale nič nerobia z Božej moci!**

To ma zasiahlo. Bol som presne taký.

Súčasnité kresťanstvo je plné aktivít. Už nie je zvestované posvätenie, je zvestovaná „spolupráca“! Už len málo spoločentiev hľadá Božiu vôľu, pretože „napodobňovanie“ iných cirkevných zborov konkrétne Božiu vôľu vytlačilo! Ale pravý kresťanský život sa neskladá zo znalostí vieroučných bodov, spolupráce, z napodobňovania a kopírovania ostatných! Pravý život kresťana nie je kopírka! Božie Slovo nám ukazuje niečo úplne iné!

Kým sa pustíme do akéhokolvek diela, musíme **najprv** rozpoznať, že Kristus chce konať svoje dielo v nás.

„Ved'sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Tu sa hovorí o dvoch dielach! Prvé Božie dielo je zamerané na to, aby v nás prostredníctvom posvätenia uviedlo do reality spásu dokonanej na kríži! Obrátenie vedie priamo do života v posvätení – a len toho, kto žije v posvätení, môže Boh začleniť do svojich skutkov! Obrátenie nemá samo osebe žiadnu hodnotu, rovnako ako nič neprinesie, keď človek zapáli zápalku a hneď odíde! Skôr by sa od horiacej zápalky mohlo vznietiť drevo! Prostredníctvom pravého obrátenia sa vznieti drevo posvätenia a malo by horieť dovtedy, kým budeme u Pána! Každý, kto sa pýta na Božiu vôľu, dostáva najprv túto odpoveď:

„Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie, aby ste sa zdržiavali smilstva.“ (1Tes 4,3)

Boh nás môže v živote používať a viesť rôzne. Ako teenager som mal strach, že ma Boh pošle do Afriky, pretože neznášam slnko a rýchlo sa spálím. Netušil som, že ma Boh pošle do Nórska, za polárny kruh! Iných Boh neposiela nikde, majú jednoducho kvitnúť ako kvetina tam, kde sú, a tak pre Boha pracovať! Ale nezáleží na tom, ako nás Boh vedie. Jedna vec platí pre všetkých

rovnako: Boh nás chce všetkých posvätiť! Smilstvo je aktuálnou témou, z ktorej nás Boh chce a musí posväcovať, ak chceme žiť požehnaný život a mať účasť na jeho diele. Ale posvätenie zahŕňa celé spektrum nášho života! Pavol v rovnakom liste hovorí:

*„Chráňte sa zla v akejkoľvek podobe!
A sám Boh pokoja nech vás celých posväti
a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista
nech zachová vášho neporušeného ducha,
dušu i telo bez úhony.
Verný je ten, ktorý vás pozoláva,
on to aj urobí.“ (1Tes 5,22–24)*

Boh nás chce úplne vytrhnúť zo satanovho vplyvu a posvätiť nás skrz naskrz, zvnútra smerom von, od našej vnútornej bytosti až po naše slová a činy. Posvätenie zahŕňa celý náš život: naše ciele, priority, hodnoty, motívy – všetko! Bez posvätenia budú naše skutky pre Boha nesprávne, a preto nebude prostredníctvom nich prúdiť žiadne požehnanie! Boh nechce, aby sme pre neho len tak niečo robili. On chce, aby sme konali v posvätení tie skutky, ktoré pre nás vopred pripravil! Ani Ježiš si nevymýšľa jednu vec za druhou, aby ich potom vykonal. Ježiš konal v posvätení všetky skutky, ktoré mu Boh vopred pripravil! A rovnako ako žil Kristus s Bohom Otcom, máme aj my žiť s naším nebeským Otcom! **Boh sa v nás a prostredníctvom nás, chce realizovať a oslavovať, rovnako ako to robil prostredníctvom Ježiša.**

Pri posvätení ide o to, aby sme sa naučili žiť s takým postojom, aký mal Ježiš. On povedal:

„Veď som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“ (Ján 6,38)

To bol postoj Ježiša Krista a musí to byť aj náš postoj! Kresťan musí byť schopný zo srdca povedať: „*Nie som znovuzrodený preto,*

aby som naďalej realizoval svoju vôľu a svoje plány, ale aby som činil vôľu toho, ktorý za mňa zomrel a znova vstal!“

Z duchovného pohľadu prichádzame k ľuďom z neba rovnako ako Ježiš! Znie to bláznivo, že? A predsa je Božie zjavenie jasné a zrejmé! Pavol povedal cirkvi:

„A tak teda už nie ste cudzinci a prišielci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny.“ (Ef 2,19)

„Spolu s ním nás vzkriesil a spolu s ním nás uviedol na nebeský trón v Kristovi Ježišovi, aby ukázal v budúcich časoch, aké nesmierne bohatstvo milosti je v jeho dobrote voči nám v Kristovi Ježišovi.“ (Ef 2,6–7)

„Ale naša vlasť je v nebesiach...“ (Fil 3,20)

Ako znovuzrodené deti Božie sme teraz spoluobčania svätých a členovia Božej domácnosti a máme všetky práva na nebo!

Pozor: Kto skutočne verí evanjeliu, ten je vďačný! Nečiním nič, vôbec nič, aby som si svoje miesto v nebi „zaslúžil“, ale to, čo robím, konám z vďačnosti za to, že som toto miesto v nebi získal – vďaka Ježišovej obeti a milosti! Moje štátne občianstvo a občianske právo sú v nebesiach!

Je to Božie **právo**, že sú ti tvoje hriechy odpustené, je to Božie **právo**, že si jeho dieťaťom, je to Božie **právo**, že máš večný život, je Božie **právo**, že prichádzaš pred jeho trón a prosíš... Apoštol Pavol vedel, že na zemi nemá menej práv než Eliáš v nebi! Ale čo teda robíme ešte tu, na zemi? Je to jednoduché! Pavol poznal svoje poverenie nebeského občana na zemi! Hovorí:

„V mene Krista sme poslaní a cez nás akoby Boh napomínal. V mene Krista vás prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ (2Kor 5,20)

Americký veľvyslanec je americkým občanom, má všetky americké práva, tam je jeho vlasť a tam dostal svoje poverenie. Čo je

jeho poverením? Zastupuje v cudzine svoju krajinu, všetky jej ciele, priority a hodnoty. A presne toto máme robiť aj my! Boh chce, aby bola na nás vidieť jeho svätosť! Veľvyslanec reprezentuje celú krajinu, ale poverovacie listiny dostáva priamo od hlavy štátu. **Je lojálny prezidentovi a bude hovoriť alebo robiť len to, čím ho prezident poverí.** Keď sa jedného celosvetovo uznávaného kazateľa americký prezident spýtal, či chce prevziať úlohu amerického veľvyslanca, odpovedal: „Som veľvyslancom neba!“ Apoštol Pavol hovorí, že ako znovuzrodení ľudia sme **veľvyslancami Krista! Boh cez nás napomína ľudí, v Kristovom mene máme vyzývať ľudí na zmierenie s Bohom!**

Apoštol Pavol však ide ešte o krok ďalej, keď hovorí:

„Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ (Gal 2,20)

Naozajstné posvätenie bude viesť k tomu, že Kristus sa v nás môže realizovať. Chce konať prostredníctvom nás. Než sa vrhneme do diela a aktivít, musíme tomu venovať pozornosť! Viac si o tom môžeš prečítať v knihe: *Stelesňovať Krista – uskutočňovať Božiu vôľu.* (Zatiaľ len v nemčine, pozn. prekladateľa)

***Prostredníctvom prvého diela budeme začlenení do druhého!
Prostredníctvom posvätenia budeme pripravení na skutky,
ktoré máme činiť.***

Teraz sa dostávame k tomu druhému dielu (skutkom), o ktorom Pavol hovoril:

„Ved'sme jeho dielo, stvorené v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Apoštol vedel, že si nemusí a nesmie vymýšľať vlastné plány na budovanie Božieho kráľovstva, pretože poznal sväté Písmo! Prečítaj si, čo k tomu hovorí Boh:

„Beda odbojným synom, ktorí snujú plány, ale bezo mňa...“ (Iz 30,1)

Apoštol Pavol vedel, že si nesmie robiť žiadne vlastné plány a už vôbec nie kopírovať ostatných, ktorí možno o sebe niečo predstierajú! Pavol poznal aj nasledujúci výrok proroka Izaiáša:

„Beda tým, čo zostupujú po pomoc do Egypta, spoliehajú sa na kone, zakladajú si na vozoch, lebo ich je mnoho, a na jazdcoch, lebo sú veľmi mocní, ale u Svätého v Izraeli pomoc nehľadajú, Hospodina sa nedopytujú.“ (Iz 31,1)

Situácia bola taká, že sa Izraeliti snažili zaistiť nielen prežitie, ale aj ďalší nárast Božieho ľudu! Ale pomocou čoho? Chceli to odkukať od sveta! Chceli spoliehať na svetské možnosti a ľudské zdroje, namiesto toho, aby vzhliadli k Bohu a hľadali jeho záme-ry. A rovnako sa to deje aj dnes! Kto číta v Biblii pokračovanie týchto veršov, jasne vidí, že za takýmto postupom nemôže nasledovať nič než porážky, nikdy nie požehnanie! Apoštol Pavol to vedel! Poznal sväté Písma a dejiny svojho ľudu, vrátane dejín osudových porážok! Pavol vedel, ako sa udiali, a preto sa vyjadroval úplne jasne, keď šlo o budovanie Božieho kráľovstva:

„Neodvážil by som sa totiž hovoriť o ničom, čo by nevykonal Kristus cezo mňa slovom a skutkom, mocou znamení a divov, mocou Božieho Ducha, aby pohania prijali evanjelium. Tak som, počnúc od Jeruzalema a okolia až po Ilýriu, naplnil všetko Kristovým evanjeliom.“ (Rim 15,18–19)

Apoštol Pavol by sa neodvážil napodobňovať niečo zo sveta alebo urobiť niečo bezhlavo. Poznal pravdu, ktorou nás Boh cez prvé dielo posvätenia začleňuje do toho druhého – do diela skutkov! To je pravý kresťanský život! Kristus chce v tebe a prostredníctvom teba konať svoje dielo. A to je oveľa viac, než len uznávať „kresťanské učenie“ a spolupracovať na „kresťanských aktivitách“ alebo ich napodobňovať! Kristus sa chce v nás a cez

nás „zázračne“ oslavovať a budovať svoje kráľovstvo v moci Svätého Ducha! To predsa vidíme v celej Biblii. Alebo si myslíš, že hladomor a oheň z neba bol Eliášov výmysel? Nie! Boh však mohol proroka začleniť do svojich plánov! Eliáš sám osebe nemal moc privolať z neba oheň, ale pretože ho Boh mohol zasvätiť do svojich plánov a zámerov, smel Eliáš stáť pred kráľom Achabom a s mocným vedomím Boha a dôvery v neho povedať:

„Akože žije Hospodin, Boh Izraela, ktorému slúžim, nebude po tieto roky ani rosy, ani dažďa, iba ak na moje slovo.“ (1Kráľ 17,1)

Eliáš nekonal na základe svojich vlastných možností a schopností. Bol Božím služobníkom, Božím vyslancom, poznal jeho plány a posolstvá! Kráľ Acháb mal moc nehať Eliáša usmrtiť. Boh je všemocný, a preto bol Eliáš splnomocnený! Kto pokľakne pred Bohom, ten už nekľáči pred ľuďmi! Keďže Boh mohol Eliáša naplniť, mal Eliáš plnú moc. Ale pozrime, čo sa stalo, keď tento splnomocnený prorok stratil Boha z očí a namiesto toho počúval hrozby kráľovnej Jezábel a chcel sa o svoju bezpečnosť postarať sám! Spanikáril, bežal ako o život a potom, vyčerpaný a uštvaný, zvalil sa pod krík a nechcel už ďalej žiť! Buď – alebo! Buď sa pozeráme na Boha, načúvame, poslúchame a zažívame Božie vedenie, alebo berieme veci do vlastných rúk ako nespočetné množstvo akčných manažérov v kresťanstve, a potom z toho nič nie je.

V každej situácii musíme ostať v harmónii s Božou vôľou, byť verní a poslušní v malom. Výzvy života sa s nami budú snažiť lomcovať všetkými smermi! Preto je také dôležité ostať v súlade s Božou vôľou! Lazár vážne ochorel – my všetci by sme k nemu bežali, nosili mu aspirín, modlili sa za neho alebo skúšali zmeniť jeho spôsob stravovania. Ježiš ostal ešte niekoľko dní na modlitbe, kým dostal od Boha zelenú. Lazár však medzitým zomrel. Boh sa chcel prostredníctvom jeho vzkriesenia osláviť! Pozerajte sa na Boha, buďte otvorení tomu, čo vám chce povedať. Neko-

najte impulzívne, nerobte hneď to prvé, čo vám napadne alebo čo sa vám zdá dobré! Keď sme verní v malom, Boh prostredníctvom nás a v nás môže konať svoje dielo... To, čo ma na Eliášovi uvádza do úžasu, je skutočnosť, že bol schopný tri a pol roka „nečinne“ sedieť pri nejakej vdove bez toho, aby sa nechal poháňať duchom aktivity. Boh mu povedal, že to tak má urobiť a Eliáš sa podľa toho zariadil. Čo všetko by sme my počas toho času dokázali vyprodukovať! Evanjelizácie, prednášky, konferencie, koncerty... Eliáš nemusel organizovať žiadny rockový koncert na hore Karmel, pretože on bol zapojený do Božích plánov! Boh chce, aby sme boli verní v malom!

„Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mat 25,21)

Ak sme nedôslední v prvom diele posvätenia, tak nezažijeme, ako nás Boh zapája do svojich skutkov. Ježiš povedal:

„Kto je verný v malom, je verný aj vo veľkom, a kto je nespravodlivý v malom, je nespravodlivý aj vo veľkom. Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo?“ (Luk 16,10–11)

Kto sa nenaučí zaobchádzať duchovne s peniazmi a materiálmi vecami, ten sa ďaleko nedostane. Musíme sa naučiť byť verní v malom! Jeden spoluveriaci mi hovoril, ako bolestne sa to musel učiť. Bol na biblickej škole a mal tak málo peňazí, že mu neostalo ani na zubnú pastu. Tak si vždy niekde od niekoho nejakú vzal. Potom sa začal za zubnú pastu modliť, ale žiadnu nedostal. Jedného dňa k nemu prišiel jeho spolubývajúci a povedal mu, že sa s ním potrebuje modliť, pretože by potreboval dvadsať mariek. Tak sa spoločne modlili, ale môj známy neveril, že sa niečo stane. Vnútri sa s Bohom dohadoval a chcel s celou biblickou školou skončiť, aby si sám mohol zarábať (tomu rozumiem dobre). O niekoľko dní neskôr pribehol jeho spolubývajúci a od radosti

celý žiaril. V jeho priehradke na listy našiel dvadsať mariek. Môjmu známemu povedal, že aj on má rýchlo ísť ku svojej schránke, pretože je tam nejaká hrubá obálka! V nej našiel 10 000 mariek!!! Bez odosielateľa! Môj známy sa nemohol spamätať z prevrpenia a zrazu zreteľne počul Boží hlas: „Vezmi tie peniaze a choď svojou cestou.“ Tento človek povedal, že nemohol robiť nič iné, než pri tých priehradkách klaknúť na kolená a s plačom činiť pokánie za svoj rebelský postoj voči Bohu a zlý postoj voči peniazom! Vtedy mu Boh povedal, že má tie peniaze vziať a rozdeliť ich medzi ostatné priehradky. Celý uplakany vstal, rozdelil peniaze do priehradiek a ostal bez jediného franku! Napriek tomu pokračoval na ceste s Bohom a môžem vám povedať, že Boh jeho život bohato požehnal! Aj ja som cez jeho mocné a prorocké zvestovanie mohol prísť k viere! Ale musel som sa naučiť byť verný v malom!

Chceme zažívať „to pravé“? Tak, ako to je napísané v Biblii? Chceme zažívať Božie konanie plné zázrakov? Potom musíme začať tým, že budeme verní v malom! Dať do poriadku, napraviť, jedno opustiť a druhé činiť – všetko, čo nám povie Boží Duch! Len prostredníctvom prvého diela budeme začleňovaní do vopred pripravených skutkov! Ale musíme úprimne priznať, že medzi tým, čo Biblia hovorí o Božom konaní a našimi vlastnými skúsenosťami je ohromná priepasť. Táto priepasť zmizne jedine prostredníctvom prvého diela, keď sa v nás a cez nás môže Kristus realizovať, pretože rastieme v posvätení! Ale to sa nikdy nestane, ak nie sme verní v tom najmenšom a nedovolíme, aby sa posvätenie týkalo celého nášho života. Ten „veľký obraz“ sa totiž vždy skladá z mnohých, premnohých maličkostí! Aké smiešne je naleštené nové auto, ktorému nefunguje zadné svetlo! Boh chce, aby naše svetlo žiarilo, len tak nás môže zapojiť do toho „pravého“! „Pravé“ skutky na oslavu jeho mena sa nikdy nebudú diať, ak budeme ignorovať prvé dielo, ak založíme svoju dôveru na svetských možnostiach a ľudských schopnostiach! Problémom nie sú ľudské schopnosti a svetské možnosti

– tie si Boh môže použiť. Problém je, že ignorujeme prvé dielo posvätenia, a tak nie sme schopní chodiť v skutkoch, ktoré pre nás Boh vopred pripravil! Väčšina kresťanov koná službu na úkor posvätenia. To ale nikdy nemôže byť Božia vôľa! Bez posvätenia budeme vždy konať nesprávne a neustále budeme robiť nesprávne veci, pretože nepoznáme ani Boha, ani jeho Slovo a už vôbec nie jeho hlas! Ako učeníci robili jednu chybu za druhou, aj my často mrháme svojím časom, nervami, silou alebo peniazmi... Tým všetkým plytváme a hádzeme perly pred svine, pretože ignorujeme to prvé dielo posvätenia! Ako máme kráčať v týchto skutkoch, ktoré Boh vopred pripravil, keď nie sme schopní zostávať v harmónii s Božou vôľou aj v problémoch a ťažkostiach? Ako sa máme správať duchovne v Božích skutkoch, keď nezdieľame Božie ciele, hodnoty, priority a motívy? Funguje to tak, že len ak aktívne stojíme v prvom diele posvätenia, tak môžeme kráčať v skutkoch, ktoré Boh vopred pripravil a všetko ostatné je len márna snaha a veľkoleposť pod „plášťom kresťanstva“, možno dokonca vysokej kvality, ale duchovne z toho nič nevzájde!

Koľko ľudí ignoruje prvé dielo posvätenia a nemá ani poňatia o skutkoch, ktoré Boh vopred pripravil! Vidíš rozdiel medzi napodobňovaním čohokoľvek, čo sa človeku na kresťanskej scéne javí ako efektívne a prostým konaním Božej vôle?

Uvedom si to, čo Ježiš vie:

„Keď Ježiš pozdvihol oči a videl, že k nemu prichádza veľký zástup, povedal Filipovi: Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli? Ale to povedal preto, že ho chcel vyskúšať, lebo sám vedel, čo urobí.“ (Ján 6,5–6)

Ježiš už vopred vedel, čo chce urobiť – a vie to aj dnes! Ježiš nepotrebuje naše nápady a návrhy! Ježiš vie, čo chce vykonať na jednom mieste a vie, čo na druhom! Preto je osudné, keď jedno miestne spoločenstvo napodobňuje druhé! Odpisoval Eliáš od Noacha? Nie, Boh mal iný plán, Noach musel postaviť archu. Na

čo by to bolo dobré, keby Izraeliti stáli pred Jerichom a začali tam stavať archu? Bolo by to úplne nanič! Boží plán bol, že Izraeliti majú trúbiac obchádzať Jericho. A pozrime sa, stal sa zázrak! A dnes? Dnes všetci hovoria o tom, že Boh je naším Otcom, ale takmer u nikoho nevidieť taký blízky vzťah s ním, ktorý by Bohu umožnil zapojiť ho do svojho diela! Práve v tejto oblasti musí prísť prebudenie! Pozri sa, čo Boh hovorí:

„Dvoch zločinov sa dopustil môj ľud, mňa opustil, prameň živej vody, aby si vykopal cisterny, cisterny popraskané, ktoré neudržia vodu.“ (Jer 2,13)

Len Boh je zdrojom života! Len v ňom získame pravý duchovný život. Ak v nás ten život prúdi, môže cez nás prúdiť požehnanie k ostatným. V čom tkvie náš prvý hriech? Opustili sme Boha, hoci o ňom možno neustále hovoríme. Druhý hriech spočíva v tom, že sa držíme svojich „popraskaných cisterien“! „Cisternami“ má Boh na mysli veci, ktoré na prvý pohľad vyzerajú sľubne pre budovanie Božieho kráľovstva, ale neudržia to, čo si od nich sľubujeme – neudržia vodu! Neobčerstvia a neoživia duchovný život a ani nemôžu dať nový život, pretože Boh sám je zdrojom vody života! Do neho musíme vložiť svoju dôveru, on už vie, čo chce vykonať! Nesmieme svoju dôveru vkladať do „pomôcok“ sveta! Nasledujúcu pasáž som už citoval:

„Beda tým, čo zostupujú po pomoc do Egypta, spoliehajú sa na kone, zakladajú si na vozoch, lebo ich je mnoho, a na jazdcoch, lebo sú veľmi mocní, ale u Svätého v Izraeli pomoc nehľadajú, Hospodina sa nedopytujú.“ (Iz 31,1)

V motorkárskej misii vkladajú mnohí z nás svoju dôveru do „silných motoriek“. Ako mladí sme svoju dôveru vkladali do „mocných koncertov“ v cirkevných zboroch. Možno vkladáme svoju dôveru do „veľkej cirkevnej budovy“ alebo „silných stratégií na budovanie zboru“. Nikdy sa nesplní to, čo si od toho sľubujeme

– to vidím v celej Európe! Keď sme hrali rock, tak sa vyparili všetci, ktorí počúvali hip-hop či niečo ďalšie. Keď sme hrali hip-hop, tak neprišiel nikto, kto by mal iný hudobný vkus, ale ja sám som mal čoskoro krízu, pretože to nie je moja šálka kávy! Mohli sme si stále znova nahovárať, že to bol úžasný večer, ale čo z toho v konečnom súde vlastne vzišlo?! Po nejakom čase som s takýmto prístupom skončil.

Boh hovorí, že sa musíme pozerieť na neho a hľadať ho. Nemôžeme nahradiť Božieho Ducha a ani mu nemôžeme „napomáhať“, ako sa to na mnohých „kresťanských akciách“ deje – napr. prostredníctvom „zvukových vln“, ako som o tom už hovoril.

Kto sa spolieha na niečo iné, než na Pána, ten sa spolieha márne!

Môžeme mať krátkodobé a krátkozraké úspechy, odovzdať nadšenie, ale nie je tu pôsobenie Svätého Ducha! *Vina nie je na strane hudby či techniky.* Naša vina spočíva v tom, že ignorujeme prvé dielo, spoliehame sa na niečo iné ako na samotného Boha, nepočúvame Boha a nekráčame v skutkoch, ktoré on pre nás vopred pripravil!

Na jednom obrovskom „koncerte chvál“ boli všetci v nádhernej duchovnej nálade, keď sa zrazu vedúci spevu osopil na jedného z hudobníkov: „Zase nehraš tak, ako chcem!“ Asi zabudol, že má na hlave prenosný mikrofón a všetci ho počuli... Nálada bola pokazená a akcia tiež.

Na jednej akcii pre mládež hrala „cool kapela“. Moderátor sa potom speváka opýtal, prečo sa venuje kresťanskej hudbe. Odpovedal – a ja som si myslel, že zle počujem: „Mám nákladný životný štýl a potrebujem si niečo privyrobiť.“

V našom zbore sme mali „najlepšie kresťanské kapely v Nemecku“ a aj tak sa vždy niečo pokazilo! Nikdy to nevyšlo tak, ako sme dúfali. Na vine väčšinou nebol hudobný smer, ale to, že ľudia často prehliadajú prvé dielo. Potom nie sú „zrelí“ pre tých

druhých. Samozrejme! Každý musí rásť, každý sa musí učiť, ako to hovorí jeden citát: „Kto pracuje, ten robí chyby; kto pracuje veľa, ten robí veľa chýb; mali by tu byť ľudia, ktorí nerobia žiadne chyby!“ Jasné! Niektorí nerobia vôbec nič a na všetko len hundru, ani to nie je najlepšie! Niektorí naozaj konajú to najlepšie, čo vedia, podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia – a práve preto o tom píšem. Robia síce, čo vedia, ale nie to, čo majú. Musíme sa prebudiť!

Uľavilo sa mi, že zbory, v ktorých sme v posledných rokoch mali večerné prednášky, úplne upúšťajú od akýchkoľvek prvkov show. Ja to nechcem a nepotrebujem. Zakúšame, že Božie Slovo je práve to, čo ľudia potrebujú – nič viac a nič menej. Nerobíme žiadnu akciu pre ľudí, ktorí sa chcú kresťansky pobaviť, ale pre ľudí, ktorí hľadajú Boha. A keď nikto nezareaguje na rozdávanie pozvánok, tak jednoducho nezareaguje. Nemusím vidieť to, že Boh pracuje na mnohých ľuďoch, ktorí práve čítajú knihu *Križom krážom*. Aj Jeremiáš kázal štyridsať rokov bez toho, aby sa niekto obrátil a nezačal pozývať náboženských klaunov alebo niečo podobné.

Mal som kázať v jednom zbore v Česku – a bolo to smutné. Hneď keď sme prišli, tušil som, že tento zbor už nebude dlho pohromade. Vpredu bolo veľké plátno, na ktorom bola jedna anglická „chváliaca skupinka“ hrajúca omnoho hlasnejšie, než by bolo vhodné. Ľudia sa nepočuli, nikto nerozumel slovám tých piesní... Hlavne moderne! Kopírovať! Napodobňovať! Krátko nato som počul, že sa ten zbor rozdelil. Neprekvapilo ma to.

Prvá generácia cirkvi nemala žiadnu svetskú pomôcku, ale Boh pôsobil prostredníctvom znamení a zázrakov. Čím to dnes chceme nahradiť? Musíme sa pozeráť na Pána a nespustiť z očí obidve diela – potom sa bude Boh oslavovať prostredníctvom nás a v nás! Dnes však vidíme tak málo zázračných skutkov, že dokonca aj skutoční kresťania majú sklón robiť zo svojej skúsenosti teológiu. Všetko prekrúcajú, aby mohli dokázať, že Boh činil veľké divy len v časoch prvých apoštolov! Na jednej strane

tým možno chcú predísť falošným a zmanipulovaným zázrakom, ktoré sú naozaj rozšírené, a na druhej strane tým chcú ospravedlniť, prečo oni sami žiadne naozajstné zázraky neprežívajú! Ale skutočnosť, že sa tu pohybuje mnoho falošných prorokov, ktorí manipulujú, a aj skutočnosť, že nezažívame Božie zázraky, nemôžu zmazať fakt, že Boh stále koná svoje dielo, rozširuje svoje kráľovstvo svojimi vlastnými prostriedkami a možnosťami a nás chce do toho zapojiť!

Keď Boh Eliášovi neukázal nič iné, tak jednoducho tri roky sedel a nerobil nič. Prečo musíme stále niečo robiť? Namiesto všetkých tých projektov by som sa radšej snažil podnieť zbory k spoločnej modlitbe. Aj spoločenstvo je dôležité. Jeden brat mi smutne povedal, že jeden z nových obrátených prichádza na biblické hodiny čoraz menej a radšej chodí na ryby, v čom tento brat videl modlárstvo. Povzbudil som ho, aby s tým človekom šiel na ryby aj on! Každý človek predsa zisťuje, či o neho máme naozajstný záujem, či mu chceme len čosi nahovárať. To, čo dnes v spoločenstvách veriacich chýba, sú úprimné priateľské vzťahy. Mnoho spoločenstiev sa obmedziло na povrchnú cirkevnícku úroveň. Ľudia prídu, sadnú si, nikto s nikým nehovorí, ten vpredu sa modlí, všetci vedia, kedy majú povstať alebo si sadnúť... Požehnanie, amen, dovidenia. Je toho toľko, do čoho by sme mali naozaj investovať svoj čas! Hlbšie vzťahy sú veľmi dôležité. Spoločne jesť, hovoriť spolu, úprimne sa spoznávať, spoločne sa modliť, to sú veci, ktoré nás môžu zblížiť a prehĺbiť naše vzťahy.

Ježiš už vie, čo chce robiť! Nemusíme kopírovať! Filip kedysi nemal žiadne peniaze. Dnes Kristovi učeníci často peniaze majú. Tí, ktorí nič nemajú, majú sklon robiť nasledujúcu chybu: Pozerajú sa na tých, ktorí toho z ľudského pohľadu majú „veľa“ a strácajú vieru v to, že Boh má plán s ich životom a zborom! Jedni vkladajú dôveru do svojich peňazí, prepychových cirkevných budov, techniky, nadania, schopností a do ľudských zdrojov. Tie ďalšie, „malé“ zbory, to všetko vidia, pripadajú si znevý-

hodnené, a tak strácajú odvahu. Raz som počul kazateľa malého zboru, ako hovorí: „Ach, keby sme tak mali tých ľudí a chváliaci skupinku susedného zboru, tak...“ Povedal som mu: „Ach, keby si mal živého Boha, tak...“ Prekvapene sa na mňa pozrel... Nie je to vari presne tak? Máme živého Boha, ktorý má plán pre náš život a službu, alebo nemáme? Radujme sa z toho, čo Boh robí v iných zboroch a ako si ich používa, ale pozeraj sa na Boha a nezáviď druhým! Nemáš dychtiť – hovorí Boh! To platí aj v týchto veciach! Ježiš vie, čo chce v tvojom prípade urobiť! Spomeň si na tie staré ženy s koláčom. V Biblii sa píše:

„Lebo oči Hospodina pozorujú celú zem, aby posilnil tých, čo sú mu srdcom plne oddaní. Nerozvážne si v tom postupoval, lebo odteraz budeš musieť bojovať.“ (2Par 16,9)

Konal si ako pomätenec? Preskúmaj to pred Pánom v modlitbe!

Na záver by som chcel ešte dodať odvahu malým zborom! Neopozerajte sa závistlivo na „veľké“ zbory, ktoré majú viac možností, spolupracovníkov a krásnych akcií. Prestaňte sa sťažovať, že vy to nemáte! Máte živého a všemocného Pána, ktorý už vie, čo chce vykonať prostredníctvom vás! Ježiš nepovedal: Kde sa zhromaždí dvesto či tristo ľudí... ale:

„Kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mat 18,20)

„Neboj sa, maličké stádo, lebo sa zapáčilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo.“ (Luk 12,32)

„Ježiš vie, čo chce urobiť!“

Začnite sa spoločne modliť! Možno vám pomôže moja kniha o modlitbe. A keď to Boh umožní, tak vás rád navštívim. Vždy sa oplatí ísť tam, kde sú zhromaždení dvaja alebo traja, keď je

uprostred nich Ježiš a nie „ujo pochybnosť“ či „teta nevier“ ...
Misia a evanjelizácia sa neodohrávajú len vo veľkých mestách.
Príležitosti sú aj v malých obciach! Ježiš už vie, čo chce vykonať!

SLOVO NA ZÁVER

Dalo by sa toho napísať ešte veľa, ale myslím si, že som vysvetlil všetky body, ktoré sú pre túto tému dôležité. Verím, že túto výzvu prijmete jednoducho a otvorene – a budete žiť v harmónii s Bohom. Ver evanjeliu! Buď verný v malom! Vzdávaj Bohu slávu všetkým, čo robíš! Ježiš si to zaslúži.

Teším sa na ďalšie úlohy, ktoré ma čakajú práve v Česku a na Slovensku. Modlite sa za nás a našu službu, a keby sme vám mohli akokoľvek pomôcť, tak sa nám ozvite.

Hojné Božie požehnanie vám praje váš brat Kornelius Novak

V češtine a slovenčine je možné vydať aj niekoľko ďalších kníh. Mám hotové rukopisy na témy:

- *Uzdravenie a iné Božie zámery*
- *Čo Biblia v skutočnosti hovorí o krste Duchom*

Ak máte záujem o tieto a ďalšie témy, ozvite sa.

Tieto knihy už boli alebo budú v blízkej dobe vydané:

- *Krížom kráľom* – 15 skutočných životných príbehov (česky a slovensky)
- *Princípy vypočutých modlitieb* (česky 2012, slovensky 2013)
- *Božia láska, spravodlivosť, zákon, súd, trest a milosť* (česky 2013, slovensky 2014)
- *V harmónii s Bohom* (česky 2013)

Tieto knihy sa rozdávať zadarmo. Keby ste chceli finančne podporiť ich vydávanie, či iné naše projekty, budeme radi.

DÔLEŽITÉ INFORMÁCIE NA ZÁVER

„Ak máte záujem o evanjelizáciu u vás, alebo by ste si priaľi, aby sme zvestovali Slovo Božie vo vašom zbore, radi vás navštívime. A ak to bude Boh chcieť, usporiadame u vás evanjelizáciu. Ak nás chcete pozvať, jednoducho nás kontaktujte.“

— KORNELIUS NOVAK —

Misijné aktivity evanjelistu Kornelia Novaka v Slovenskej republike organizuje a zastrešuje OZ Biblia na cestách, František Kolesár, Cablkova 3, 821 04, Bratislava

Telefón: 0905 895 156

e-mail: biblianacestach@gmail.com

web: www.biblianacestach.sk

Túto Službu je možné podporiť aj finančným darom na číslo účtu:

11472484/0900 Slovenská sporiteľňa

Variabilný symbol 111

Ak nám poskytnete kontaktné údaje, radi vám vystavíme potvrdenie o dare.

Predaj kníh Kornelia Novaka a ďalšej kresťanskej literatúry na www.adventorion.sk

Kornelius Novak

0049 (0) 7353/248914

0049 (0) 172/2348968

novak.kor@gmail.com

Kornelius Novak

V harmónii s Bohom

Vydalo OZ Biblia na cestách, pre projekt Dotkni sa neba

Preklad Mgr. Petra Pivničková

Vydanie v slovenskom jazyku pripravilo

Vydavateľstvo Advent-Orion, Vrútky

www.adventorion.sk

Preklad do slovenčiny Eunika Muntágová

Jazyková redaktorka Iveta Rošková

Technický redaktor Miroslav Priehradný

Fotografia na obálke shutterstock.com

Tlač alfaPRINT, Martin

Nepredajné!